Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Έβδομο)

Κάθαρση

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN-13: 978-1517774769 (CreateSpace)
ISBN-10: 1517774764

Περιεχόμενα

Φάση 16η: Εισαγωγή σε μια Άλλη Ροή Πληροφορίας

Κυριακή, 20 Φεβρουαρίου 2011

Θραύσματα μιας Ξεχασμένης Αλήθειας: Όλα άρχισαν πριν από λίγες μέρες, ενώ πήγαινα για μάθημα στον καλό μου μαθητή, τον Ιάκωβο. Περπατούσα αργά, αναλογιζόμενη την απίστευτη κατάσταση όπου έχω περιπέσει εδώ και τεσσεράμισι χρόνια, με την απόγνωση να με τυλίγει βήμα-βήμα. Και ξαφνικά, ένιωσα να αναθαρρώ: *Δεν μπορεί, κάτι πρέπει να υπάρχει και για μας, τις καταραμένες φτωχές ψυχές που δεν διαθέτουμε τη Θεία Χάρη! Κάτι άλλο πρέπει να υπάρχει για μας...*

Τότε ακριβώς, παρατημένη μέσα σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο, είδα μια σκουρόχρωμη τηλεφωνική κάρτα. Εντελώς μηχανικά πλησίασα, την πήρα και αμέσως με εντυπωσίασαν οι εικόνες που είχε πάνω: Ο γαλαξίας της Ανδρομέδας στη μία πλευρά και σύγκρουση γαλαξιών στην άλλη. Φύλαξα την κάρτα στην τσάντα μου, νιώθοντας ένα περίεργο σκίρτημα στην καρδιά.

Τις επόμενες μέρες, μια μάλλον σκόρπια έρευνα στο Διαδίκτυο μου αποκαλύπτει ότι ο γαλαξίας μας θα συγκρουστεί με αυτόν της Ανδρομέδας σε τρία με πέντε δισεκατομμύρια χρόνια. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. *Άλλα πράγματα αναμένεται να συμβούν πολύ πιο γρήγορα...*

Κάποιοι έρχονται, πέρα από από το διάστημα, εδώ στη γη. Φαίνεται ότι έχουν ήδη μπει στο ηλιακό μας σύστημα και οι ερπετοειδείς κύριοι αυτού του κόσμου είναι πανικόβλητοι. Η Γαλαξιακή Αυτοκρατορία, με επικεφαλής τους Ανδρομέδιους (Ελλ), είναι αυτοί που έρχονται για ν' αποδώσουν επιτέλους δικαιοσύνη και να απελευθερώσουν αυτό τον ταλαίπωρο πλανήτη από την εξουσία του Δρακονιανού αρχιδαίμονα Γιαχβέ.

Έτσι είναι, το διαισθάνομαι έντονα πια: Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, φαντασιώνομαι ότι έρχονται οι δικοί μου από το διάστημα για να με πάρουν από δω... Τέλος πάντων, για όποιο λόγο κι αν έρχονται ως εδώ οι Ελλ, εγώ είμαι με το μέρος τους. *Οι εχθροί των εχθρών μου είναι φίλοι μου*...

Όσο για το ονειρικό μήνυμα ("κόλαση" ή "hell") που δέχομαι ανελλιπώς εδώ και πέντε χρόνια, τώρα ξέρω ότι ερμηνεύεται ως εξής: Hell = Ελλ (!). Οι Εβραιοαμερικάνοι δούλοι του Δρακονιανού "Θεού" Γιαχβέ ταυτίζουν γλωσσολογικά την κόλαση με τους Ελλ! Εγώ, όμως, που κατάγομαι γενετικά από τους Ελλ, δεν έχω τίποτα να φοβηθώ. Οι "δράκοι" και τα "φίδια" ας φοβούνται...

Κι έτσι το ζήτημα της εξωγήινης φύσης μου ξυπνάει και πάλι, πιο επίμαχο παρά ποτέ: Νιώθω όλο και πιο σίγουρη πως κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει με το DNA μου! Εξαιτίας των γενετικών ιδιαιτεροτήτων μου, επηρεάζομαι έντονα από τις πρόσφατες πλανητικές επιδράσεις και βιώνω συνειδησιακή αφύπνιση, με όλα τα χαρακτηριστικά συμπτώματα:

1/ Έντονη ενεργητικότητα, άγχος.

2/ Περίεργοι πόνοι στο σώμα, σαν σουβλιές που πάνε κι έρχονται.

3/ Ξυπνώ κατά τις 2:30 σχεδόν κάθε νύχτα και μένω

ξάγρυπνη κανένα δίωρο, έχοντας την αίσθηση ότι δεν αντέχω πια τα όνειρά μου.
4/ Υπερευαισθησία στο περιβάλλον: Με ενοχλούν οι θόρυβοι, η τηλεόραση, οι φωνές, τα ανθρώπινα πλήθη.
5/ Δεν ανέχομαι πλέον ασχολίες χαμηλών δονήσεων: ανούσιες συζητήσεις και νοοτροπίες, δουλειά, κοινωνικές δομές κλπ.
6/ Νιώθω ότι δεν θέλω να είμαι πια σ' αυτό τον κόσμο. Ποτέ δεν ήθελα...
7/ Εξαφανίζονται παλιοί φίλοι, δουλειές, δραστηριότητες. Μια νέα πορεία ξεκινά.
8/ Αδυνατώ πλέον να κάνω κάποια πράγματα που έκανα άλλοτε: μισθωτή εργασία, συμμετοχή σε λέσχες, σχολές και τα συναφή, εκδρομές με βλαμμένες φιλενάδες.
9/ Έχω βιώσει περιόδους εντονότατης αγωνίας και κατάθλιψης, εφόσον μου συνέβαιναν και μου συμβαίνουν πράγματα ακατανόητα για τον κοινό νου.
10/ Τα όνειρά μου ήταν και είναι περιπετειώδη, ζωντανά, έντονες εμπειρίες.
11/ Αντιμετωπίζω στη ζωή μου μία κατάσταση που θα μπορούσε να είναι ο χειρότερος εφιάλτης μου, με πολλές διαφορετικές εκφάνσεις αυτού του “εφιάλτη”.
12/ Συχνά έχω την αίσθηση ότι χάνω το μυαλό μου, ότι αρρωσταίνω ψυχικά.
13/ Νιώθω αποκομμένη από το λεγόμενο “Θεό” και τους αγγέλους του. Απορρίπτω πλέον τον “θεό αυτού του κόσμου” και αναζητώ την Αλήθεια.
14/ Όσο περνά ο καιρός ελέγχω πιο αποτελεσματικά την όλη κατάσταση, ενώ διδάσκομαι από αυτήν.

Η διαδικασία έχει ξεκινήσει από το έτος 2000, άρχισε να εντείνεται το 2002, ενώ από το 2006 και μετά βιώνω έναν πρωτοφανή ψυχικό πόλεμο, καθώς εχθρικές δυνάμεις (αόρατες και ορατές) μου εξαπολύουν συνεχώς

τις πιο απίστευτες ψυχικές επιθέσεις προκειμένου να εμποδίσουν την αφύπνισή μου. Ωστόσο, δεν μπορούν πια να με σταματήσουν.

Αρχίζει να μου γίνεται πλέον ξεκάθαρο γιατί όλοι οι "συνάνθρωποί" μου φαίνονται αινιγματικοί, εχθρικοί, εκ φύσεως κακοί, και μου είναι αδύνατο να συνεννοηθώ μαζί τους. Όσοι διαφέρουν είναι πια ελάχιστοι, απομονωμένοι στα σπίτια τους, σε νοσοκομεία ή τρελοκομεία. Οι αληθινοί άνθρωποι έχουν εξαλειφθεί προ χιλιετιών...

Η μεγάλη πλειοψηφία των σύγχρονων ανθρώπων αποτελούν υβρίδια γήινων ανθρώπων κι εξωγήινων ερπετοειδών όντων και αποτελούν βιολογικές μαριονέτες μιας κυρίαρχης εξωγήινης φυλής. Οι πολλοί, ως δρακοειδή και οφιοειδή υβρίδια, δεν έχουν κανένα πρόβλημα: Αυτοί τα βρίσκουν μεταξύ τους εφόσον έχουν κοινό DNA, άρα κοινά ψυχικά χαρακτηριστικά και κοινούς ασυνείδητους στόχους. Ωστόσο, παρά την επαγγελματική, οικονομική, ερωτική και κοινωνική τους καταξίωση, είναι όλοι τους ψυχανώμαλοι – ίσως επειδή στη σημερινή "πολιτισμένη" εποχή δεν τους δίνεται η άμεση εντολή ούτε η δυνατότητα να εκπληρώσουν τον αληθινό λόγο ύπαρξής τους, που είναι η ολοσχερής γενοκτονία των μη ερπετοειδών, ελλαδικών πληθυσμών. Έτσι, αρκούνται σε δολοπλοκίες και ίντριγκες, νιώθουν διαρκώς ανικανοποίητοι και σταδιακά τρελαίνονται.

Σχεδόν όλοι οι σημερινοί πολιτισμένοι άνθρωποι είναι απόγονοι των "νικητών" της ιστορίας, δηλαδή κατάγονται από ορδές βαρβάρων οι οποίες εμφανίζονταν από το πουθενά σε τακτά χρονικά διαστήματα και μυστηριωδώς κατόρθωναν να καταστρέφουν λαμπρές αυτοκρατορίες ελλαδικών φυλών, σε διάφορα μέρη του κόσμου. Το κατάφερναν επειδή: α) αποτελούσαν

υβρίδια εξωγήινων και ανθρώπινων οργανισμών, προϊόντα γενετικής μηχανικής, ειδικά κατασκευασμένα για απάτες και σφαγές, β) εμφανίζονταν ξαφνικά, κατά μυριάδες, γ) παραδόξως κανείς δεν υπολόγιζε -ή δεν γνώριζε- ως τότε την ύπαρξή τους, οπότε αιφνιδίαζαν τους ανύποπτους πληθυσμούς, δ) είχαν την υποστήριξη των ερπετοειδών εξωγήινων αφεντάδων τους, με μυστική χρήση ανώτερης τεχνολογίας, ε) η φυσική αθωότητα των ελλαδικών φυλών τις καθιστούσε μάλλον εύκολα θύματα.

Και τι στο Μπλιαχβέ κάνω εγώ εδώ; Ανέκαθεν ένιωθα σα να είμαι φυλακισμένη στη γη, κάτι σαν αιχμάλωτη πολέμου, και πάντα έτρεφα την ενδόμυχη ελπίδα να καταφθάσουν “οι δικοί μου” από το διάστημα για να μ' ελευθερώσουν. Αυτή ήταν πάντοτε η κρυφή, ανομολόγητη επιθυμία μου. Στο μεταξύ, όμως, εκτελώ χρέη “κατασκοπίας” εναντίον των ερπετοειδών εισβολέων και των γήινων συμμάχων τους -που είναι η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων.

Το κελί μου είναι ολόκληρη η πραγματικότητα που βιώνω: Ένα Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, όπου κανείς δεν φαίνεται να αντιμετωπίζει τα δικά μου αφύσικα προβλήματα. Παραδόξως, όλοι οι “συνάνθρωποί” μου μοιάζουν να τα καταφέρνουν σε όλα καλύτερα από μένα, ακόμη και οι ανάπηροι ή οι κρετίνοι.

Σαφώς, δεν είναι όλοι οι άνθρωποι το ίδιο, δεν είναι όλοι τέρατα, υπάρχουν και “καλοί”. Ωστόσο, αυτοί οι ελάχιστοι που δεν διαθέτουν αρκετά ισχυρά τα ερπετοειδή χαρακτηριστικά της πονηρίας, της κακίας και της λαγνείας στον ψυχισμό τους, δεν είναι ακριβώς άνθρωποι (πχ εγώ, οι γονείς μου, ο Νικήτας, η Μαρία Σχοινά)· είναι κάτι άλλο...

Η Γαία ανήκει πλέον στη δικαιοδοσία των δαιμονικών ερπετοειδών εξωγήινων, οπότε όσοι ελλάδιοι έχουν απομείνει τελούν υπό καθεστώς αιχμαλωσίας, όπως εγώ: Ζούμε σαν φυλακισμένοι, δεν μας επιτρέπεται να καταφέρουμε τίποτα στη ζωή μας, ούτε να επικοινωνούμε μεταξύ μας, ούτε ν' αναπαραγόμαστε -όπως ακριβώς γίνεται στις φυλακές. Το μοναδικό πράγμα που μας επιτρέπεται, αν θέλουμε να επιβιώσουμε, είναι να υπηρετούμε τα ανθρώπινα ερπετοειδή υβρίδια των επικυρίαρχων εκτελώντας τις πιο χαμερπείς αγγαρείες τους, χωρίς κανένα δικό μας προσωπικό όφελος ούτε την παραμικρή αναγνώριση. Έτσι δουλεύουν οι φυλακισμένοι...

Κυρίως, όμως, χρησιμεύουμε σαν πειραματόζωα: Μας υποβάλλουν ακατάπαυστα στις πιο απίθανες ψυχικές και σωματικές δοκιμασίες, παρακολουθούν και σαμποτάρουν συστηματικά την παραμικρή μας κίνηση, διασκεδάζουν με τα ναυαγισμένα όνειρά μας και την απίστευτη κακοδαιμονία μας -που οι ίδιοι προκαλούν με *Συντονισμούς του Πλέγματος* ή με χρήση “μαγείας”.

Εδώ κι ένα χρόνο τουλάχιστον, παρατηρώ ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα συσπειρώνεται γύρω μου όλο και πιο εχθρικό: Κανείς δεν με ακούει πλέον. Κάποτε με άκουγαν πριν με απορρίψουν. Τώρα, ακόμη και οι λεγόμενοι “δικοί μου άνθρωποι” δεν δείχνουν καμιά υπομονή να ακούσουν τι έχω να πω. Όποτε πάω να εκφέρω μια οποιαδήποτε γνώμη, είτε συνεχίζουν να συνομιλούν άσχετα, σα να μην υπάρχω, είτε διαστρεβλώνουν ό,τι λέω, είτε με παρεξηγούν και αρπάζονται, είτε μου πάνε σπαστικά κόντρα.

Σε όποια ομάδα ανθρώπων κι αν βρεθώ, είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα δεχθώ κάποια λεκτική επίθεση, με ασήμαντη ή καμία αφορμή. Πριν από 10-15 χρόνια,

περίμεναν τουλάχιστον να αναπτύξω ένα επιχείρημα πριν το απορρίψουν. Τώρα αρκεί έστω ν' ανοίξω το στόμα μου για ν' αρχίσουν οι ειρωνίες και το βρισίδι. Οι μαθητές μου με κοροϊδεύουν, οι παλιές καλές φίλες στρέφονται εναντίον μου με ολέθριο τρόπο (Περσεφόνη, Λουίζα), ενώ οι καινούργιες γνωριμίες αποδεικνύονται άτομα αρρωστημένα (Ευγενία, Φιλιώ) ή θεότρελα (Πάτσηδες).

Γιατί όμως; Προφανώς, μέσα στο ανθρώπινο κοπάδι εγώ είμαι η *ξένη*, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων αποτελούν πιόνια του Πλέγματος, δρακοειδή ή οφιοειδή υβρίδια. Ως αποτέλεσμα, εγώ δεν τους αντέχω πλέον αλλά κι εκείνοι γίνονται όλο και πιο καχύποπτοι, απειλητικοί, εριστικοί, επικίνδυνοι απέναντί μου – ίσως επειδή διαισθάνονται μια βαθιά, ασυνείδητη απειλή εκ μέρους μου...

Αυτοί Ξέρουν: Ήταν καλοκαίρι του 2005 όταν μαζί με την Πέρσα συζητούσαμε σχετικά με την αφύσικη ανάπτυξη των ανθρώπινων επιστημών και της τεχνολογίας κατά τον τελευταίο αιώνα. “Κάτι έρχεται από το διάστημα και τους έχει πιάσει φόβος και τρόμος να φύγουν μακριά από τη γη πριν να είναι πολύ αργά”, μου έλεγε η Πέρσα. Εγώ τότε δεν έδωσα σημασία...

Ήταν την ίδια εποχή που εντυπωσίασα την Περσεφόνη και τη Σάσα με μια επίδειξη δικών μου λεξαριθμικών ισοψηφιών. Απόρησαν τότε, πώς τα κατάφερνα να συντονίζομαι με τους λεξαρίθμους και να καταλήγω σε τέτοιες ισοψηφίες εύκολα και γρήγορα. Κι εγώ, πολύ αφελώς, καθόμουν κι εκμυστηρευόμουν τα κατορθώματά μου και τα συμπεράσματά μου στις “φίλες” μου, για να με θεωρούν ενδιαφέρουσα και να με καλούν στην παρέα τους. Ήταν, λοιπόν, η χρήση των

λεξαρίθμων που πρόδωσε την *ανδρομέδια* γενετική καταγωγή μου. Μπορούσα να συντονίζομαι τόσο εύκολα με τους λεξαρίθμους επειδή ακριβώς διαθέτω αρκετά ανδρομέδια γονίδια στο DNA μου. Προφανώς, η Πέρσα ενημέρωσε τους ιθύνοντες στο κύκλωμά της, αυτοί κατάλαβαν τι συμβαίνει με μένα κι έσπευσαν αμέσως να επιστρατεύσουν εναντίον μου τους κατάλληλους μηχανισμούς νοητικού ελέγχου ("μαγεία"), ώστε να μπλοκάρουν το μυαλό μου, να ανακόψουν την ψυχική πορεία μου και και σπάσουν τη σύνδεσή μου με *Αυτούς που Έρχονται*. Ένα είναι το σίγουρο: Οι άνθρωποι που με περιστοιχίζουν δεν είναι καθόλου τυχαίοι...

Ένα χρόνο αργότερα, στο κέντρο αυτογνωσίας “Stardust” άκουσα να διδάσκεται το εξής: “Οι ενδογήινοι βιάζονται να ολοκληρώσουν τα πειράματα πριν καταφθάσουν κάποιοι άλλοι, εχθρικοί εξωγήινοι από το διάστημα. Αυτό που έρχεται είναι πολύ χειρότερο”, μας διαβεβαίωσε τότε η "δασκάλα", η Ναταλία. Η είδηση μου φάνηκε πολύ ενδιαφέρουσα μα τότε δεν είχα τις γνώσεις για να την επεξεργαστώ περισσότερο...

Εννοείται πως τώρα είμαι πολύ πιο προσεκτική στις κουβέντες μου από άλλοτε και δεν λέω περισσότερα από τα ήδη γνωστά· όμως, αν κάποτε χρειαζόταν να κρατώ μία φορά σιωπή, τώρα -που τα πράγματα έχουν αγριέψει- χρειάζεται να κρατώ δέκα φορές σιωπή. Οι άνθρωποι, ως βιολογικές μαριονέτες των ερπετοειδών εξωγηίνων, δεν πράττουν πάντα συνειδητά το Κακό, ωστόσο μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνοι -όλοι. Ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου σκαρώσουν την επόμενη στιγμή, κατά λάθος ή επίτηδες. Επιπλέον, η συναναστροφή μαζί τους μου προξενεί ενεργειακή και πνευματική κατάπτωση. Γι' αυτό, καλό θα ήταν για μένα

να ξεφορτωνόμουν το συντομότερο Μανώληδες, Καρολίνες, καθώς και τα ανάπηρα που έχω για παρέα.

Όσο για τη μεταφυσική μου πορεία, δεν έχει σταματήσει -όπως ηττοπαθώς νόμιζα. Παρά τη φοβερή ψυχική ταλαιπωρία μου τα τελευταία τρία χρόνια, η εσωτερική αναζήτηση εξακολουθεί να προχωρά. Για την ακρίβεια, έχω αποκτήσει γνώσεις αξιοζήλευτες: *Ξέρω ποιός είναι στ' αλήθεια ο "Θεός αυτού του κόσμου" και ποιό είναι το "θεϊκό σχέδιο"*. Πολλοί μύστες και φιλόσοφοι έχουν πει ότι η ζωή είναι πόνος αλλά κανείς τους δεν έχει εξηγήσει το γιατί. Εγώ γνωρίζω αυτό το γιατί. Έχω, λοιπόν, προχωρήσει πολύ στη μεταφυσική, απλώς τα πράγματα δεν είναι καθόλου ειδυλλιακά, όπως τα φανταζόμουν κάποτε. Τα χρόνια της αθωότητας ανήκουν στο παρελθόν.

Σχετικά με την ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Μετά από τόσα χρόνια ενοχών, τώρα συνειδητοποιώ ότι όσο καιρό την οραματιζόμουν δεν είχα κανένα ψυχικό πρόβλημα: Ούτε "σημεία", ούτε εφιάλτες, ούτε τρόμο -αντίθετα ένιωθα ολοκληρωμένη και λάβαινα πλήθος από θετικές επιβεβαιώσεις! Μόλις την παράτησα για να ακολουθήσω τον "ίσιο δρόμο" της θρησκείας με εκκλησιασμούς, προσευχές, εξομολογήσεις και τα συναφή, ήλθαν και με πλάκωσαν προβλήματα που ως τότε δεν μπορούσα καν να φανταστώ ότι υπάρχουν!

Πέρα από το όποιο πρακτικό αποτέλεσμα της Υπέρτατης Τελετουργίας, η ουσία είναι ότι γεννήθηκε σαν αυθόρμητη αντίδραση του ψυχισμού μου ενάντια στις πανίσχυρες, αρνητικότατες επιρροές που δεχόμουν και δέχομαι συστηματικά, ιδίως από 2001 και μετά, τόσο στο φυσικό όσο και στο αστρικό πεδίο. Η Υπέρτατη Τελετουργία ήταν μια ιδιαίτερη τεχνική

ψυχικής αυτοάμυνας, η απόλυτη ψυχική προστασία μου ενάντια σε κάθε ορατή και αόρατη απειλή. Όσο έμενα πιστή σε αυτήν αισθανόμουν καταπληκτικά, ενεργοποιημένη και ολοκληρωμένη, καθώς μου έδινε κατεύθυνση κι έναν ιερό σκοπό στη ζωή. Δεν συνέκρινα τον εαυτό μου με τους άλλους και με κρατούσε μακριά από αδιέξοδους προβληματισμούς του τύπου: *Γιατί όλοι οι άλλοι τα έχουν όλα κι εγώ τίποτα;* Παράλληλα, εξουδετέρωνε αποτελεσματικά κάθε είδους απειλητικά μηνύματα του Πλέγματος που ήταν να μου έλθουν λόγω μαγείας ή υποβολών μακράς αποστάσεως. Άλλωστε, τότε δεν ένιωθα τρόμο για τίποτα· *εγώ ήμουν ο τρόμος!* Εκείνη την εποχή, δεν θα καταδεχόμουν ποτέ να απευθυνθώ σε καφετζούδες, μέντιουμ, μάγους, για κανένα λόγο!

Δυστυχώς, όμως, έκανα την φοβερή ανοησία να εμπιστευθώ το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα το οποίο, μέσω απατηλών "σημείων", με παρέσυρε στην ολέθρια παγίδα της θρησκείας· ως φυσική συνέπεια, ο απόλυτος τρόμος κατέλαβε τον ψυχισμό μου. Δεν ήταν, λοιπόν, καθόλου σοφό εκ μέρους μου να εγκαταλείψω κάτι που με έκανε να αισθάνομαι τόσο υπέροχα.

Η κατάργηση της Υπέρτατης Τελετουργίας ήταν το μεγαλύτερο σφάλμα της ζωής μου -και δεν μπορώ πια να γυρίσω πίσω...

Γενική Αναθεώρηση

Παρασκευή, 25 Φεβρουαρίου 2011

Ακόμη ένα ήσυχο μάθημα με τη Ζαφειρία. Όλα ωραία και καλά, όμως κάτι έχει αρχίσει να μου "χτυπάει" περίεργα: Όσα χρόνια μπαινοβγαίνω εκεί μέσα, η Λουίζα συνηθίζει να με κερνάει αφού περάσει μια ώρα μετά την άφιξή μου. Σήμερα, ειδικά, έφυγε για το σούπερ μάρκετ κανένα τέταρτο αφού έφθασα εγώ στο σπίτι της και καθόλη τη διάρκεια του μαθήματος η Ζαφειρία δεν σκέφθηκε να μου πρόσφερει ούτε ένα ποτήρι νερό· ούτε κι εγώ ζήτησα, πάντως. Η Λουίζα επέστρεψε δυο ώρες αργότερα και τότε μόνο προθυμοποιήθηκε να με κεράσει. "Δεν πειράζει, τώρα τελειώσαμε το μάθημα", της είπα και αποχώρησα, νιώθοντας αρκετά παραξενεμένη.

Ιστορικό μιας πρώην φιλίας: Κατ' αρχάς, μια ξαφνική υποψία που γρήγορα γίνεται βεβαιότητα: Ο Μανώλης είναι ο μόνος που αντιστάθηκε επιτυχώς στο "κάψιμο" και μάλιστα την εποχή που βρισκόμουν στο φόρτε μου και σε βρασμό ψυχής (Δεκέμβρης 2003). Η κατάρα μου εξοστρακίστηκε αναπάντεχα και χτύπησε άλλο άτομο, ενώ ο Μανώλης τη γλύτωσε φτηνά μ' έναν ψηλό πυρετό. Πώς τα κατάφερε, αλήθεια; Τι προστασία μπορεί να έχει; Μόλις τώρα μου ήλθε η απάντηση: Προστασία βαρβάτη, που του προμηθεύει η μαμάκα του, η οποία προφανώς ξέρει από μάγια και πολύ καλά μάλιστα!

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Εδώ και επτάμισι χρόνια που διδάσκω τα παιδιά της, η

Λουίζα φροντίζει να μου σερβίρει τσάι ή αναψυκτικό *πάντα* με καθυστέρηση μιας ώρας από τη στιγμή που θα φθάσω στο σπίτι της. Προηγουμένως δεν μου φέρνει ούτε νερό. Ποτέ δεν με σερβίρει μέσα στα πρώτα 15 λεπτά, όπως κάνουν οι υπόλοιποι πελάτες, και πάντα μου φέρνει τα ίδια δυο φλυτζάνια, που φυλάει μάλλον ειδικά για μένα! ***Μυστήριο,*** λοιπόν, πολύ μυστήριο: Θα έλεγε κανείς πως ετοιμάζει *κάτι* μέσα σε αυτή τη μία ώρα, κάτι που πρέπει ίσως να διαλυθεί σε νερό πριν το ρίξει μέσα στο ρόφημά μου! Πιθανότατα, με περιμένει πρώτα να φθάσω στο σπίτι της για να το ετοιμάσει, ώστε να είναι σίγουρη πως δεν θα πάει χαμένο. Υπολογίζω πως μου ρίχνει κάποιο είδος σκόνης, η οποία διαλύεται εντελώς στο νερό.

Κρίνοντας από το σινάφι της Λουίζας που γνωρίζω, δηλαδή τους παλιούς φίλους, τα αδέλφια και τους φίλους των αδελφών της (πάνω από τριάντα άτομα συνολικά), η χημική ουσία που χρησιμοποιεί η λεγάμενη για να εξουδετερώνει όλους γύρω της, επιφέρει τα εξής αποτελέσματα: Νεκρώνει τη λίμπιντο, προκαλεί στειρότητα αλλά και διανοητική σύγχυση. Δεδομένου ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν μαθαίνουν ποτέ πώς να χειρίζονται τον ψυχισμό τους, τα θύματα της Λουίζας δεν μένουν μόνο ανύπαντρα ή άτεκνα αλλά ζουν και σε μόνιμη αποχαύνωση. Μονάχα η Λουίζα και ο μούτης άνδρας της παρουσιάζουν προς τα έξω μια εικόνα τελειότητας: Η τέλεια μητέρα και νοικοκυρά, ο τέλειος πατέρας, με τους τέλειους φιλάνθρωπους χαρακτήρες, διαθέτουν τέλειες δουλειές στο δημόσιο και δύο τέλεια παιδιά, ενώ όλοι γύρω τους παραπαίουν και γκρεμίζονται.

Αρκετά περίεργη είναι τελικά και η συμπεριφορά της Ζαφειρίας, δηλαδή υπερβολικά “κλειστή” απέναντί

μου. Εντάξει, το παιδί είναι άβγαλτο και ντροπαλό, όμως ξέρω πως και φιλενάδες έχει, και στα πάρτυ πηγαίνει, και μένα με γνωρίζει από την ημέρα που γεννήθηκε. Άρα, δεν δικαιολογείται με τίποτα να είναι τόσο επιφυλακτική μαζί μου. Γενικά, αν δεν τη ρωτήσω εγώ κάτι, δεν βγάζει άχνα! Υπολογίζω, λοιπόν, πως την έχει ορμηνέψει η μάνα της να μη μου ανοίγεται καθόλου...

Αφύσικη φιλία, από την αρχή ως το τέλος: Πριν ξεκινήσουμε ακόμη τα μαθήματα, η Λουίζα μου έστηνε επί χρόνια το εξής θέατρο: Όποτε με καλούσε στο σπίτι της (στο δικό μου δεν ερχόταν σχεδόν ποτέ), μόλις έφθανα με άφηνε μόνη μου στο σαλόνι να περιμένω για 40-50 λεπτά, ώσπου αυτή να πλύνει το μπάνιο, τα πιάτα, τα ντουλάπια κλπ. Μετά ερχόταν να με κεράσει και να καθήσει μαζί μου για 10 λεπτά, ύστερα εξαφανιζόταν πάλι μισή ώρα στην κουζίνα κ.ο.κ. Όσο καθόταν μαζί μου, χασμουριόταν ασταμάτητα. Προφανώς, δεν με άντεχε ούτε λεπτό. Άρα, δεν με καλούσε για παρέα μα για άλλο λόγο. Εγώ, από τη μεριά μου, ανεχόμουν αυτή τη συμπεριφορά επειδή τότε είχα μεγάλη ανάγκη από κοινωνική επιβεβαίωση. Άλλωστε, με ξεγελούσε η πάντα πληθωρική, υπερδιαχυτική, “αθώα” συμπεριφορά της, που δεν επέτρεπε την παραμικρή υποψία. Γενικότερα, εξαπατά πάρα πολύ όλο αυτό το προσωπείο φιλανθρωπίας και αφελούς αθωότητας που φορά διαρκώς η Λουίζα...

Λίγο πριν αρχίσουμε τα ιδιαίτερα μαθήματα, μου αραίωσε τις συναντήσεις. Βλεπόμασταν πια μια φορά το μήνα με το ζόρι, ενώ από τον Οκτώβρη του 2003 που ξεκινήσαμε, διέκοψε κάθε φιλική επαφή μαζί μου, με τη συνεχή δικαιολογία πως είχε πάντα δουλειές. Προφανώς, χάρη στα ιδιαίτερα μαθήματα εξασφάλιζε τις

ευκαιρίες που χρειαζόταν για να με "ποτίζει"! Πρέπει να έχω φάει πολύ "σκατό" εδώ και 16 χρόνια που μπαινοβγαίνω στο σπίτι της...

Γιατί όμως; Φαντάζομαι ότι η κυρία απλά δεν με γουστάρει μάλλον επειδή, τόσο καιρό που την εμπιστευόμουν, της εκμυστηρευόμουν αφελώς σχεδόν όλες τις ιδέες μου σχετικά με διάφορα "απαγορευμένα" και μάλλον ενοχλητικά θέματα (κυκλώματα, μεταφυσική, κοινωνικά θέματα κλπ), που εκείνη υποκρινόταν πως της άρεσαν. Πιθανόν, ακόμη, να με ζηλεύει ηλιθιωδώς για τα όποια ταλέντα μου στη ζωγραφική, στο γράψιμο και στις γλώσσες. *Τρέχα γύρευε πώς σκέφτονται αυτά τα δαιμονικά άτομα...*

Σχετικά με το πώς μπορεί να προμηθεύεται η Λουίζα τέτοιου είδους ουσίες: Ο κουνιάδος της εργάζεται εδώ και δεκαετίες ως χημικός τροφίμων σε μεγάλη εταιρία. Παράλληλα, είναι μέλος της μυστηριώδους εταιρείας "Network 3001": Πασίγνωστη αμερικάνικη πολυεθνική, που παράγει κυρίως καλλυντικά, συμπληρώματα διατροφής και απορρυπαντικά· λειτουργεί με το σύστημα πυραμίδας και αποτελεί κύκλωμα ολκής. Πιθανότατα έχει προσχωρήσει και η Λουίζα σε αυτό, όπου και ανακάλυψε όλους εκείνους τους παλιούς συμμαθητές...

Περαιτέρω στοιχεία: Ένας καταιγισμός με δώρα ξεκίνησε μερικούς μήνες πριν αρχίσουμε τα μαθήματα, δηλαδή στα τέλη Δεκέμβρη 2002. Πριν δεν το συνήθιζε καθόλου, από τότε όμως το πήρε σκοινί-κορδόνι να με φορτώνει με απροσδόκητα δώρα, τα οποία: α) ήταν πάντα πράγματα που φοριούνται, ρούχα ή κοσμήματα, β) πάντα πολύ στενά, γ) με ανάγκαζε πάντα να τα δοκιμάζω στο σπίτι της για να διαπιστώσει αν μου ταιριάζει το μέγεθος ή το χρώμα, δ) πάντα σε τριάδες!

Ειδικά οι μπλούζες αποδεικνύονταν πάντα θεόστενες (μέγεθος small, ενώ εγώ φοράω large) και πάντα αναγκαζόμουν να τις επιστρέψω στο μαγαζί για να τις αλλάξω. *Φαίνεται πως αρκούσε να φορέσω τις αρχικές, έστω μια φορά...* Συνολικά έχω δοκιμάσει 3 σετ από 3 μπλούζες, δηλαδή 3+3+3=9 μπλούζες. Πιο αναλυτικά:

Στα τέλη Δεκεμβρίου του 2002, μου έδωσε και δοκίμασα στο σπίτι της τρεις βελούδινες εφαρμοστές μπλούζες, για να βεβαιωθούμε για το μέγεθος και να διαλέξω χρώματα. Εντέλει μου δώρισε τις δυο. Την άνοιξη του 2003 μου χάρισε άλλες τρεις θεόστενες μπλούζες.

Το καλοκαίρι του 2003 μου χάρισε τρια σετ από καλοκαιρινά ασημένια κοσμήματα: 3 κολιέ, 3 βραχιόλια, 1 δακτυλίδι. Το δακτυλίδι είναι ένα μα αποτελείται από τρεις βέρες που συμπλέκονται μεταξύ τους, άρα έχουμε συνολικά 9 κομμάτια. Μου τα έδωσε ένα-ένα σετ, μέσα σε χρονικό διάστημα δυο μηνών περίπου -πιθανόν “διαβασμένα” σε συγκεκριμένες φάσεις της σελήνης. “Το ίδιο δαχτυλίδι έχω αγοράσει και στην αδελφή μου”, μου είπε χαρωπά η Λουίζα *[σοβαρά; γι' αυτό έχει προκόψει κι αυτή;]*. Όλα τα βραχιόλια είναι αρκετά στενά, με άβολο κούμπωμα -αδύνατο να τα φορέσω μόνη μου. Χρειάστηκε κι αυτά να τα δοκιμάσω, όπως και ολόκληρα τα σετ, στο σπίτι της Λουίζας για να βεβαιωθούμε πως μου κάνουν. *Είπαμε, αρκεί μια φορά...* Μετά από αυτά τα θαυμαστά δώρα, οι συναντήσεις μας παραδόξως άρχισαν ν' αραιώνουν...

Είχα απορήσει τότε, με την τόση γενναιοδωρία της Λουίζας -και τι γούστο! Ούτε ερωτευμένες να είμασταν! Το ένα βραχιόλι, μάλιστα, διαθέτει σχέδιο με δύο μπλεγμένα στέφανα, αρκετά εντυπωσιακό, λες και

είναι από τον αρραβωνιαστικό! Τα ανωτέρω κοσμήματα δεν περιέχουν τίποτα παράξενα σύμβολα επάνω -όπως, για παράδειγμα, τα σκουλαρίκια της Σταυράκη. Φαίνονται "αθώα", γύρευε όμως πώς είναι "διαβασμένα", όπως και οι μπλούζες...

Τον Οκτώβρη του 2003 ξεκίνησε η επαγγελματική συνεργασία μας. Οι φιλικές επισκέψεις κόπηκαν εντελώς, χωρίς εξήγηση. Ο Μανώλης αποδείκτηκε ούφο ολκής κι εξαιτίας του ψυχρανθήκαμε ακόμα περισσότερο. Την 1η Δεκέμβρη είχα έναν ομηρικό καυγά με τη Λουίζα, για εντελώς παράλογη αιτία. Στις 9 Γενάρη του 2004, διαπληκτηστήκαμε ξανά και τελικά μου βγήκε από πάνω. Η υπόλοιπη σχολική χρονιά πέρασε μέσα σε αμοιβαία ψυχρότητα και περιφρόνηση.

Στα μέσα Σεπτέμβρη του 2004 η Λουίζα μου τηλεφώνησε απροσδόκητα, μου ζήτησε να τα ξαναφτιάξουμε και να συνεχίσουμε τα ιδιαίτερα μαθήματα! Εγώ, σαν χαζοβιόλα, δεν είδα καθόλου το αλλόκοτο της υπόθεσης, πήγα στο σπίτι της, όλα μέλι-γάλα, μου χάρισε κι άλλη μια μπλούζα. *Ανεξάρτητα από το ποιός έφταιγε, σε οποιονδήποτε άλλο πελάτη αν είχα μιλήσει έτσι έστω κατά το 1/100, δεν θα ήθελε ούτε να με ξαναδεί στα μάτια του, πόσο μάλλον να με ξαναπροσλάβει! Κι αυτό θα ήταν το φυσιολογικό!*

Στις 21 Απριλίου 2004 δέχθηκα τις τρεις τελευταίες μπλούζες. Λίγο αργότερα μου χάρισε και μια καλοκαιρινή φούστα. Δεν ακολούθησαν άλλα δώρα έκτοτε. Δεν χρειάστηκε, φαίνεται...

Σίγουρα δεν είναι τυχαίο: Τα τελευταία 15 χρόνια, δηλαδή από τότε που άρχισα να μπαίνω σε δρόμο μεταφυσικής, άρχισαν να μαζεύονται γύρω μου όλοι οι σατανιστές (Σταυράκη, Λουίζα, Πέρσα, Kusba), γνωρίζουν όλοι φαρσί τη μαύρη μαγεία, τη στρέφουν

συστηματικά εναντίον μου κι εγώ δεν παίρνω πρέφα παρά μόνον όταν είναι πολύ αργά! Προφανώς, οι δαιμονικοί αόρατοι άρχοντες του κόσμου φροντίζουν να συντονίζουν έτσι το κοινωνικό μου περιβάλλον, ώστε εγώ να περιστοιχίζομαι συνεχώς από δικά τους πιόνια τα οποία αναλαμβάνουν συνειδητά να διακόπτουν την πορεία μου και κυρίως να βλάπτουν το πνεύμα μου, με μεθόδους που εγώ αντιλαμβάνομαι ως μαγεία.

Τρόπος Δράσης: Πρώτο και κύριο, να μην πίνω πια τα ροφήματα που με ποτίζει η Λουίζα κάθε Παρασκευή που πηγαίνω για μάθημα στο σπίτι της. Στο εξής θα ζητάω αναψυκτικό αντί για τσάι, θα πίνω δυο-τρεις γουλιές για ξεκάρφωμα και το υπόλοιπο θα το χύνω με τρόπο στο νιπτήρα, την ώρα που η Ζαφειρία θα κάνει κάποια άσκηση. Θα φροντίζω ν' αφήνω και λίγο στο ποτήρι. Ευτυχώς, τις Παρασκευές η Λουίζα συνήθως αναχωρεί πριν από μένα, για να συναντήσει το κύκλωμα των παλιών συμμαθητών. Αυτό με διευκολύνει...

Εικόνες του Matrix (“Network 3001”): Αμερικάνικη πολυεθνική που λειτουργεί με το πυραμιδικό σύστημα. Τυπικά, παράγει καλλυντικά, απορρυπαντικά και συμπληρώματα διατροφής. Ανήκει στην 1η κλίμακα αξιοπιστίας του Διεθνούς Πιστοληπτικού Οργανισμού. Οι ΗΠΑ βρίσκονται στην 3η θέση, η Ελλάδα στην 8η. Δηλαδή, πιο εύκολα μπορεί να χρεωκοπήσουν οι ΗΠΑ και η Ελλάδα παρά η “Network 3001”. Ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες:

α) Στις συγκεντρώσεις μαζεύονται χιλιάδες μέλη και πληρώνουν εισητήριο για ν' ακούσουν κάποιον σούπερ πωλητή που κέρδισε εκατομμύρια δολλάρια να τους λέει πόσο απλό είναι να πετύχουν κι αυτοί το ίδιο. Κλαίνε γεμάτοι συγκίνηση, εκστασιάζονται σα να

βλέπουν κανένα θείο όραμα, ψέλνουν με πάθος -σα να βρίσκονται σε εκκλησία.

β) Η εταιρεία/κύκλωμα χρησιμοποιεί κατά κόρον τεχνικές πλύσης εγκεφάλου για στρατολόγηση νέων στελεχών. Προπαγανδίζουν την τυφλή πίστη, επιδίδονται σε ακατάσχετη αγαπολογία, ενώ γίνεται συνεχής νευρογλωσσικός προγραμματισμός.

γ) Τα μέλη αναπτύσσουν μια ρομποτική προσήλωση στους ανωτέρους τους και στα ειδικά βιβλία καθοδήγησης. Τους δημιουργείται ψύχωση με διαρκή σεμινάρια, κασέτες, βιβλία κλπ, τα οποία τα πληρώνουν κιόλας. Πιθανότατα, η εταιρεία κερδίζει περισσότερα χρήματα από αυτά παρά από τα προϊόντα της.

δ) Το κύκλωμα υπόσχεται στα μέλη πολύ χρήμα με ελάχιστη δουλειά. Μπορεί κάποιος να εργαστεί πχ για δύο χρόνια και να πληρώνεται μια ζωή! Κάποιοι όντως πλουτιζουν. Συνήθως, όμως, οι πωλητές δουλεύουν νυχθημερόν για το τίποτα, καθώς το κυνήγι νέων μελών συνήθως δεν αποδίδει για πολύ.

ε) Ο "προϊστάμενος" καταδιώκει τους υφιστάμενους πωλητές κάθε μέρα μέσω τηλεφώνου και απαιτεί να γνωρίζουν διαρκώς νέο κόσμο ή να ξετρυπώνουν παλιούς γνωστούς, ας πούμε παλιούς συμμαθητές ή φίλους από το στρατό. Έτσι, άνθρωποι που έχεις προ πολλού ξεχάσει, σου τηλεφωνούν ξαφνικά για να σου προτείνουν “κάτι που θ' αλλάξει ριζικά τη ζωή σου”. Σχεδόν ποτέ δεν προσπαθούν να σου πουλήσουν προϊόντα. Τους ενδιαφέρει πολύ περισσότερο η στρατολόγηση νέων μελών παρά οι πωλήσεις.

στ) Θυμώνουν όταν δεν τους κάθεσαι. Φίλοι και γνωστοί αλλάζουν πρόσωπο, γίνονται ξερόλες κι ιδιαίτερα επιθετικοί όταν διαφωνείς μαζί τους σε οτιδήποτε. Για παράδειγμα, από τότε που η Λουίζα

έμπλεξε με τους “παλιούς συμμαθητές”, άρχισε ξαφνικά τα “δεν σου επιτρέπω να με αμφισβητείς έτσι!”

ζ) Η μεγάλη πλειοψηφία των σύγχρονων “πολιτισμένων” ανθρώπων ανήκουν σε παρόμοια κυκλώματα. Οι ανένταχτοι αποτελούν πια μειοψηφία προς εξαφάνιση...

* * * *

Σάββατο, 26 Φεβρουαρίου 2011

Έκτακτο μάθημα με την Καρολίνα. Όλα βαίνουν ομαλά, ώσπου έρχεται η ώρα να φύγω. “Τα λέμε τη Δευτέρα”, την αποχαιρετώ χαρωπά κι εκείνη αηδιάζει προκλητικά. Αμέσως μετά πάει να τα μπαλώσει: “Θα σας περιμένω”, μου κάνει με χαμόγελο.

Αν και είμαι πεπεισμένη πως το απαράδεκτο φέρσιμό της οφείλεται κυρίως σε χαζομάρα, η σκέψη μου ήδη στριφογυρίζει στο “κάψιμο”. *Τελικά, πάντα καταλήγω στο “κάψιμο”, σαν την πιο σωστή αντιμετώπιση απέναντι στους ανθρώπους...*

Στο εξής αισθάνομαι πολύ καλύτερα και κάθε ένταση σχετική με τους Πάτσηδες σχεδόν εξαλείφεται. Νιώθω πολύ πιο θετικά, τώρα που έχω την αίσθηση πως μπορώ να αντεπιτεθώ στις ψυχικές επιθέσεις τους. Την επόμενη φορά που θα μου σπάσουν τα νεύρα, θα πέσει κάψιμο! Είναι θέμα ψυχικής αυτοάμυνας...

Ιδιαίτερα Μαθήματα και Τρόμος: Τελικά, το επάγγελμα που εξασκώ τα τελευταία δέκα χρόνια αποδεικνύεται ένα από τα χειρότερα της υφηλίου! Παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα επί χρόνια ολόκληρα, όμως η δουλειά μου δεν αξιολογείται καθημερινά αλλά μετά από 2, 5, 8 χρόνια, σε ένα μόνο διαγώνισμα (Lower) που δεν θα δώσω εγώ αλλά κάποιος άλλος

-συνήθως ένα καθυστερημένο. Αν, για οποιοδήποτε λόγο, ο μαθητής δεν πετύχει στις εξετάσεις, όλη η ως τότε δουλειά μου (2, 5, 8 χρόνια) αμφισβητείται, θεωρείται άκυρη ή αποτυχημένη κι εγώ θεωρούμαι λίγο-πολύ απατεώνας, οπότε γύρευε τι συνέπειες μπορεί να έχω, ανάλογα τη μούρλα των γονέων.

Χωρίς να το έχω συνειδητοποιήσει τόσα χρόνια, όλη αυτή η κατάσταση προκαλεί ένα τρομερό υφέρπον άγχος στον ψυχισμό μου. Με το πέρασμα του χρόνου και τις απίθανες περιπτώσεις μαθητών που μου τυχαίνουν, το άγχος συσσωρεύεται και μετατρέπεται σε τρόμο – έναν κρυφό εσωτερικό τρόμο που συχνά αρνούμαι ν' αναγνωρίσω, παρά την αυξανόμενη απαισιο-δοξία και ανασφάλεια που μου φορτώνει. Και οι άλλοι δάσκαλοι ιδιαιτέρων, τι κάνουν αλήθεια; Δεν ξέρω. Πιθανότατα, όμως, δεν τους τυχαίνουν τόσα βλαμμένα όσα τυχαίνουν σε μένα, ενώ θα διαθέτουν και ορισμένες "προστασίες" που εγώ φυσικά δεν διαθέτω.

Ένας συνηθισμένος υπάλληλος σε εταιρεία μπορεί να έχει διάφορα άλλα προβλήματα, όπως ενοχλήσεις από συναδέλφους, πιέσεις από αφεντικά, στενά χρονοδιαγράμματα, χαμηλό μισθό κλπ, αλλά δεν έχει τρόμο του τύπου: *Άν ο τάδε κρετίνος τα θαλασσώσει στις εξετάσεις, οι ψυχωτικοί γονείς του μπορεί να με τρέχουν ακόμη και στα δικαστήρια!* Επίσης, αν ο κόμπος φθάσει στο χτένι, ο υπάλληλος μπορεί να παραιτηθεί, ειδοποιώντας την εταιρεία ένα μήνα πριν. Εγώ δεν μπορώ να παρατήσω ένα παιδί στη μέση της χρονιάς, ιδίως αν προετοιμάζεται για Lower. Δεν διανοούμαι καν να αρρωστήσω για λίγες μέρες γιατί η διδακτέα ύλη θα μείνει ανεπανόρθωτα πίσω. Λες και αποτελώ ιδιοκτησία των πελατών μου...

Το κύριο άγχος μου αυτή τη στιγμή προέρχεται από τους Πάτσηδες. Θεωρώ την αποτυχία της Καρολίνας στο Lower σαν γεγονός, όπως και τις υστερικές αντιδράσεις των γονέων της. Άλλωστε, η Μαριάνθη μου έχει δηλώσει ξεκάθαρα πως "ο καθηγητής είναι εκείνος που ευθύνεται αποκλειστικά για την αποτυχία του μαθητή". Το χειρότερο σενάριο θα είναι να έχω νομικά προβλήματα με τους τρελούς και τελικά να χάσω και λεφτά. Και λοιπόν; Τόσο τρομερό είναι; Πρώτη φορά χάνω λεφτά; Πέρυσι ο ανηψιός μου ο Γιάννης μου έφαγε 10.000 ευρώ για να αγοράσει σκάφος αναψυχής και το ξεπέρασα μάλλον εύκολα και γρήγορα! Άρα; Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια!

Μετά όμως, τέρμα η δουλειά οριστικά. Έτσι κι αλλιώς, ύστερα από 25 χρόνια εργασίας, το έχω εμπεδώσει πλέον πως μου είναι αδύνατον να κερδίσω χρήματα δουλεύοντας. Τα ελάχιστα που κερδίζω εξανεμίζονται κυρίως σε έξοδα του σπιτιού ή τα τρώνε οι Μαρκάκηδες. Θα μπορούσα κάλλιστα να μην έχω εργαστεί καθόλου σε όλη μου τη ζωή...

Κυριακή, 27 Φεβρουαρίου 2011

Προαίσθηση: Σκεφτόμουν να σκηνοθετήσω ένα τηλεφώνημα μπροστά στη Ζαφειρία, όπου θα αναφέρω ότι τα πρωινά εργάζομαι part time σε εταιρεία δημοσκοπήσεων. Τότε ακριβώς χτυπά το τηλέφωνό μας και το σηκώνει ο πατέρας μου. Είναι από μια εταιρία δημοσκοπήσεων σχετικά μ' εμφιαλωμένα νερά...

Ακολουθεί ένα ακόμη βαρύ κι ασήκωτο μάθημα με το Μανώλη. Του είχα βάλει να γράψει μια αναφορά (report) κι ένα φιλικό γράμμα, εκείνος όμως δεν έγραψε τίποτα επειδή νόμιζε, λέει, πως είχαμε ορθογραφία. Έτσι, τον βάζω να ετοιμάσει τις δυο εργασίες επί τόπου.

Μόνος του αδυνατεί να συγκροτήσει τις σκέψεις του ακόμη και στα ελληνικά, ενώ είναι παντελώς ανίκανος να συντάξει έστω μία φράση· έτσι, αναγκάζομαι να τον καθοδηγώ βήμα-βήμα, πρόταση-πρόταση. Εντέλει, μας παίρνει δυο ώρες για να τελειώσουμε τα δυο κείμενα, τα οποία τελικά είναι γεμάτα λάθη που δεν κάνει ούτε παιδί της Α Προκαταρκτικής: leter, leson, i am, athens, mario, scool, rubis και άλλα τέτοια. Επίσης, ο φωστήρ εξακολουθεί να μπερδεύει το b με το d, 17 χρονών γάιδαρος! Μετά από τόση καθοδήγηση και βοήθεια εκ μέρους μου, κατάφερε να πάρει με το ζόρι ένα 13άρι και στα δυο κείμενα. Αντε να τον άφηνα να τα γράψει ολομόναχος...

Στις εξετάσεις τύπου Lower, που θα δώσει τον Ιούλιο, ο Μανώλης θα πρέπει να τελειώσει δυο κείμενα Writing, 4 κείμενα Reading και 4 ασκήσεις Listening μέσα σε τέσσερις ώρες -χρόνος κατά 50% περισσότερος από το κανονικό, που διατίθεται μονάχα σε παιδιά με ειδικές ανάγκες. Έστω κι έτσι, υπάρχει περίπτωση να προλάβει; Και μετά αναρωτιούνται οι γονείς του, γιατί η ιδιοφυία δεν πέρασε πέρυσι στο γραπτό διαγώνισμα. Έχω μπλέξει άσχημα...

Δευτέρα, 28 Φεβρουαρίου 2011

Σήμερα τα λεωφορεία έχουν απεργία από τις 11:00 ως τις 4:30 το απόγευμα. Το μετρό λειτουργεί κανονικά. Η Αλίκη δίνει εξετάσεις στις 3:00. Ωστόσο, φεύγει από το σπίτι στις 10:00 “για να προλάβει το λεωφορείο”, λέει! Δεν θα μπορούσε, δηλαδή, να πάρει ένα ταξί στις 2:00 και να πάει με αυτό ως τη στάση του μετρό στον Αγιο Δημήτριο; Αναρωτιέμαι, πού θα περάσει η αδελφούλα μου τις πέντε ώρες που απομένουν ως τις 3:00...

Τελευταία, πάντως, η Αλίκη δεν φαίνεται να είναι πολύ καλά: Την διακατέχει μια γενική κατήφεια και αδυναμία, ενώ αισθάνεται ένα περίεργο “κάψιμο” στα κόκκαλα. Ο γιατρός της είπε πως είναι εκφυλισμός των οστών και δεν γίνεται τίποτα γι' αυτό. Πρέπει μόνο να ξεκουράζεται και να χρησιμοποιεί θερμοφόρα...

Το απόγευμα έχω μάθημα με την Καρολίνα και μου εκμυστηρεύεται ορισμένα περίεργα πράγματα: Μια μέρα, όταν ήταν ακόμη έγγυος η μητέρα της, ένα λαμπερό σφαιρικό φως κατέκλυσε το δωμάτιο, επικοινώνησε τηλεπαθητικά μαζί της και της είπε πως την προστατεύει και την ώρα του τοκετού θα της έπαιρνε όλο τον πόνο. Έτσι, την ώρα που γεννούσε την Καρολίνα, η Μαριάνθη δεν ένιωσε σχεδόν καθόλου πόνο!

Έχω διαβάσει ότι οι Πλειάδιοι τοκετοί συμβαίνουν σε τρία επίπεδα πραγματικότητας. Η γήινη γέννα είναι μονάχα 30% έντονη σε σύγκριση με μια συνηθισμένη γέννα. Επίσης, ορισμένες φορές παρατηρείται παρουσία φωτεινού όντος κατά τη διάρκεια του τοκετού. Το πλειάδιο προφίλ ταιριάζει στην Καρολίνα, καθώς θέλει να διασκεδάζει διαρκώς, είναι πολύ συναισθηματική και καταφεύγει συχνά στο ποτό ή στο τσιγάρο για να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα. Ωστόσο, οι ανάγωγοι τρόποι της, η υποκρισία και η σχετική παράνοια που τη δέρνει παραπέμπουν περισσότερο σε οφιοειδές υβρίδιο. Πιθανότατα πρόκειται για μικτό τύπο...

Το βράδι πηγαίνω στην Κάτω Γλυφάδα και πετάω στη θάλασσα τα τρία σετ από ασημένια κοσμήματα που μου χάρισε η Λουίζα το καλοκαίρι του 2003. Αισθάνομαι μεγάλη ανακούφιση. Αν και ψιλοβρέχει, σουλατσάρω κατά μήκος της προκυμαίας για κανένα μισάωρο.

... Ένα μήνα αργότερα, θα πετάξω στη θάλασσα

τρεις μπλούζες -όλες δώρα της Λουίζας από το 2002 ως το 2004. Αισθάνομαι επίσης μεγάλη ανακούφιση, παρόλο που ξέρω ότι το όποιο κακό έχει ήδη γίνει.

Τρίτη, 1 Μαρτίου 2011

Αναπάντεχη πρόσκληση από το Γιάννη να περάσω λίγη ώρα επάνω το βράδι, επιστρέφοντάς τους τον Αντωνάκη: Μόλις κάθομαι στον καναπέ, ο ανηψιός με ρωτάει αν έχω πληρώσει περαίωση (αυθαίρετο χαράτσι που έχει στείλει η Εφορία σε όλους τους ελεύθερους επαγγελματίες, με αφορμή την πρόσφατη οικονομική κρίση) και πόση. Του λέω πως την αγνόησα, σύμφωνα με συμβουλή του λογιστή μου κι ότι ήταν 900 ευρώ. Στη συνέχεια, ο Γιάννης ζητάει να μάθει πόσο φόρο πληρώνω κάθε χρόνο στην Εφορία. Του εξηγώ πως δεν δίνω τίποτα επειδή το ετήσιο εισόδημά μου είναι πολύ χαμηλό. Ο ανηψιός επιμένει να μάθει το ακριβές ποσόν κι εγώ του αποκαλύπτω πως δηλώνω πλέον γύρω στα 4000 ευρώ το χρόνο.

"Μα πόσους μαθητές έχετε; Δύο;" πετάγεται τότε η Μαρίνα.

"Όχι, φέτος έχω τέσσερις" απαντώ, ενώ αρχίζω να νιώθω κάπως άβολα.

"Δεν ψάχνετε για δουλειά; Θυμάμαι ότι πέρυσι στέλνατε κάτι βιογραφικά", συνεχίζει η Μαρίνα.

"Όχι, δεν ψάχνω πια. Στην ηλικία που βρίσκομαι δεν με προσλαμβάνει κανένας".

"Με τόσα προσόντα που έχετε;"

"Δεν τα υπολογίζουν αυτά οι εργοδότες. Άλλωστε, με τα τέσσερα παιδιά που έχω, κερδίζω όσα χρήματα θα έπαιρνα σε μια εταιρεία αν δούλευα οκτάωρο! Άσε που τώρα πια είναι όλοι τρελοί στις εταιρείες!"

"Και πως δεν καταφέρατε να γίνετε συγγραφέας;"

συνεχίζει ακάθεκτη η Μαρίνα, ενώ εγώ α) απορώ πώς γνωρίζει για τα παλιά συγγραφικά μου όνειρα, β) αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το Μαρινάκι μας δουλεύει, γ) της εξηγώ ψύχραιμα ότι η έκδοση ενός βιβλίου, μαζί με την απαραίτητη διαφήμιση, στοιχίζει όσο κι ένα μαγαζί -με αποτέλεσμα, όμως, πολύ πιο αμφίβολο.
"Μα ορισμένοι συγγραφείς πουλάνε εκατομμύρια αντίτυπα και γίνονται παγκοσμίως γνωστοί και πάμπλουτοι!" μου κάνει τότε η Μαρίνα, με μάλλον ειρωνικό υφάκι.
"Α, δεν ξέρω τι είδους υποστήριξη έχει ο καθένας!" της απαντώ εγώ και κάπου εκεί τελειώνει η συζήτηση.

Κατά τη διάρκεια της στιχομυθίας, ο Γιάννης κοίταζε διάφορα στο κομπιούτερ και συμμετείχε στην κουβέντα μας μόνον υποτυπωδώς. Πάντως, μου έγινε σαφές πως με κάλεσαν για να βολιδοσκοπήσουν αν κερδίζω αρκετά χρήματα ώστε να πάρουν το θάρρος να μου ζητήσουν κι άλλα δανεικά κι αγύριστα. Οι απαντήσεις μου προφανώς τους απογοήτευσαν και στο εξής θα φροντίσω να μείνουν έτσι οι εντυπώσεις.

Παρεπιπτόντως: Το σκάφος του Γιάννη έχει αποδειχθεί εντελώς ασύμφορο, επειδή η μηχανή του καίει 100 ευρώ βενζίνη σε κάθε ψάρεμα, ενώ εκείνος κερδίζει μόλις 50 ευρώ από την πώληση των ψαριών -αν πιάσει τίποτα. Έτσι, του χρειάζονται άλλα 3000 ευρώ για ν' αγοράσει μια μικρότερη μηχανή, λέει...

Τετάρτη, 2 Μαρτίου 2011

Απροσδόκητη μεσημεριανή επίσκεψη του ανηψιού Γιάννη στο σπίτι μας. Δεν έμεινε για πολύ, διατύπωσε μόνο ορισμένα παράπονα για το φαγητό που τους παρέχουμε σχεδόν κάθε μεσημέρι, δεδομένου ότι λόγω αφραγκίας η γυναίκα του σπανίως μαγειρεύει: "Τα

κανελλόνια ήταν άνοστα και είχαν πάρα πολύ άνηθο!” και “Ο μουσακάς είχε πάρα πολλή μπεσαμέλ, το παστίτσιο επίσης!”. Εντέλει, ο πρίγκηψ αποφάνθηκε ότι δεν μαγειρεύουμε καλά επειδή “το μόνο που σκέφτονται οι γυναίκες είναι το "λεβιέ"! Δεν έχουν μυαλό για τίποτε άλλο!”. Δηλαδή, ο ανηψιός υπονοεί ότι είμαστε ανίκανες να εκτελέσουμε σωστά μια μαγειρική συνταγή, όπως κάνει η αγνή και αμόλυντη γυναικούλα του που υποτίθεται ότι διαφέρει από τις άλλες και δεν έχει διαρκώς το νου της στο "λεβιέ"... “Περιστοιχίζομαι από βλάκες!” κατέληξε τελικά, με ύφος 40 παρεξηγημένης μεγαλοφυίας.

Καθώς αποχωρούσε, του δώσαμε ένα δοχείο νυκτός που είχαμε αγοράσει για τον μικρό. Ο πρίγκηψ έγινε έξαλλος: “Μα δεν βλέπετε πως είναι χρησιμοποιημένο; Είναι γεμάτο λεκέδες!” Μάταια προσπαθήσαμε να του εξηγήσουμε πως το αγοράσαμε από τη λαϊκή αγορά, άρα είναι λογικό να έχει λίγη σκόνη επάνω αλλά με ένα πλύσιμο θα είναι εντάξει. Τελικά, το πήρε με τα χίλια ζόρια...

Δεν λείπει και ο ***ηχητικός πόλεμος:*** Μέρα με τη μέρα, ο Νάσος όλο και αυξάνει τις ώρες που ακούει μουσικές στο διαπασών. Κοιμάται ως τις 2:00 το μεσημέρι, οπότε τα ντάπα-ντούπα ξεκινούν από τις 3:00 περίπου μέχρι τις 11:00 τη νύχτα ασταμάτητα, εκτός αν φύγει για το σχολείο κατά τις 7:15 το απόγευμα -πράγμα που σπάνια συμβαίνει. Φυσικά, όπως πάντα, κανείς δεν ενοχλείται με όλη αυτή την αφύσικη ηχορύπανση, ούτε καν ο Γιάννης με τη γυναίκα του, που μένουν ακριβώς κάτω από το Θανάση! Εγώ είμαι η μόνη που παραπονιέται. Αλλά, τι περιμένεις; Οι Μαρκάκηδες είναι όλοι ίδιοι: ερπετοειδή υβρίδια...

Παρασκευή, 4 Μαρτίου 2011

Όπως ήταν αναμενόμενο, σήμερα η Λουίζα με κέρασε πορτοκαλάδα 45 λεπτά μετά την άφιξή μου στο σπίτι της. Ήταν η δεύτερη μόλις φορά που έθεσα σε εφαρμογή το "σχέδιο", μα είχα ένα ατύχημα: Όταν πήγα να χύσω το αναψυκτικό στο νιπτήρα, δεν πρόσεξα αρκετά, το ποτήρι χτύπησε λίγο στα τοιχώματα, η Λουίζα το άκουσε από την κουζίνα (λες και είχε ραντάρ) και φώναξε αμέσως: "Ζαφειρία! Έχει έλθει ο Μανώλης;". Εκείνη την ώρα ο νεαρός βρισκόταν στο φροντιστήριο.

... Τις επόμενες δυο-τρεις Παρασκευές η καθυστέρηση των 40-60 λεπτών παραμένει σταθερή με δικαιολογίες του τύπου: "Τώρα μόλις έβαλα την κόκα κόλα στην κατάψυξη να κρυώσει", ενώ με κερνάει φρουί γλασέ κλειστό σε σελοφάν. Ποτέ πριν δεν μου έχει ξαναφέρει κάτι τέτοιο. Την πρώτη φορά θα διστάσω πριν το πάρω και η κυρία θα καγχάσει αινιγματικά. Πάντως, από δω και στο εξής η Ζαφειρία, που ως τότε δεν με κερνούσε ποτέ, τώρα πια με σερβίρει σχεδόν αμέσως μετά την άφιξή μου -σε περίπτωση, βέβαια, που λείπει η μητέρα της.

Πέμπτη, 10 Μαρτίου 2011

Αργά το βράδι έχω μια αναπάντεχη, ενδιαφέρουσα συζήτηση με το Νάσο: Μου μου αποκαλύπτει ότι ούτε αυτός αντέχει τους βλάκες γύρω του, οι οποίοι "αποτελούν το 99% του πληθυσμού, είναι όλοι τους το ίδιο, ανίκανοι να εκτελέσουν την πιο απλή δουλειά, ωστόσο έχουν τον τρόπο να σου φορτώνουν πάντα το φταίξιμο για τις δικές τους αδυναμίες!"

"Από σένα ζητούν τελειότητα! Αυτοί όμως είναι ανίκα-

νοι να βάλουν μια σφραγίδα και μια υπογραφή σ' ένα έγγραφο", συμφωνώ.
"Πραγματικά, δεν καταλαβαίνω τι λόγο ύπαρξης έχουν όλοι αυτοί οι ελαττωματικοί! Ή δεν έχουν λόγο ύπαρξης, ή υπάρχουν για να βασανίζουν το υπόλοιπο 1% που δεν είναι βλάκες!" εξάπτεται ο Νάσος – *κοίτα να δεις που έχει αρχίσει να πιάνει το νόημα!* "Όλοι αυτοί θα έπρεπε να πάνε να ψοφήσουν κάπου ήσυχα!" καταλήγει, με μαύρο χιούμορ.

Κατόπιν εξηγώ στον ανηψιό μου τη παράνοια των σημερινών γονέων, οι οποίοι γνωρίζουν ότι το παιδί τους είναι λίγο-πολύ καθυστερημένο, έχουν μάλιστα και χαρτί γιατρού, απαιτούν όμως από το δάσκαλο που του κάνει ιδιαίτερα ο δείκτης νοημοσύνης 70 του βλάκα τους να γίνει 170!
"Θα προτιμούσα να δουλεύω μυστρί ή να αυτοκτονήσω!" λέει ο Νάσος, μάλλον ειλικρινά.

Και μια ενδιαφέρουσα κουβέντα του Θανάση στη μητέρα μου: "Η θεία έχει πάντα δίκιο· αλλά ακόμα κι όταν έχει άδικο, έχει δίκιο που έχει άδικο!"

Σάββατο, 19 Μαρτίου 2011

Ραντεβού με την Ευγενία και τη Φιλιώ για καφέ στο Σύνταγμα. Το πόσο βαριόμουν να έλθω να τις συναντήσω, δεν λέγεται. Ως συνήθως, η Φιλιώ αργεί να φανεί και μετά από κανένα εικοσάλεπτο εγώ και η Ευγενία αποφασίζουμε να πάμε να καθήσουμε σε μια πολυτελή καφετέρια εκεί κοντά. Τηλεφωνούμε στη Φιλιώ και την ενημερώνουμε, εκείνη όμως απαιτεί να της ξανατηλεφωνήσουμε μόλις καθήσουμε για να της εξηγήσουμε σε ποιο τραπέζι ακριβώς θα βρισκόμαστε, παρόλο που η εν λόγω καφετέρια δεν είναι μεγάλη.

Εντέλει, η Φιλιώ καταφθάνει με μια ώρα καθυ-

στέρηση. Ως συνήθως, η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από ψώνια, χαζές γνωριμίες της Φιλιώς στο facebook και το πρόσφατο ταξίδι της στην Κρήτη. Η άλλη παρακολουθεί με ενδιαφέρον, ενώ εγώ απλά σχολιάζω χαμογελαστά.

Πριν από μια εβδομάδα έγινε σεισμός 9 R στην Ιαπωνία, ακολούθησε τσουνάμι και καταστροφές, έχουν διαρραγεί δυο πυρηνικοί αντιδραστήρες, η χώρα έχει γεμίσει ραδιενέργεια η οποία εξαπλώνεται γοργά, οι επιστήμονες φοβούνται μήπως διαρραγούν κι άλλοι αντιδραστήρες και όλος ο κόσμος βρίσκεται σε συναγερμό. Όλος ο κόσμος, εκτός από τις φιλενάδες μου. Ούτε καν ανέφεραν το θέμα, σα να μην έχει συμβεί τίποτα. Τις απασχολούν μονάχα τα ringtones, το facebook και οι προβληματικοί γκόμενοι που (δεν) βρίσκουν. Μυαλά δεκάχρονων. “Αισιοδοξία” το βαφτίζουν.

Πέρα απ' αυτά, μόλις σήμερα μου έγινε γνωστό πως και οι δυο τους πάσχουν από χρόνιες ημικρανίες. Υποφέρουν συχνά, σχεδόν κάθε μέρα η Ευγενία και 2-3 φορές την εβδομάδα η Φιλιώ και η ενόχληση διαρκεί ώρες ή μέρες! Τελευταία, η κατάσταση της Φιλιώς έχει επιδεινωθεί, γι' αυτό πήγε σε νευρολόγο, έκανε αξονική τομογραφία και τώρα παίρνει χάπια. Η Ευγενία δεν κάνει τίποτα για το πρόβλημα επειδή “Ό,τι είναι στο κεφάλι και δεν είναι παθολογικό, δεν περνάει ποτέ”, όπως δηλώνει. Κάτι ξέρει αυτή...

Γενικότερα, εγώ αποφεύγω να ξεκινήσω κάποιο θέμα εφόσον, όποτε επιχειρώ κάτι τέτοιο, με αντιμετωπίζουν με αδιαφορία ή εχθρότητα. Έχω παρατηρήσει, μάλιστα, ότι όποτε αναφέρω το παραμικρό για την οικογένειά μου, η Φιλιώ σπεύδει να μου πετάξει κάποιο προσβλητικό σχόλιο, δήθεν αθώα: “Ώστε τα ανήψια σου τρώνε αχιβάδες; Μα πως μπορεί να τρώει κανείς κάτι

που είναι ακόμη ζωντανό; Μόνο αν είσαι ανώμαλος κάνεις κάτι τέτοιο!" μου πέταξε σήμερα.

Πάντως, έχω περισσότερα κοινά με αυτές τις κοπέλες απ' όσα νόμιζα (τα φάρμακα για επιληψία και για ημικρανία είναι τα ίδια). Βέβαια, πρόκειται για άτομα όχι απλώς προβληματικά αλλά ανάπηρα, και αποτελεί κατάντια για μένα το ότι κάνω παρέα μαζί τους. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια...

Τελικά, μόνο το αριστοκρατικό, νεοκλασσικό περιβάλλον έσωσε την κατάσταση απόψε. Ήδη σχεδιάζω αντίποινα: Το επόμενο Σάββατο θα βγούμε μαζί με την Ελισάβετ, όλα εντάξει. Στην μεθεπόμενη συνάντηση, όμως, θα φροντίσω να είμαι "καλεσμένη σε τραπέζι". Δεν θα μου λείψουν κιόλας...

Κυριακή, 20 Μαρτίου 2011

Απογευματινό μάθημα με την Καρολίνα. Χθες πήγε, λέει, μαζί με άλλες δυο φίλες της στο Metro Mall, όπου ήπιαν τα λυσακά τους και μέθυσαν τόσο, ώστε μπήκαν σε λάθος λεωφορείο για το γυρισμό. Εντέλει κατέληξαν σε κάποιο τέρμα στον Άλιμο γύρω στα μεσάνυχτα, όπου τις έπιασε υστερία και άρχισαν να κλαίνε και να ουρλιάζουν από φόβο μήπως τις βιάσει κανένας στην ερημιά! Εντέλει, τα βλαμμένα γύρισαν σπίτι με ταξί.

Κατά τ' άλλα, η Καρολίνα είναι πυρ και μανία με τη Ζαφειρία, την αποκαλεί "σκύλα" και την περιφρονεί ξεκάθαρα, επειδή: "Η Ζαφειρία όλο μωρουδίζει, δεν μεγαλώνει κι εγώ θέλω να προχωρήσω στη ζωή μου, να κάνω κι άλλα πράγματα! Τη Ζαφειρία δεν την αφήνει ο πατέρας της να γυρνάει μετά τα μεσάνυχτα, δεν θέλει να πίνει ούτε να γκομενίζει". Προφανώς, οι δύο καρδιακές φίλες τα τσούγκρισαν τελευταία. Και πολύ άργησαν...

Ανώτερη Συνειδητότητα

Δευτέρα, 21 Μαρτίου 2011

Επίσκεψη στο Ιατρείο Ύπνου μεγάλου νοσοκομείου. Κατ' αρχήν, μου έδωσαν και συμπλήρωσα ένα πολυσέλιδο ερωτηματολόγιο. Ύστερα, δυο νεαροί γιατροί μου πήραν συνέντευξη κι έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το περιεχόμενο των ονείρων μου. Είδα σοβαρότητα, προσοχή, ευγένεια, οργάνωση.

Ο υπεύθυνος νευρολόγος αποφάνθηκε ότι οι υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς που βλέπω δεν αποτελούν παθολογικό ή ψυχιατρικό σύμπτωμα (όπως πχ οι εικόνες βίας), ούτε διαταραχή REM (ναρκοληψία), ενώ απέκλεισε την επιληψία. Δεν μου συνέστησε καμία αγωγή, ούτε χάπια. Όταν του έδειξα τη διάγνωση της Μαγνητικής Τομογραφίας που έκανα το καλοκαίρι, δεν βρήκε κανένα “συντακτικό λάθος”. Παρατήρησε τη φράση “δύο κυστοί διαμέτρου 2 mm στο ύψος της υπόφυσης”, καθώς και τη “γραμματή εστία υψηλής εντάσεως σήματος”, πάντως δεν φάνηκε ανήσυχος. Μου πρότεινε να του πάω το CD της μαγνητικής για να το δει το Σάββατο. Έχω περιέργεια...

Σάββατο, 26 Μαρτίου 2011

Ξανά στο νευρολόγο, ο οποίος κοίταξε το CD της μαγνητικής τομογραφίας μου στο κομπιούτερ και τελικά μου είπε τα εξής: Δεν υπάρχει τίποτα παθολογικό, μόνο ένα φλεβικό αγγείωμα που δεν σημαίνει τίποτα. Να μη με απασχολεί το θέμα και να συνεχίσω τη ζωή μου σα

να μην τρέχει τίποτα. Σχετικά με τη διάγνωση στο Ιατρικό Κέντρο, έγινε λάθος κατά την απομαγνητοφώνηση, υπάρχουν γραμματικά και συνταντικά λάθη, οι γραμματείς εκεί δεν ξέρουν καλά ελληνικά, ενώ ο γιατρός του κέντρου υπέγραψε χωρίς να προσέξει τι έγραφε το χαρτί. Χαρτί και καλαμάρι, τα ίδια που μου είχε πει και η νευρολόγος στη Γλυφάδα. Εγώ τον άκουγα προσεκτικά και έλεγα συνεχώς “οκέι”.

Απορίας άξιον: Τη Δευτέρα που του έδειξα τη γραπτή διάγνωση, ο γιατρός δεν βρήκε κανένα γραμματικό ή συντακτικό λάθος. Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν μια δακτυλογράφος να γράψει κατά λάθος μια ολόκληρη πρόταση, όπως “κυστοί 2, διαμέτρου 4 χιλιοστών, στο ύψος της υπόφυσης”; Και ο γιατρός του Ιατρικού Κέντρου πόσες μαγνητικές υπογράφει κάθε μέρα, ώστε να βαρεθεί να κοιτάξει;

Από την άλλη πλευρά, αν ήθελαν να μου κρύψουν κάτι, τότε γιατί δεν “μαγείρεψαν” μια λιγότερο ύποπτη διάγνωση; Ίσως επειδή δεν ήθελαν να το κρύψουν από τους νευρολόγους που θα εξέταζαν το χαρτί. Δεν αποκλείεται, πάντως, να “φακελώνονται” οι ασθενείς που εμφανίζουν, ας πούμε, μυστηριώδη *εμφυτεύματα* στις ακτινογραφίες τους. Τέρμα οι γιατροί, λοιπόν. Δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ περισσότερο με αυτούς...

Λεπτομέρειες από το οικογενειακό ιστορικό μου: α) Όταν ήταν μικρός, ο πατέρας μου συχνά αιμορραγούσε από τη μύτη, η οποία είναι τεράστια με δύο καρούμπαλα επάνω. Στην εφηβική ηλικία, τουλάχιστον επί πέντε χρόνια, ονειρευόταν το διάβολο σχεδόν κάθε νύχτα. Επιπλέον, όταν είναι ξαπλωμένος οι γάμπες του συχνά παθαίνουν περίεργους σπασμούς, κυμματίζουν ανεξέλεγκτα σε ολόκληρο το μήκος τους, πράγμα

που του συμβαίνει από την εποχή που ήταν νέος. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να έχει και αυτός πάνω του εμφυτεύματα *[οικογενειακή υπόθεση, μάλλον έχει να κάνει με την ανδρομέδια γενετική καταγωγή μας]*. Φυσικά, η περίπτωσή του σε καμία περίπτωση δεν συγκρίνεται με τη δική μου...

β) Ο θείος Μίμης, αδελφός της μητέρας μου που έχει πεθάνει εδώ και τριάντα χρόνια, δεν μπόρεσε ποτέ να σφραγίσει δόντι επειδή μόλις ο γιατρός ακουμπούσε τον τροχό επάνω, έπεφτε το ηλεκτρικό ρεύμα! *Δεν αποκλείεται, αυτό να οφειλόταν στην επίδραση κάποιου εμφυτεύματος στα δόντια του.* Ο θείος δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε είχε μόνιμη δουλειά, ενώ συνήθιζε να χαρτοπαίζει. Ωστόσο, πρέπει να ήταν χαρισματικό άτομο: Μπορούσε να κάνει δύσκολους μαθηματικούς υπολογισμούς χωρίς χαρτί και μολύβι, μόνο με το μυαλό του, σε λίγα δευτερόλεπτα.

“Μα εσύ πρέπει να είσαι μαθηματική μεγαλοφυϊα” του είπα μια μέρα, μετά από μερικούς εντυπωσιακούς πολλαπλασιασμούς με τριψήφια νούμερα που εκτέλεσε μπροστά μου, ατάκα κι επί τόπου.

“Μπα, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, όλοι οι χαρτοπαίχτες τα κάνουν αυτά!” μου αποκρίθηκε αδιάφορα.

Το προσωπικό ιστορικό μου: Η διάγνωση της Μαγνητικής Τομογραφίας Εγκεφάλου που έκανα τον Ιούλιο του 2010, αναφέρει: “Σημειούνται δύο κυστοί διαμέτρου τεσσάρων χιλιοστών περίπου, στο ύψος της υποφύσεως χωρίς σκιαγραφική ενίσχυση επί καλοήθους τύπου εστιακής αλλαγής”. Μόλις είδε τη διάγνωση, η νευρολόγος μου ταράχτηκε αμέσως, σηκώθηκε όρθια, φάνηκε μπερδεμένη και τηλεφώνησε στο Διαγνωστικό Κέντρο όπου έκανα την τομογραφία. Πριν αρχίσει να μιλάει μαζί τους, μου ζήτησε επιτακτικά να βγω από το

ιατρείο. Τότε, απέδωσα τη συμπεριφορά της σε παραξενιά. Τώρα, όμως, αναρωτιέμαι: *Μήπως, ήθελε να μου κρύψει κάτι;* Όταν με ξαναφώναξε στο ιατρείο, με καθησύχασε ότι όλα είναι εντάξει. Ύστερα μου εξήγησε ότι στη γραπτή διάγνωση υπάρχει μόνο "κάποιο συντακτικό λάθος" και γι' αυτό έγινε όλη η σύγχυση. Για τους "κυστούς" δεν ανέφερε τίποτα, ούτε εγώ ρώτησα. Λίγες μέρες αργότερα, όταν ξαναπήγα στο Ιατρικό Κέντρο για να μου δώσουν μια διορθωμένη διάγνωση, το απέφυγαν με μια μάλλον χλιαρή δικαιολογία: "Δεν γίνεται τώρα, ελάτε άλλη μέρα, λείπει ο γιατρός, κλπ." Προτίμησα να μην ξαναπάω και να αφήσω τα πράγματα όπως έχουν.

Βέβηλη υποψία: Μήπως, λέω μήπως, οι "δύο κυστοί στο ύψος της υποφύσεως" είναι εξωγήινα εμφυτεύματα; Όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι. Τελικά, μάλλον δεν φταίνε μόνο τα μάγια της Περσεφόνης για το ***εφιαλτικό μήνυμα*** "κόλαση" και για τα "σημεία" που βιώνω εδώ και πέντε χρόνια· ούτε φταίνε μονάχα τα "μαγικά" μπάνια που μ' έβαλε να κάνω ο Kusba πριν από δύο χρόνια για τα ***οράματα φωτιάς*** που βλέπω έκτοτε. Βέβαια, είναι ξεκάθαρο πως η όποια "μαγεία" επέσπευσε κι επιδείνωσε άμεσα την κατάσταση.

Άρα λοιπόν, τα όποια "μάγια" δεν φέρνουν από μόνα τους κανένα αποτέλεσμα. Η τελετουργική μαγεία χρησιμεύει περισσότερο ως πυροκροτητής ενός φαινομένου που είναι ήδη προκαθορισμένο να συμβεί μέσω εξωγήινης υπερτεχνολογίας, ακατάληπτης για τον ανθρώπινο νου. Άλλωστε, είναι εμπειρικά αποδεδειγμένο ότι τα μάγια δεν μπορούν να τα κάνουν όλοι, δεν τα κάνουν σε όλους, δεν πιάνουν σε όλους. Η μαγεία επηρεάζει μονάχα όσους είναι αρνητικοί απέναντι στο

Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα.

Να γιατί οι παπάδες επιμένουν πως όταν ο “Θεός” σε αγαπά επειδή του δείχνεις περισσή υποταγή, τότε τα μάγια δεν σε πιάνουν. Αν όμως ο Θεός δεν σε αγαπά επειδή δεν τρέχεις πανικόβλητος στις εκκλησίες και τολμάς να διατηρείς κριτική σκέψη, τότε σε εγκαταλείπει στο έλεος της μαύρης μαγείας για όλη σου τη ζωή. Αυτό βέβαια, σημαίνει ότι ο “καλός Θεός” δείχνει έτσι την εύννοιά του στους μάγους, εφόσον επιτρέπει να πιάνουν τα μάγια τους και να γίνονται έτσι ισχυρότεροι...

Το γεγονός είναι ότι, ιδίως τα τελευταία 15 χρόνια, πλήθος από “μαύρους μάγους” συσσωρεύονται γύρω μου με χείριστες διαθέσεις: Σταυράκαινα, Περσεφόνη, Kusba, και τρέχα γύρευε πόσοι άλλοι που δεν υποψιάζομαι. Γιατί άραγε, το μυαλό μου ήταν πάντα τόσο μπλοκαρισμένο; Γιατί μέχρι τα 26 μου ήμουν τόσο αφύσικα ντροπαλή και δειλή με τους ανθρώπους; Γιατί, παρά την έμφυτη επιφυλακτικότητα και αναλυτική σκέψη μου, καταλήγω πάντα να παίρνω τη λάθος απόφαση που με ρίχνει στα χέρια των εχθρών; Γιατί εμπιστέυομαι άτομα που εξαρχής βλέπω ότι είναι ύποπτα; Όπου υπάρχει παγίδα, πάω και πέφτω μέσα, σαν στραβή! “Οι δαίμονες μπλοκάρουν το νοητικό και το αναπαραγωγικό: Να μη μπορεί να σκεφτεί ο καλός άνθρωπος, να μην έρχονται καλοί άνθρωποι στον κόσμο”, μου είχε πει κάποτε η φίλη μου η Ειρήνη. “Μωραίνει ο Θεός αυτόν απωλέσει”, λέει η παροιμία.

Πιθανότατα, λοιπόν, εξωγήινα εμφυτεύματα ελέγχουν τη σκέψη μου και μπλοκάρουν το νου μου, από πολύ μικρή ηλικία. Τα τελευταία χρόνια μάλιστα, δημιουργούν απειλητικές φωνές στα όνειρά μου (κόλαση, hell), καθώς και υπναγωγικές παραισθήσεις

φωτιάς, με σκοπό να μου σπάσουν εντελώς το ηθικό, να με τρομοκρατήσουν και να με οδηγήσουν στην τρέλα...

* * * *

Κυριακή, 28 Μαρτίου 2011

Συνέχεια του σήριαλ "Καρολίνα": Από τις αρχές του μήνα έχουμε ξεκινήσει τα Practice Tests κι επικρατεί αμοιβαίο "δούλεμα": Η μικρή υποστηρίζει ότι τάχα της αρκούν τα 90 λεπτά για να ολοκληρώσει το γραπτό διαγώνισμα (με τίποτα: έχοντας δει πώς κινείται, υπολογίζω ότι χρειάζεται τουλάχιστον δύο ώρες) κι εγώ την διαβεβαιώνω πως περνάει όλα τα Practice Tests έστω με τη βάση ή λίγο πιο πάνω. Τα καταφέρνει οριακά στο Speaking και στο Writing, όμως στο Reading και στο Listening πιάνει γύρω στο 50% αντί 65% που είναι η βάση. Εγώ διορθώνω με γόμα και μολύβι μερικά μαυρισμένα κυκλάκια στην κόλλα των απαντήσεων (Answer Sheet) ή ακόμη, αν το κρίνω σκόπιμο, συμπληρώνω μόνη μου μια καινούργια κόλλα με περισσότερες σωστές απαντήσεις. Με αυτό το κόλπο, δίνεται η εντύπωση πως η μαθητριάρα πιάνει ένα 65-70% στο Listening και στο Reading, άρα περνάει δήθεν. Αν η μητέρα της μάθαινε πως η Καρολίνα έχει αποτύχει έστω σ' ένα από τα τέσσερα τμήματα ενός μόνο τεστ, θα έμπηγε φωνές, ουρλιαχτά και κατάρες. Γενικά, τα Practice Tests της Καρολίνας πέφτουν κάτω από τη βάση, άρα πάμε για σίγουρη αποτυχία. Τουλάχιστον, με την παραπάνω κομπίνα κερδίζω μερικούς μήνες σχετικής ηρεμίας. Μετά βλέπουμε...

Κατά τ' άλλα, η σχέση μας έχει εξομαλυνθεί αρκετά ώστε η Καρολίνα συχνά μου εκμυστηρεύεται τα προσωπικά της: Κάθε Σάββατο βγαίνει με πολυμελή

παρέα αποτελούμενη από καμιά εικοσαριά μεγαλύτερα αγόρια, ενώ τα κορίτσια είναι μόνο δύο: η ίδια και μια φίλη της. Συνήθως πηγαίνουν για ναργιλέ και μετά για ποτά, όπου γίνονται στουπί στο μεθύσι. Η δεκατετράχρονη νεαρή αρέσκεται ιδιαίτερα να μπεκροπίνει και να γκομενίζει με μεγαλύτερα, "ξεβγαλμένα" αγόρια, πράγμα που η ίδια παραδέχεται όλο καμάρι: "Δεν βγαίνω με αγόρια του σχολείου μου, αυτά είναι μωρά!" ... "Νομίζω ότι είμαι εθισμένη στο αλκοόλ!" ... "Μου αρέσει να πίνω και να μεθάω, γιατί δεν έχω ενοχές! Ζω το σήμερα, κάνω κεφάλι και διασκεδάζω!". Εγώ της επισημαίνω τους έντονους πονοκεφάλους που έχει πάντα όλη την επόμενη μέρα, μα δεν επιμένω με περισσότερες συμβουλές, εφόσον εκείνη δεν δίνει σημασία και το παίζει ξύπνια. Σκοτίστηκα, στο κάτω-κάτω.

Χθες συγκεκριμένα, η Καρολίνα βγήκε με μεγάλη μικτή παρέα και πήγαν στο συνηθισμένο τους μαγαζί στην Κάτω Γλυφάδα, όπου καπνίζουν ναργιλέδες και μαστουρώνουν. Μετά βρέθηκαν σ' ένα παμπ, όπου ήπιαν κοκτέηλ βότκα με ούζο, έγιναν όλοι τους σκνίπα, η φίλη της έπεσε κάτω ξερή και την κουβαλούσαν τα αγόρια. Ύστερα κατέληξαν σε μια καφετέρια, όπου ούρλιαζαν, τσίριζαν και γελούσαν επιδεικτικά -πάντα τύφλα στο μεθύσι- για να τους προσέχουν όλοι. Κι όλα αυτά τα έκανε, λέει, πριν τις 23:30, οπότε κι επέστρεψε στο σπίτι της σαν υπάκουη μαθητριούλα, χωρίς οι γονείς της να υποψιαστούν το παραμικρό. "Μην πείτε τίποτα στη μαμά μου!" με παρακαλεί η Καρολίνα. Σιγά μην έλεγα. Άλλη όρεξη δεν είχα...

Πέμπτη, 31 Μαρτίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι αργά το βράδι

και βρίσκομαι πάνω σ' ένα κρεβάτι. Οι γονείς μου είναι ξαπλωμένοι σε διπλανά κρεβάτια. Κάθε τόσο αισθάνομαι κάτι να με τσιμπάει, ενώ αντιλαμβάνομαι μια κακόβουλη παρουσία γύρω μου. Σηκώνομαι με δυσκολία και ανάβω το φως. Όλα μοιάζουν φυσιολογικά τώρα. Σβήνω το φως, ξαναπέφτω στο κρεβάτι αλλά νιώθω πάλι ενοχλήσεις.

Γυρνάω και αντικρίζω ένα παράξενο ον να στέκεται πάνω στο κρεβάτι μου. Θυμίζει εξωγήινο μωρό, γυμνό και όρθιο, χωρίς γεννητικά όργανα, ούτε μαλλιά. Στη θέση των ματιών του υπάρχουν δυο μεγάλες μαύρες παγερές τρύπες. "Φύγε, φύγε, φύγε!", του λέω με πνιγμένη φωνή -αλλά μάταια. Σηκώνομαι ν' ανάψω το φως, μα δεν έχω δύναμη να υψώσω αρκετά το χέρι μου. Ξυπνώ γεμάτη αγωνία, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στην καρδιά μου.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Μάρτης 2011): Τα υπναγωγικά φαινόμενα χειροτερεύουν από τις αρχές του χρόνου, ίσως επειδή κατά το πρώτο δεκαήμερο είχα ένα άσχημο συνάχι και επακόλουθες αϋπνίες. Από τις 11 του Γενάρη μειώνω τη δόση του φαρμάκου σε 50 mg το πρωί και 50 mg το βράδι, εφόσον θεωρώ ότι η συνολική δόση των 150 mg που έπαιρνα τελευταία είναι μάλλον υπερβολική και φέρνει αρνητικό αποτέλεσμα. Πράγματι, μόλις λιγοστεύω τη δόση, η κατάσταση βελτιώνεται κάπως.

Από τις 25 του μήνα καταργώ το πρωινό χάπι επειδή βλέπω ότι μου προξενεί ορισμένες παρενέργειες, όπως υπερβολική ανησυχία και έντονες αρνητικές σκέψεις. Με την αλλαγή αυτή βελτιώνεται η ψυχολογία μου και μειώνονται τα ***οράματα φωτιάς.***

Στις 31 του μηνός, στη μέση της νύχτας, μου έρχεται μια αναπάντεχα έντονη υπνοπομπική παραίσθηση με φωτιές. Απορώ: Γιατί άραγε; Το επόμενο πρωί πιάνει φωτιά ο απορροφητήρας λόγω βραχυκυκλώματος. Ευτυχώς η φωτιά είναι εσωτερική, τη βλέπουμε μόνο από το τζαμάκι. Σβήνει μόνη της αφού πρώτα γεμίζει καπνούς και τσίκνα όλο το σπίτι. Θα χρειαστεί ν' αλλάξουμε τον απορροφητήρα.

Πάνω που νόμιζα ότι πήγαινα καλύτερα, μέσα στο Μάρτη μου έρχονται κι άλλα υπναγωγικά οράματα, εκτός από φλόγες: βροχή, ρυάκι που τρέχει, φουσκωτά σύννεφα, φώτα. Από τις 21 Μαρτίου, που επισκέφθηκα το Ιατρείο Ύπνου, σταματώ τα αντιεπιληπτικά χάπια εφόσον κρίνω πως δεν έχω δει σημαντική βελτίωση απ' αυτά. Μια βδομάδα αργότερα μπαίνω στο Διαδίκτυο για να ψάξω πληροφορίες σχετικά με το θέμα “alien implants, hypophysis” (εξωγήινα εμφυτεύματα, υπόφυση) αλλά τότε ακριβώς με πιάνει ένας ξαφνικός οξύς πόνος πίσω στο κεφάλι, ακριβώς στο ύψος της υπόφυσης. Τυχαίο;

Συνολικά, αυτό το τρίμηνο τα πήγα μέτρια: Κατά μέσο όρο είχα 6 οράματα φωτιάς, 3 όνειρα με φλόγες και 6 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”. Λίγες φορές θα ακουστεί και το αντίθετο μήνυμα (“παράδεισος”) μέσα σε όνειρα, πράγμα που δεν θα με ικανοποιήσει ιδιαίτερα. Γενικά, παρατηρώ μια σχετική βελτίωση σε σχέση με πέρυσι μα δεν τη θεωρώ αξιόλογη, δεδομένου μάλιστα ότι ως πρόσφατα έπαιρνα αντιεπιληπτικά χάπια...

* * * *

Η καταγωγή της ανθρωπότητας είναι από τ' άστρα. Αλλά... δεν προέρχονται όλοι από την ίδια εξωγήινη φυλή. Ιδού μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Α) Ελένη Ρούσσου, Ελισάβετ, Ζαφειρία: Καταγωγή από τις ***Πλειάδες (Πλειάδιοι starseeds)***. "Αγγελικό" πρόσωπο σχήματος οβάλ, ύφος πάντα πράο, γλυκό, ζεστό. Σώμα "χυμώδες". Ήρεμα, ευγενικά, άτομα, ίσως υπερβολικά συναισθηματικοί, θλίβονται εύκολα μα δεν εκφράζουν ποτέ θυμό, πράγμα που τους οδηγεί σε ψυχοσωματικές ασθένειες. Σε γενικές γραμμές, συνηθίζουν να πηγαίνουν με τον ισχυρό για να τη βγάζουν καθαρή.

Β) Ιάκωβος, Ξένια, ξάδερφος Ντέμης: Καταγωγή από τον ***Ωρίωνα (Ωριωνικοί starseeds).*** Έξυπνα, λογικά και διεισδυτικά άτομα (ιδίως ο Ιάκωβος, το παρακάνει με τις ερωτήσεις και τις αναλύσεις), με δυναμική προσωπικότητα και ταλέντο στις θετικές επιστήμες. Σχήμα προσώπου γωνιώδες συμμετρικό, σοβαρό ύφος που δείχνει αυτοέλεγχο. Σώμα λεπτό και νευρώδες. Είναι γενικώς ήσυχα, ευγενικά και ανενόχλητα άτομα, ωστόσο στην παρούσα κατάσταση χρησιμοποιούν το λαμπρό μυαλό τους για να υπηρετούν το σύστημα με σχεδόν ρομπο-τική ακρίβεια.

Γ) Εγώ, οι γονείς μου, θείος Γιώργος, Μαρία Σχοινά, θεία Αντριάννα, Νικήτας, Υακίνθη: Καταγωγή από την ***Ανδρομέδα (Ανδρομέδιοι starseeds)***. Πρόσωπο οβάλ, κάπως στενό, ύφος στοχαστικό, ανήσυχο. Σώμα λεπτό, μάλλον αδύνατο. Μέσα στο γήινο περιβάλλον τελούν υπό καθεστώς αιχμαλωσίας, γι' αυτό ασυνείδητα επιδιώκουν την ελευθερία, αλλάζοντας συνεχώς φίλους, δουλειά, ενδιαφέροντα. Δεν αισθάνονται άνετα σε αυτό

τον κόσμο που κυβερνάται από ερπετοειδείς οντότητες, τους διακατέχει μια έντονη αίσθηση αποξένωσης.

Όπου κι αν βρεθούν, οι Ανδρομέδιοι starseeds αντιμετωπίζονται συνήθως με εχθρότητα και περιφρόνηση, ενώ υποτιμώνται ό,τι κι αν κάνουν, παρά την έμφυτη ευγένεια και τα ταλέντα τους. Παράλληλα, καταδιώκονται συνεχώς από κάθε είδους κακοτυχίες και αποτυχίες στη ζωή, δεδομένου ότι ο δρακονιανός "θεός" αυτού του κόσμου τους μισεί ιδιαίτερα. Μερικές φορές παρουσιάζουν γενετικές ατέλειες καθώς και εγγενείς τάσεις υποταγής και αυτοκαταστροφής - οφειλόμενες κυρίως σε αρνητικά εξωγήινα εμφυτεύματα, τα οποία μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά και δημιουργούν σωματικά, νευρολογικά, ή ψυχολογικά προβλήματα.

Δ) Νεφέλη, Μαριάνθη, Καρολίνα, ανηψιός Θανάσης: Καταγωγή από τον αστερισμό του ***Όφεως (Οφιοειδείς starseeds)***. Πρόσωπο μάλλον τριγωνικό, με κάπως έντονα ζυγωματικά και διαπεραστικό "φιδίσιο" βλέμμα, επιθετικό ύφος, περίεργες εξογκώσεις στο μέτωπο ή στο κρανίο. Σώμα γενικά λεπτό, δυνατό, ευλύγιστο, που γυμνάζεται εύκολα. Διαπρέπουν στα αθλήματα και στη γυμναστική. Οι οφιοειδείς starseeds ξεχυλίζουν από κακία, πονηρία, λαγνεία, ως εκ τούτου πρωτοστατούν σε κάθε ανθρώπινη ομάδα, παρά την παρανοϊκή σκέψη τους και την απαράδεκτη συμπεριφορά τους. Ακατάπαυστα δολοπλοκούν, κοροϊδεύουν, σπέρνουν σύγχυση και απαιτούν να είναι συνεχώς το επίκεντρο της προσοχής. Συχνά πάσχουν από σοβαρές ψυχικές διαταραχές, ωστόσο επιβάλλουν σχεδόν πάντα τη θέλησή τους επειδή διαθέτουν αρκετή γοητεία και την τύχη του Γκαστόνε. Μισούν κάθε είδος πνευματικότητας, καθώς γι' αυτούς οι ηδονές της σάρκας είναι το νόημα της ζωής.

Ε) Έλλη (κάποτε στο τεκβοντό), θεία Τασία, ξαδέρφη Άννίτα, ξαδέρφη Χρύσα, Μαρίνα: Καταγωγή από τον αστερισμό του ***Δράκοντα (δρακοειδείς starseeds)***. Πρόσωπο πλατύ ("μουράκλες"), τοξωτά φρύδια, μάτια κάπως σχιστά και μακριά το ένα από το άλλο, ύφος αλαζονικό και σκληρό. Σώμα δυνατό, "τετράγωνο", με ισχυρούς μυς αλλά και με τάση για πάχος. Πολεμοχαρείς, άπληστοι, αρχομανείς, εγκληματική και παρασιτική φύση. Προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους, δεν διστάζουν να πατήσουν επί πτωμάτων και να φερθούν με αφάνταστη σκληρότητα. Αυτοί διοικούν τα κυκλώματα, κινούν όλα τα νήματα, διατάσσουν τις ίντριγκες (οι οφιοειδείς συνδράμουν χαρούμενα) και είναι υπεύθυνοι για κάθε κακό πάνω στη γη, χωρίς όμως να χάνουν ούτε στιγμή τη μάσκα του χαμογελαστού, φιλάνθρωπου, νομοταγούς πολίτη. Σε αντίθεση με τους μισότρελους οφιοειδείς, διαθέτουν τετράγωνη λογική και μπορούν να κρύβουν καλά το αληθινό τους πρόσωπο. Κύριο χαρακτηριστικό τους: Λεφτά με ουρά.

Οι δρακοειδείς starseeds είναι οι αρχηγοί των αρχηγών, καθώς ξεχωρίζουν για την ισχυρή προσωπικότητα και το δεσποτικό χαρακτήρα τους. Η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτικών έλκουν αυτή την καταγωγή. Γενικότερα, οι δρακοειδείς και οφιοειδείς τύποι είναι οι πιο άρτιοι γενετικά από τους υπόλοιπους, επειδή σε αυτούς επιτρέπεται να εξελίσσονται απρόσκοπτα.

ΣΤ) Περσεφόνη, Λουίζα, Φιλιώ, ανηψιός Γιάννης: Καταγωγή από το άστρο του ***Βοώτη (βοωτιδείς starseeds):*** Σχήμα προσώπου σαν σταγόνα, με παχιά μάγουλα και μυτερό πηγούνι. Σώμα στιβαρό ή παχύ, με φαρδιές περιφέρειες, όχι πολύ ψηλοί. Διαθέτουν μαγνητική προσωπικότητα, αυτοπεποίθηση, και

καταφέρνουν να ξεχωρίζουν σε κάθε τομέα. Έχουν έμφυτο ταλέντο στο να χειραγωγούν τον κοινωνικό τους περίγυρο, όπου εμφανίζονται με ένα προσωπείο φιλικότητας, διαχυτικότητας, κατανόησης, ειλικρίνειας, πνευματικότητας και λογικής.

Καταπληκτικοί ηθοποιοί, μπορεί να πάρει και χρόνια ώσπου να καταλάβει κανείς το αληθινό τους πρόσωπο: Κατά βάθος πρόκειται για άτομα ψυχοπαθή, υλιστικά, άπληστα, διεφθαρμένα. Δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν ακόμη και μαύρη μαγεία για να βλάψουν όποιον τους μπαίνει στο μάτι. Διαπρέπουν σε κάθε είδους κλίκες και κυκλώματα. Το χρήμα τους κυνηγά χωρίς οι ίδιοι να προσπαθούν ιδιαίτερα γι' αυτό: Συχνά εργάζονται σε δημόσιες υπηρεσίες, κερδίζουν λαχεία ή κληρονομιές.

Ζ) Θεία Πηνελόπη, Ανθή: Καταγωγή από τον αστερισμό του ***Αρκτούρου (Αρκτουριανοί starseeds):*** Πρόσωπο οβάλ, αρμονικό, που ανοίγει στους κροτάφους. Σώμα χυμώδες, με τάση για πάχος. Συνήθως έχουν ανοιχτόχρωμο δέρμα και ξανθά ή κόκκινα μαλλιά, γαλάζια ή πράσινα μάτια. Καλλιτεχνικές φύσεις, εξωστρεφείς, με αυτοπεποίθηση, λαμπεροί και γοητευτικοί. Τους αρέσει να μιλούν πολύ, συνήθως για τον εαυτό τους, και να εισπράττουν το θαυμασμό όλων. Έχουν τη φυσική ικανότητα να κερδίζουν τις εντυπώσεις, προβάλλοντας προς τα έξω ένα πολύ πειστικό προσωπείο καλοσύνης. Όταν βρίσκονται σε παρέα, συνηθίζουν να μειώνουν τους πάντες, χωρίς οι άλλοι να το συνειδητοποιούν καν. Χαρακτηρίζονται από άμετρη φιλοδοξία, απληστία, εγωκεντρισμό, υποκρισία. Πρωτοστατούν στα κυκλώματα και καταφέρνουν να αποκτήσουν γρήγορα πολύ χρήμα και δόξα. Ωστόσο, δεν μένουν ποτέ ικανοποιημένοι, διαρκώς ζητούν περισσό-

τερα και καταλήγουν νευρασθενικοί και δυστυχισμένοι -συχνά χωρίς λόγο. Αυτή την καταγωγή έλκουν οι περισσότεροι πλούσιοι και διάσημοι τραγουδιστές και ηθοποιοί.

Η) Λένα (μοιάζει με βάτραχο!), Ευγενία, Αλίκη: Καταγωγή από τον αστερισμό της ***Σαύρας (Σαυροειδείς starseeds).*** Πρόσωπο άσχημο, μεγάλο στόμα, εξογκωμένα ή απομακρυσμένα μάτια. Σώμα λεπτό, συνήθως ατσούμπαλο. Χαρακτηρίζονται από τσιγγουνιά, φιλοχρηματία, ρηχά συναισθήματα, απουσία κριτικής σκέψης, έμφυτο ταλέντο στην ίντριγκα. Χωρίς να διαθέτουν σπουδαία πνευματικά προσόντα, γρήγορα ανέρχονται επαγγελματικά και οικονομικά. Σε αυτούς ταιριάζει περισσότερο το “Μην κοιτάς τα στραβά μου πόδια, την ίσια μου τύχη κοίτα”. Ωστόσο, φροντίζουν να διατηρούν ένα μόνιμο προσωπείο φτώχιας και δυστυχίας· παριστάνουν τα θύματα για να μην υποψιάζεται κανείς σε τι βρώμικες δουλειές είναι μπλεγμένοι.

Σημείωση: Οι ανωτέρω χαρακτηρισμοί δεν μπορεί να είναι απόλυτοι. Μετά από χιλιάδες χρόνια επιμειξιών ανάμεσα στις διάφορες υβριδικές φυλές, κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να είναι “καθαρόαιμος”, δηλαδή να έλκει μόνο μία αστρική καταγωγή. Σε ορισμένα άτομα μπορεί να υπερέχουν ξεκάθαρα τα γονίδια μιας εξωγήινης φυλής, όμως η πλειονότητα των ανθρώπων παρουσιάζουν συνδυασμούς από δυο, τρεις ή περισσότερες φυλές, οπότε είναι δύσκολο να χαρακτηριστούν. Το πιο σίγουρο κριτήριο για το ποιός είναι ποιός, είναι η οικονομική του κατάσταση: Οι πλούσιοι και πετυχημένοι σίγουρα προέρχονται από τις φυλές των ερπετοειδών (Όφις, Δράκων, Βοώτης, Αρκτούρος, Σαύρα).

Το Αστρικό μου Υπόβαθρο: Ίσως, τελικά, να έκανα πολύ καλά που δεν παντρεύτηκα. Κρίνοντας από το στενό οικογενειακό μου περιβάλλον, δεν έχω λόγους να πιστεύω ότι η οικογένεια που θα έφτιαχνα εγώ θα ήταν τυχερή. Στη δική μου περίπτωση, το πράγμα έχει στραβώσει από την εποχή της προγιαγιάς μου ακόμη, η οποία ανήκε σε οικογένεια πλούσιων εμπόρων, μέχρι που ο πατέρας πέθανε από ισπανική γρίπη. Έτσι, μάνα και κόρη (η γιαγιά μου η Αλίκη) φτώχηναν και αναγκάστηκαν να πάνε να δουλέψουν σαν εργάτριες στα χωράφια της Θεσσαλίας. Στα 25 της χρόνια η γιαγιά Αλίκη παντρεύτηκε έναν φτωχό αγροίκο λιμενεργάτη, ο οποίος την έδερνε συνεχώς, από τις πρώτες κιόλας μέρες του γάμου. Απέκτησε τέσσερα παιδιά, από τα οποία:

α) η θεία μου η Σοφία αρρώστησε ψυχικά στα 16 της εξαιτίας των βομβαρδισμών του '40 και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής της σε ψυχιατρείο.

β) ο θείος Μίμης έμεινε ανύπαντρος, δεν στέριωσε ποτέ σε δουλειά, ενώ είχε πάθος με τη χαρτοπαξία.

γ) ο θείος Γιώργος δούλεψε ως μηχανικός στα καράβια, απέκτησε γυναίκα και παιδί -αλλά όχι οποιαδήποτε γυναίκα: την περιβόητη θεία Δέσποινα, η οποία του έψησε το ψάρι στα χείλη για μερικές δεκαετίες, μέχρι που τον έσκασε κι έβγαλε τον καρκίνο στα 62 του.

δ) η Μαριέτα, η μητέρα μου, παντρεύτηκε μεν αλλά: ένα χωριατόπαιδο από ακριτικό χωριό της Κεφαλλονιάς, πρωταθλητή στην τσιγγουνιά, που την ανάγκαζε να φιλοξενεί διαρκώς τους γονείς και τις αδελφές του για μήνες ή χρόνια, ενώ ο ίδιος έλειπε στα καράβια.

Η μητέρα μου, με τη σειρά της, είχε τέσσερις εγκυμοσύνες:

α) Η πρώτη ήμουν εγώ: πρωταθλήτρια στην κακοτυχία,

αδυνατώ να στεριώσω σε μόνιμη δουλειά, έχω μείνει γεροντοκόρη και αντιμετωπίζω διαρκώς τα πλέον αφύσικα προβλήματα.
β) Το δεύτερο παιδί ήταν ένα αγόρι, που όμως η μαμά το έχασε όταν ο πατέρας μου την υποχρέωσε να ταξιδέψει και να μείνει χειμώνα στην Κεφαλλονιά ενώ ήταν έγγυος, επειδή ο ίδιος είχε καυγαδίσει με τα πεθερικά του. Η ταλαιπωρία του 12ωρου ταξιδιού προκάλεσε την αποβολή. Γυναίκα παλιάς σχολής, δεν έλεγε ποτέ “όχι” στον άνδρα της για κανένα λόγο.
γ) Ύστερα ήλθε η αδελφή μου η Αλίκη, η μόνη από τα τέσσερα παιδιά που είχε μια κάπως φυσιολογική ζωή, ίσως επειδή γενετικά μοιάζει περισσότερο στο σόι του πατέρα μου παρά της μάνας μου.
δ) Τελευταία ήλθε η Ελπίδα, η οποία γεννήθηκε με τετραπληγία και έζησε πέντε χρόνια.

Το σόι του πατέρα μου, από την άλλη, είναι γενικώς πολύ τυχερό: Και τα επτά αδέλφια του απέκτησαν τρανταχτές περιουσίες, καλοπαντρεύτηκαν και δεν αντιμετώπισαν ποτέ σοβαρά προβλήματα υγείας – με εξαίρεση τη θεία Αντριάννα: κρίνοντας από το σχήμα του προσώπου, το σωματότυπο και την όλη συμπεριφορά της, η θεία Αντριάννα διέφερε γονιδιακά από τις υπόλοιπες σωματώδεις αδελφές (ερπετοειδείς τύποι) κι έμοιαζε περισσότερο με Ανδρομέδιο τύπο.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό πως η γενετική γραμμή της μητέρας μου είναι πολύ κακότυχη -ίσως φταίει κάτι στον γενετικό μας κώδικα. Γι' αυτό, πολύ καλά έκανα που δεν συνέχισα τη γονιδιακή αλυσίδα της κακοδαιμονίας. Από εσωτερική σοφία δεν παντρεύτηκα.

Υπάρχουν, λοιπόν, γονίδια που ελκύουν την καλοτυχία, ενώ άλλα ελκύουν την κακοτυχία. Το αστρικό υπόβαθρο (μοίρα) μιας οικογένειας εξαρτάται

κατά κύριο λόγο από τα γονίδια: Τα προβλήματα έχουν την τάση να μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά, ακολουθώντας συνήθως τη γραμμή της μητέρας. Γενικά, ένα παιδί που προέρχεται από κακότυχη οικογένεια, είναι μάλλον απίθανο να έχει καλή τύχη...

Ενισχυμένη Προσοχή

Κυριακή, 3 Απριλίου 2011

Έναρξη δολοπλοκιών: Κατά τη διάρκεια του πρωινού μαθήματος με τη Ζαφειρία, την ώρα που εκείνη έγραφε μια άσκηση, εγώ σκάρωσα το εξής τηλεφώνημα: Πήρα τον αριθμό του κινητού μου από το σταθερό τηλέφωνο, επέστρεψα στη σάλα όπου κάνουμε μάθημα, περίμενα λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να χτυπήσει το κινητό, το σήκωσα και είπα τα εξής (με διαλείμματα, ώστε να μοιάζει σα διάλογος) στην υποτιθέμενη φίλη που τάχα τηλεφώνησε: "Δυστυχώς, Ευγενία μου, δεν θα μπορέσω να έλθω μαζί σου για ψώνια αύριο πρωί στο Metro Mall, επειδή έχω βρει μερική απασχόληση ως γραμματέας στην εταιρεία του ξαδελφού μου".

Έτσι, αρχίζω να προετοιμάζω το έδαφος για πιθανή αποχώρησή μου από το σινάφι της Λουίζας το Σεπτέμβρη. Στο εξής, βέβαια, θα πρέπει να μη σηκώνω εγώ το σταθερό τηλέφωνο τα πρωινά και σε περίπτωση που τηλεφωνήσει καμιά Λουίζα ή Μαριάνθη, οι γονείς μου θα πρέπει να λένε πως δουλεύω στο μαγαζί του Δαμιανού...

Δευτέρα, 4 Απριλίου 2011

Παραέχει γίνει αυθάδης τελευταία η Καρολίνα: Πότε κάνει ότι δήθεν θα μου δώσει μπουνιά, πότε με ειρωνεύεται, συνεχώς με περνά από έλεγχο: "Πώς είναι έτσι τα μαλλιά σας;" … "Τι ρούχα είναι αυτά που φοράτε;" ... "Πώς κουνάτε έτσι το χέρι σας;", -πάντα με κοροϊδευτικό ύφος.

Σήμερα, καθώς μάζευα τα πράγματά μου να φύγω, έπεσε κάτω η τσάντα μου κι εγώ αυθόρμητα έκανα μια χειρονομία σαν μούντζα προς τα κάτω. Αμέσως το σκροφίδι έσπευσε να μου πετάξει:
"Μουντζώνουμε κιόλας; Ωραίο παράδειγμα δίνετε!" Έμεινα άναυδη, δεν βρήκα τίποτα να πω. Ωστόσο, το επόμενο Practice Test της δεν θα το "μαγειρέψω" καθόλου.
... Μια βδομάδα αργότερα, παραδίδω το 6ο Practice Test διορθωμένο στην Καρολίνα. Το έχω διορθώσει κανονικά, χωρίς καμία extra παρέμβαση. Φυσικά έχει αποτύχει, όπως και σε όλα τα προηγούμενα αν δεν τα είχα "μαγειρέψει". Μόλις βλέπει τα αποτελέσματα, η σκροφίτσα μουσκλώνει. Πολύ το φχαριστιέμαι.

Πέμπτη, 7 Απριλίου 2011

Όλο το πρωί, επί πέντε ολόκληρες ώρες, ακούμε ένα σκυλί να κλαίει χωρίς σταματημό. Απορούμε πού να 'ναι αυτό το χάλι, ώσπου έρχεται ο Γιάννης και μας πληροφορεί ότι βρίσκεται ακριβώς από πάνω μας, εφόσον ο ίδιος θεώρησε καλό να αγοράσει ένα κουτάβι για να κάνει "έκπληξη στην οικογένεια"!

Εντέλει, το ζώο έκλαιγε όλο το πρωί επειδή είχαν φύγει όλοι επάνω και το είχαν αφήσει μόνο του, κλεισμένο στο σκοτεινό οφίς. Μόλις το ελευθέρωσαν, ώστε να μπορεί να αλωνίζει σε όλο το σπίτι, ησύχασε. Ο Λόκι, το σκυλάκι, είναι μόλις 40 ημερών, χαριτωμένο και παιγνιδιάρικο· όμως, σε 4-5 μήνες θα γίνει ένα ογκώδες Rotweiler και ο Γιάννης θα το κρατά στο πλαϊνό μπαλκόνι, ακριβώς πάνω από την κρεβατοκάμαρά μου. Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό. Αν δω ότι παραγαβγίζει και μου τη σπάει, θα δω τι θα κάνω...
... Από την επόμενη κιόλας μέρα, ο Γιάννης ξεκινάει

να φτιάχνει το σπίτι του σκύλου: Παίρνει το παλιό πάρκο του Τώνη, του βάζει επένδυση από ξύλα γύρω γύρω και θα του φτιάξει ξύλινη οροφή. Μετά θα ντύσει την όλη κατασκευή με μαύρο μουσαμά. Τέτοιο "σκυλοσπιτοπάρκο" αμφιβάλλω αν υπάρχει δεύτερο σε ολόκληρη την υφήλιο!

Στις μέρες που ακολουθούν, ο Γιάννης εξελίσσεται σε τρανό “σκυλοκράτορα”, καθώς ασχολείται διαρκώς με το σκυλί, όλο χάδια και τρυφερότητα. Τόση τρυφερότητα δεν έχει δείξει ποτέ στον Αντωνάκη· αυτόν τον μαλώνει και τον σφαλιαρίζει για ψύλλου πήδημα. Επιπλέον, αναγκάζει το παιδί να ανέχεται με το ζόρι το σκύλο. Κάποια στιγμή που δεν πρόσεχαν, το κουτάβι γρατζούνισε “κατά λάθος” τον Αντώνη στο πρόσωπο κι έκτοτε ο μικρός αποφεύγει το ζώο. Όμως, ο Γιάννης υποχρεώνει με το στανιό το γιο του να χαϊδεύει το σκυλί και να παίζει μαζί του: Πιάνει το χεράκι του γιού του και το ακουμπάει με τη βία πάνω στο Rotweiler, ο μικρός αποστρέφει το βλέμμα με φόβο αλλά ο Γιάννης του πιάνει το κεφάλι και του το γυρίζει με το ζόρι, ώστε ο Τώνης να κοιτάζει το Λόκι. “Τι σκυλί, τι παιδί! Το δικό σου σκυλί το έχεις σαν το παιδί σου”, δηλώνει ο Γιάννης, μάλλον σοβαρά.

Παρασκευή, 15 Απριλίου 2011

Σήμερα ο Θανάσης αναχωρεί για Βερολίνο και Τσεχία, μαζί με τη φιλενάδα του τη Νιόβη, όπου θα μείνουν οκτώ μέρες. Βρήκαν, λέει, φθηνό πακέτο 450 ευρώ το άτομο, που περιλαμβάνει αεροπορικά εισητήρια, ξενοδοχείο και φαγητό. Φυσικά, μαζί με τα υπόλοιπα έξοδα η δαπάνη θα ανέλθει συντηρητικά στα 1000 ευρώ το άτομο. Καθόλου άσχημα για κάποιον που εδώ και δυο μήνες είναι άνεργος και συνεχώς παραπο-

νιέται για την αφραγκία του. “Του τα πληρώνει όλα η Νιόβη”, τον δικαιολογεί η αδελφή μου.

Σημείωση: Το προηγούμενο ταξίδι στη Φινλανδία το Νοέμβρη, το είχε πληρώσει, λέει, η προηγούμενη γκόμενα -*τι VIP πια, αυτός ο Νάσος!* Σαφώς, τίποτα τέτοιο δεν ισχύει. Απλά, οι Μαρκάκηδες διαθέτουν κρυφούς πόρους και μυστικές διασυνδέσεις -όπως η πλειονότητα των σύγχρονων ανθρώπων, άλλωστε...

Κυριακή του Λαζάρου, 17 Απριλίου 2011

Εικόνες του Matrix: Μια 23χρονη κοπέλα, που έμενε με τους παπούδες της τρία στενά πιο κάτω από μας, χθες το πρωί σκότωσε τη γιαγιά και τη θεία της μετά από φοβερό καυγά. Η δολοφονία έγινε με μαχαίρι μόλις οι τρεις γυναίκες επέστρεψαν από την εκκλησία, όπου είχαν μεταλάβει για το Πάσχα. Η νεαρή είδε μια δαιμονική μορφή να ξεπροβάλλει μέσα σ' ένα μεγάλο σταυρό που είχε η γιαγιά της στον τοίχο, αμέσως μετά άρχισε να βλέπει τις συγγένισσές της σαν δαίμονες και γι' αυτό όρμησε να τις σκοτώσει. Κατά τ' άλλα μιλά πολύ λογικά, λένε οι ψυχίατροι, ωστόσο δεν θα βρει ποτέ από το ψυχιατρείο γιατί αυτό μπορεί να το ξανα-πάθει οποιαδήποτε στιγμή. Πάντως, η πρώτη φορά που το έπαθε ήταν αφού μετέλαβε *(κάτι μου θυμίζει αυτό...).*

Όσοι γνώριζαν την κοπέλα, έχουν πέσει από τα σύννεφα. Ο ανηψιός μου ο Θανάσης την ήξερε από παλιά και λέει πως δεν θα του περνούσε ποτέ από το μυαλό ότι ήταν σχιζοφρενής. Οι συνάδελφοί της στο φούρνο όπου δούλευε λένε πως ήταν “το καλύτερο παιδί”. Κάποιοι έσπευσαν να αποδώσουν το έγκλημα στο ότι η κοπέλα είναι παιδί χωρισμένων γωνιών και πως η μητέρα της την έχει εγκαταλείψει. Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως η νεαρή δεν ήθελε να ακολουθήσει τη

μητέρα της στην Αμερική.

Ακόμη μια φορά, λοιπόν, φαίνεται πως η επίδραση της "αγίας κοινωνίας" δεν είναι τόσο "αγία" όσο πιστεύεται. Σίγουρα, πάντως, δεν προστατεύει από δαιμονικές επιρροές -μάλλον τις ενισχύει. *Κάτι ξέρουμε κι εμείς, εκ πείρας.* Φυσικά, κανένας καλός χριστιανός δεν συνδύασε τα γεγονότα, ότι δηλαδή η ξαφνική σχιζοφρένεια της κοπέλας και η ειδεχθής δολοφονία συνέβησαν αμέσως μετά την αγία κοινωνία, η οποία υποτίθεται ότι προστατεύει τους πιστούς από την επενέργεια του Σατανά. Κάτι πήγα να πω στη μαμά και στη Θεώνη αλλά είχαν έτοιμη τη δική τους βολική εξήγηση: "Έτσι ήθελε ο Θεός, οι δύο γυναίκες να πεθάνουν αμέσως αφού μετέλαβαν!" Αλληλούια...

Μεγάλη Δευτέρα, 18 Απριλίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ, οι γονείς μου και η θεία Δόμνα βρισκόμαστε μέσα σ' ένα κόκκινο αμάξι που τρέχει. Σε μια στροφή, ένα λεωφορείο μας εμβολίζει αλλά τελικά εμείς συνεχίζουμε την πορεία μας. Ύστερα, ένα λευκό σκυλί ορμά στο δρόμο· στο λαιμό του έχει ανέβει μαύρο ον που θυμίζει νυχτερίδα. Ξαφνικά, το μαύρο πλάσμα πιάνεται στα μαλλιά μου μα γρήγορα φεύγει.

"Τι ήταν αυτό;" ρωτάω τον πατέρα μου.

"Δεν ήταν τίποτα, ένα μαστεράκι", μου απαντάει.

"Τι;" απορώ, επειδή η ονομασία του ζώου μου θυμίζει ότι στ' αγγλικά master σημαίνει κύριος, αφέντης.

"Θα σου εξηγήσω αργότερα", μου κάνει η μαμά.

Σύντομα καταλήγουμε σ' ένα οικόπεδο. Αμέσως μπαίνει μέσα ένα φορτηγάκι, μάλλον απειλητικό. Ανεβαίνουμε πάνω σε μια χαμηλή μάντρα, κάπου στο βάθος, μακριά απόν τον εισβολέα. Η θεία Δόμνα -πιο

νέα, λεπτή και μελαχροινή- κάθεται δίπλα μου και με ρωτάει: “Έχεις, μήπως, την αίσθηση ότι έχεις μια ειδική αποστολή εδώ;”
“Ναι!” ομολογώ ξαφνιασμένη.
“Κι εγώ!” μου κάνει, μα εγώ δυσπιστώ.
“Εσένα η αποστολή σου είναι να μελετάς το Κακό στον κόσμο!” μου λέει με σιγουριά.

Ερμηνεία: Εγώ και οι γονείς μου ανήκουμε στον ίδιο γονιδιακό τύπο, δηλαδή τον ανδρομέδιο, και γι' αυτό το λόγο στην πορεία της ζωής μας διαρκώς συναντάμε επικίνδυνα εμπόδια και αρνητικές επιρροές. Οι σκοτεινοί άρχοντες αυτού του κόσμου προσπαθούν να μας επηρεάσουν πνευματικά αλλά δεν τα καταφέρνουν. Όσο για τη δική μου “ειδική αποστολή εδώ”, είναι όντως η αναφερόμενη...

Κυριακή του Πάσχα, 24 Απριλίου 2011

Οικογενειακό τραπέζι έξω στη βεράντα. Ο Γιάννης έψησε παϊδάκια και μπριζόλες στη σχάρα. Θα μπορούσε να είναι μια ευχάριστη εμπειρία αν έλειπε ο Θανάσης, ο οποίος επέστρεψε από την Τσεχία στις 3 τα ξημερώματα. Το μεσημέρι κατέβασε από το διαμέρισμά του το laptop, ένα από τα stereo μηχανήματά του και ηχεία, τα εγκατέστησε στη βεράντα και μας υποχρέωσε όλους ν' ακούμε αυτή την απαίσια μουσική -σαν ποδοβολητά και ουρλιαχτά δαιμόνων- που επικρατεί πλέον στα σύγχρονα κλαμπ. Έτσι, από τις 1:00 που συγκεντρωθήκαμε έως τις 6:00 το απόγευμα, μας ξεκούφανε με αυτή τη φρικτή μουσική στο διαπασών. Ωστόσο, κανείς από τους δικούς μου δεν παραπονέθηκε, παρόλο που δεν καταφέρναμε να αρθρώσουμε κουβέντα και μας έπιασε όλους πονοκέφαλος. Μονάχα η αδελφή μου του είπε να το χαμηλώσει κάποια στιγμή και ο Νάσος της

έκανε το χατήρι κατά τις 5:30. Εγώ παραπονιόμουν από νωρίς αλλά ποιός με υπολογίζει εμένα;

Κατά τ' άλλα, όση συζήτηση μπόρεσε να γίνει περιστράφηκε γύρω από το νέο αμάξι που σκοπεύει να αγοράσει ο λόρδος Θανάσης παρόλου που δεν διαθέτει τα έξι χιλιάρικα που απαιτούνται, ενώ εξακολουθεί να είναι άνεργος. Θα πάρει δάνειο, λέει. Μήπως θα το πληρώνει και αυτό "η Νιόβη"; Ύστερα ο νεαρός έκανε μια σύντομη αλαζονική διάλεξη, υποστηρίζοντας ως ζηλωτής ότι "τα προβλήματα οφείλονται πάντα στον εαυτό και ποτέ σε εξωτερικούς παράγοντες. Ο εαυτός του ανθρώπου είναι που επιλέγει αν θα ξεφύγει από ένα πρόβλημα ή όχι. Όποιος θέλει, βρίσκει λύση. Όσοι παραμένουν δυστυχισμένοι, είναι επειδή κατά βάθος τους αρέσει η δυστυχία. Κάθε άνθρωπος είναι άξιος της μοίρας του". *Διδασκαλίες καθαρά σατανιστικές· από ποιόν "δάσκαλο" τις παπαγαλίζει;*

"Μόλις βρήκα ποιά δουλειά σου ταιριάζει, για να βγάλεις πολλά λεφτά: Γκουρού! Έχεις το στυλάκι που χρειάζεται: "Σκάσε, είσαι βλάκας, δεν ξέρεις τι λες", ό,τι πρέπει για να επιβάλλεσαι στους μαθητές!" του είπα σκωπτικά.

"Εγώ, γκουρού;" απόρησε ο ανηψιός. "Μπα, όχι..." το βούλωσε σκεπτικός.

Γενικά, πάντως, δεν μίλησα πολύ -δεν σήκωνε η ατμόσφαιρα. Σε κάποιο σημείο εξέφρασα τη γνώμη ότι δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε κανέναν, ούτε καν τους φίλους μας, και ο Γιάννης παραδόξως ενοχλήθηκε:

"Όλο καχυποψία είστε, μόνο οι ηλίθιοι τα λένε αυτά!"

Εδώ και αρκετό καιρό, οι Μαρκάκηδες είναι όλο αλαζονία και προπέτεια. Δεν είναι να μιλάς μαζί τους.

Εντέλει, ο σταρ Νάσος έκλεισε τα κλαπατσίμπανα κατά τις 6:00 μα ξανάρχισε γύρω στις 8:00 το

βράδι και συνέχισε ακάθεκτος μέχρι τις 11:00 τη νύχτα. Μας υποχρεώνει να ακούμε τις απαράδεκτες μουσικές του περίπου 8-10 ώρες την ημέρα και κανείς δεν μιλάει, ούτε καν ο Γιάννης που κατοικεί ακριβώς από κάτω του. Όλοι προσαρμόζονται σαν πρόβατα στη στάνη. Ίσως και να γουστάρουν, βέβαια. Δεν είναι καν σε θέση να σκεφτούν τι τους αρέσει, απλώς υποτάσσονται αυτόματα στο πιο δαιμονικό μέλος της ομάδας. Αυτή είναι η ανθρώπινη φύση...

Τετάρτη, 27 Απριλίου 2011

Εδώ και κανένα μήνα η Καρολίνα έχει σοβαρέψει αναπάντεχα, μου έχει κόψει τα αστειάκια, τις εκμυστηρεύσεις και τις σαχλομπηχτές. Σήμερα, πάντως, ενώ έλυνε μια άσκηση, μου πέταξε ξαφνικά:

"Έχετε υπνωτικά χάπια στο σπίτι σας;"

"Πώς σου ήλθε αυτό τώρα; Όχι, δεν έχω. Μήπως έχεις προβλήματα ύπνου;"

"Όχι, ξεχάστε το".

Ξέρω πως υποφέρει από αϋπνίες εδώ και μήνες. Μου το έχει πει η ίδια. Μάλλον φταίει το ότι κάθε μέρα κάθεται στο Internet από τις 10:00 τη νύχτα ως τις 4:00 τα χαράματα, ενώ στις 7:00 πρέπει να ξυπνήσει για να πάει σχολείο.

Λίγο αργότερα, με ρώτησε χαρωπά πως λέγεται το "φάσωμα" στ' αγγλικά.

"Τι είναι πάλι αυτό; Εγώ δεν γνωρίζω την ορολογία των σημερινών νέων", της δικαιολογήθηκα εξίσου χαρωπά.

"Φάσωμα είναι το σεξ πάνω από τα ρούχα!" μου εξήγησε.

"Εγώ νόμιζα πως έχει να κάνει με το μεθύσι, όπως λέμε "έγινε φέσι"! Τέλος πάντων, δεν γνωρίζω την αντίστοιχη αγγλική λέξη", παραδέχθηκα χωρίς φόβο και πάθος.

Προφανώς, η μικρή δέχεται “πιέσεις” από τις παρέες της για να κάνει συγκεκριμένες υποχωρήσεις κι έχει χάσει το μπούσουλα...

Αφού τελείωσα το μάθημα, η Μαριάνθη με καθυστέρησε για λίγο στο χωλ και -δεν ξέρω γιατί- θεώρησε πως παρατηρώ τη μπλούζα της:

“Σας αρέσει η μπλούζα μου; Αν θέλετε, να σας τη χαρίσω!”

Ένιωσα αμήχανα και “Όχι, ευχαριστώ, δεν...!”

“Εγώ για σας και στη φωτιά πέφτω!”

Δεν είμαστε καλά...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2011): Δεν είχα ιδιαίτερο πρόβλημα, μέχρι τη Μεγάλη Παρασκευή (22 Απρίλη) που συνόδεψα τη μητέρα μου στον Επιτάφιο το απόγευμα. Η εκκλησιαστική ατμόσφαιρα μου άρεσε και αποφάσισα να πάω και στην περιφορά το βράδι. Ξεκίνησα μόνη μου, όμως πριν φτάσω ένα στενό παρακάτω, άκουσα πίσω μου τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει. Σκέφτηκε να έλθει μαζί μου για να μην περπατώ μόνη μου, είπε. *Τους έπιασε ξαφνικά ο πόνος...* Όταν φτάσαμε κατά τις 8:30, ο επιτάφιος δεν είχε βγει ακόμη, η εκκλησία ήταν τίγκα και περιμέναμε απέξω.

Η ώρα πήγε 9:00, 9:15, 9:30, ο επιτάφιος δεν έβγαινε με τίποτα. Στο μεταξύ, τον πατέρα μου τον έπιασε υπογλυκαιμία, οπότε τον έφερα στον σπίτι άρον-άρον, πριν σωριαστεί κάτω. Εντέλει, ο επιτάφιος βγήκε κατά τις 9:45 (πρωτοφανής αργοπορία) κι εγώ τον έχασα. *Ίσως ο Χριστός δεν με θέλει στην περιφορά του επιταφίου*, συλλογίστηκα σε μια στιγμή. Το επόμενο πρωί, πήγα και κοινώνησα κιόλας. Γιατί τά 'κανα όλα αυτά; Παρασύρθηκα, βέβαια, από το πνεύμα των ημερών, υπήρχε όμως κι ένας άλλος λόγος: Ενδόμυχα

επιθυμούσα να ανακαλύψω πως κάνω λάθος σχετικά με τη θρησκεία, πως τα πράγματα δεν είναι τόσο σκατά όσο μου έχει αποδειχθεί, ώστε να αποκαταστήσω τη σχέση μου με το “θεό αυτού του κόσμου”.

Ωστόσο, από την ίδια κιόλας νύχτα οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς επέστρεψαν δριμύτερες! Από τη Μεγάλη Παρασκευή και ύστερα, τα οράματα φωτιάς επανέρχονται, τουλάχιστον δυο φορές κάθε νύχτα! Δεν μπορώ να πω ότι φταίει η επίσκεψή μου στην εκκλησία γι' αυτό, πάντως δεν βοήθησε κιόλας. Μάλλον φταίει το ότι δεν παίρνω τα αντιεπιληπτικά χάπια εδώ κι ένα μήνα τώρα. Ξέρω γω;

Πιο αναλυτικά, μέσα στον Απρίλη είχα 8 υπναγωγικά οράματα φωτιάς, πολλές σχηματοποιημένες φλόγες, 5 όνειρα με φωτιές, 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” και 2 φορές το αντίθετό του (“παράδεισος”). Λεπτομέρεια: Στις 27 του μηνός, μέσα σε όνειρο είδα μια πινακίδα “Κόλαση 20”, σαν σήμανση για πόλη. Σύμφωνα με τους Μάγια, η 21/12/2012 και το φημολογούμενο τέλος του κόσμου, έρχεται σε 20 μήνες...

* * * *

Σάββατο, 7 Μαΐου 2011

Συνάντηση με τη Φιλιώ και την Ευγενία στο Σύνταγμα. Ο Νικήτας τελευταία δεν ακολουθεί -μέχρι κι αυτός μας έχει βαρεθεί. Ευχάριστο περιβάλλον, ωστόσο δεν κατάφερα ν' αποφύγω τη γνώριμη ανία, ενώ σύντομα παρατήρησα ξανά κάτι που έχω διαπιστώσει εδώ και πολύ καιρό: Μόλις πάω να εκφέρω γνώμη για το παραμικρό, η Ευγενία στραβομουτσουνιάζει την ήδη παραμορφωμένη μουτσούνα της, παίρνει απαξιωτικό υφάκι και υποστηρίζει με πάθος ακριβώς το αντίθετο

απ' αυτό που λέω.

Το αποψινό παράδειγμα: “Η θέα του ορού στα νοσοκομεία μου φέρνει ανατριχίλα. Δεν θα υπέφερα με τίποτα μια βελόνα συνεχώς περασμένη στο χέρι μου. Ελπίζω να μη χρειαστεί ποτέ να εισαχθώ σε νοσοκομείο!” είπα σε μια στιγμή.

“Αυτό να μη το λες! Δεν είναι τίποτα ο ορός, μπορεί να χρειαστεί κάποτε, είναι μάλλον ευχάριστο!”, μου πέταξε νευρικά η Ευγενία, στραβώνοντας τη μούρη της.

Τι να πω; Ο καθένας όπως τη βρίσκει...

Επιπλέον, παραήταν έκδηλο σήμερα: Οι δυο τους φρόντιζαν να είναι συνεχώς βυθισμένες πίσω στις καρέκλες τους και να μιλούν χαμηλόφωνα, ενώ εγώ έπρεπε σχεδόν να σκαρφαλώνω πάνω στο τραπέζι για να μπορώ να ακούω τι λένε. Είμαι πλέον πεπεισμένη ότι το κάνουν επίτηδες.

Όταν ήλθε η ώρα κι έφυγε η Ευγενία για να προλάβει το τελευταίο λεωφορείο, η Φιλιώ άρχισε ξαφνικά να μου μιλάει για μια φίλη της που γράφει ωραία ποιήματα, έχει κερδίσει σε αρκετούς διαγωνισμούς κι έχει πάρει νόμπελ! Αυτό το τελευταίο μου το επανέλαβε δυο-τρεις φορές για να το εμπεδώσω. Αρχικά ξαφνιάστηκα και απόρησα, γιατί να μου πετάξει η Φιλιώ μια τέτοια μπαρούφα. Μετά σκέφτηκα ότι μάλλον έχει μάθει με κάποιο τρόπο ότι εγώ γράφω και ότι ήθελε να με πικάρει. Όπως και να 'χει, κρίνω ότι δεν αξίζει τον κόπο να ασχολούμαι με τέτοια άτομα. Είναι καιρός να τις ξεφορτωθώ σιγά-σιγά. Προς το παρόν, όμως, θεώρησα σκόπιμο να εκφράσω το θαυμασμό μου για τη “νομπελίστρια”...

Φεύγοντας από την καφετέρια, πριν χωρίσουμε για να πάω εγώ στη στάση του λεωφορείου και η Φιλιώ στο μετρό, έβγαλε ένα τσιγάρο και το κάπνισε όλο εκεί,

στη μέση του δρόμου, ενώ αερολογούσαμε κι εγώ ανησυχούσα μήπως χάσω το λεωφορείο. Εντέλει, το πρόλαβα στο τσακ.

Κυριακή, 8 Μαΐου 2011

Σήμερα έτυχε να φύγουμε μαζί με την Καρολίνα μετά το μάθημα. Μόλις βγήκαμε έξω, αυτή πετάχτηκε στη μέση του δρόμου, ενώ εγώ έμεινα στο πεζοδρόμιο. Σκέφτηκα ότι με βαριόταν και ότι προτιμούσε να προχωρήσει μόνη της, όμως μετά είδα πως με περίμενε. Πήγα κοντά της και περπατήσαμε για λίγο μαζί, στη μέση του δρόμου, ώσπου ακούστηκε πίσω μας ένα αμάξι. "Δεν πάμε στην άκρη, μη μας φάει κανένας μπαμπέσικα;" πρότεινα. Με ακολούθησε στο πεζοδρόμιο, ώσπου το αμάξι προσπέρασε. Αμέσως μετά, η Καρολίνα ξαναπετάχτηκε καταμεσής στο δρόμο κι εγώ αναγκάστηκα να τη συνοδέψω για λίγο ακόμη, ώσπου εκείνη με αποχαιρέτησε κι έστριψε στο επόμενο στενό, συνεχίζοντας να περπατά καμαρωτή ακριβώς στη μέση του δρόμου!

Έχω συναντήσει πολλές ανεγκέφαλες "ντίβες" στη ζωή μου, όμως καμία τόσο αρρωστημένη ώστε να θέλει να είναι το επίκεντρο της προσοχής ακόμη κι όταν περπατά στους δρόμους, φροντίζοντας να περπατά πάντα στη μέση, με κίνδυνο της σωματικής της ακεραιότητας...

Πέμπτη, 12 Μαΐου 2011

☺ Από τον περασμένο Νοέμβρη κρατάμε τον Αντωνάκη μέχρι το απόγευμα, γύρω στις τρεις φορές τη βδομάδα, επειδή η μητέρα του πηγαίνει στο πανεπιστήμιο για να σπουδάσει λογιστικά. Σήμερα τον τάισα, τον άλλαξα, παίξαμε μαξιλαροπόλεμο και τον πήραμε

στο σούπερ μάρκετ μαζί με την αδελφή μου.

Το μεσημέρι ξαπλώσαμε στο κρεβάτι μου μαζί με τον μικρό και τη μαμά, η οποία του είπε παραμύθι για να τον κοιμήσει. Ο Τώνης είχε όρεξη για παιγνίδια: Μου χτυπούσε τα χέρια παλαμάκια, με χάιδευε στο κεφάλι, μου έδινε φιλιά στους ώμους και στην πλάτη, όλο γλυκύτητα. Ερχόταν όλο και πιο κοντά μου, ώσπου με στρίμωξε στην άκρη του κρεβατιού. Παρόλα αυτά, με πήρε ο ύπνος για καμιά ώρα. Ο μικρός, όμως, έφαγε τσιμπιά από τη μητέρα μου για να πεισθεί να καθήσει φρόνιμα και να κοιμηθεί.

Σάββατο, 14 Μαΐου 2011

Έξοδος με την παρέα για καφέ στο Κολωνάκι. Η Ευγενία μας κέρασε για τα γενέθλιά της κι εμείς της φέραμε δώρα. Αυτή τη φορά ήταν και ο Νικήτας μαζί, ο οποίος τελικά εξισορροπεί την παρέα χάρη στην αθωότητα και την ηρεμία του. Σα να μου φαίνεται πως είναι πιο έξυπνος κι ενδιαφέρων από τις άλλες δύο, οι οποίες δεν είναι σε θέση να μιλήσουν για κανένα θέμα πέρα από τα ψώνια, το facebook και τα κινητά.

Απόψε ο Νικήτας μας έφερε σοκολάτες με γέμιση καρύδα. Η Φιλιώ φαγώθηκε να μάθει ποιές σοκολάτες μου αρέσουν. Εγώ απάντησα ότι μου αρέσουν όλες και μετά με ρώτησε επίμονα αν μου αρέσει η καρύδα. Μόλις απάντησα καταφατικά, η Φιλιώ μόρφασε προκλητικά. "Σιχαίνομαι την καρύδα", επανέλαβε δυο-τρεις φορές για να το εμπεδώσω. Ο καημένος ο Νικήτας σηκώθηκε, πήγε στο κοντινό περίπτερο και της αγόρασε άλλη σοκολάτα, με διαφορετική γέμιση!

Αργότερα η Φιλιώ παραπονέθηκε ότι η φίλη της η Νίτσα την αποφεύγει εδώ και μήνες· παράλληλα διαδίδει ότι τά 'χει φτιάξει μ' έναν νεαρό αστυνομικό,

ενώ η Φιλιώ που είναι πολύ μικρότερή της και δουλεύει στην Αστυνομία δεν έχει βρει κανέναν. Εγώ εξέφρασα τη γνώμη πως η Νίτσα (μαυροφόρα, μαζεμένη και όχι ιδιαίτερα κοκέτα) δεν είναι από τις γυναίκες που τα φτιάχνουν με νεαρούς. Παραδόξως, η Φιλιώ αρπάχτηκε αμέσως: “Γιατί, δεν τη θεωρείς ικανή;” μου πέταξε άγρια. Έχει αρχίσει να μου τη δίνει άσχημα η όλη κατάσταση με δαύτες...

Ακόμη, απόψε συνειδητοποίησα ότι όποτε βγαίνουμε, η Φιλιώ όχι μόνον αργεί στο ραντεβού μισή ώρα τουλάχιστον αλλά στο τέλος της βραδιάς, αφού έχει αποχωρήσει η Ευγενία, φροντίζει να με καθυστερεί με διάφορους τρόπους ώστε να χάνω το λεωφορείο μου: Πότε αργεί να σηκωθεί από την καφετέρια, πότε χρονοτριβεί στις βιτρίνες, πότε σταματά στη μέση του δρόμου για να καπνίσει, κλπ. Συχνά το χάνω για λίγα λεπτά και αναγκάζομαι να περιμένω μισή ώρα μέχρι νά 'ρθει το επόμενο! Ως πρόσφατα πίστευα ότι αυτά τα κάνει από ανοησία, όμως τώρα υποψιάζομαι ότι τα κάνει επίτηδες.

Αυτή τη φορά, τις παρακάλαγα από τις 11:00 να φύγουμε για να προλάβουμε τα λεωφορεία των 11.30 που περνούν από το Σύνταγμα, ωστόσο μέχρι να σηκωθούν και να κουνηθούν οι λαίδες, η ώρα πήγε 11.20. Τότε, η Φιλιώ κοίταξε το ρολόι της και είπε: “Εντάξει, το δικό μας λεωφορείο περνάει στις 11.40, θα προλάβουμε δεν θα τρέχουμε!”

“Θα τρέχουμε, αλλά τι να κάνουμε”, της απάντησα.

Ύστερα οι δυο τους χρονοτριβούσαν σε όλες τις βιτρίνες καθώς κατηφορίζαμε την οδό Κανάρη, οπότε έχασα τελικά το λεωφορείο μου για ένα λεπτό!

... Τελευταία, πάντως, έχω αρχίσει να σκέφτομαι περίεργα για τις βλαμμένες: Ίσως να μην είναι μόνο

βλαμμένες αλλά κι επικίνδυνες! Κατ' αρχήν, το ιστορικό της γνωριμίας μας δεν είναι καθόλου ευοίωνο: Τις γνώρισα στις αρχές του 2006 μέσω αλληλογραφίας, σε μια πολύ αρνητική φάση της ζωής μου, μετά από μια τρομερή πτώση σε μεταφυσικό και πνευματικό επίπεδο. Ήταν η εποχή που εγκατέλειψα την Υπέρτατη Τελετουργία, έτρεχα σε παπάδες και βίωνα *"σημεία της κόλασης"* σε κάθε μου βήμα.

Από τότε που άρχισα να βγαίνω μαζί τους άσπρη μέρα δεν έχω δει, αντίθετα πηγαίνω από το κακό στο χειρότερο: Μετά τα *"σημεία"* ήλθε το *εφιαλτικό μήνυμα* και αργότερα τα υπναγωγικά *οράματα φωτιάς*. Παράλληλα, επαγγελματικά και οικονομικά βρίσκομαι σε διαρκή ύφεση. Σαφώς, δεν έχω καμία ένδειξη ότι η Φιλιώ και η Ευγενία μου κάνουν μάγια. Ωστόσο, αυτά τα άτομα είναι λίγο-πολύ ανάπηρα, άρα φυσιολογικά συντονίζονται με εξαιρετικά αρνητικές δονήσεις. Με δύο λόγια, τις θεωρώ γρουσούζες. Όσο είμαι μαζί τους δεν πρόκειται να δω τίποτα καλό.

Πέρα απ' αυτά, η παρέα αυτή είναι η πιο βαρετή που είχα ποτέ. Όποτε είναι να τις συναντήσω, αισθάνομαι δυσφορία, σαν να πρόκειται για καμιά τρομερή αγγαρεία! Η συνάντηση μαζί τους σημαίνει 7ωρη ταλαιπωρία (πέρα-δώθε στην Αθήνα) και ανυπόφορη ανία για μένα. Δεν θα μου λείψουν καθόλου, ούτε έχω να θυμηθώ κάτι από αυτές. Από όλες τις άλλες παρέες που είχα στο παρελθόν, ακόμη και από αυτές που με πρόδωσαν με το χειρότερο τρόπο, όλο και κάτι έχω να θυμηθώ: κάποιες εκδρομές, ορισμένες ενδιαφέρουσες συζητήσεις, μερικά παιγνίδια "Esoterra" κλπ. Από τη Φιλιώ και την Ευγενία δεν έχω τίποτα να θυμηθώ, εκτός από ανιαρές εξόδους στις ίδιες και τις ίδιες καφετέριες εδώ και πεντέμισι χρόνια.

Από το Σεπτέμβρη θα τους λέω ότι τάχα έχω πάρα πολλά μαθήματα, που με απασχολούν και τα απογεύματα του Σαββατοκύριακου. *Αν θέλεις ένα ψέμα να γίνει πιστευτό, πρέπει να βρίσκεται όσο το δυνατόν πιο κοντά στην αλήθεια.* Προβλέπω, πάντως, ότι θα έχω επίμονο κυνήγι από τη Φιλιώ. Δεν θα την ξεφορτωθώ έτσι εύκολα, εφόσον είναι ψυχοπαθής: Ναι μεν με περιφρονεί και με κοροϊδεύει, θέλει όμως να ασχολού-μαι μαζί της. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, διατηρεί επαφές με εκατοντάδες βαρεμένα άτομα απ' όλη την Ελλάδα -μέσω αλληλογραφίας, Internet και sms- ώστε να μη νιώθει παραμελημένη. Ορισμένοι απ' αυτούς, όπως ο Βίκτωρας και ο Νίκος, αποφεύγουν συναντήσεις μαζί της αλλά και με την παρέα μας, έχοντας ως μόνιμη δικαιολογία τον υπερβολικό φόρτο εργασίας ακόμη και τα βράδια του Σαββατοκύριακου. Πιθανότατα, πάντως, κάνει και άλλα πράγματα η υπερκοινωνική Φιλιώ: Εκείνη η γυμνόστηθη φωτογραφία της που βρέθηκε τυχαία στη σελίδα facebook του ανηψιού μου σημαίνει πολλά...

Πέμπτη, 19 Μαΐου 2011

Ψυχική Εμπειρία: Ενώ ονειρεύομαι, βλέπω μπροστά μου ακανόνιστα σχήματα σε διάφορα χρώ-ματα, κυρίως σε αποχρώσεις του μπλε. Ένα σχήμα κάθε φορά, μέσα σε λευκό φόντο. Συλλογίζομαι πως κάποιοι προβάλλουν αυτές τις εικόνες στο μυαλό μου. Αργό-τερα, παρακολουθώ μια βιντεοταινία μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη αλλά αναγκάζομαι να αποστρέφω συχνά το πρόσωπό μου για να μη βλέπω τις αφύσικα πολυάριθμες σκηνές φωτιάς που έχει...⇧

Το απόγευμα είχα μάθημα μιας ώρας με την Καρολίνα, μόνο προφορικά. Το περασμένο Σάββατο

έδωσε γραπτά για το Lower. Όπως με πληροφόρησε η ίδια, παρά λίγο να μπει σε λάθος αίθουσα και τη γλύτωσε τελευταία στιγμή, όταν βρέθηκε κάποιος και της έδειξε που ακριβώς πρέπει να πάει. “Μόνο εγώ θα μπορούσα να το πάθω αυτό!” παραδέχτηκε.

Επίσης, τόσους μήνες που κάνουμε μάθημα, δεν είχε καταλάβει πόση ώρα διαρκεί το διαγώνισμα! Δεν θυμόταν τι της είχα πει τόσες φορές, ούτε είχε κοιτάξει τη διάρκεια που αναγράφεται σε όλα τα Practice Tests! Όση ώρα έγραφε η μικρή, οι γονείς της αδημονούσαν επειδή νόμιζαν πως θα τελείωνε σε δυο ώρες αντί δυόμισι που είναι το σωστό. Όταν ενημερώθηκε για τη σωστή διάρκεια από άλλους γονείς, η Μαριάνθη θύμωσε μαζί μου: “Θα τη σκοτώσω την κυρία Υβόννη!” μου είπε ότι έλεγε συνεχώς -πάντα έτοιμη να μου επιρρίψει ευθύνες για το παραμικρό. Εγώ, της εξήγησα ψύχραιμα ότι το τεστ διαρκεί περίπου 2 ώρες χωρίς το Listening και ότι αυτά τα είχαμε πει χιλιάδες φορές με την Καρολίνα.

Αναχωρώντας, έτυχε να έλθει ο σύζυγος μαζί μου στο ασανσέρ.

“Η Καρολίνα βγήκε ενθουσιασμένη από την αίθουσα. Της φάνηκαν όλα πιο εύκολα από αυτά που κάνατε μαζί”, μου είπε ήρεμα.

“Κι εγώ την είδα ικανοποιημένη, άρα πιθανότατα έχει περάσει”, επανέλαβα όσα είχα πει και στη Μαριάνθη.

“Ξέρω που βρίσκομαι. Δεν έχει περάσει!” μου αντέταξε εκείνος χαμογελαστά.

Πήγα να τον ενθαρρύνω για το αντίθετο αλλά με πρόλαβε: “Μην τρομάξετε!”

“Εγώ; Γιατί;” ρώτησα αυθόρμητα.

Δεν έλαβα απάντηση αλλά κατάλαβα πως εννοούσε τα ουρλιαχτά της γυναίκας του σε περίπτωση

που η ιδιοφυία αποτύχει στις εξετάσεις. Τέλος πάντων, εννέα μήνες μπαινοβγαίνω στο σπίτι τους και αυτές είναι οι μόνες κουβέντες που έχω ακούσει από τον πατέρα της Καρολίνας. Τα μόνα σωστά, λογικά και σταράτα λόγια, που έχω ακούσει εκεί μέσα...

Κυριακή, 22 Μαΐου 2011

Όλη μέρα σήμερα σκεπτόμουν τη βραδινή συνάντηση με την παρέα και δεν μπορούσα να ησυχάσω εν όψει της επικείμενης πολύωρης ταλαιπωρίας. Περισσότερο παρά ποτέ, δεν είχα καμία όρεξη να πάω. Εντέλει βρεθήκαμε όλοι μαζί στην Πλάκα. Αυτή τη φορά μας κέρασε η Φιλιώ για τα γενέθλιά της κι εμείς της φέραμε δώρα. Ως συνήθως, εγώ κάθησα πλάι στο Νικήτα και η Φιλιώ πλάι στην Ευγενία. Επί μία ώρα κι ένα τέταρτο, οι δυο κυρίες είχαν γύρει πίσω στις καρέκλες τους και συνομιλούσαν χαμηλόφωνα μεταξύ τους χωρίς να δίνουν καμία σημασία σε μένα και το Νικήτα, σαν να μην υπήρχαμε. Ούτε εγώ, όμως, τους έκανα τη χάρη να πέσω πάνω στο τραπέζι, όπως έκανα ως πρόσφατα, για να εκλιπαρήσω λίγη από την προσοχή τους. Αντίθετα, συνομιλούσα με το Νικήτα, ο οποίος με εξέπληξε με την παρατηρητικότητά του:
“Ξέρεις τι βλέπω; Τόση ώρα μιλάνε αυτές οι δύο μεταξύ τους και σένα σ' έχουνε ξεχάσει!” μου είπε.
“Το πρόσεξες, βλέπω!” απόρησα αυθόρμητα.
“Ναι”, γέλασε καλοκάγαθα. “Κι έχω παρατηρήσει κι άλλα πράγματα!”
“Δηλαδή;”
“Να, κάθε φορά που αποχαιρετιόμαστε, εμείς οι δύο χωρίζουμε κανονικά, αυτές όμως όλο σου λένε: "Χάρηκα που βρεθήκαμε και τα είπαμε Υβόννη, είχαμε τόσα να πούμε!", ενώ όση ώρα καθόμαστε δεν σου μιλάνε

σχεδόν καθόλου!”
“Έχεις δίκιο!” αναφώνησα, συνειδητοποιώντας ότι αυτή τη λεπτομέρεια εγώ δεν την είχα προσέξει.
“Και η Φιλιώ, κάθε φορά πριν φύγουμε, όλο σου πιάνει τα μαλλιά και σου λέει: Υβόοοοννη μου, τι ωραία που είναι τα μαλλααάκια σου!”
“Πράγματι!” συμφώνησα με το Νικήτα κι εντυπωσιάστηκα που το έχει προσέξει αυτό. Το συγκεκριμένο γεγονός το έχω παρατηρήσει κι εγώ μα το περνάω στο ντούκου, έστω κι αν έχω πικρή πείρα από τέτοια χάδια στα μαλλιά μου (πχ από τη Σταυράκαινα, τότε που δούλευα στην Παγγαία).

Έπειτα, πήρα θάρρος και μίλησα στο Νικήτα για όλη αυτή την επιτηδευμένη αργοπορία στις βιτρίνες, κάθε φορά όταν τελειώνουμε και πηγαίνουμε προς τη στάση του λεωφορείου. Συμφώνησε γελώντας. Ύστερα, εκείνος μου είπε ότι οι άλλες δυο συναντιούνται συχνά μεσοβδόμαδα, ενώ τηλεφωνιούνται και τα βράδια. Εγώ του εξήγησα ότι έτσι κι αλλιώς δεν μπορώ να τις συναντώ τις καθημερινές επειδή έχω μαθήματα.
“Οπότε, δεν τις παρεξηγείς”, κατέληξε.

Κάποια στιγμή, εκεί που δεν το περίμενα πια, η Ευγενία μου απηύθυνε το λόγο, μιλήσαμε για κανένα τέταρτο και μετά πάλι απορροφήθηκε με την Ευγενία. Τέλος πάντων, στις τρεις ώρες που μείναμε μαζί, αν μίλησα με τις “φιλενάδες” μου μισή ώρα συνολικά, είναι ζήτημα. Ευτυχώς που ήταν μαζί μας ο Νικήτας και μου έκανε λίγη παρέα. Οι κυρίες πρέπει να φάνε σουτ επειγόντως. Τελικά, μονάχα ο Νικήτας θα μου λείψει...

Γενικά, πρέπει σύντομα να απαλλαγώ από ορισμένα παράσιτα. Δύσκολη δουλειά μα πρέπει να γίνει. Θα πρέπει να εκτελέσω λεπτούς χειρισμούς, καθώς ο κόσμος έχει αλλάξει: Δεν είναι πια όπως

κάποτε, που άλλαζα φίλους και δουλειές χωρίς πολλές δικαιολογίες και βαβούρα. Τώρα κυκλοφορεί πολλή ψυχοπάθεια: Από τη μία σε κοροϊδεύουν και σε περιφρονούν και από την άλλη δεν σε αφήνουν να φύγεις. Θα πρέπει, λοιπόν, να δείξω ιδιαίτερη εφευρετικότητα και αποφασιστικότητα...

Τρίτη, 24 Μαΐου 2011

☺ Εδώ και λίγο καιρό, ο Αντωνάκης βγάζει έξω το πουλί, το παίζει κανονικά και μετά τρέχει και το ακουμπάει στο μπούτι μου, είτε στης μαμάς μου, είτε στου μπαμπά μου!

Σήμερα το πρωί, ξαφνικά με αποκαλεί “γυναίκα” και μου φιλάει πονηρά το μπράτσο. Εγώ τον κατσαδιάζω, αυτός ζητάει “αγκαλίτσα”, κάνει ότι κλαίει αλλά γελάει, μου κατεβάζει το ντεκολτέ και μου δαγκώνει ελαφρά το στήθος. Αν τον άφηνα, θα δάγκωνε κι άλλο. Τον μαλώνω και τον κατεβάζω κάτω. “Ο Τώνης δεν έχει ταμπού”, λέει ο Νάσος όταν του διηγούμαι τα κατορθώματα του ανηψιού του.

Τώρα έχουμε ξαπλώσει για μεσημέρι και ο Αντωνάκης με στριμώγνει ξανά στις άκρες του κρεβατιού -πότε στη μία, πότε στην άλλη. Στο τρίτο παραμύθι που του λέω, έχει αποκοιμηθεί. Ξυπνά ύστερα από μιάμιση ώρα, πέφτει αμέσως πάνω μου και παραλίγο να μου σπάσει τη μύτη. Κάποια στιγμή βγάζει το πουλί έξω, μετά θέλει να μου πιάσει το στήθος και φωνάζει “Τα βυζιά σου!”. Τον μαλώνω, ηρεμεί και ακουμπάει το κεφάλι του στο μαξιλάρι μου.

Παρασκευή, 27 Μαΐου 2011

☺ Είναι μεσημέρι και βάζω τον Αντωνάκη να ξαπλώσει στο κρεβάτι μου. Φοράω το νυχτικό μου με

προσοχή, μην τυχόν και πονηρευτεί το νήπιο. Εκείνος όμως βγάζει έξω την πούλα, αρχίζει να την παίζει και μου φωνάζει γελαστά:

“Έλα εδώ, είσαι κακιά! Είσαι κακιά!”

“Θά 'ρθω να σε δείρω!” του λέω.

Ύστερα φωνάζω τη μητέρα μου, η οποία παίρνει αυστηρό ύφος και κάνει τάχα να του κάψει το πουλί μ' έναν αναπτήρα. Ο Τώνης μαζεύεται φοβισμένος.

Τελικά, ξαπλώνω δίπλα του. “Αγκαλίτσα”, μου λέει. Ξεκινώ να του πω παραμύθι, όμως ο νεαρός με ταράζει στα παιγνιδιάρικα κλωτσομπουνίδια για κανένα τέταρτο, ώσπου έρχεται και τον παίρνει η μητέρα μου. Τον κοιμίζει μέσα σε πέντε λεπτά, στον καναπέ του σαλονιού, με την απειλή της τσιμπιάς και του λύκου.

Μετά από σύντομη συζήτηση με τη σύζυγο του Γιάννη, καταλάβαμε ότι το παιδί έχει γίνει ερωτύλος επειδή κοιμάται ακόμη με τους γονείς του και παρακολουθεί μαζί τους στην τηλεόραση τσόντες. Εξυπνάδες του Γιάννη, που νομίζει ότι με αυτό τον τρόπο θα κάνει το γιο του άντρα από τώρα...

Τετάρτη, 8 Ιουνίου 2011

Χθες διηγήθηκα στη μαμά ένα ανησυχητικό όνειρο που είδα (μια πομπή από δαφνοστολισμένα μεγάλα φέρετρα να διασχίζει το δρόμο μας = εθνική καταστροφή, δηλαδή χρεωκοπία της Ελλάδας) και ο Νάσος, που ήταν παρών, πετάχτηκε σαν πορδή: “Τι να σημαίνει αυτό το όνειρο θεία; Μήπως ότι σ' έχουν απαγάγει εξωγήινοι; Εγώ λέω ότι δεν την παλεύεις!” Με πολύ καμάρι επανέλαβε την τελευταία φράση. Τέλος πάντων, για καλό και για κακό χθες έσπευσα να σβήσω όλα τα αρχεία μου από το λάπτοπ της Αλίκης, παρόλο που τα εισάγω με password.

Σήμερα το πρωί ο Νάσος επανέλαβε το κομπλιμέντο. Του ζήτησα να μου εξηγήσει τι εννοεί και μου είπε πως του φαίνεται περίεργο το ότι έχω πωρωθεί με το κομπιούτερ. Του απάντησα ότι γράφω μόνο για κανένα δίωρο την ημέρα και ότι απλώς τυχαίνει να με βλέπει αυτός όποτε κατεβαίνει στο σπίτι μας. "Εσύ, δηλαδή, πώς ακούς μουσικές όλη μέρα, ντάπα-ντούπα γκάπα-γκούπα;" του αντέταξα με χιούμορ.

Έβδομη Αίσθηση ή Αποφένεια: Η ικανότητα να βλέπεις πίσω και πάνω από τα φαινόμενα και να εξηγείς όσα γίνονται στον κόσμο ικανοποιητικά, βασιζόμενος στη διαίσθησή σου αλλά και σε πλήθος ετερόκλητων στοιχείων. Ωστόσο, καλό είναι να μη μιλάς για τα συμπεράσματά σου, επειδή συνήθως η έβδομη αίσθηση δεν μπορεί να αποδειχθεί λογικά, όσο οφθαλμοφανή κι αν είναι τα στοιχεία. Παράδειγμα: Η ύπαρξη των κυκλωμάτων και η αναγκαιότητα του "μέσου" για την ανέλιξη ενός ατομου μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία είναι μια παγκόσμια αλήθεια. Ωστόσο, σε καμία περίπτωση αυτό δεν μπορεί να αποδειχθεί. Ακόμη και αν κάποιος εργάζεται στην επιχείρηση του πατέρα του, μπορεί κάλλιστα να ισχυριστεί ότι πήρε τη θέση με την αξία του και όχι λόγω "μέσου". Δεν είναι δυνατό να τον αντικρούσει κανείς λογικά.

Όσον αφορά την αδελφούλα μου την Αλίκη, η ανεπτυγμένη έβδομη αίσθησή μου λέει γι' αυτήν τα εξής: Από τότε που άρχισε να δουλεύει στα "Τρία Κυκλάμινα",

α) Έχει χτίσει σπίτι ρετιρέ στην Άνω Γλυφάδα.
β) Έχει αγοράσει αμάξι, έπιπλα, αυτοκίνητο κλπ.
γ) Πέρασε πρώτη στην Παιδαγωγική Ακαδημία Αθηνών και αριστεύει σχεδόν σε όλα τα μαθήματα, ενώ μέχρι

πριν από λίγα χρόνια δεν μπορούσε ούτε εφημερίδα να διαβάσει.
δ) Δεν έχει παρουσιάσει γκόμενο εδώ και έξι χρόνια τουλάχιστον, ενώ πριν δεν άντεχε χωρίς άντρα ούτε μια βδομάδα.
ε) Τα τελευταία χρόνια εκτελεί 12-15ωρη βάρδια στα "Τρία Κυκλάμινα" σχεδόν κάθε μέρα. Αναρωτιέμαι πώς αντέχει...
στ) Δεν τρώει σχεδόν τίποτα όλη μέρα· γιατί άραγε;
ζ) Οι γιοί της κάθε τόσο αγοράζουν όποιο πανάκριβο αμάξι, μηχανάκι ή gadget τους γυαλίσει. Πρόσφατα ο Νάσος αγόρασε καινούργια μοτοσυκλέτα, τεράστια, αξίας 3500 ευρώ. Πού βρήκε τόσα χρήματα; "Τα μάζευαν σιγά σιγά", παπαγαλίζει η μάνα μου τη μόνιμη δικαιολογία των Μαρκάκηδων. Πότε "σιγά-σιγά"; Η παλιά του μοτοσυκλέτα χάλασε πριν από κανένα δίμηνο, ο νεαρός εξακολουθεί να ζει με το ταμείο ανεργίας εδώ και πέντε μήνες, στο μεταξύ τόσο αυτός όσο και η Αλίκη κλαίγονται διαρκώς πως δεν έχουν να φάνε. Σχεδόν καθημερινά απαιτούν λεφτά από μας για τα τρέχοντα έξοδά τους -πότε 5, πότε 10, πότε 20 ευρώ. Πώς τους περίσσεψαν ξαφνικά 3500 ευρώ στο πιτς φυτίλι; Και μια ***σύμπτωση****:* Η νέα μηχανή του Νάσου έχει αριθμό κυκλοφορίας 808· τον ίδιο αριθμό είχε μια παλιά μηχανή του Γιάννη, πριν από πέντε χρόνια...
η) Ωστόσο, παρά τις ακαδημαϊκές, οικογενειακές και άλλες επιτυχίες της, η Αλίκη είναι τώρα πολύ πιο κατηφής, μελαγχολική και απαισιόδοξη από τότε που ήταν μια απλή καμαριέρα. "Πόσο θα διαρκέσει ακόμη η ζωή; Τριάντα, σαράντα χρόνια; Κάποτε θα τελειώσει", μου κλάφτηκε σήμερα. Γιατί τόση κατάθλιψη, άραγε;

Αναβάθμιση

Ανακεφαλαίωση γεγονότων: Λίγες μέρες αφού ανακάλυψα στο Διαδίκτυο διάφορες πηγές πληροφορίας σχετικά με την επικείμενη άφιξη των Ανδρομεδίων,

α) Ο Γιάννης κουβάλησε ένα κουτάβι Rotweiler στο σπίτι -πηγή ηχητικού πολέμου.

β) Ο Νάσος πήρε το λάπτοπ της Αλίκης στο δωμάτιό του και στο εξής το κρατά ζηλότυπα εκεί μέσα όλη μέρα, με τη δικαιολογία ότι το κομπιούτερ του είναι χαλασμένο· ωστόσο, εγώ έχω δει πως το μηχάνημα δουλεύει, ενώ ο νεαρός διαθέτει και δικό του λάπτοπ. Δεδομένου ότι ο πρίγκηψ Θανάσης δεν ξυπνάει πριν τις 1:00 το μεσημέρι, εγώ δεν μπορώ να μπω στο δωμάτιό του για να δουλέψω.

γ) Ούτε το απόγευμα μπορώ να δουλέψω στο κομπιούτερ, επειδή η χρήση του τέτοια ώρα χειροτερεύει τις υπναγωγικές παραισθήσεις μου τη νύχτα. Άρα, δεν έχω πλέον τη δυνατότητα να σερφάρω στο Διαδίκτυο με το laptop της Αλίκης, όπως έκανα μέχρι πρόσφατα.

δ) Φαίνεται ότι ο Νάσος έχει ψάξει κι έχει βρει ποιά sites επισκέπτομαι εγώ και δεν του άρεσαν καθόλου αυτά που είδε. “Εσύ, με όλα αυτά που ψάχνεις στο Internet, φέρνεις αρνητικότητα στο σπίτι!” μου πέταξε στις προάλλες. Αναρωτιέμαι πάντως, για ποιό λόγο ο νεαρός ενδιαφέρεται τόσο πολύ για τα sites που διαβάζω εγώ; *Μήπως του έχει βάλει κανείς την ιδέα να με κατασκοπεύει;*

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 2011

Κατόπιν των ανωτέρω, βρίσκω ότι έχει φτάσει πια ο καιρός να αναβαθμιστώ. Αρκετά το καθυστέρησα. Έτσι, σήμερα το πρωί πήγα και αγόρασα ένα μίνι λάπτοπ, το οποίο σκοπεύω να χρησιμοποιώ περισσότερο ως γραφομηχανή. Ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει. Τα ημερολόγιά μου έχουν πάψει πια να είναι χόμπυ και σίγουρα δεν προορίζονται για οικογενειακό κειμήλιο αλλά για κάτι πολύ πιο σοβαρό. Συνεπώς, οφείλω να το δω ως εργασία τουλάχιστον, οπότε το θεωρώ πλέον σκόπιμο να γράφω τα απομνημονεύματά μου σε ηλεκτρονική μορφή, ώστε να μπορώ να εργάζομαι πιο γρήγορα και αποδοτικά. Κακώς που δεν είχα πράξει έτσι από την αρχή. Μέχρι τώρα έχω δουλέψει 25 χρόνια σε ηλίθιες κακοπληρωμένες δουλειές που δεν μου έχουν αφήσει τελικά κανένα κέρδος, ούτε υλικό, ούτε ηθικό. Λέω, λοιπόν, στο εξής να ασχολούμαι με κάτι που θέλω και πρέπει -έστω κι αν δεν βγάζω χρήματα απ' αυτό...

Παρασκευή, 10 Ιουνίου 2011

Τελευταίο μάθημα με την Καρολίνα σήμερα. Μου αποκάλυψε ότι έχει βρει γκόμενο, τον φέρνει στο σπίτι, πάει και στο δικό του, ενώ η μητέρα της γνωρίζει τα πάντα. Ο μπαμπάς της υποτίθεται πως "δεν ξέρει τίποτα, αλλιώς θα πάθαινε καρδιακή προσβολή". Φεύγοντας, πήγα να την αποχαιρετήσω εγκάρδια αλλά τότε ακριβώς χτύπησε το τηλέφωνό της και ήταν, προφανώς, ο γκόμενος. "Φύγετε, φύγετε", μου έγνεψε απαξιωτικά η νεαρή. *Μάλλον για πάντα*, συλλογίστηκα εγώ και βγήκα από το δωμάτιο χωρίς να κοιτάξω πίσω μου.

Φτάνοντας στο χωλ, πιάσαμε εκτενή συζήτηση με τη Μαριάνθη, ως συνήθως. Για τρίτη φορά αυτό το μήνα επέμεινε να μάθει αν έχω υπόψη μου "θέματα sos

που πιθανότατα θα πέσουν στα προφορικά”. Της είπα πως “ό,τι έχουμε κάνει ως τώρα είναι sos”, μα εκείνη δεν μου φάνηκε ικανοποιημένη από την απάντηση. *Τι άλλο θέλει πια; Μήπως απαιτεί να ξέρω από πριν ποιά θέματα θα πέσουν;*

Κατά τ' άλλα, ευελπιστεί ότι η κόρη της θα πάρει όχι μόνο το Lower αλλά θα συνεχίσει και για Proficiency, ευελπιστώντας να αποκτήσει έτσι και την επάρκεια για διδασκαλία αγγλικών. Μόλις της εξήγησα ότι οι σημερινοί ιδιοκτήτες φροντιστηρίων δεν υπολογίζουν το Proficiency αλλά απαιτούν πτυχίο πανεπιστημίου από τους δασκάλους τους, η Μαριάνθη έπιασε το πρόσωπο με τα χέρια της και έκανε μια πολύ θεατρική πλάγια υπόκλιση μέχρι το πάτωμα, κραυγάζοντας “Ααααα!”. Ύστερα της είπα ότι το Proficiency είναι πολύ δύσκολο και απαιτεί μπόλικο διάβασμα.

“Κι εγώ που νόμιζα ότι με την κυρία Υβόννη πηγαίναμε πρίμα!” που πέταξε δεικτικά.

“Ναι, αλλά σε τέτοιο επίπεδο δεν αρκεί η προσπάθεια του δασκάλου, χρειάζεται και πολύ διάβασμα εκ μέρους του μαθητή”, της αντιγύρισα.

Τέλος, με ρώτησε για την τιμή και της είπα ότι για το Proficiency πάει 18 ευρώ η ώρα. Της φάνηκε πολύ, δεν ούρλιαξε πάντως...

Παρασκευή, 10 Ιουνίου 2011

Φεύγοντας από το σπίτι της Λουίζας, όπου είχα πάει για μάθημα, είδα στην εξώπορτα την αδελφή της την Υακίνθη και τρόμαξα να τη γνωρίσω: Μου φάνηκε πολύ αδυνατισμένη και “σπασμένη”, ενώ η επιδερμίδα της έχει σκουρήνει αρκετά. Μου είπε ότι συνεχίζει να κάνει ιδιαίτερα μαθήματα αλλά αναλαμβάνει μόνο φοιτητές, ενώ αποφεύγει τα παιδιά επειδή δεν καταλα-

βαίνουν. Δεν ξέρω αν όντως έχει ακόμη μαθητές, αλλά μόλις τότε σκέφτηκα ότι ίσως δεν είναι η Λουίζα που την απορρίπτει ως καθηγήτρια αλλά η Υακίνθη που δεν θέλει το Μανώλη για μαθητή. *Αυτό είναι το πιο λογικό...*

Για χάρη των παλιών καιρών: Είναι αλήθεια ότι βάλλομαι από παντού και οι κλοιοί γύρω μου σφίγγουν κάθε μέρα και περισσότερο. Δεν μπορώ να αποφεύγω όλα τα πυρά, αυτό είναι μια πραγματικότητα. Συχνά, προσπαθώντας να αποφύγω μια "ριπή" δέχομαι μια άλλη, ίσως χειρότερη...

Ας μην ανησυχώ τόσο, λοιπόν, για τη μυστηριώδη σκόνη που πιθανόν ακόμη μου ρίχνει στο τσάι ή στο αναψυκτικό η Λουίζα. Άλλωστε, όλα αυτά τα χρόνια πρέπει να 'χω φάει κιλά από δαύτη. Αυτή την εποχή, όποτε πηγαίνω εκεί για μάθημα με κερνούν παγωτό, με μισή ώρα καθυστέρηση περίπου. Το τρώω. Στο κάτω-κάτω, ό,τι κακό ήταν να γίνει, έχει ήδη γίνει. Άλλωστε, μετά από πιο ψύχραιμη σκέψη, θεωρώ πιθανότερο η Λουίζα να μη ρίχνει τίποτα στα ποτά που με κερνάει. Φροντίζει απλώς να καθυστερεί ως ένδειξη περιφρόνησης κι εχθρότητας απέναντί μου.

Και ολίγη στατιστική: Από τους 28 μαθητές που είχα συνολικά στην διδασκαλική καριέρα μου, οι 13 ήταν περιπτωσάρες! Αν αφαιρέσουμε 5 ενήλικες που λάκισαν μέσα σε τρεις μήνες έκαστος, οι πραγματικοί μαθητές κατέρχονται σε 23. Αυτό σημαίνει ότι το 55% των μαθητών μου ήταν "άλλο πράγμα": δεν εννοώ παιδιά αδύνατα ή αδιάφορα, εννοώ άτομα ανυπόφορα στο χαρακτήρα ή/και βλαμμένα στο μυαλό.

Μέχρι το 2002 έβρισκα μαθητές σχετικά φυσιολογικούς, έξω από το σινάφι της Λουίζας. Από τότε όμως που έμπλεξα με τη Λουίζα ως πελάτισσα, ασχολούμαι σχεδόν αποκλειστικά με αυτήν και το τρελό

σινάφι της – σύνολο 14 μαθητές, από τους οποίους οι 9 ήταν ακραία προβληματικοί. Ειδικά η Λουίζα μου έχει συστήσει 7 άτομα, από τα οποία τα 6 ήταν αρρωστημένα, με μοναδική εξαίρεση τη Ζαφειρία. Συμπέρασμα: Πρέπει να ξεφύγω το γρηγορότερο από αυτή τη σφηγκοφωλιά...

* * * *

Τρίτη, 21 Ιουνίου 2011

Σήμερα το πρωί ήλθε η Θεώνη στη βεράντα μας, της είπαμε ότι είναι τα γενέθλιά μου, δεν μου έδωσε την παραμικρή ευχή, παραδέχτηκε μόνο ότι η ηλικία δεν μου φαίνεται καθόλου. Θυμήθηκε να μου πει ότι η Νέλλη, παλιά γειτόνισσα και συμμαθήτριά μου, έχει γίνει γιαγιά. Όταν παραπονέθηκα στη μητέρα μου, έσπευσε να δικαιολογήσει τη Θεώνη με τη γνωστή δικαιολογία, ότι δηλαδή “είναι αγράμματη κι έχει ζήσει δύσκολα παιδικά χρόνια”.

Τότε θυμήθηκα τα λόγια της Αγίας Γραφής, ότι “οι πτωχοί τω πνεύματι” δεν θα κριθούν για τις πράξεις τους. Στην πραγματικότητα, αυτό συμβαίνει ήδη: Στην σύγχρονη κοινωνία οι αγράμματοι και οι ανάπηροι είναι πάντα δικαιολογημένοι και συγχωρεμένοι -ό,τι κι αν κάνουν, ό,τι κι αν πουν.

Από την άλλη πλευρά, οφείλω να πω ότι η Θεώνη είναι πολύ πιο θετική από τις “φιλενάδες” μου. Τουλάχιστον, αυτή μου απευθύνει το λόγο, δεν με περιφρονεί. Επιπλέον, δεν διστάζει να πει -ακόμη και μπροστά στην αδελφή μου- ότι χωρίς εμένα η Αλίκη θα δυσκολευόταν να τα βγάλει πέρα με τη σχολή της και ότι κανονικά το μισό δίπλωμα θα έπρεπε να το πάρω εγώ!

Το απόγευμα με πήρε τηλέφωνο η Περσεφόνη για να μου ευχηθεί και κανονίσαμε να πάμε σινεμά αύριο.

Τηλεφώνησε και η Φιλιώ για να μου πει τα χρόνια πολλά, όλο γλύκες. Εδώ και λίγους μήνες, μέχρι να με αποχαιρετήσει τηλεφωνικά της παίρνει κανένα δίλεπτο (γεια-γεια-γεια-γεια...) λες και προσπαθεί ν' αναβάλλει τον αποχαιρετισμό ή να έχει την τελευταία λέξη. Η Ευγενία δεν τηλεφώνησε καθόλου. Το ξέχασε και καλά...

Ωριμότητα: Ανεξάρτητα από το πόσο φαίνομαι, εδώ και λίγα χρόνια έχω εισέλθει στην άχαρη ηλικία της ωριμότητας. Τώρα είμαι πια πολύ μεγάλη για να ξεκινήσω οτιδήποτε καινούργιο, εφόσον η κοινωνία δεν επιτρέπει επαγγελματικά, ερωτικά, κοινωνικά ή άλλα ανοίγματα σε όποιον (και ιδίως όποια) περνά τα 40· από την άλλη πλευρά, θεωρούμαι πολύ μικρή για να πάρω σύνταξη και να ηρεμήσω από τον αγώνα της επιβίωσης.

Λέγεται ότι χάρη στη σύγχρονη επιστήμη έχει επιμηκυνθεί ο προσδόκιμος μέσος όρος ζωής του ανθρώπου. Ωστόσο, εκείνο που έχει πραγματικά επιμηκυνθεί δεν είναι η ζωή αλλά το γήρας: Κάποτε τα γηρατειά διαρκούσαν από τα 40 ως τα 55 το πολύ. Τώρα διαρκούν από τα 40 ως τα 80-85. Άρα, στη σημερινή εποχή δεν έχει παραταθεί ο μέσος όρος της ανθρώπινης ζωής αλλά η διάρκεια του γήρατος. Αυτό είναι όλο. Μετά τα 45 περίπου, ο ανθρώπινος οργανισμός αρχίζει να καταρρέει κι αυτό δεν το σταματά η σύγχρονη επιστήμη. Κανένα φάρμακο και κανένα καλλυντικό δεν παρατείνει την ηλικία της γονιμότητας, κανένας εργοδότης δεν σε προσλαμβάνει αν έχεις κλείσει τα 35, κανένας νορμάλ και αρτιμελής γκόμενος δεν σου δίνει σημασία αν είσαι πάνω από 40. Ούτε ενδιαφέρει κανέναν πόσο νέος φαίνεσαι. Τους ενδιαφέρει πόσο γέρος είσαι. Παρά τις βαρύγδουπες διαφημιστικές δηλώσεις του τύπου "Η ζωή αρχίζει στα 40", για την

κοινωνία είτε είσαι 45 είτε 85, είναι το ίδιο και το αυτό: Στις ηλικίες αυτές θεωρείσαι λίγο-πολύ ξωφλημένος.

Παραδόξως, όμως, τώρα που έχω μεγαλώσει αισθάνομαι μια εσωτερική ανακούφιση που δεν είχα άλλοτε. Δεν το περίμενα πως θα ένιωθα έτσι πλησιάζοντας τα 50, μα τελικά μου βγαίνει αυθόρμητα μια μακάρια αίσθηση σταδιακής αποστασιοποίησης: *Ό,τι έγινε έγινε, καλό ή κακό, είτε φταίνε οι άλλοι είτε εγώ. Ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Μάταιο να κλαίω πάνω από χυμένο γάλα...*

Πραγματικά, δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να αγωνιώ για το μέλλον και να πασχίζω να σκαρφιστώ τρόπους για να το βελτιώσω. Ποιό μέλλον; Πόσα χρόνια μου μένουν ακόμα; 20, 30 χρόνια γήρατος; Ό,τι κι αν ακολουθήσει δεν θα έχει πολλή σημασία στις ηλικίες αυτές. Γιατί να χολοσκάω λοιπόν;

Το πιο θετικό σημείο της ωριμότητας, είναι ότι σταδιακά παραιτείσαι εκούσια από όλους εκείνους τους αδιέξοδους αγώνες στους οποίους παρασυρόσουν αδιάκοπα όσο ήσουν νέος και πειθαναγκασμένος από το σύστημα, έστω κι αν κατά βάθος ήξερες πως όλα είναι προκαθορισμένα από τη μοίρα και στημένα από τα ανθρώπινα κυκλώματα. Ακόμη, αρχίζεις να αδιαφορείς για όλες εκείνες τις κλισέ διασκεδάσεις (μπαρ, κλαμπ, εκδρομές, νυχτερινά κέντρα κλπ) που κυνηγούσες σαν τρελός στα νιάτα σου. Τώρα βλέπεις πως όλα αυτά δεν είναι τίποτα περισσότερο από πολύωρες και πολυδάπανες ταλαιπωρίες. Μετατρέπονται σε τρόπους διασκέδασης χάρη στη τεράστια δύναμη της υποβολής που εξασκεί η κοινωνία.

Όσο είσαι νέος παρασύρεσαι από το ρεύμα της κοινωνίας και συχνά κυνηγάς πράγματα που μπορεί να μην είναι για σένα. Όταν όμως μεγαλώνεις, οι άνθρωποι

δεν ενδιαφέρονται πια για σένα, σε αφήνουν ήσυχο, οπότε αρχίζεις να βλέπεις ποιός είσαι και τι θέλεις πραγματικά. Και, όπως λέει η μητέρα μου, “όταν είσαι γέρος, δεν σε πιάνει ούτε νόμος”...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος-Ιούνιος 2011): Δυστυχώς, το νυχτερινό μου πρόβλημα εξακολουθεί να χειροτερεύει: Στις 24 Μαΐου το παίρνω απόφαση ότι πρέπει να ξαναρχίσω τα αντιεπιληπτικά χάπια, 50 mg κάθε βράδι. Οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς μειώνονται αρκετά: Αυτό το δίμηνο είχα κατά μέσο όρο 6 οράματα φωτιάς και 5 φορές το εφιαλτικό μήνυμα, το οποίο μου έρχεται πλέον αρκετά συχνά σε υπναγωγική εικόνα. Όνειρα με φλόγες μου ήλθαν μόνο το Μάη, 5 σε σύνολο.

Παρατήρηση: Στα μέσα Ιουνίου, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, με φώναξε ο Νάσος στο διαμέρισμά του για να του γράψω ένα βιογραφικό σημείωμα στο κομπιούτερ. Όλη την υπόλοιπη νύχτα είχα έντονες υπναγωγικές παραισθήσεις, μία ειδικά ήταν πυρκαγιά! Συμπέρασμα: Η ενασχόληση με το Διαδίκτυο και τα κομπιούτερ, ιδίως το βράδι, είναι καταστροφική για το νευρικό σύστημα...

Πέμπτη, 7 Ιουλίου 2011

Είναι περασμένα μεσάνυχτα κι έχω πέσει στο κρεβάτι, όταν ακούω από πάνω μουσικές και τούμπανα. Ακολουθούν δυνατές φωνές και ουρλιαχτά που διαρκούν ώρα πολλή. Είναι ο Νάσος που τσακώνεται με τη μάνα του για πολλοστή φορά και τους ακούει όλη η γειτονιά. Οι γονείς μου κι εγώ βγαίνουμε έξω στη βεράντα και προσπαθούμε να καταλάβουμε τι γίνεται.

“Σίγουρα το παιδί ζητάει λίγα χρήματα παραπάνω για το ταξίδι στην Ολλανδία και η Αλίκη δεν του δίνει”

υποθέτει η μητέρα μου, οικτίροντας τον "κακομοίρη" το Θανάση -ως συνήθως. Σύντομα η Αλίκη έρχεται κάτω.

“Τι έγινε; Σηκώθηκε η γειτονιά στο ποδάρι;” μας ρωτάει.

“Όχι, μόνο εμείς” χαριτολογώ. “Γιατί φωνάζετε;”

“Επειδή ήθελα να κοιμηθώ και ο Νάσος έβαλε μουσική στο διαπασών, τέτοια ώρα! Του είπα να το κλείσει, εκείνος μου είπε πως έπρεπε να γράψει και να στείλει ένα CD σ' ένα σταθμό στο Internet. Μετά άρχισε να ουρλιάζει σαν υστερικός, όπως πάντα”, μας εξηγεί η Αλίκη.

“Το καημένο το παιδί, δεν προλάβαινε να το γράψει όλη μέρα!” πετάγεται η μαμά.

“Το καημένο το παιδί, σηκώνεται στις 2:00 κάθε μέρα!” της υπενθυμίζω εγώ.

“Εγώ δεν θέλω να μένω πια με το Νάσο! Το παιδί είναι για ψυχιατρείο!” λέει τότε η Αλίκη και αποχωρεί νευριασμένη.

Τα ξημερώματα ο Θανάσης αναχωρεί με αεροπλάνο για την Ολλανδία, μαζί με κάτι φίλους του. Είναι το τρίτο ταξίδι στο εξωτερικό που κάνει μέσα σε οκτώ μήνες. Βρήκε, λέει, πάμφθηνα αεροπορικά εισητήρια για αεροπλάνο στο Διαδίκτυο και τα είχε κλείσει τρεις μήνες πριν, δηλαδή μόλις επέστρεψε από το προηγούμενο ταξίδι. Τον τόπο προορισμού του, πάντως, μας τον ανακοίνωσε μόλις δυο μέρες πριν φύγει. Φυσικά, τσοντάραμε όλοι γι' αυτο το ταξίδι -όπως πάντα: Οι γονείς μου έβαλαν 200 ευρώ κι εγώ 50 ευρώ. Ο Θανάσης είπε ότι τσοντάρισαν ακόμη και οι φίλοι του...

Μυστήριο, λοιπόν: Μονάχα ο Θανασάκης βρίσκει στο Διαδίκτυο πάμφθηνα εισητήρια για διακοπές στην Ευρώπη; Οι φιλενάδες μου ασχολούνται και αυτές με ταξίδια και Internet (πχ η Φιλιώ, η Πέρσα, η Ελισάβετ),

ωστόσο καμία τους δεν ανακαλύπτει τέτοιες ευκαιρίες ώστε να μπορεί να πηγαίνει έστω ένα ταξίδι στο εξωτερικό ετησίως! Επιπλέον, αυτά τα άτομα διαθέτουν οικονομική άνεση και θα μπορούσαν να ταξιδεύουν πολύ συχνότερα από τον υποαπασχολούμενο ή άνεργο Θανάση. Επίσης: Την εποχή που πήγαινα εγώ διακοπές -αν, μάλιστα, ήταν να πάω εξωτερικό- ξόδευα τουλάχιστον ένα μήνα ψάχνοντας διάφορα ταξιδιωτικά προσπέκτους μέχρι να αποφασίσω που θα πάω. Αμφιβάλλω αν ο Νάσος έχει κάνει ποτέ οποιαδήποτε τέτοια έρευνα. Με ποιό κριτήριο επιλέγει τις χώρες που επισκέπτεται; Απλά και μόνο τη φθήνια; Τι ακριβώς πάει και κάνει εκεί; Υποψιάζομαι ότι αυτά τα ταξίδια του έχουν σχέση είτε με κλίκες ναρκωτικών, είτε με κάποιο κύκλωμα!

Άλλωστε, όπως μας πληροφόρησε ο ιδιος ο Νάσος πρόσφατα, εδώ και λίγο καιρό μαθαίνει νινζούτσου με έναν “σούπερ” δάσκαλο που τους διδάσκει κρυφά σε χωράφια και όχι σε σχολή, εφόσον η διδασκαλία του εν λόγω αθλήματος έχει απαγορευτεί ακόμη και στην Ιαπωνία. Το νινζούτσου χαρίζει σχεδόν υπερφυσικές δυνάμεις, καθώς περιλαμβάνει επικλήσεις δαιμονικών πνευμάτων μέσω ειδικών απαγγελιών και σχηματισμών με τα δάκτυλα. Όμως, ο ανηψιός μου το παίζει ξύπνιος και θέλει να γίνει “φονικό όπλο”, λέει. Παράλληλα, του απαγορεύεται ρητά να εξηγήσει σε οποιονδήποτε τι ακριβώς διδάσκεται στο νινζούτσου...

Δευτέρα, 11 Ιουλίου 2011

☺ Ξεσκονίζω το σύνθετο όταν με πλησιάζει ο Τώνης, με αποκαλεί “γυναίκα” με παθιάρικο ύφος και μου αγκαλιάζει το πόδι όλο χαρά. Επαναλαμβάνει το ίδιο άλλη μια φορά. Μετά βγάζει έξω την πούλα και την παίζει. Τον μαλώνω, όπως και η μητέρα μου, η οποία

τον απειλεί ότι θα του κάψει το πουλί με σπίρτο. Μετά από λίγο, ο μικρός έρχεται και μου χαϊδεύει το γόνατο, ενώ εγώ κάθομαι στη βεράντα. Πολύ μου την πέφτει. Το είπα και στον πατέρα του...⇮

Όσο για το Νάσο, νωρίς το πρωί μας μήνυσε μέσω τηλεφώνου να του στείλουμε άλλα 100 ευρώ επειδή έχει μείνει ταπί στην Ολλανδία, λέει. Δηλαδή, αυτό το "φθηνό" ταξίδι του κόμη Θανάση μας έχει ήδη κοστίσει 300 ευρώ συνολικά, χώρια πόσα έχει ξοδέψει ο ίδιος από "δικά του" λεφτά. Η σύνταξη η μπαμπά έχει εξανεμιστεί από τις 10 μηνός -πράγμα που συμβαίνει συστηματικά εδώ και κανένα χρόνο. Έτσι, ταΐζω εγώ όλη την οικογένεια μέχρι τις 25 του μηνός, που πληρώνεται ο πατέρας μου. Ως αποτέλεσμα, τα μηνιαία έσοδά μου εξανεμίζονται και συχνά τραβάω και από την τράπεζα...

Τρίτη, 12 Ιουλίου 2011

Νωρίς το πρωί, μόλις πάω να πάρω λεφτά για το σούπερ μάρκετ, διαπιστώνω ότι στο μυστικό κουτάκι υπάρχουν μόλις 50 ευρώ αντί 100 που είχα μέσα. Αυτό σημαίνει πως κάποιος έχει βουτήξει ένα πενηντάρικο. Πώς και γιατί: Προφανώς η μητέρα μου έχει ανακαλύψει το κλειδί, καθώς και την τελευταία κρυψώνα χρημάτων.

Σήμερα την νύχτα καταφθάνει ο Θανάσης από την Ολλανδία και προφανώς η μαμά θεώρησε καλό να σουφρώσει το πενηντάρικο για να το δώσει στον άφραγκο πρίγκηπα. Παραπονιέμαι γι' αυτό κι εκείνη σπεύδει να ρίξει σε μένα το φταίξιμο: "Εσύ έχασες το κλειδί, εσύ δεν θυμάσαι πόσα χρήματα ήταν στο κουτί, κλπ" και μετά απαιτεί να τσοντάρω από δικά μου λεφτά μέχρι να τελειώσει ο μήνας. Ύστερα αρχίζει να παρι-

στάνει το θύμα με ατάκες του τύπου “άμα ψοφήσω δεν θα χρειάζομαι λεφτά” και ξεκινά καυγάς τρικούβερτος.

Φθάνοντας το βράδι, η κακοδαιμονία συνεχίζεται: Η αδελφή μου μας πληροφορεί ότι απέτυχε στη Φυσική (πήρε 4 αντί 7 που υπολόγιζε) και της ήλθε ο ουρανός σφοντύλι. Πώς τό 'παθε αυτό αλήθεια; Όποτε η Αλίκη υπολογίζει ότι θα πάρει 6 ή 7, παίρνει τελικά άριστα 10. Μήπως έχει πέσει σε δυσμένεια; Ή μήπως φρόντισε να μείνει σε ένα μάθημα έτσι, για ξεκάρφωμα;

Δεν είναι, όμως, αυτό το κυριότερο πρόβλημά της: Παραπονιέται ότι η συμπεριφορά του Νάσου έχει γίνει απαράδεκτη, τη βρίζει χυδαία όταν δεν του κάνει τα χατήρια αμέσως ή δεν του δίνει λεφτά (“Χρειάζομαι λεφτά τώρα, μέσα στον Ιούνιο, όχι τον Ιούλιο, μουνόπανο, άχρηστη!”) και την ενοχλεί συνεχώς με τις μουσικές του, 8-10 ώρες την ημέρα ακόμη και σε ώρες κοινής ησυχίας, ενώ η Αλίκη θέλει να μελετήσει για τις εξετάσεις. Παράλληλα, ο πρίγκηψ δεν κάνει την παραμικρή δουλειά στο σπίτι, δεν σβήνει καν τα φώτα ή το αιρ κοντίσιον όταν φεύγει, ούτε τραβά το καζανάκι, ενώ πετάει όλα τα ρούχα του στο πάτωμα. Με την ελάχιστη παρατήρηση που θα του κάνει η αδελφή μου, ο Θανάσης αρχίζει να ουρλιάζει και να βρίζει σαν τρελός, χτυπάει και σπάει ντουλάπια και πόρτες. Ίσως φταίνε και οι ουσίες που παίρνει για να γίνει πιο μπρατσωμένος...

Η Αλίκη φαίνεται απελπισμένη, έχει σοβαρότατο πρόβλημα με το Νάσο και τρέμει την ώρα και τη στιγμή που ο μάγκας θα επιστρέψει στο σπίτι. Φοβάται να βρίσκεται στον ίδιο χώρο μαζί του, για πολλούς λόγους: Την ταλαιπωρεί με διαρκή ηχορύπανση, τη βρίζει διαρκώς, πιθανόν και να τη χτυπήσει καμιά ώρα. Ακόμη, η αδελφή μου μας κατηγορεί πως δεν την

καταλαβαίνουμε -και δεν έχει άδικο: Η μαμά παίρνει πάντα το μέρος του Θανάση και της λέει να κάνει υπομονή. “Τι πρέπει να κάνω για να δείτε πως έχω πρόβλημα; Να κόψω τις φλέβες μου;” αντιτάσσει η αδελφή μου και καταλήγει πως “ή αυτός θα φύγει από το σπίτι ή εγώ!”. Της προτείνω να επισκεφθεί επειγόντως ψυχολόγο, μαζί με το γιόκα της.

Όσο για μένα, τώρα μόλις αρχίζω να καταλαβαίνω πως κάτι πολύ αλλόκοτο συμβαίνει με τον πρίγκηπα Νάσο: Κατ' αρχάς, ο νεαρός το έχει βάλει σκοπό να ζει σαν βασιλιάς εις βάρος των υπόλοιπων. Δεν του αρκεί απλά να επιβιώνει άκοπα· απαιτεί και βασιλικές ανέσεις! Παραγγέλνει φαγητό απέξω δυο φορές την ημέρα ή αναγκάζει τη μητέρα μου να του ετοιμάζει ειδικό γεύμα 2-3 φορές την ημέρα (μόνο ο σολωμός που ζητάει σχεδόν καθημερινά, στοιχίζει 12 ευρώ το πιάτο), αγοράζει κάθε τόσο ακριβά μηχανήματα για το DJ system του, πρόσφατα αγόρασε και μοτοσυκλέτα 3500 ευρώ, πηγαίνει και ταξίδια στο εξωτερικό τρεις φορές το χρόνο! Ούτε εφοπλιστές δεν τα κάνουν αυτά!

Όπως όλα τα σατανικά άτομα, έτσι και ο Θανάσης διαθέτει το “μαγικό” χάρισμα που διαθέτουν οι ηγέτες, δηλαδή το γόητρο. Χάρη σε αυτό, επιβάλλει στους πάντες ένα αίσθημα μειονεξίας, υποταγής και ενοχής, ενώ υπνωτίζει αυθόρμητα τα αδύναμα πνεύματα, όπως τη μητέρα μου, τη Νιόβη, ή το Γιάννη.

Μου είναι πια ξεκάθαρο ότι αυτό που τρέφει η μητέρα μου για το Νάσο είναι κάτι παραπάνω από μια απλή αδυναμία. Η γυναίκα είναι όντως σαν υπνωτισμένη απέναντί του: Εδώ και χρόνια έχει χάσει την προσωπικότητά της για να τον υπηρετεί και να τον λατρεύει με σχεδόν θρησκευτική ευλάβεια! Ό,τι κι αν

κάνει ο πρίγκηψ, η μαμά τον δικαιολογεί. Ζει για να εκπληρώνει τις επιθυμίες του. Η μικρή της κόρη βρίσκεται σε οικτρή ψυχολογική κατάσταση αλλά η μαμά δεν το βλέπει και θεωρεί πως “η Αλίκη θα έπρεπε να κάνει περισσότερη υπομονή”.

Όσο για τη Νιόβη, ο Νάσος την έχει χωρίσει εδώ και χρόνια, κουβαλάει συνέχεια νέες γκόμενες, όμως όποτε ξεμένει την φωνάζει να έλθει για να εκτελέσει χρέη παλλακίδας κι εκείνη τρέχει σαν το σκυλάκι, ελπίζοντας ότι θα τον ξανακερδίσει. Με την παραμικρή αντίρρηση που θα του φέρει, ο μάγκας την πετάει έξω. Τα ίδια κάθε φορά!

Ο Γιάννης με την οικογένειά του μένουν ακριβώς κάτω από το Θανάση, ακούνε τις μουσικές στο διαπασών 8-10 ώρες την ημέρα σαν νά 'ναι μέσα στο σπίτι τους, ωστόσο δεν παραπονούνται, μάλλον γουστάρουν κιόλας. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβαίνει παρά μόνο αν είναι όλοι τους υπνωτισμένοι...

* * * *

Παρασκευή, 22 Ιουλίου 2011

Έξοδος (μάλλον τελευταία) με τις Φιλιώ, Ευγενία, Ελισάβετ, Νάσια. Πήγαμε στο Θησείο και καθήσαμε σε μια καφετέρια με θέα την Ακρόπολη. Θα μπορούσα να είχα περάσει καλά, όμως... απλά η υπόθεση δεν τσουλάει πλέον:

α) Μου την ψιλοέσπασε η Νάσια, φίλη της Ελισάβετ, η οποία εμφανίστηκε στην παρέα σήμερα για πρώτη φορά. Θρήσκα, χορτοφάγος, δεσποτική, νευρωτική και δεικτική όπως όλοι οι χορτοφάγοι θρήσκοι. Κάποια στιγμή ανέφερα ότι δεν μου αρέσει να στέκω όρθια ώρες ατέλειωτες σε συναυλίες χωρίς κερκίδες κι

εκείνη έσπευσε να με πικάρει:
"Αυτά είναι για νέους! Εγώ τα έκανα αυτά όταν ήμουν είκοσι, τριάντα, σαράντα χρονών. Τώρα όμως όχι!" (σπόντα σχετικά με την ηλικία μου).
Αμέσως μετά πετάχτηκε η Ελισάβετ και πρόσθεσε: "Εγώ, όταν πήγα στην τάδε συναυλία, στεκόμουν δέκα ώρες όρθια σε ψηλό τακούνι!"
"Αυτό είναι μαζοχισμός", της απάντησε η Φιλιώ.

β) Ως συνήθως, ψιλοβαρέθηκα. Είναι αδύνατο να σταθεί κουβέντα με αυτές. Κανένα θέμα, ούτε καν τα αγαπημένα τους (κουτσομπολιά, κινητά, διακοπές, ψώνια) δεν κρατάει πάνω από ένα λεπτό επειδή τα σαΐνια αδυνατούν να συγκεντρωθούν σε ένα ζήτημα για περισσότερο χρόνο. Αν προσπαθήσω να αναπτύξω εγώ κάποιο θέμα, δυσανασχετούν και γίνονται εχθρικές.

γ) Ξαφνικά, γύρω στις 22.20, η Νάσια πρότεινε να φύγουμε και να πάμε με τα πόδια στο Μοναστηράκι για σουβλάκι. Μου έκανε εντύπωση το για πότε σηκώθηκαν όλες σαν ελατήρια, πρόθυμες να περπατήσουν τόσο δρόμο για να φάνε ένα σουβλάκι στο χέρι αφού φτάσουν στο Μοναστηράκι. Μόνο η Ευγενία βαρέθηκε να ακολουθήσει, με τη δικαιολογία ότι τα παπούτσια της ήταν καινούργια και την χτυπούσαν. Εγώ, αφού το σκέφτηκα λίγο, πήγα μαζί με την Ευγενία στο σταθμό του μετρό και πήρα το δρόμο του γυρισμού, αποφεύγοντας έτσι μπόλικη άχρηστη ταλαιπωρία...

δ) Φυσικά, το άγχος του γυρισμού. Όλες αυτές μένουν σχετικά κοντά (μια-δυο στάσεις με το μετρό), μόνο εγώ έπρεπε να αλλάξω τρία λεωφορεία και μετρό για να φτάσω σπίτι μου μετά από σχεδόν δύο ώρες διαδρομής.

Δευτέρα, 25 Ιουλίου 2011

Ύστερα από ιδέα και πρωτοβουλία της αδελφής μου, σήμερα είχα την πρώτη μου πελάτισσα ως χαρτορίχτρα: Ήλθε η Ευρυδίκη, συνάδελφος της Αλίκης στα “Τρία Κυκλάμινα”, για να της πω το μέλλον της στα χαρτιά ταρώ. Αρχικά έριξα τους 12 οίκους και ύστερα τη διπλή πυραμίδα. Βρήκα πολλά πράγματα που αφορούσαν τη ζωή της Ευρυδίκης: Οικογενειακή μοναξιά, ψυχολογικά προβλήματα που δυναμιτίζουν την ερωτική της σχέση, παραλίγο να χωρίσει πρόσφατα, σεξουαλικό πρόβλημα. Επίκειται άνοδος και πιθανή αλλαγή στον επαγγελματικό τομέα, ίντριγκες και εχθροί, απώλεια κοινωνικού κύκλου. Εντέλει, όμως, όλα θα πάνε καλά αφού ξεπεραστεί η κρίση, μετά από ενδοσκόπηση και περισυλλογή. Η πληρωμή ήταν ελεύθερη (μου έδωσε 15 ευρώ) και θα με διαφημίσει, λέει, σε όλες τις φίλες της. Μου φάνηκε ικανοποιημένη και είπε πως της τα βρήκα όλα. Μου αρέσει αυτή η δουλειά. Θα υπάρξει, όμως, συνέχεια;

... Την επόμενη κιόλας μέρα, η αδελφή μου αρχίζει να μου τα γυρίζει: “Η Ευρυδίκη έμεινε ευχαριστημένη απ' όσα της είπες, όμως είναι και καλό παιδί. Άλλες μπορεί να είναι στρίγγλες και να σου σπάσουν τα νεύρα!”

Επαλήθευση της χαρτομαντείας: Μετά από λίγες μέρες η Ευρυδίκη θα παραιτηθεί ξαφνικά από τη δουλειά της στο εστιατόριο. Απλώς θα τα βροντήξει κάτω, λέγοντας: “Δεν αντέχω άλλο πια εδώ μέσα!” και θα αποχωρήσει επί τόπου. Ως αποτέλεσμα, η αδελφή μου θα χάσει την επαφή μαζί της, άρα και με τις υποψήφιες πελάτισσες.

Θεωρώ την όλη φάση σαν ένα ξεκάθαρο ***σημάδι της μοίρας***, ότι δεν πρέπει να ασχοληθώ με τη

χαρτομαντεία ως επάγγελμα. Πάντως, η νεαρή βρήκε αμέσως καλύτερη δουλειά, σ' έναν κοντινό φούρνο...

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 2011

Επεισοδιακό μεσημεριανό τηλεφώνημα από τη Μαριάνθη: “Γειά σας κυρία Υβόννη, βγήκαν τ' αποτελέσματα των εξετάσεων στ' αγγλικά αλλά μια φίλη της Καρολίνας μας είπε ότι τα δίνουν τηλεφωνικά μόνο σε δασκάλες! Ψάξαμε στο Internet...”

Ακολουθεί πεντάλεπτος, νευρωτικός, αλαμπουρνέζικος μονόλογος σχετικά με κάποιες επεξηγήσεις που δίνονται στο site για τα αποτελέσματα. Εγώ ακούω και απαντώ συνεχώς καταφατικά.

“Όλο ναι-ναι μου λέτε”, νευριάζει εκείνη.

“Επειδή έτσι είναι τα πράγματα”, την καθησυχάζω και συνεχίζω: “Ακούστε, εγώ δεν διαθέτω σύνδεση Internet στο σπίτι μου και δεν έχω αυτά τα πράγματα μπροστά μου...”

Εντέλει, μου τα ξαναδιαβάζει πιο αργά και τότε βεβαιώνομαι ότι η Καρολίνα έχει πάρει τους εξής βαθμούς: Listening: Pass, Reading: Low pass, Writing: Low Pass, Speaking: High Pass. “Έχει περάσει, με βαθμό Pass” διαβεβαιώνω την αλλοπαρμένη Μαριάνθη, ωστόσο αυτή δεν πείθεται και με βάζει να τηλεφωνήσω στην αρμόδια υπηρεσία και να ρωτήσω αν όντως η Καρολίνα έχει πετύχει.

Παίρνω από το κινητό μου, λέω ότι είμαι η δασκάλα της Καρολίνας, η τηλεφωνήτρια με ρωτάει από ποιό φροντιστήριο είμαι και μου ζητάει κωδικό. Της απαντώ ότι κάνω ιδιαίτερα κι ότι δεν έχουμε δηλώσει κανέναν κωδικό. Τελικά, δεν μπορεί να μου πει αν πέρασε η μαθήτρια και μου εξηγεί ότι πρέπει να τηλεφωνήσει η ίδια από το δικό της τηλέφωνο.

Μαθαίνω, τουλάχιστον, ότι το χαρτί με το αποτέλεσμα θα σταλεί την άλλη εβδομάδα.

Τηλεφωνώ στη Μαριάνθη αμέσως και τη διαβεβαιώνω ξανά ότι η κόρη της έχει πετύχει στις εξετάσεις και ότι το χαρτί θα έλθει σε μια βδομάδα. Εκείνη εκδηλώνει ιδιαίτερη χαρά που "ο κόπος της Καρολίνας δεν πήγε χαμένος" και "δεν μας πειράζει καθόλου που το πήρε με Pass αντί με High Pass! Και το δίπλωμα; Πότε θα έλθει;" με ρωτάει στο τέλος. Της τα μασάω, δεν είμαι σίγουρη, ξέρω ότι συνήθως παίρνει δυο-τρεις μήνες. "Δεν ρωτήσατε;" μου κάνει δεικτικά.
"Εμένα δεν μου δίνουν πληροφορίες επειδή δεν δουλεύω σε φροντιστήριο", τα μπαλώνω. "Πρέπει εσείς να πάρετε τηλέφωνο και να ρωτήσετε ό,τι θέλετε". Μετά, κάτι ρωτάω για την Καρολίνα και η μητέρα της μου λέει πως η νεαρή κάθεται και κλαίει όλη μέρα από το πρωί.
"Κλαίει; Γιατί κλαίει; Κακώς!"
"Κακώς;" απορεί η μάνα της· περίμενε ότι θα μου δημιουργούσε τύψεις, μάλλον.
"Κακώς" επιμένω εγώ.

Στη συνέχεια ακολούθησαν κάποιες φιλοφρονήσεις της Μαριάνθης για την "άψογη συνεργασία" και ότι "από Σεπτέμβρη θα ξαναμιλήσουμε". Μετά αποχαιρετιστήκαμε για το καλοκαίρι και τέλος.

Θαύμα του Αγίου Παταπίου: Το βούρλο πέρασε τελικά στις εξετάσεις Lower και δεν το πίστευε ούτε η ίδια ούτε η μάνα της. Διάβασαν ξεκάθαρα τα αποτελέσματα στο Internet και δεν κατάλαβαν τι έγινε, πελάγωσαν ως συνήθως, έχασαν αυγά και πασχάλια. Άτομα βλαμμένα και καλομαθημένα μέχρι αηδίας, πνίγονται σε μια κουταλιά νερό και θέλουν να πνίγουν και τους άλλους σε μια κουταλιά νερό...

Πλανήτης Χ ή Νιμπίρου ή Τύχη και άλλα παραμύθια: Να είναι, άραγε, αλήθεια όλη αυτή η ιστορία για την επιστροφή των Ανδρομεδίων -ή μήπως όχι; Πέρα από τη διαίσθησή μου που με διαβεβαιώνει γι' αυτό, υπάρχουν και ορισμένες άλλες ενδείξεις:

α) Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι αστεροειδείς εισβάλλουν στο ηλιακό μας σύστημα και μερικοί περνούν ξυστά από τη γη. *Πολύς συνωστισμός από αστεροειδείς ή τίποτε άλλο;*

β) Η περιβόητη παγκόσμια οικονομική κρίση, εξαιτίας της οποίας όλα τα κράτη της γης βρίσκονται ξαφνικά υπερχρεωμένα και υποχρεωμένα να πληρώνουν απίστευτα ποσά χρημάτων στους ισχυρούς: *Όλο αυτό μου φαίνεται σαν μια φθηνή δικαιολογία ώστε να συσσωρευτούν τα υπέρογκα χρηματικά ποσά που απαιτούνται για έναν 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο -διαπλανητικό ή όχι...*

γ) Τα τελευταία χρόνια γίνεται πολύς ντόρος στα μέσα ψυχαγωγίας σχετικά με τα βαμπίρ, τους λυκανθρώπους, τις νεράιδες, τα ξωτικά, τα φαντάσματα, κάθε είδους εξωγήινους (αλλά για Ανδρομεδίους τσιμουδιά) και για όλα αφήνεται να υπονοηθεί ότι μπορεί να είναι αληθινά. Όμως, πουθενά δεν υπάρχει η παραμικρή μνεία για την επικείμενη άφιξη των Ελλ, ούτε καν σαν ακραία δοξασία. Η εκδοχή της επιστροφής των Ελλ εμφανίζεται μονάχα σε περιθωριακά sites στο Διαδίκτυο. Δεν παρουσιάζεται πουθενά στα περιοδικά, στις εφημερίδες, στα βιβλία, ή στην τηλεόραση, ούτε καν σαν μυθιστόρημα φαντασίας! *Αυτή η τόσο επίμονη αποσιώπηση, ενισχύει τις υποψίες μου ότι η όλη ιστορία είναι αληθινή...*

δ) Οι αστρονόμοι γνωρίζουν ήδη πολλά – μόνο που τα κρύβουν σκοπίμως, δίνοντας στο περίεργο αλλά

ημιμαθές κοινό διάφορες θεωρίες που ερμηνεύουν τα φαινόμενα μ' έναν βολικό για το σύστημα τρόπο. Έτσι, αντί για διαστημόπλοια σε πόλεμο γύρω από το ηλιακό μας σύστημα, “βλέπουν” το μυστηριώδες Νέφος Όορτ, που αποτελείται -λένε- από βράχους και σκόνη. *Δεν έχουν βρεθεί ακόμη σοβαρές αποδείξεις για την ύπαρξή του, απλά τους συμφέρει να υπάρχει κάτι τέτοιο...*

Μέσα στο Νέφος Όορτ έχουν ανακαλύψει, λένε, έναν τεράστιο πλανήτη, τη Σέντνα, ο οποίος όμως βρίσκεται υπερβολικά μακριά από τον ήλιο και η πορεία του είναι ακανόνιστη *-δηλαδή, πιθανότατα δεν είναι πλανήτης*. Οι επιστήμονες πιστεύουν ακόμη πως εκεί υπάρχει άλλο ένα τεράστιο πλανητοειδές που επηρεάζει την τροχιά της Σέντνα και των κομητών, το οποίο ονομάζουν Τύχη. *Πολύ βολικό: όπου υπάρχουν εξωγήινα σκάφη, οι λακέδες των δρακονιανών αφεντάδων λένε ότι βλέπουν πλανήτες -κι όλα αυτά ξεκινούν από το 1984, τη χρονιά, δηλαδή, που ο ανδρομέδιος στόλος μπήκε στο ηλιακό σύστημα...*

ε) Και ξαφνικά, όλοι οι ειδικοί αρχίζουν να δίνουν σημασία στην άλλοτε “αιρετική” θεωρία του Ζαχαρία Ζίτσιν, σχετικά με τον πλανήτη Χ ή Νέμεσις, ο οποίος υποτίθεται ότι πλησιάζει επικίνδυνα τη γη κάθε 3600 χρόνια *-τώρα το ανακάλυψαν κι αυτό...*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2011): Μετά από ψύχραιμη παρατήρηση μηνών, κατάφερα επιτέλους να αποκρυπτογραφήσω το πραγματικό νόημα του μηνήματος “κόλαση” ή “hell”, που εδώ και πέντε χρόνια εμφανίζεται στα όνειρά μου: Γενικότερα, σημαίνει πως η ζωή μου είναι κόλαση -πράγμα που σαφώς ισχύει. Επίσης, αποτελεί συμβολική πρόβλεψη για την επόμενη μέρα, άρα πρόκειται για μια ασυνείδητη καταγραφή που

δεν πρόκειται να φύγει ποτέ.

Ειδικότερα, η ερμηνεία που δίνω είναι η εξής:

* "κόλαση" προφορικά: ταλαιπωρίες και καθυστερήσεις με αμφίβολο τέλος.
* "hell" προφορικά: ανεπιθύμητη συνάντηση, μπερδέματα, απώλεια αντικειμένων.
* "κόλαση" γραπτά: καυγάδες, ίντριγκες, πιέσεις για δανεικά.
* "hell" γραπτά: προβλήματα υγείας συγγενών, μάλλον περαστικά.
* "inferno" γραπτά: είδηση για θάνατο συγγενούς ή γνωστού.
* "παράδεισος ή heaven" προφορικά ή γραπτά: ευχάριστη συνάντηση ή εκδρομή.
* Φωτιά σε όνειρο: θυμός και εντάσεις μέσα στο στενό μου περιβάλλον· αν οι φλόγες με καψαλίσουν, θα θυμώσω πολύ.
* Ως *"σημείον",* η λέξη "hell" ή "κόλαση" σημαίνει ότι η δουλειά που πάω τώρα να κάνω, δεν θα ευοδωθεί.

Κατά τ' άλλα, αυτό το μήνα η συχνότητα των φαινομένων ήταν παρόμοια με τους δυο προηγούμενους μήνες. Ως τις 23 Ιουλίου, μου είχε έλθει μονάχα ένα υπνοπομπικό όραμα φωτιάς! Είχα ενθουσιαστεί, καθώς το πρόβλημα φαινόταν σχεδόν λυμένο! Ωστόσο, από εκείνο το βράδι που συνάντησα την φοβερή παρέα μου, μέσα σε μια βδομάδα μου ήλθαν τρία ακόμη επεισόδια! Τυχαίο; Δε νομίζω...

Τελευταία φορά στο Χωριό

Αύγουστος 2011

Από τις πρώτες κιόλας μέρες διαπιστώνω ότι η οικογένειά μου βρίσκεται σε μια αλλόκοτη απομόνωση: Κανένας από τους γείτονες δεν πλησιάζει στο σπίτι μας αλλά ούτε και συγγενείς έρχονται για επίσκεψη. Απορώ, δεδομένου ότι μέχρι πέρυσι γινόταν κάθε μέρα λαϊκό προσκύνημα στην αυλή μας, από τον κόσμο που πηγαινοερχόταν! Οι μόνοι συγγενείς που βλέπουμε είναι η Ανθή και οι κόρες της – αλλά και με αυτές βιώνω μια πρωτόγνωρη ένταση στην ατμόσφαιρα. Δεν αισθάνομαι πια τόσο θετικά απέναντί τους όσο άλλοτε, καθώς διακρίνω έναν περίεργο ανταγωνισμό ανάμεσά μας.

Διαπιστώνω ακόμη ότι στο Χωριό, και ειδικά στη γειτονιά μας, επικρατεί περισσότερη ηχορύπανση παρά στην οδό Νηρηίδων, καθώς όλη μέρα ακούγονται δυνατές φωνές από διάφορες κατευθύνσεις. Λείπουν μόνο οι μουσικές του Νάσου. Επίσης, συνειδητοποιώ φέτος -περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά- ότι το χωριό παραείναι κακοτράχαλο, γεμάτο απότομες ανηφόρες και κατηφόρες, οπότε δεν προσφέρεται για περπάτημα. Πρέπει να κάνω “ορειβασία” γύρω στα 20-25 λεπτά για να ξεφύγω από τα όριά του και να μπω σε πιο ίσιους ερημικούς δρόμους που οδηγούν στα γειτονικά χωριά -πράγμα που δεν με πολυενθουσιάζει πλέον.

Όσο περνούν οι μέρες, τόσο εγώ όσο και η μητέρα μου αισθανόμαστε σαν φυλακισμένες στο σπίτι, σχεδόν ανήμπορες να βγούμε έξω από την αυλή! “Είναι σα να είμαστε στριμωγμένες στη γωνία εδώ”, παραπο-

νιέται η μαμά και δεν έχει άδικο. Στην ουσία πρόκειται για χωριό τσοπάνηδων, περιστοιχισμένο από στάνες και κοτέτσια. Ο τόπος αυτός δεν κάνει για διακοπές, είναι κατάλληλος μόνο για τσέλιγγες που περνούν όλη τη ζωή τους σπίτι-βοσκοτόπι-σπίτι. Επιπλέον, βρίσκω ότι αποπνέει μια αίσθηση κατάθλιψης, ακινησίας και αγριότητας -όπως όλα τα ορεινά χωριά της Ανωγής.

Αν εξαιρέσουμε τον ένα και μοναδικό κεντρικό δρόμο όπου μπορούν να τρέχουν αμάξια και να περπατούν άνθρωποι, δεν μπορείς να κινηθείς άνετα πουθενά σε αυτά τα χωριά γιατί τα σοκάκια είναι εξαιτερικά στενά και απότομα, κατάλληλα μάλλον για κατσίκια παρά για ανθρώπους. Κι όμως, από δω συχνά αναγκάζονται να περνούν όχι μόνο αυτοκίνητα μα και πούλμαν, με τρόμο καρδιάς.

Στα βουνά, συχνά οι οδηγοί αναγκάζονται να οδηγούν σε αλλεπάλληλες, τελείως κλειστές στροφές 180 μοιρών. Ακόμα και στις πεδιάδες οι δρόμοι είναι στενότατοι και υπερβολικά φιδογυριστοί, επειδή ο κάθε χωριάτης αρνείται να παραχωρήσει λίγους πόντους από το χωράφι του για να φαρδύνει ο δρόμος. Συνεπώς, για να οδηγήσει κανείς εδώ πρέπει να είναι πολύ έμπειρος και δεινός οδηγός, διαφορετικά παίζει το κεφάλι του κορώνα-γράμματα. Ως αποτέλεσμα, απαιτείται συχνά υπερβολικά πολύς χρόνος για να διασχίσει κανείς ελάχιστες αποστάσεις. Για παράδειγμα, η διαδρομή του λεωφορείου από το Ληξούρι στο Χωριό είναι γύρω στα οκτώ χιλιόμετρα, ωστόσο διαρκεί γύρω στη μία ώρα επειδή περνάει από τα πλέον απίθανα χωριουδάκια με τους πλέον επικίνδυνους φιδογυριστούς δρόμους. Για να κάνω ένα μίζερο μπάνιο στο Ληξούρι πρέπει να τραβολογιέμαι τέσσερις ώρες με το πούλμαν.

Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας μου την καταβρίσκει

όταν ερχόμαστε εδώ. Νομίζει ότι ξαναγυρνά πίσω, στο Χωριό των δεκαετιών '40-'50, όταν αυτός και οι παλιοί του γείτονες ήταν παιδιά, πάμφτωχα αλλά γεμάτα αλληλεγγύη, που τριγυρνούσαν φορώντας κουρέλια, φίλευαν ο ένας τον άλλο φρούτα και λαχανικά, ενώ όποτε τύχαινε να μπουν σε μαγαζί τρέλαιναν τους πωλητές στο παζάρι.

Ο μπαμπάς δεν συνειδητοποιεί πως έχουν περάσει 60-70 χρόνια από τότε και πως οι άλλοι δεν έχουν πια την όρεξή του. Τους κολλάει συνεχώς να μας κατεβάζουν στο Ληξούρι με τα αμάξια τους -καθότι εμείς δεν διαθέτουμε- κι εκείνοι συνήθως στραβομουτσουνιάζουν και πετούν σπόντες του τύπου “Η Υβόννη πρέπει να αγοράσει επειγόντως αμάξι” αλλά ο πατέρας μου δεν το καταλαβαίνει. Αρέσκεται ιδιαίτερα να μαστορεύει ασκόπως μαζί με τον κύριο Κοσμά επί ώρες ολόκληρες και να τριγυρνά φορώντας τα πιο παλιά και βρώμικα ρούχα που διαθέτει. Μαζεύει σακούλες με μπουρνέλες και φραγκόσυκα και τα φιλεύει σε συγγενείς και γείτονες (λες και πεινάνε), ενώ όποτε μπαίνει σε μαγαζί εκνευρίζει τους πάντες με τα ατέλειωτα παζάρια του.

Κατά βάθος, ο πατέρας μου θα ήθελε να μην έχει φύγει ποτέ από το Χωριό, να μην έχει ταξιδέψει πουθενά, να μην έχει παντρευτεί τη μητέρα μου, ούτε να έχει ζήσει στη Γλυφάδα. Παρασύρθηκε και αναγκάστηκε από τις συγκυρίες να τα κάνει όλα αυτά. Θα προτιμούσε να έχει περάσει όλη τη ζωή του εδώ, μαζί με τους παλιούς του γειτόνους και την παλιά ζωή της δεκαετίας του '40. Δεν βλέπει όμως ότι το Χωριό του τότε δεν υπάρχει πια...

Σάββατο, 6 Αυγούστου 2011

Απογευματινή εκδρομή με τον πατέρα μου και τον κύριο Κοσμά στον Αθέρα. Πολύ γραφικό χωριό, γεμάτο λουλούδια και πολυτελή σπίτια όπου μένουν Ελληνοαμερικάνοι. Για να φτάσουμε στη μικρή ήσυχη παραλία, διασχίσαμε ωραίες καταπράσινες βουνοπλαγιές και καταλήξαμε σε μια παραλιακή ταβέρνα.

Τη μία ώρα που μείναμε εκεί, ο Κοσμάς μου φάνηκε αρκετά σκεπτικός και κακόκεφος. Σε μια στιγμή, ενώ καθόμασταν στην ταβέρνα, ξεκίνησε ένα περίεργο λογίδριο σχετικά με την ανωτερότητα της συγχώρεσης κι έφερε ως παράδειγμα έναν άνθρωπο ο οποίος έχασε το γιο του σε ληστρική ενέδρα, ωστόσο όχι μόνο συγχώρησε το δολοφόνο αλλά και τον βοήθησε να ξεφύγει από την αστυνομία. Θεώρησα πολύ περίεργο αυτό το μίνι κήρυγμα. Σύντομα, πάντως, κατάλαβα ότι ο Κοσμάς προβληματίζεται με το νεόπλουτο γιο του, ο οποίος έως πριν λίγα χρόνια επαγγελλόταν τον πολλάκις χρεωκοπημένο μαγαζάτορα. Ωστόσο, από τότε που παντρεύτηκε μια πλούσια με εφοπλιστικά "κονέ", κολυμπάει στο χρήμα! Τώρα ετοιμάζεται να ανοίξει μια δική του κλινική αξίας ενός εκατομμυρίου ευρώ (!) κάπου στην Αθήνα, καθώς και μια δεύτερη στην Αίγινα, πριν καν δει πώς θα πάει η πρώτη! Ο Κοσμάς αποδίδει τις δραστηριότητες του γιου του στο "γονίδιο της απληστίας, το οποίο ενυπάρχει σε όλους τους ανθρώπους". Βέβαια, για μένα είναι ξεκάθαρο πως οι εν λόγω κλινικές αποτελούν βιτρίνα για δραστηριότητες ύποπτων κυκλωμάτων...

Κυριακή, 7 Αυγούστου 2011

Έξοδος με την Ανθή και τις κόρες της για πίτσα στο Ληξούρι, ακριβώς πλάι στο λιμάνι. Ο ξάδερφος

Δαμιανός δεν ήταν μαζί μας επειδή θα έφτανε το βράδι από την Αθήνα μαζί με την άρρωστη μητέρα του, τη θεία Λίνα. Η Ανθή και οι κοπέλες είναι όντως είναι η πιο ευχάριστη παρέα που έχουμε – εφόσον συμφωνούμε σε ό,τι λένε και δείχνουμε άπειρη κατανόηση για το φοβερότατο πρόβλημά τους που είναι η πεθερά, τώρα 87 ετών. Η γυναίκα ήταν ανέκαθεν ψυχρή και δεν τους έκανε ποτέ χαρούλες και παιχνιδάκια. Επιπλέον, τελευταία παρουσίασε συμπτώματα σχιζοφρένειας, τα οποία αντιμετωπίζονται με φάρμακα. Αυτή είναι, όμως, η σταγόνα που ξεχύλισε το ποτήρι για την Ανθή και τις κόρες της, οι οποίες είναι πάντα πυρ και μανία με τη θεία Λίνα και τη θεωρούν ενσάρκωση του Σατανά, παρόλο που δεν έχουν ποτέ κάτι συγκεκριμένο να της προσάψουν.

Κάποια στιγμή τόλμησα να πω ότι υπάρχουν και χειρότερες γριές στον κόσμο, όπως πχ η θεία Δέσποινα. Τότε η Βάσια, η μικρότερη κόρη, παρεξηγήθηκε κι άρχισε να με βομβαρδίζει με τα εξής αδιάσειστα επιχειρήματα: "Ακόμη και ο πιο ηλίθιος, ο πιο αμόρφωτος, θα καταλάβαινε ότι η γιαγιά Λίνα είναι η χειρότερη γυναίκα που υπάρχει σε όλο τον κόσμο, και ο πιο χαζός θα το καταλάβαινε αυτό, ε τι λες, συμφωνείς, δε συμφωνείς;"
Ακούγεται πολύ παράξενο να την ακούς να θυμώνει, με τη μωρουδίστικη φωνούλα της, το οκτάχρονο ναζάκι της, το επίσης οκτάχρονο μυαλουδάκι της, που είναι και γλωσσούδικο. Τι να έκανα, συμφώνησα.

Πάντως, η δεσποινίδα έχει φθάσει 29 χρονών και ακόμη να τελειώσει το Χημικό Πατρών, όπου πέρασε πριν από 11 χρόνια: Στο λύκειο ήταν μαθήτρια του 12, όμως στην τελευταία τάξη έκανε ιδιαίτερα μαθήματα, "ως εκ θαύματος" μετατράπηκε σε μεγαλοφυία, προβιβάστηκε με 19 και πέρασε χημικός στην Πάτρα!

Και το παράξενο με την Ανθή: Παρόλο που, όπως η ίδια λέει, έχει πάψει να έχει ερωτικές σχέσεις με τον Δαμιανό εδώ και δεκαετίες επειδή εκείνος ξενοπηδάει, της δίνει στο χέρι πάντα όσα χρήματα θέλει κι εκείνη τα χαλάει όπου θέλει: σε ακριβά μπιχλιμπίδια για το σπίτι, ρούχα, αξεσουάρ, πολυήμερα ταξίδια με φίλες κλπ.

Μυστήριο: Άλλες γυναίκες εκτελούν ατάκα κι επί τόπου οποιοδήποτε σεξουαλικό καπρίτσιο για να κρατήσουν τον άντρα τους, ενώ παράλληλα εργάζονται, κερδίζουν δικά τους λεφτά, κι όμως τόση ελευθερία από το σύζυγο δεν έχουν. Πώς, λοιπόν, καταφέρνει η Ανθή και κουμαντάρει έτσι το Δαμιανό – ο οποίος δεν είναι και κανένας βλάκας, εφόσον έχει πλουτίσει απίστευτα; Μήπως κρατώντας το στόμα της κλειστό, ας πούμε; Φυσικά η ίδια απολαμβάνει να αυτοδιαφημίζεται ως άγγελος αγάπης και αυταπάρνησης, που κάνει μοναδικές και ανιδιοτελείς θυσίες για την οικογένειά της (τι πρωτότυπο), ενώ όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι είναι κακοί και αχάριστοι.

Λεπτομέρεια: Η κυρία πάσχει εδώ και πολλά χρόνια από ένα σωρό ψυχοσωματικές παθήσεις (δερματικά εκζέματα, άσθμα, σταφυλόκοκκο, θυρεοειδή κ.ά.) και βρίσκεται μονίμως στα πρόθυρα νευρικής κρίσης. Ως πρόσφατα έπινε τα ηρεμιστικά με τις φούχτες αλλά τώρα τα έχει κόψει -ίσως γι' αυτό της την έχει δώσει για τα καλά. Παρά τα πλούτη της, λοιπόν, δεν είναι παρά μια ανικανοποίητη νευρασθενική, όπως όλες οι βολεμένες...

Τρίτη, 9 Αυγούστου 2011

Πρωινή βόλτα και σύντομη επίσκεψη στο νεκροταφείο του Αγίου Νικολάου. Μόλις μπήκα στην αυλή του ναού, ένιωσα αμέσως τη διαφορά: Καμία ***επαφή***

πλέον, κανένας συντονισμός, ισορροπία αλλαγμένη. Πλησιάζοντας τον τάφο, κάτω από το όνομα του Αλέξανδρου, είδα ότι υπήρχε τώρα κι ένα άλλο: Γεράσιμος Α. Χορζάτος, 1928-2010, προφανώς ο πατέρας του. Κάθησα για λίγο στο σκαλί της εκκλησίας και παρατήρησα αφηρημένα το άγαλμα για κανένα πεντάλεπτο. *Αυτός* εξακολουθεί να υψώνεται αγέρωχος πάνω από τους νεκρούς -μα τώρα έχουν τελειώσει όλα. Δεν είναι μόνος του πια...

Το απόγευμα πήγαμε επίσκεψη στον ξάδελφο και βαφτισιμιό μου Βιτσέντζο στο Ληξούρι, για να δούμε το νεογέννητο γιό του, ούτε δυο μηνών ακόμη. Ήσυχο και χαριτωμένο μωρό, κοιμόταν στην κούνια του όσο μείναμε, δηλαδή δυόμισι ώρες. Καθήσαμε στην αυλή μαζί με τη θεία Δόμνα και την Ιουλία -τη σύζυγο του Βιτσέντζου. Αργότερα ήλθε και η ξαδέλφη Μαριάννα, που είχα χρόνια να τη δω.

Η γειτονιά δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου, εκεί όπου άλλοτε -κάποια καλοκαίρια της δεκαετίας του '70- έπαιζα ανέμελα μαζί με τις ξαδέλφες μου Τζένη και Νίκη. Το παλιό παντοπωλείο της θείας Δόμνας έχει κλείσει και στη θέση του υπάρχει τώρα το σαλόνι του πλήρως ανακαινισμένου σπιτιού. Επίσης, το αλλοτινό σπίτι της γιαγιάς Τζένης, στην απέναντι γωνία, έχει πουληθεί προ πολλού και στη θέση του τώρα βρίσκεται ένα σύγχρονο διώροφο. Το μεγάλο αμπέλι απέναντι, που έπιανε ένα ολόκληρο τετράγωνο, τώρα έχει μείνει σκέτο οικόπεδο. Πάνω από είκοσι χρόνια είχα να επισκεφθώ το μέρος...

Πέμπτη, 11 Αυγούστου 2011

Πρωινή επίσκεψη στο νεόκτιστο σπίτι του Δαμιανού στο Ληξούρι. Χαρούμενες συζητήσεις στο

μπαλκόνι απ' όπου φαίνεται η θάλασσα, το μεσημέρι μπάνιο -όλα καλά και ωραία. Πάντως, η Ανθή έχει πάρει πρέφα ότι εγώ δεν παραπονούμαι ποτέ για τίποτα, πχ για το ότι τουλάχιστον η μισή σύνταξη του πατέρα μου εξανεμίζεται σε πολυτελή λούσα των εγγονών του, χωρίς να γίνεται καμιά σκέψη για το δικό μου μέλλον. Και πού να ήξερε για τα τρία ταξίδια του Νάσου στο εξωτερικό μέσα σε οκτώ μήνες, ή για το μηχανάκι και τα πανάκριβα gadgets που αγοράζει κάθε τόσο. Ούτε γνωρίζει πόσο ακριβώς έχει στοιχίσει το σκάφος του Γιάννη...

Κυριακή, 14 Αυγούστου 2011

Απρόσμενη επίσκεψη της Ανθής και των κοριτσιών για καφέ. Ζωηρές κουβέντες στη βεράντα, η μητέρα μου τους είπε τον καφέ και μετά πήγαμε για μπάνιο στους Πετανούς. Περνάω ευχάριστα μαζί τους, είναι τα μόνα ξαδέλφια που μας θυμούνται κι έρχονται να με πάρουν για παρέα, ωστόσο έχω παρατηρήσει ότι όποτε με βλέπει η Ανθή, δεν παραλείπει να μου πετάξει σπόντες του τύπου: "Πότε θα βρείς κανέναν να παντρευτείς;" ... "Τόσα χρόνια, δεν σου γυάλισε κανένας;" ... "Εγώ στη θέση σου θα έπαιρνα οποιονδήποτε" κ.ο.κ. Εγώ τα προσπερνάω αυτά με αόριστες απαντήσεις, καθώς δεν θέλω να οξύνω τα πνεύματα.

Σε μια στιγμή το 'φερε η κουβέντα και είπα στην Ανθή ότι πίσω από το προσωπείο του κόσμου -χρήμα, επιτυχίες, δόξες, οικογενειακή ευτυχία- κρύβεται η χρήση μαγείας, είτε το βλέπουμε είτε όχι. Τότε εκείνη, μάλλον ενοχλημένη, μου πέταξε εντελώς στο ξεκούδουνο: "Ο σκοπός της ζωής κάθε ζωντανού όντος είναι να αποκτήσει απογόνους. Η ζωή δεν έχει κανένα νόημα αν

δεν κάνεις παιδιά! Ε, τι λες, δεν συμφωνείς;”.
“Μα ναι, αυτός είναι ο προορισμός ενός βιολογικού οργανισμού”, απάντησα μετριοπαθώς.

Γενικότερα, το θεωρώ σοφότερο να παριστάνω το μαλάκα και να προσέχω τι λέω από δω κι από κει: *Ποτέ δεν ξέρεις τι ρόλο παίζει ο καθένας. Δεν έχω πάθει και λίγα εξαιτίας της αφέλειάς μου...*

Πέμπτη, 19 Αυγούστου 2011

Απογευματινή εξόρμηση στο Ληξούρι για μπάνιο, με το δημοτικό λεωφορείο. Το περίμενα στη στάση από τις 6:15, κατέφθασε κατά τις 7:00, κατέληξα στην παραλία στις 7:45, κολύμπησα ως τις 8:35, ύστερα χάζεψα στις βιτρίνες ώσπου η ώρα πήγε 9:30 και πήρα το λεωφορείο του γυρισμού. Όμως, το όχημα δεν ακολούθησε το γνωστό, πρωινό δρομολόγιο· για κανένα μισάωρο έτρεχε σε κάτι στενούς ερημικούς δρόμους στη μέση του πουθενά και μετά μπήκε σε κάτι άγνωστα χωριά με απίστευτα στενούς φιδογυριστούς δρόμους όπου, βεβαίως, πήγαινε σα χελώνα. Έσπασαν τα νεύρα μου! Τίποτα δεν με είχε προετοιμάσει για κάτι τέτοιο! Τελικά, έφθασε έξω από το Χωριό στις 10:30. Χρειάστηκε να περπατήσω κανένα εικοσάλεπτο για να φτάσω σπίτι, έξω φρενών και βαθιά απογοητευμένη.
“Είμαστε σαν φυλακισμένοι εδώ και όλα τα χωριά της Ανωγής τα ίδια σκατά είναι! Θα το σκεφτώ πολύ να ξανάρθω εδώ πέρα!” παραπονέθηκα στη μητέρα μου, η οποία συμφώνησε αυθόρμητα...

Τρίτη, 23 Αυγούστου 2011

Το πρωί ήλθαν η Ανθή και η Βάσια, μας πήραν με το αμάξι και πήγαμε στην εκκλησία του Κεχριώνα, όπου είχε λειτουργία. Ύστερα μας κάλεσαν στο σπίτι τους στο

Ληξούρι, όπου μείναμε μέχρι το απόγευμα. Κατά τις 2:00 πήγαμε για μπάνιο με τη Βάσια στην παραλία απέναντι. Κουβάλησε μαζί της μια σαμπρέλα βάρκας, "για να είναι πιο ξεκούραστη". Δεν είναι κακό κοριτσάκι, πιστεύω όμως πως αρνείται να μεγαλώσει. Αργότερα ήλθε και η Ανθή για να κολυμπήσει, μ' έπιασε μονότερμα και κάθε τόσο πεταγόταν πάνω κραυγάζοντας, μόλις την ακουμπούσε κανένα μικροσκοπικό ψαράκι. Πάνω στην κουβέντα, της ξέφυγαν δυο φράσεις με τις οποίες περιέγραψε το αληθινό νόημα της ζωής, μάλλον χωρίς να το καταλάβει: "Η ζωή είναι γεμάτη απώλειες" και "Ό,τι χάνεις δεν το ξαναβρίσκεις"...

Κατά τ' άλλα, η Ανθή παραμένει πυρ και μανία με την τσαγγή πεθερά της που φταίει για όλα τα κακά του κόσμου, ειδικά τώρα που έχει αρρωστήσει σωματικά και ψυχικά, οπότε χρειάζεται βοήθεια. Έκανα κάθε προσπάθεια να κρατήσω χαμηλό προφίλ, ωστόσο μου είναι πια φανερό πως η ξαδέρφη δεν μπορεί να χωνέψει το γεγονός ότι εγώ φαίνομαι τουλάχιστον δυο δεκαετίες νεώτερη από εκείνη, παρόλο που με περνάει μόλις τέσσερα χρόνια. Έτσι, κάθε τόσο και χωρίς αιτία, μου πετάει σπόντες του τύπου "Πουτάνας κώλος δεν γεράζει" ... "Οι καλοί άνθρωποι αρρωσταίνουν και γερνούν γρήγορα" ... "Οι αναίσθητοι δεν χαμπαριάζουν, οπότε δεν παθαίνουν τίποτα". Άντε τώρα να της εξηγήσεις ότι η αρρώστια και το γήρας δεν είναι αξιοζήλευτα προσόντα...

Επιστρέφοντας στο σπίτι τους, οι συζητήσεις συνεχίστηκαν στους ίδιους τόνους. Δεν απέφυγα κάποιες αιχμές – ιδίως όταν τόλμησα να πω ότι "Ανιδιοτελής αγάπη δεν υπάρχει, ούτε καν της μητέρας προς το παιδί -κι αυτό είναι το πρώτο μάθημα σε κάθε σχολή ψυχολογίας". Ακόμη, όποτε μιλάω και δεν μπορεί

να με αντικρούσει, η Ανθή σπεύδει να επαναλάβει τη φράση μου με ύφος μάλλον ειρωνικό, τονίζοντας το "λ", σαν να θέλει να μου δείξει ότι εγώ δεν το προφέρω σωστά! Λοιπόν, αυτή η γυναίκα αρχίζει να μου βγάζει κάτι το πολύ κακόβουλο...

Κάποια στιγμή ήλθε και η Δαμιανός από τη θάλασσα, ζήτησε μια σαλάτα αλλά η γυναίκα του αρνήθηκε κάθετα να τη φτιάξει επειδή ήταν κουρασμένη είπε, ούτε του έφερε τις κάλτσες του επειδή "είμαι πτώμα, δεν μπορώ ν' ανεβαίνω πάνω" ξαναείπε, αλλά ούτε άφησε τον ίδιο να φτιάξει σαλάτα επειδή "τώρα είναι αργά, δεν υπάρχει χρόνος". Ο Δαμιανός υπάκουσε στωικά...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2011): Ο μήνας ξεκίνησε με τους καλύτερους οιωνούς -κόντευα να πιστέψω πως το πρόβλημα είχε λυθεί! Μέχρι τις 25/8 μου είχε έλθει μόνο ένα υπναγωγικό όραμα φωτιάς, κι αυτό επειδή λίγο πριν ξαπλώσω για μεσημέρι έπαιζα για αρκετή ώρα ένα ηλεκτρονικό παιγνίδι στο κινητό. Ωστόσο, την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου μου ήλθαν άλλα τέσσερα τέτοια επεισόδια, πράγμα που με απογοήτευσε. Τι μπορεί να έφταιξε; Μήπως η κηδεία του θείου Ντίνου, στην οποία παρευρέθηκα το απόγευμα της 24ης Αυγούστου;

Συνολικά, αυτό το μήνα μου ήλθαν 5 υπναγωγικά οράματα φωτιάς, 3 όνειρα με φλόγες, 5 φορές το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" και 2 φορές το αντίθετό του "παράδεισος". Ενοχλητική στασιμότητα...

Πέμπτη, 1η Σεπτεμβρίου 2011

Σήμερα είχα σκοπό να πάω για μπάνιο στη μικρή πλαζ του Αγίου Σπυρίδωνα στο Ληξούρι. Ωστόσο,

κατέληξα στα Λέπεδα μαζί με την ξαδέλφη Αννίτα και τις δυο έφηβες κόρες της. Η ώρα πέρασε ευχάριστα, κολυμπώντας στα καθαρά νερά και κουβεντιάζοντας κυρίως για το ακαδημαϊκό μέλλον των παιδιών.

Για να πραγματοποιηθεί αυτή η εξόρμηση, χρειάστηκε να συντρέξουν ορισμένες ***συμπτώσεις***, ανέλπιστα θετικές για μένα: α) Ο πατέρας μου αποφάσισε ξαφνικά να έλθει μαζί μου, οπότε κι εγώ άλλαξα γνώμη και σκέφθηκα να πάω για κολύμπι απέναντι από το νεκροταφείο Ληξουρίου, β) Συναντήσαμε τυχαία στο δρόμο τον ξάδελφο Μάνο, γιο της θείας Βαρβάρας, ο οποίος μας έδωσε δυο σακούλες με ζαρζαβατικά για να τα πάμε στη μητέρα του. Έτσι, προτίμησα να συνοδεύσω τον πατέρα μου μέχρι εκεί, για να κουβαλήσω το βάρος. γ) Η Αννίτα έτυχε σήμερα ειδικά να έχει ρεπό και δ) σκόπευε να πάει για μπάνιο μισή ώρα αργότερα αφού κατέφθασα εγώ στο σπίτι τους. Συμπέρασμα: Ό,τι είναι να γίνει, με κάποιο τρόπο γίνεται...

Τετάρτη, 7 Σεπτεμβρίου 2011

Τελευταία μέρα στην Κεφαλλονιά σήμερα κι έχω πέσει σε συλλογισμούς: Το σπίτι μας στο Χωριό είναι ωραίο, ήσυχο και βολικό, όμως είναι μονάχα αυτό. Μόλις βγω έξω, δεν έχω πού να πάω, ούτε τι να κάνω. Σκυλοβαρέθηκα τόσες βδομάδες εδώ. Ευτυχώς που είχα πάρει τα ημερολόγιά μου μαζί και τα δακτυλογραφούσα στο κομπιούτερ. Έτσι, δεν έχω την αίσθηση πως έχασα εντελώς το χρόνο μου. Πάντως, θα το σκεφτώ πολύ να ξανάρθω εδώ για διακοπές.

Γενικότερα, το στενό περιβάλλον οποιουδήποτε χωριού λειτουργεί πιο ασφυκτικά από οποιονδήποτε “Μεγάλο Αδελφό”: Στη δική μου περίπτωση, για παράδειγμα, όταν βρίσκομαι στο Χωριό η ρετσινιά της

γεροντοκόρης κολλάει πάνω μου κάθε ώρα και στιγμή, επισκιάζοντας οτιδήποτε άλλο κάνω ή λέω -σα να ήμουν κατά συρροήν δολοφόνος. Άλλωστε, οι χωριάτες έχουν εύκολη την ειρωνία και την κακεντρέχεια. Όλες αυτές τις μέρες, σε όποια κοινωνική συναναστροφή κι αν βρισκόμουν, δεν υπήρχε περίπτωση να μην ακούσω "μπηχτές" του τύπου:
Ξάδερφος Μάνος: "Γειά σου Υβόννη, πες μου τα νέα σου, τι κάνουν η Αλίκη, τα παιδιά της, το εγγόνι της;"
Γέρο-Νίκος: "Κοίτα να φτιάξεις γρήγορα τη ζωή σου, κορίτσι μου, εγώ ήμουν 46 χρονών όταν αποφάσισα να παντρευτώ γιατί κόντευε να μου τη δώσει!" μου είπε χαμογελώντας ειρωνικά, ενώ στεκόμουν στο κατώφλι του, φεύγοντας μετά από την πρώτη μας επίσκεψη στο σπίτι του.
Κύριος Κοσμάς: "Κοίτα να βρεις κανένα γκόμενο, να μείνεις και έγγυος!"
Η σύζυγός του, σεγόντο: "Κοίτα να βρεις κανένα γκόμενο, να μη χαραμίζεσαι έτσι" μου πέταξε, ενώ τους αποχαιρετούσαμε στην πόρτα σήμερα το βράδι. Αυτό το κάνουν συχνά οι χωριάτες, σου πετάνε την κακία μόλις βρεθείς σε "νεκρό σημείο", ώστε να είσαι απροετοίμαστος και να μην έχεις χρόνο να αντιδράσεις.
Ξάδερφος Βιτσέντζος: "Σκοπός της ζωής είναι να κάνεις παιδιά! Αυτό το ξέρω εγώ καλά, που δουλεύω σε νοσοκομείο και βλέπω τα χάλια που έχουν όσοι γέροι δεν έχουν κάνει οικογένεια!".
Ανθή: "Αν δεν κάνει κάποιος παιδιά, η ζωή του δεν έχει κανένα νόημα και ό,τι άλλο κι αν κάνει είναι άχρηστο".
Κυρ-Σταύρος (ο τρελός του χωριού): "Παίρνεις χάπια; Όχι; Πρέπει να παίρνεις!" μου ξεφούρνισε κάποια στιγμή που μείναμε μόνοι. Εγώ όμως τον ξεμπρόστιασα στους γονείς μου και αμέσως πήγε να μου τα γυρίσει:

“Όλοι παίρνουν χάπια σήμερα”, κλπ.

Όλες αυτές τις μέρες, πολλές φορές έπιασα τον εαυτό μου να αναρωτιέται τι γυρεύω εγώ εδώ. Η αλήθεια είναι πως φέτος ήλθα για να κρυφτώ: Δεν ήξερα τι θα γινόταν με τα αποτελέσματα των εξετάσεων στ' αγγλικά, φοβόμουν μήπως αποτύχαιναν τα βλαμμένα που έχω για μαθητές (Καρολίνα, Μανώλης) και δεν ήξερα πώς θα αντιδρούσαν οι ψυχωτικοί γονείς τους σε αυτή την περίπτωση. Βλακεία μου, βέβαια. Σιγά μην απέφευγα οτιδήποτε στο Χωριό...

Προπαρασκευή

Γενετική κληρονομιά και γόητρο: Όσο μεγαλώνω, το φυσικό μου γόητρο φυσιολογικά μειώνεται. Βέβαια, εγώ ποτέ δεν ήμουν γοητευτικό άτομο, ώστε να επηρεάζω υπέρ μου τους ανθρώπινους όχλους. Το γόητρο ενός ανθρώπου εξαρτάται κυρίως από τις γενετικές του καταβολές, δηλαδή από το τι είδους γενετικό υβρίδιο είναι: Αν κάποιος διαθέτει έντονα ερπετοειδή γονίδια στον γενετικό του κώδικα, τότε είναι προικισμένος με φυσικό γόητρο – μέσα σε έναν κόσμο που κυβερνάται από ερπετοειδείς εξωγήινες οντότητες. Όταν κάποιος συγκεντρώνει στο DNA του πολλά ανδρομέδια γονίδια, όπως εγώ, τότε μάλλον διαθέτει το αντίθετο του γοήτρου. Επιπλέον, η γενετική μου κληρονομιά με καθιστά μόνιμο στόχο ορατών και αόρατων εχθρών, μέσα σε μια κοινωνία που αποτελείται κατά 99% από δρακοειδή και οφιοειδή υβρίδια.

Πέρα από αυτά: Βρίσκομαι πλέον σε ηλικία προεμμηνόπαυσης, δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά, ούτε χρήματα, ούτε καμιά βαρύγδουπη καριέρα. Αυτό σημαίνει ότι το κοινωνικό μου κύρος έχει κατέβει κάτω από το μηδέν. Συνεπώς, οι άνθρωποι όχι μόνο δεν ενδιαφέρονται πια για ό,τι λέω ή κάνω, αλλά κι εκνευρίζονται μόλις πάω να ανοίξω το στόμα μου. Έτσι, όποτε τους μιλάω, σχεδόν πάντα αντιδρούν με την τυπική ανθρώπινη αντίδραση: αντίρρηση και ανυπακοή. Όσοι κάποτε υποκρίνονταν πως με άκουγαν (Λουίζα, Πέρσα, Αφροδίτη, Αλίκη), το έκαναν για τους εξής πραγματικούς λόγους:

α) Για να με κοροϊδεύουν στις παρέες τους,
β) Για να μαθαίνουν τι ξέρω και μετά να με προδίδουν στα κυκλώματά τους,
γ) Για να ανιχνεύουν τα αδύνατα σημεία μου, ώστε να ξέρουν πού να χτυπήσουν.

Ακόμη, έχω παρατηρήσει ότι μου είναι πλέον αδύνατο να παρευρεθώ σε μια συντροφιά, ιδίως γειτόνων ή συγγενών, και να μη μου πετάξουν ξεκάθαρα την εξής πάγια υποβολή: “Γέρασες πια, δεν κατάφερες να αποκτήσεις σύζυγο ούτε παιδιά, άρα η ζωή σου δεν έχει κανένα νόημα και είναι θέμα χρόνου να τρελαθείς τελείως”. Στο εξής, αυτά θα ακούω και θα πρέπει να τα περιμένω σε κάθε συναναστροφή. Ακόμη και άτομα που υποτίθεται πως με συμπαθούν, όπως η Ανθή και η θεία Πηνελόπη, όποτε με βλέπουν δεν παραλείπουν να μου πετάξουν σπόντες του τύπου: “Τι νόημα έχει η ζωή αν δεν έχεις απογόνους, αν δεν αφήσεις λίγο κρέας πίσω σου;” ... “Τόσα χρόνια δεν βρήκες κανέναν να κουκουλωθείς;” ... “Αν ένας άνθρωπος δεν κάνει παιδιά, δεν έχει λόγο ύπαρξης”, κ.ο.κ. Εγώ κάθε φορά τους εξηγώ ότι “δεν έτυχε” ή ότι “δεν βρέθηκε ο κατάλληλος” μα δεν ικανοποιούνται από την απάντηση και μου ξαναπετάνε τις ίδιες κακίες.

Στον κόσμο που ζω, τα πάντα μπορεί να είναι βλαβερά: Τα φαγητά, τα ποτά, τα φάρμακα, η ατμόσφαιρα, το μολυσμένο περιβάλλον, οι ηλεκτρονικές συσκευές, τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία κλπ. Όμως, τίποτα δεν είναι πιο βλαβερό από τους “συνανθρώπους” μου. Ο καθένας τους έχει τον δικό του τρόπο να με βλάπτει, υλικά ή ψυχικά. Η αλήθεια είναι ότι εδώ στη γη δεν έχω φίλους. Ας μην γοητεύομαι από ανθρώπους με αγγελικά πρόσωπα, που μιλούν και κολακεύουν πολύ, όπως η Πέρσα, η Λουίζα, η Ανθή, η Πηνελόπη.

Τέτοια άτομα μπορεί να είναι διασκεδαστικά αλλά σίγουρα μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνα, με τρόπους συχνά αφάνταστους. Τα πράγματα έχουν αγριέψει πλέον. Έτσι, όποτε βρίσκομαι σε μια παρέα, καλό είναι:

α) Να μην εκφέρω ποτέ την παραμικρή γνώμη.

β) Να συμφωνώ και να επαυξάνω όσα λένε οι παρόντες.

γ) Να μην λέω πάνω από επτά λέξεις κάθε φορά. Τα πρόβατα δεν μπορούν να παρακολουθήσουν περισσότερες...

Πεπρωμένο: Δεν μπορείς να ξεφύγεις από το γονιδιακό προγραμματισμό σου. Είσαι ό,τι λένε τα γονίδιά σου ότι είσαι, αυτό θέλεις να είσαι, και κάθε προσπάθεια “αυτοβελτίωσης” είναι, στην καλύτερη των περιπτώσεων, χάσιμο χρόνου. Είναι αδύνατο να αλλάξεις το χαρακτήρα σου με τη δύναμη της θέλησής σου, όπως είναι αδύνατο να αλλάξεις το χρώμα των μαλλιών σου. Το DNA είναι για τον άνθρωπο ό,τι το πρόγραμμα για το ρομπότ: Αδύνατο να πάει κόντρα. Αν πάει, το περιμένουν μπελάδες και βραχυκύκλωμα.

Εδώ και μερικούς μήνες, βρίσκω ότι επιστρέφω στον παλιό, γνήσιο εαυτό μου των δεκαετιών '60 και '70, πριν αναγκαστώ “να βγω έξω, στον κόσμο”, να γίνω “κοινωνική” και “εργατική”. Εγώ είμαι εκ φύσεως άτομο μοναχικό, συνεσταλμένο, αυτάρκες. Αισθάνομαι πραγματικά άνετα μονάχα όταν βρίσκομαι μέσα στο οικογενειακό μου περιβάλλον -όσο κι αν αυτό παραείναι προβληματικό. Η επαφή με την κοινωνία πάντα μου δημιουργούσε άγχος, με αποπροσανατόλιζε, μου έφερνε μια αυθόρμητη δυσφορία.

Κατά βάθος δεν είχα ποτέ όρεξη “να γνωρίσω τον κόσμο”: Δεν ήθελα ποτέ να δουλέψω σε εταιρείες, όχι

λόγω τεμπελιάς αλλά επειδή ποτέ δεν αισθανόμουν άνετα ανάμεσα σε ξένα πρόσωπα. Άλλωστε, οι άνθρωποι ανέκαθεν παρουσίαζαν τη φυσική τάση να συσπειρώνονται εναντίον μου, χωρίς εγώ να τους προκαλώ στο παραμικρό. Ενδόμυχα ήξερα, λοιπόν, ότι σε οποιοδήποτε χώρο εργασίας κι αν βρισκόμουν, αργά η γρήγορα θα γινόμουν στόχος mobbing. Ούτε είχα ποτέ όρεξη να τρέχω από δω κι από κει, πασχίζοντας να βρω παρέες. Άλλωστε, ανέκαθεν αισθανόμουν πιο ήρεμη και πιο πλήρης όταν βρισκόμουν μόνη μου, παρέα με τον εαυτό μου. Αυτό ήταν πάντα το φυσικό για μένα...

Ωστόσο, από τη δεκαετία του '80 και μετά, αναγκάστηκα να παρατήσω τη θαλπωρή του σπιτιού και να μπω στο κυνήγι της δουλειάς. Όλα αυτά τα χρόνια μέχρι σήμερα, υποχρεώθηκα να ανέχομαι κάθε είδους κακοήθεις συναδέλφους και μισότρελα αφεντικά, η θέση μου στις εταιρείες ήταν πάντα η χαμηλότερη δυνατή και ο μισθός μου ο μικρότερος που γινόταν.

Από τη δεκαετία του '90 και μετά πειθαναγκάστηκα να κοινωνικοποιηθώ, κυρίως για να μη νιώθω ότι διαφέρω από τους υπόλοιπους ανθρώπους αλλά και για να αποδείξω στον εαυτό μου ότι μπορώ να γίνω κοινωνική κι ευχάριστη. Έπεσα, δηλαδή, στην παγίδα της “αυτοβελτίωσης”. Η αιχμή του αγώνα μου διήρκεσε 10 χρόνια (1990-2000): Δούλεψα σε μεγάλη εταιρεία, είχα πολλές παρέες, ασχολήθηκα με την μεταφυσική αναζήτηση σε διάφορες σχολές αυτογνωσίας, έτρεχα στα γυμναστήρια, πήγαινα ταξίδια, είχα ένα σωρό δραστηριότητες. Πράγματι, λοιπόν, εκείνη την εποχή κατάφερα να ξεπεράσω τη φυσική συστολή μου και να κοινωνικοποιηθώ. Ωστόσο, οι φίλες που γνώρισα ήταν κατά κανόνα δυσλειτουργικές και δεν με ικανοποιούσαν ποτέ πραγματικά. Όποτε έβγαινα μαζί τους είτε

βαριόμουν, είτε προβληματιζόμουν, είτε μου έσπαγαν τα νεύρα.

Η ουσία είναι πως δεν αποκόμισα τίποτα απ' όλο αυτό το κυνηγητό. Δεν γνώρισα τον άντρα της ζωής μου μέσα σε κάποια παρέα, ας πούμε. Χώρια που ορισμένες “καλές” φιλίες τις έχω πληρώσει πολύ ακριβά...

Όσον αφορά το κεφάλαιο “εργασία”, μετά από 25 χρόνια αγώνα τα δεδουλευμένα χρήματα που διατηρώ στην τράπεζα είναι ελάχιστα, εφόσον οι οικονομίες μου έχουν την τάση να εξανεμίζονται -κυρίως σε δαπάνες του σπιτιού και των Μαρκάκηδων. Όσο για τη σύνταξη που υπολογίζω ότι θα πάρω, θα είναι όση θα έπαιρνα από το ΟΓΑ αν δεν είχα καθόλου ένσημα!

Αν δεν είχα δουλέψει καθόλου, αν έμενα στο σπίτι των γονέων μου νοικιάζοντας το διαμέρισμα στο οποίο κατοικούσα μόνη επί 20 χρόνια, σίγουρα θα είχα αποταμιεύσει περισσότερα χρήματα. Ο πατέρας μου θα μπορούσε να με βοηθά στην πληρωμή του ΤΕΒΕ ήδη από το έτος 1981 -ήταν σχεδόν τσάμπα τότε. Αλλά για να τα κάνω όλα αυτά θα χρειαζόμουν οικογενειακή υποστήριξη, κάτι που δεν είχα ποτέ...

Κατακλείδα: Μετά από δεκαετίες ψεύδους ("αυτοβελτίωση"), η αλήθεια ξανάρχεται στην επιφάνεια. Δεν μπορείς να γίνεις κάτι που δεν είσαι, κι αν το καταφέρεις προσωρινά, απλά θα κοροϊδεύεις τον εαυτό σου και τους άλλους. Εγώ δεν έγινα ποτέ πραγματικά κοινωνική, προσαρμοστική, γοητευτική κι ευχάριστη, όσο κι αν πάσχιζα να γίνω. Άλλωστε, η ανταπόκριση στην προσπάθειά μου ήταν πάντα πενιχρή, από άτομα προβληματικά, και το όφελος μηδαμινό...

Σε λάθος μέρος, τη λάθος στιγμή: Όταν αντιμετωπίζεις άλυτα προβλήματα στη ζωή σου, αυτό σημαίνει

ότι βρίσκεσαι σε λάθος τόπο, σε λάθος χρόνο, σε λάθος κατάσταση, γι' αυτό όλα σου πάνε στραβά. Για παράδειγμα, η δική μου περίπτωση:

α) Συχνά μου τη δίνει η οικογενειακή μου κατάσταση. Αλλά: Εδώ έπρεπε τώρα να βρίσκομαι; Δεν θά 'πρεπε να κατοικώ σε μια καινούργια σπιταρόνα και να έχω έναν σωστό σύζυγο, δυο παιδιά, ένα ωραίο αμάξι -δηλαδή αυτά που έχουν όλοι; Αντίθετα, παραμένω ανύπαντρη στο σπίτι των γέρων γονέων μου, εγκλωβισμένη στις αμέτρητες απαιτήσεις των Μαρκάκηδων. Από κει και πέρα, τι περιμένω; Χαρές και γέλια;

β) Συχνά με προβληματίζει η επισφαλής επαγγελματική μου κατάσταση. Αλλά: Αυτή τη δουλειά έπρεπε να κάνω τώρα; Δεν θά πρεπε, σχεδόν στα πενήντα μου χρόνια, να έχω φτάσει πλέον κάπου και να χαίρω σεβασμού σε μια εταιρεία ή σαν ελεύθερος επαγγελματίας; Αντίθετα, παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών − μια δουλειά που έχει καταντήσει παράνομη κι επικίνδυνη (ψυχωτικοί γονείς και βλαμμένα παιδιά), κατάλληλη κυρίως για φοιτητές ή για αποτυχημένους. Κακά τα ψέματα: Πρόκειται για μια απασχόληση που είχα απορρίψει προ 25τίας -τις παλιές καλές εποχές. Τι περιμένω τώρα, λοιπόν; Χρήμα και αναγνώριση; Κανένα μπελά μη βρω καμιά ώρα...

γ) Συχνά μου σπάνε τα νεύρα οι προβληματικές φιλενάδες μου. Αλλά: Δεν θα 'πρεπε να έχω εδραιωθεί πλέον σε μια συντροφιά, έστω με τις παλιές παιδικές φίλες, ή να ανήκω σε μια φυσιολογική παρέα ζευγαριών, αντί να συναναστρέφομαι με άτομα νευρασθενικά ή ανάπηρα; Τι περιμένω με τέτοιους; Τρελές διασκεδάσεις;

Εφόσον ολόκληρο το περιβάλλον μου είναι λάθος, όσες διορθωτικές κινήσεις και να κάνω θα

παραμείνει λάθος. Είναι λάθος να επενδύω και να περιμένω οτιδήποτε καλό να μου εμφανιστεί μέσα σε τέτοια περιβάλλοντα-φυλακές.

Γενικότερα, όταν βλέπεις μπροστά σου παράξενα εμπόδια και αρνητικές συγκυρίες να εμποδίζουν τα σχέδια σου, αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να προχωρήσεις περισσότερο. Αν τελικά αποτύχεις σε μια επιδίωξη, αυτό σημαίνει ότι δεν έπρεπε εξαρχής να ασχοληθείς με αυτήν. Αν επιμένεις στα σχέδιά σου παρά τους κακούς οιωνούς, τότε -αργά ή γρήγορα- θα βρεις άσχημους μπελάδες· αλλά ακόμη κι αν τελικά πετύχεις το σκοπό σου, θα σου βγει σε κακό. Η κακοτυχία είναι σημάδι ότι ασχολείσαι με κάτι που δεν θα έπρεπε να ασχολείσαι...

Βέβαια, στη σημερινή εποχή ειδικά, σε παρασύρουν τα κοινωνικά ρεύματα και η συστηματική πλύση εγκεφάλου από τις σύγχρονες “σχολές σκέψης”. Όπου κι αν γυρίσεις το κεφάλι σου, ακούς ή διαβάζεις προτροπές του τύπου: “Μη τα παρατάς στην πρώτη δυσκολία” ... “Μην αφήνεις τίποτα να σε σταματά” ... “Δεν υπάρχει "δεν μπορώ", υπάρχει "δεν θέλω"” ... “Τη μοίρα σου τη φτιάχνεις” κ.ο.κ. Καμία σχέση με την παλαιότερη λαϊκή σοφία, η οποία συμβούλευε: “Σαν δεν έχεις μοίρα τι την ξεις τη λύρα;” ή “Όταν δεν σου τρέχει, μην τρέχεις”. Σήμερα, αν υποχωρήσεις στο παραμικρό, θεωρείσαι ανάξιος, αδύναμος και ανίκανος. Αν πάλι φας τα μούτρα σου προχωρώντας παρά τις αναποδιές (που θα τα φας), τότε θα σου πουν ότι “είσαι βλάκας” ή “δεν έχεις θετική σκέψη” ή “απέτυχες επειδή δεν το ήθελες αρκετά”.

Η αλήθεια είναι ότι αν κάτι σου πηγαίνει στραβά από την αρχή, γύρευε πόσο στραβά θα πάει αργότερα. Γι' αυτό, πιο σοφό είναι να τα παρατάς στην αρχή, πριν

τα πράγματα γίνουν πραγματικά άσχημα και μπλέξεις για τα καλά. Είναι σημαντικό να λαμβάνεις σοβαρά υπόψη τα διάφορα *σημάδια της μοίρας* που μπορεί να εμφανιστούν από την αρχή της προσπάθειας: Ένα πρώτο ραντεβού που ματαιώνεται ή καθυστερεί υπερβολικά· λεωφορεία ή ταξί που εξαφανίζονται όταν ακριβώς τα χρειάζεσαι για να πας πχ σε μια συνέντευξη για δουλειά· τηλεφωνείς σε μια καινούργια φίλη αλλά παραδόξως πιάνεις λάθος αριθμό πέντε φορές στη σειρά, κλπ.

Συγκεκριμένα εγώ, ως ανδρομέδιος γενετικός τύπος, είμαι αναγκασμένη να ζω σ' έναν κόσμο δρακοειδών και οφιοειδών υβριδίων και κατακλύζομαι σχεδόν καθημερινά από αρνητικά σημάδια της μοίρας. Για την ακρίβεια, είναι μάλλον απίθανο να επιχειρήσω το παραμικρό (πχ να πάω για ψώνια) και να μην προκύψουν εμπόδια, έστω μικρά.

Σαφώς, δεν μπορώ να απέχω από όλα. Ωστόσο, τίποτα στη ζωή μου δεν έχει πάει καλά επειδή δεν έπρεπε να έχω ασχοληθεί με τίποτα απ' όλα αυτά: Να μην έχω φοιτήσει ποτέ στα σχολεία τους, ούτε να έχω δουλέψει στις εταιρείες τους, ούτε να έχω μπλέξει με τις λέσχες τους και τις συναναστροφές τους. Κατά βάθος, από μικρή ακόμη ήξερα ότι όλα αυτά δεν είναι για μένα και γι' αυτό το λόγο ενστικτωδώς απέφευγα την "κοινωνικοποίηση". Αργότερα, όμως, η πίεση του οικογενειακού και κοινωνικού περιβάλλοντος έγινε συντριπτική, οπότε μου ήταν πια αδύνατο να μη μπλέξω με "δουλειά" και "κοινωνική ζωή".

Το αποτέλεσμα, τόσα χρόνια που ασχολούμαι μαζί τους, είναι το εξής: Από τα σχολεία τους δεν έμαθα τίποτα κι επιπλέον αντιμετώπισα συστηματικό ψυχικό πόλεμο επί δώδεκα χρόνια. Από τις δουλειές τους δεν

κέρδισα τελικά ούτε δραχμή, μου έμεινε μόνο η ταλαιπωρία και η ψυχική κούραση. Όσο για τις "φίλες", η συντριπτική πλειοψηφία τους αποδείχτηκαν φίδια. Θα είχα γλυτώσει πολλά αν εμπιστευόμουν το ένστικτό μου, αν απέφευγα όλες αυτές τις παγίδες.

Για μένα, σωστός τρόπος ζωής δεν είναι το να κυνηγώ συνεχώς εκείνο ή το άλλο (όπως κάνουν τα ερπετοειδή υβρίδια που αποκαλούνται άνθρωποι) αλλά το να ξεφορτώνομαι όλα τα σκουπίδια που κατά καιρούς κολλάνε πάνω μου: Τοξικοί άνθρωποι, στενόχωρες υποχρεώσεις, αρνητικές καταστάσεις...

Δευτέρα, 12 Σεπτεμβρίου 2011

Ο ηχητικός πόλεμος έχει επανέλθει δριμύτερος: Σήμερα το μεσημέρι, από τις 2:00 μέχρι τις 5:00 (δηλαδή ακριβώς τις ώρες κοινής ησυχίας), το σκυλί του Γιάννη γάβγιζε ασταμάτητα σαν μουρλό και αναστάτωσε όλη τη γειτονιά. Όταν ήλθε το βράδι ο ανηψιός μου από τη δουλειά του παραπονεθήκαμε, όμως εκείνος πέταξε ένα "Σκυλί είναι, θα γαβγίσει" και τέλος.

Το θέμα είναι ότι ο Λόκι μεγαλώνει, εξελίσσεται σε υστερικό αγριόσκυλο και καταξεσχίζει το σπιτάκι που του έχει φτιάξει ο Γιάννης: εδώ και μερικούς μήνες η επένδυση από φελιζόλ και ο μαύρος μουσαμάς έπεφταν στην αυλή μας σε κομμάτια· τώρα έχει μείνει μονάχα το παλιό πάρκο του μικρού με μερικά ξύλα από την οροφή. Επιπλέον, όσο πάει το βλακόσκυλο γαβγίζει περισσότερο: Όταν αρχίσει, ξεχνάει να σταματήσει. Συνήθως ουρλιάζει όποτε κάποιος ανεβοκατεβαίνει τη σκάλα, δηλαδή κάθε δέκα λεπτά. Επίσης, τον πιάνει αμόκ σχεδόν κάθε μεσημέρι και γαβγίζει ακατάπαυστα επί 2-3 ώρες -άγνωστο γιατί.

Ήδη αναζητώ τρόπο να γλυτώσω από το νέο

ηχητικό πόλεμο που έχει εξαπολυθεί εναντίον μου: Αρχικά σκέφτηκα να βρω μια εναλλακτική κατοικία, πχ να νοικιάσω ένα μικρό υπόγειο όπου να μπορώ να απομονώνομαι και να ησυχάζω όποτε θέλω. Ανακάλυψα ότι νοικιάζεται ένα τέτοιο εδώ κοντά, μα ζητούν 150 ευρώ το μήνα για 15 μ2. Δεν το πήρα. Δεν θέλω μπλεξίματα, ούτε μου περισσεύουν λεφτά. Κάπως αλλιώς λύνονται τα προβλήματα σ' αυτή τη γη: *Τι κάνεις όταν ένα κουνούπι σε ενοχλεί;*

Πέμπτη, 22 Σεπτεμβρίου 2011

Σήμερα είδα την παλιά μαθήτριά μου, την Ξένια, μάλλον για τελευταία φορά. Η νεαρή μου μίλησε εγκάρδια για τις καλοκαιρινές διακοπές της με φίλες στη Σκιάθο και με την οικογένεια στο Ναύπλιο, καθώς και για τα σχέδιά της να πάει για σπουδές στο εξωτερικό με το πρόγραμμα Erasmus. Όσο για τον Ιάκωβο, δεν θα κάνει μαθήματα μαζί μου φέτος επειδή, όπως μου έχει ήδη εξηγήσει στο τηλέφωνο η μητέρα του, δεν μπορεί πια να διαθέσει τα χρήματα. Έχει χωρίσει από πέρυσι από τον άνδρα της και δεν βγαίνει οικονομικά. Κρίμα: Τέτοιοι μαθητές δεν βρίσκονται καθόλου εύκολα.

Τέλος πάντων, με κάλεσαν στο σπίτι για να δείξω στην Ξένια, η οποία έχει πάρει το Proficiency, πως να διδάσκει η ίδια τον αδελφό της. Ο μικρός θα δώσει για Lower φέτος το καλοκαίρι. *Το καλό εξαφανίζεται από τη ζωή σου χωρίς να καταλάβεις καν πώς. Το κακό, αντίθετα, δεν το ξεφορτώνεσαι καθόλου εύκολα...*

Το παρήγορο είναι ότι με συνέστησαν σε ένα φιλικό τους ζευγάρι και από αυτή τη σεζόν θα αναλάβω τα δύο παιδιά τους, τον Παύλο και τη Λυδία.

Εικόνες του Matrix: Πρόσφατα έπεσε στα χέρια μου ένα διαφημιστικό φυλλάδιο του φροντιστηρίου

“Ζενίθ”. Μέσα περιέχει ένα δισέλιδο κόμικ, όπου συνομιλούν δυο διαγωνιζόμενοι των Πανελληνίων: Ο ένας έχει πετύχει στις εξετάσεις, ο άλλος όχι. Μετά από προσεκτική ανάγνωση, μένω άφωνη από τις υπόνοιες που αφήνει το εν λόγω φυλλάδιο. Για να επιβεβαιώσω ακόμη περισσότερο τις υποψίες μου, το δίνω στη μητέρα μου για να το διαβάσει, χωρίς να της αναφέρω καθόλου του γνώμη μου.
“Το πρώτο πράγμα που παρατηρώ”, λέει η μαμά, “είναι πως ο επιτυχών μαθητής του "Ζενίθ" είναι πιο ψηλός από τον αποτυχόντα μαθητή του άλλου φροντιστηρίου”. *[όντως: έτσι υπογραμμίζεται, σε ασυνείδητο επίπεδο, η φυσική ανωτερότητα όσων φοιτούν στην εν λόγω κλίκα].*
“Ανατρίχιασα!” δηλώνει αυθόρμητα, μόλις διαβάζει την εξυπνακίστικη ατάκα του ψηλού μαθητή: “Δεν ήσουν άτυχος, οι αποτυχημένοι ρίχνουν το φταίξιμο στην τύχη” *[τυπικό δόγμα των σύγχρονων αιρέσεων].*
Αργότερα: “Όσοι καθηγητές λένε ότι τα θέματα ήταν δύσκολα, προσπαθούν να δικαιολογηθούν για την ελλειπή προετοιμασία των μαθητών τους” *[η σύγχρονη παράνοια: αν αποτύχει ο μαθητής στις εξετάσεις, αποκλειστικός υπεύθυνος είναι ο δάσκαλος].*
Στη συνέχεια: “Μπερδεύεις τα άγνωστα με τα δύσκολα” *[Γιατί "άγνωστα"; Άραγε, οι μαθητές του Ζενίθ διδάσκονται κάτι παραπάνω από την καθορισμένη διδακτέα ύλη;].*
“Εγώ πάντως έπαιρνα πάντοτε άριστα στο σχολείο και στο φροντιστήριο, πώς πάτωσα δεν καταλαβαίνω”, απορεί ο αποτυχών, πάντα συνοφρυωμένος *[το τυπικό παράδοξο των πανελλαδικών εξετάσεων: μαθητές που ως τότε αρίστευαν μυστηριωδώς αποτυχαίνουν, ενώ τα “τούβλα” επιτυγχάνουν και κοκορεύονται. Φυσικά, έντεχνα αποσιωπάται η αλήθεια: Ένας καλός μαθητής*

μπορεί να μην είναι σε φόρμα τη συγκεκριμένη μέρα των εξετάσεων, ενώ ένας "σκράπας" μπορεί να διαθέτει την υποστήριξη κάποιου χοντρού κυκλώματος].

Στη συνέχεια, ο εξυπνάκιας -μ' ένα μόνιμο αλαζονικό μειδίαμα στα χείλη- εξηγεί στο φίλο του ότι απέτυχε επειδή "Εσύ ακολούθησες αυτούς που διάλεξαν με βάση τη βιτρίνα και όχι τη σωστή δουλειά" *[άρα, εσύ φταις βλήτο, που δεν διάλεξες το κατάλληλο φροντιστήριο],* "ενώ εμείς, *(οι "ξύπνιοι")* επισκεφθήκαμε όλα τα φροντιστήρια της περιοχής αλλά ο πατέρας μου προτίμησε το "Ζενίθ" επειδή εκεί άκουσε την πιο καλή απάντηση στην ερώτηση: "Τι παραπάνω έχει το δικό σας φροντιστήριο από τα υπόλοιπα;" *Και ποιά ήταν, άραγε, αυτή η απάντηση;* "Μα είναι απλό! Αν θέλεις να πετύχεις, θα έλθεις στο Ζενίθ!" *[σίγουρη επιτυχία!]*.

"Δηλαδή", συμπεραίνει η μητέρα μου, "αυτό το φροντιστήριο λίγο-πολύ σου λέει πως αν δεν διαλέξεις αυτούς και πας οπουδήποτε αλλού, είσαι χαμένος!" *[Σαφώς. Τα ίδια ακριβώς ισχυρίζονται όλες οι μοντέρνες αιρέσεις]*.

"Το φροντιστήριο Ζενίθ υπάρχει από το 1990, χωρίς αποτυχόντες!" διαβεβαιώνει ο φωστήρ *[δηλαδή: όλοι ανεξαιρέτως οι μαθητές του Ζενίθ είναι μεγαλοφυΐες, ή πετυχαίνουν ανεξαρτήτως φυσικών πνευματικών προσόντων]*. "Μα πώς γίνεται αυτό;" απορεί εύλογα ο κοντός μαθητής. *"Με τρόπο κι όχι με κόπο!"* καταλήγει ο "ξύπνιος" *[και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε...]*.

Εντέλει, φθάνουμε στο κλου της υπόθεσης: "Στα 21 χρόνια που υπάρχει το Ζενίθ, δεν υπήρξε μαθητής που να του έπεσαν στις εξετάσεις θέματα που δεν περίμενε! Συχνότατα πέφτουν ακριβώς τα ίδια μ' αυτά που μας έχουνε συστήσει οι καθηγητές!*"*, διαβεβαιώνει ο "Αϊνστάιν". "Δηλαδή, θες να πεις πως μαντεύουν τα θέματα;" απορεί ο άλλος. "Ακριβώς!" *[προφανώς, οι*

καθηγητές του Ζενίθ διαθέτουν λαμπρές μαντικές ικανότητες...].

Συμπεράσματα: Η όλη συλλογιστική του φυλλαδίου παραπέμπει σε αίρεση ολοκληρωτικού τύπου (= όποιος δεν προσχωρεί σε μας είναι ηλίθιος και χαμένος). Επιπλέον, παραδέχονται σχεδόν ξεκάθαρα ότι γνωρίζουν τα θέματα των εξετάσεων από πριν και γι' αυτό εγγυώνται σίγουρη επιτυχία. Σαφέστατα, λοιπόν, το εν λόγω φροντιστήριο -αλλά και τα περισσότερα από τα υπόλοιπα- αποτελούν προθάλαμο των κυκλωμάτων, στα οποία πρέπει να εισέλθει ο μαθητής αν θέλει να πετύχει στις πανελλήνιες εξετάσεις και όχι μόνο...

Σε περίπτωση, βέβαια, που κάποιο παιδί θεωρηθεί (για χ λόγους) ακατάλληλο για εισαγωγή στα κυκλώματα, εξοβελίζεται μεθοδικά από το “θαυματουργό” φροντιστήριο. Για παράδειγμα, όταν φοιτούσα εγώ στο “Κύκλοτρο” (το 1979, τότε που τα πράγματα ήταν πιο αθώα ή έτσι νόμιζα), όσο καιρό πήγαινα εκεί δεν μπορούσα να σταθώ ούτε δευτερόλεπτο χωρίς να με κοροϊδεύει ασταμάτητα όλη η τάξη! Μπροστάρηδες ήταν δυο-τρεις αλήτες, οι οποίοι ηγούνταν σε όλες τις επιθέσεις εναντίον μου, με την ανοχή των καθηγητών, καθ' όλη τη διάρκεια των μαθημάτων! Έτσι, μετά από δυο μήνες μόλις, αποχώρησα από το φροντιστήριο.

Απορίας άξιον: Γιατί, αλήθεια, στα φροντιστήρια ξένων γλωσσών, στη σχολή δακτυλογράφων ή στη Σχολή Τουρισμού δεν αντιμετώπιζα ποτέ τέτοια προβλήματα; Απάντηση: Εκεί τα κυκλώματα δεν μου έστηναν κανέναν πόλεμο, επειδή οι χώροι αυτοί δεν αποτελούν προθάλαμο για ανώτατες σχολές. Οι ξένες γλώσσες, ο χειρισμός γραφομηχανής και η Σχολή Τουρισμού (ανήκει στη βασική εκπαίδευση) δεν αποτελούν σπουδαία προσόντα, όπως ένα πανεπιστημιακό δίπλωμα ας πούμε...

Φάση 17η: Αποτοξίνωση

Δευτέρα, 26 Σεπτεμβρίου 2011

Εξαιτίας της απρόσμενης επιτυχίας του Μανώλη και της Καρολίνας στο Lower, δεν έχω αποφασίσει ακόμη να διακόψω τη συνεργασία μαζί τους καθώς φαντάζομαι ότι φέτος το κλίμα θα είναι πιο θετικό υπέρ μου και ότι τα παιδιά θα παρουσιάσουν βελτίωση.

Ωστόσο, οι πρώτοι οιωνοί δεν είναι καθόλου καλοί: Οι γονείς της Καρολίνας δεν φαίνονται να έχουν εντυπωσιαστεί από την αναπάντεχη επιτυχία της κόρης τους. Σήμερα το πρωί, που μου τηλεφώνησε η Μαριάνθη για να με προσλάβει, αμέσως μου εξέφρασε τις έντονες αμφιβολίες της κατά πόσον εγώ είμαι σε θέση να διδάξω Proficiency. Ρωτούσε επίμονα αν έχω αρκετή προϋπηρεσία σε αυτό το επίπεδο και όταν εγώ τη διαβεβαίωσα πως έχω, ρώτησε πότε ήταν η τελευταία φορά που έκανα τέτοιο μάθημα! Είναι τελείως βλαμμένη η γυναίκα! Τελικά κλείσαμε συμφωνία για φέτος, καθώς η Καρολίνα ονειρεύεται Proficiency...

Όσο για το σύζυγο της Λουίζας, το Νώντα, με πήρε τηλέφωνο έναν ολόκληρο μήνα μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων για να μου ανακοινώσει το χαρμόσυνο γεγονός – ενώ πέρυσι, που το φυντάνι ο Μανώλης πέτυχε στο προφορικό μέρος αλλά απέτυχε στο γραπτό, έσπευσε αμέσως στο σπίτι μου φουριόζος για να μου επιρρίψει ευθύνες. Ζήτησε να του κάνω “καλύτερη τιμή” κι εγώ του εξήγησα ότι στο Proficiency οι τιμές αυξάνονται, δεν μειώνονται. Έτσι, από 12 ευρώ τους το

πήγα 14. "Αφού αυτή είναι η καλύτερη τιμή που μπορείς να κάνεις, τι να πω!" ξεφύσηξε ο Νώντας στο τηλέφωνο. Αμέσως μετά μου έσκασε το παραμύθι, ότι θέλει η Ζαφειρία να πάρει το Proficiency σε έναν μόλις χρόνο αντί δύο που είναι το κανονικό. Εγώ του εξήγησα ότι αυτό δε γίνεται, εκείνος όμως αντέταξε ότι η Ζαφειρία είναι καλή μαθήτρια και ότι πήρε το Lower με πολύ ψηλό βαθμό. Εντέλει, συμφωνήσαμε να δοκιμάσουμε. Όσο για το Μανώλη, δεν θα κάνει μαθήματα αγγλικών φέτος επειδή θα πάει τρίτη λυκείου και θα προετοιμάζεται για πανελλαδικές, ωστόσο από του χρόνου θα συνεχίσει και αυτός για Proficiency, λέει η Λουίζα. *Μανώλης και Proficiency: σαν ανέκδοτο ακούγεται...*

Κι ένα ***μυστήριο:*** Η Ζαφειρία πέτυχε 82-85% στα Listening, Writing και Speaking, ενώ στο Reading κατάφερε, παραδόξως, μόλις ένα 55%. Ως αποτέλεσμα, στο γραπτό διαγώνισμα πήρε βαθμό pass και στο προφορικό first class pass. Ο Μανώλης ξανάδωσε φέτος γραπτά, πέτυχε μόλις ένα 46% στο listening, πέρασε οριακά στο reading με 53%, ενώ στο writing πήρε ένα ανέλπιστο 58%. Έτσι, τα γενικά αποτελέσματά του είναι: pass στα γραπτά και με first class pass στα προφορικά.

Με δυο λόγια, η Ζαφειρία (άριστη μαθήτρια) και ο Μανώλης (γκάου) κατέληξαν να πάρουν και οι δυο το Lower με τους ίδιους βαθμούς ακριβώς, εφόσον: Ο Μανώλης "μυστηριωδώς" αρίστευσε πέρυσι στα προφορικά (παρόλο που δυσκολεύεται να αρθρώσει λέξη ακόμη και στα ελληνικά: ως και η Καρολίνα έχει εκφράσει την απορία της γι' αυτή την απρόσμενη επιτυχία του Μανώλη: "Όταν μιλάει αυτό το παιδί, εγώ δεν καταλαβαίνω τι λέει, ακόμη και στα ελληνικά!").

Όσο για την περσινή αποτυχία του στα γραπτά, κατά πάσα πιθανότητα ήταν και αυτή στημένη: Τότε επίτηδες δεν έβαλαν μέσον, ώστε το σπίρτο να αποτύχει και να επιρρίψουν ευθύνες σε μένα.

Από την άλλη πλευρά η Ζαφειρία, ξανά "μυστηριωδώς", πάτωσε στο Reading, με αποτέλεσμα να πάρει ένα pass στα γραπτά, όπως ακριβώς ο Μανώλης...

Ομοίως, σε όλες τις τάξεις του γυμνασίου και λυκείου τα δυο αδέλφια βγάζουν τον ίδιο μέσο όρο βαθμολογίας στους ελέγχους και στα ενδεικτικά -γύρω στο 16,5. Έτσι, ο Μανώλης δεν νιώθει ποτέ κατώτερος από τη Ζαφειρία. Με την κοπέλα δεν ξέρω τι παίζεται: Είναι ενήμερη για το στημένο της υπόθεσης, ή όχι; Πάντως, είτε γνωρίζει κάτι είτε όχι, δεν μπορώ να προβλέψω τι επιπτώσεις θα έχει μελλοντικά στον ψυχισμό της αυτή η αφύσικη κατάσταση. Ήδη είναι υπερβολικά εσωστρεφής και μυστικοπαθής. Δεν είναι και λίγο να ξέρεις ότι παρά την σπάνια ευφυία και επιμέλειά σου, έχεις τελικά τις ίδιες ακριβώς σχολικές επιτυχίες με τον καθυστερημένο -με χαρτί γιατρού- αδελφό σου.

Πάντως, η όλη σκευωρία δεν γίνεται μόνο και μόνο για να μη νιώθει καλά ο Μανώλης. Αυτός, έτσι κι αλλιώς, δεν χαμπαριάζει από τέτοια -το βλέπω και στα μαθήματα που του κάνω: Είτε του βάλω μηδέν, είτε του βάλω είκοσι, αντιδρά ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή μ' ένα χαζό "πέρα-βρέχει" ύφος. Η όλη δολοπλοκία οργανώνεται για να αισθάνονται καλύτερα οι γονείς αλλά και για να μπορούν να δείχνουν σε γνωστούς και φίλους ότι τα δυο τους παιδιά είναι εξίσου καλοί μαθητές.

Προφανώς η Λουίζα χρησιμοποιεί λυτούς και δεμένους στα κυκλώματα όπου ανήκει, για να ανεβάζει

τους βαθμούς του ηλίθιου γιου της και να μειώνει τους βαθμούς της χαρισματικής κόρης της, έτσι ώστε τα δύο παιδιά να παρουσιάζουν τελικά τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα. Κάποτε, μάλιστα, μου είχε πει ότι προορίζει τη Ζαφειρία για κομμώτρια, ενώ ο Μανώλης ονειρεύεται να γίνει πυρηνικός επιστήμων!

Από ανέκαθεν η Λουίζα έδειχνε ένα ψυχωτικό πάθος για υπεράσπιση των ανάπηρων και των καθυστερημένων, εις βάρος των αρτιμελών και ευφυών ατόμων. Αυτό μάλλον οφείλεται στο κόμπλεξ κατωτερότητας που νιώθει η ίδια επειδή α) τα δυο αδέλφια της κατάφεραν να βγάλουν το πανεπιστήμιο ενώ αυτή όχι, β) ο γιός της είναι άτομο με ειδικές ανάγκες. Έτσι, αφενός μεν έχει αναπτύξει την ψυχαναγκαστική τάση να κάνει παρέα με ανθρώπους που έχουν ανάπηρα ή καθυστερημένα παιδιά (τα οποία μου τα συστήνει ως πελάτες και της χρωστώ και υποχρέωση), αφετέρου δε χρησιμοποιεί συστηματικά κλίκες, κυκλώματα, μαγεία, χημικές ουσίες και δεν ξέρω τι άλλο, για να αχρηστεύει όσα άτομα θεωρεί εκνευριστικά ταλαντούχα, όπως τις πρώην φίλες της, τα αδέλφια της -και τώρα κάνει το ίδιο με την ίδια της την κόρη.

Όσο για μένα: Μετά την περσινή ταλαιπωρία με τους τρελοΠάτσηδες, κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα να διακόψω ορισμένες σχέσεις που μου είναι εξαιρετικά ψυχοφθόρες ή/και βλαβερές. Βρίσκω ότι έχω φθάσει πλέον σε μια ηλικία που δεν μπορώ να ανέχομαι τον κάθε ψυχανώμαλο στο κεφάλι μου. Έτσι, αποφασίζω ότι πρέπει να ξεφορτωθώ το συντομότερο:

α) Τις διακοπές στο Χωριό. Ο τόπος αυτός παραείναι αρνητικός για μένα.

β) Το δίδυμο Φιλιώ-Ευγενία. Η συντροφιά τους δεν με ευχαριστεί καθόλου, ούτε ξέρω τι ρόλο παίζουν απένα-

ντί μου. Ήδη έχω αρχίσει να αραιώνω.
γ) Καρολίνα Πάτση: Θα δω πώς θα πάμε φέτος και θα κινηθώ πολύ προσεκτικά.
δ) Λουίζα & Σία: Φέτος θα κάνω Proficiency με τη Ζαφειρία, μετά θα δω τι θα γίνει.
ε) Περσεφόνη: Την αποφεύγω επιμελώς από το έτος 2008, εκείνη όμως επιμένει και βλεπόμαστε 2-3 φορές το χρόνο. Πάντως, φροντίζω να μη της λέω απολύτως τίποτα για μένα.
στ) Αλίκη: Φέτος ήταν το πρώτο καλοκαίρι που δεν πήγαμε ούτε μια φορά για μπάνιο μαζί. Πώς κι έτσι; Με αποφεύγει, ή μου φαίνεται;

Αρκετά ως εδώ...
Έχω φθάσει στο ναδίρ.
Πιο κάτω δεν πάει...
Όσο κι αν είναι δύσκολο,
πρέπει να αποτινάξω οριστικά από πάνω μου
επιρροές εξαιρετικά ψυχοφθόρες και βλαβερές.
Χρειάζεται επειγόντως να κάνω αποτοξίνωση
από πρόσωπα και πράγματα.
Να μην κυνηγώ, να μην αποκτώ.
Να ξεφορτώνομαι...

* * * *

Δευτέρα, 3 Οκτωβρίου 2011

Σήμερα το απόγευμα έχω το πρώτο μάθημα της χρονιάς με την Καρολίνα και νιώθω ήδη πολύ προβληματισμένη. Ειλικρινά, θα προτιμούσα να μην ξεκινούσαμε καθόλου...

Φτάνοντας στο σπίτι των Πάτσηδων, περιμένω εγκάρδια υποδοχή. Ωστόσο, όλοι -μάνα, πατέρας και

κόρη- από την πρώτη στιγμή με αντιμετωπίζουν με εχθρική παγερότητα. Το μάθημα κυλάει ομαλά, πέρα από το γεγονός ότι η μικρή αρνείται πεισματικά να κουράσει το μυαλουδάκι της και στις ασκήσεις το βιβλίου βγάζει μέσο όρο 30%. Κάποια στιγμή της δείχνω την προσωπογραφία του Leonardo da Vinci μέσα στο βιβλίο της, τη ρωτώ να μου πει ποιός είναι αυτός ο διάσημος ζωγράφος και μου απαντά: "Διάσημος ζωγράφος; Αυτός μοιάζει με τον παπά της ενορίας!"

Όταν τελειώνει το μάθημα, αντιμετωπίζω τη συνηθισμένη ανάκριση μπροστά στην πόρτα. Αυτή τη φορά είναι και ο πατέρας μαζί και μου γκρινιάζουν επειδή τους έκανα φέτος μια μικρή αύξηση στην τιμή, δηλαδή από 15 ευρώ τους το πήγα 17 -συνολική μηνιαία διαφορά 32 ευρώ. Παραπονούνται ότι υπάρχει οικονομική κρίση, ότι δεν τα βγάζουν πέρα και θέλουν να ξαναγυρίσει η τιμή στα 15 ευρώ, πράγμα που αρνούμαι. Τότε, η Μαριάνθη προτείνει να διαρκεί το κάθε μάθημα μιάμιση ώρα αντί δύο, έστω κι αν καθυστερήσει αντίστοιχα η ώρα των εξετάσεων για το Proficiency. Εγώ συμφωνώ -για την ακρίβεια μου αρέσει η ιδέα. Στο μεταξύ, ο πατέρας φωνάζει μάλλον αγανακτισμένος: "Ποιός ξέρει πώς θα είναι τα πράγματα σε δυο χρόνια! Ίσως να έχουμε γίνει Γερμανία εδώ, να μαθαίνουμε γερμανικά και να πάνε στο διάολο τα αγγλικά! Ή, μέχρι τότε μπορεί να κερδίσω το λαχείο και να στείλω την κόρη μου κατευθείαν στην Αγγλία!"

Καθώς φεύγω, η Μαριάνθη προσπαθεί να απαλύνει κάπως τα πράγματα: "Μη στενοχωριέστε, εμείς είμαστε ευχαριστημένοι μαζί σας". Χαμογελώ συγκαταβατικά και εξαφανίζομαι.

Σύντομα η ψυχική μου ηρεμία πάει περίπατο, όσο κι αν προσπαθώ να μείνω ήρεμη. Χρειάζεται, όμως, να

αντιμετωπίσω την αλήθεια: Δεν έπρεπε να ξαναμπώ σε αυτό το σπίτι. Το θέμα είναι ότι αυτό το καλοκαίρι είχε ανοίξει μια δίοδος μπροστά μου, η οποία μου επέτρεπε να ξεφορτωθώ άνετα Λουίζες και Μαριάνθες. Υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις: Τα παιδιά πήραν το Lower, ο Ιάκωβος (που η μητέρα του γνωρίζει τη Λουίζα) σταμάτησε, η Μαριάνθη μου είχε δείξει τις διαθέσεις της πριν καν ξεκινήσουμε. Έπρεπε να μην προχωρήσω, το έκανα όμως επειδή ήμουν αρκετά ανόητη ώστε να νομίζω πως η κατάσταση θα βελτιωνόταν..

Δυστυχώς για μένα, συνήθως έχω την αφέλεια να ελπίζω ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα όσο φαίνονται, ενώ τα πράγματα είναι κατά κανόνα χειρότερα απ' όσο φαίνονται...

Τετάρτη, 5 Οκτωβρίου 2011

Δεύτερο μάθημα με την Καρολίνα. Μόλις μπαίνω μέσα, η μικρή μου κάνει ειρωνικά: “Αλλάξατε επάγγελμα; Μοιάζετε με νοσοκόμα!” Αυτό επειδή φορώ γαλάζιο παντελόνι και γαλάζια ζακέτα. Της εξηγώ πως τα ρούχα είναι γαλάζια και όχι άσπρα. “Μοιάζετε με νοσοκόμα”, επιμένει. Μόλις φθάνω στο δωμάτιο της νεαρής, έρχεται και η μητέρα της, αρχίζει πάλι την κλάψα για την κρίση και τη φτώχεια, παραπονιέται ότι ο ταξιτζής άνδρας της δεν έχει πολλή δουλειά και βγάζει μόλις 30 ευρώ την ημέρα. Ωστόσο, μου ζητάει τελικά να κάνουμε δυο ώρες μάθημα αντί μιάμιση, παρόλο που τη διαβεβαιώνω ότι μπορεί να γίνει καλή δουλειά και με μιάμιση ώρα. Φεύγοντας, μου κάνει:
“Πόσο είπαμε ότι είναι η τιμή;”
“Δεκαεπτά”, της απαντώ.

Αυτή τη φορά τα πνεύματα είναι πιο ήρεμα. Σε μια στιγμή μόνο, η μικρή μου πετάει ότι κατάφερε να

πάρει το Lower επειδή είναι εξπέρ στα αμερικανικά που έχει μάθει από ταινίες, ενώ τα βρετανικά αγγλικά που διδάσκω εγώ δεν της αρέσουν.

Δεν αποφεύγω ούτε σήμερα τη 20λεπτη ανάκριση στην πόρτα μετά το τέλος του μαθήματος: Η Μαριάνθη έχει μάθει από τη Λουίζα για την πρωινή δουλειά που υποτίθεται ότι κάνω και με ρωτά σχετικά, οπότε της λέω ότι τάχα εργάζομαι στην εταιρεία ενός ξαδέλφου μου με μερική απασχόληση.

“Σας πληρώνει κανονικά, ή μήπως πηγαίνετε τσάμπα, επειδή είναι ξάδελφος;” μου πετάει δεικτικά.

“Όλα είναι εντάξει, δεν έχω κανένα πρόβλημα με τον ξάδερφο”, της απαντώ ήρεμα.

Οι Πάτσηδες είναι κακοί, τρελοί κι επικίνδυνοι. Είναι πολύ χειρότεροι απ' όσο νόμιζα. Έχουν τη φυσική ικανότητα να εκτελούν συνεχείς λεκτικές επιθέσεις και να εξαντλούν ψυχικά τους άλλους. Πρέπει να τους ξεφορτωθώ οπωσδήποτε, το αργότερο στο τέλος της σχολικής χρονιάς.

Και μια μεγάλη αλήθεια: Η ψυχική κατάσταση του ανθρώπου εξαρτάται κατά κύριο λόγο από το πώς του φέρονται οι άλλοι και τι του εκπέμπουν. Όσο για την προπαγάνδα του τύπου “Ο άνθρωπος είναι σε θέση να ελέγχει απόλυτα τον ψυχισμό του ανεξάρτητα από τις εξωτερικές συνθήκες” είναι σαχλαμάρες, ύποπτης προέλευσης και σκοπιμότητας...

Τότε και Τώρα: Τελικά, η λεγόμενη “Αυτοβελτίωση” αποδεικνύεται πως είναι μια μαλακία. Λίγοι άνθρωποι πάνω στη γη έχουν πετύχει ν' αλλάξουν τόσο όσο εγώ, στη διάρκεια της ζωής τους. Μέχρι τα 25 μου περίπου, i) ήμουν υπερβολικά ντροπαλή και συνεσταλμένη. Μεγαλώνοντας, πάσχισα και κατάφερα να

γίνω κοινωνική, ανοιχτή, με πολλές παρέες, ιδίως κατά τη δεκαετία του '90. ii) ήμουν δειλή, χωρίς αυτοπεποίθηση. Δεν τολμούσα να ζητήσω το δίκιο μου σε καμία περίπτωση. Συχνά από το άγχος ίδρωναν τα χέρια μου. Εντόπισα όμως αυτά τα χαρακτηριστικά μου και τα πολέμησα από νεαρή ηλικία. iii) σε αρκετές περιπτώσεις, δεν είχα αυτοέλεγχο. Συχνά παρασυρόμουν κι έλεγα πράγματα που δεν έπρεπε. Άλλοτε θύμωνα ή φοβόμουν υπερβολικά, σε σημείο που ένιωθα κάτι να ανεβοκατεβαίνει στο ύψος του ηλιακού μου πλέγματος. Όλα αυτά τα καταπολέμησα χάρη στους διαλογισμούς και στον συνειδητό αυτοέλεγχο.

Κι όμως, παρόλη αυτή την τεράστια εσωτερική αλλαγή μου, όχι μόνο δεν βελτιώθηκε η ζωή μου αλλά πάει από το κακό στο χειρότερο ολοταχώς! Για την ακρίβεια, από τότε που ξεκίνησα την πορεία αυτοβελτίωσης, η κάθοδος έχει γίνει ταχύτερη! Ιδίως από το 2006 και μετά, ούτε ξέρω πια τι μου συμβαίνει! Εντάξει, ποτέ δεν ήμουν τυχερή, μα η κακοδαιμονία που με δέρνει τα τελευταία πέντε χρόνια δύσκολα περιγράφεται πλέον:

α) Κάποτε έκανα ειδικές ασκήσεις διαλογισμού, βίωνα μεταφυσικές εμπειρίες, διαυγή όνειρα, ονειρικές περιπέτειες, προφητικά όνειρα κλπ. Τώρα έχω εγκαταλήψει τους διαλογισμούς (δεν μου "βγαίνουν" πια), όλες οι ψυχικές εμπειρίες -συνειδητές ή όχι- έχουν εξαφανιστεί κι έχουν αντικατασταθεί από τα επίμονα ονειρικά μηνύματα "κόλαση" ή "hell", καθώς και από υπναγωγικά οράματα φωτιάς! *Πραγματικά σατανικό...*

β) Κάποτε είχα αρκετές φίλες, λίγο-πολύ προβληματικές βέβαια, μα όχι άρρωστες όπως η Ευγενία και η Φιλιώ. Με τις παλιές φίλες μου μπορούσαμε να κάνουμε διάφορα πράγματα μαζί, όπως να πηγαίνουμε σε

καφετέριες, εστιατόρια, σινεμά, εκδρομές, γυμναστήρια κλπ και περνούσα σχετικώς καλά μαζί τους. Τώρα έχουν εξαφανιστεί όλες, ενώ οι πιο καρδιακές (Λουίζα, Πέρσα) έχουν αποδειχθεί οι πιο ύπουλες και άσπονδες. Ακόμη και τώρα, ο ρόλος τους απέναντί μου πολύ δύσκολα αποκρυπτογραφείται!

γ) Κάποτε είχα μια κανονική δουλειά, όχι τίποτα το καταπληκτικό, δακτυλογράφος ήμουν, έπαιρνα όμως έναν βασικό μισθό και είχα κοινωνική ασφάλεια. Αργότερα άρχισα τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, με αρκετά καλούς οιωνούς. Τώρα οι πελάτες έχουν μειωθεί σημαντικά, μπαίνω μόλις σε τρία σπίτια, από τα οποία τα δύο (Πάτσηδες, Λουίζα) με προβληματίζουν φοβερά επειδή τα παιδιά είναι καθυστερημένα και οι γονείς ψυχωτικοί...

δ) Κάποτε το οικογενειακό μου περιβάλλον ήταν πιο φυσιολογικό: Η αδελφή μου ήταν μια σεξουάλα καμαριέρα, τα ανήψια μου δυο κακομαθημένα μικρά, εγώ έμενα μόνη μου στο δικό μου διαμέρισμα. Τώρα η αδελφή μου έχει μεταλλαχτεί σε σούπερ γούμαν που αριστεύει στο πανεπιστήμιο, ενώ παράλληλα λύνει και δένει στα “Τρία Κυκλάμινα” όπου δουλεύει δωδεκάωρα! Ο Γιάννης είναι παντρεμένος με παιδί εδώ και τρία χρόνια, εργάζεται μόνιμα ως ναυαγοσώστης στον "Blue Rose", ενώ παράλληλα το παίζει επιχειρηματίας ψαράς με δικό του σκάφος 50.000 ευρώ που έχει αγοράσει με δικά μας λεφτά. Ο Θανάσης είναι ουσιαστικά άνεργος αλλά αγοράζει διαρκώς διάφορα ακριβά gadgets, μοτοσυκλέτες, ταξίδια, ενώ εξελίσσεται σε νευρασθενικό ψυχασθενές άτομο που ουρλιάζει με τις ώρες όταν κάποιος του φέρει την παραμικρή αντίρρηση. Όσο για μένα, τώρα μένω πλέον με τους γονείς μου και δεν έχω πια δικό μου χώρο ούτε χρόνο...

ε) Κάποτε το βασικό μου πρόβλημα ήταν η απόρριψη. Οι κλίκες των κυρίαρχων δρακοειδών/οφιοειδών υβριδίων ("συνανθρώπων") με απέρριπταν συστηματικά κι εγώ απορούσα και υπέφερα. Τώρα έχω ξεπεράσει εντελώς την απόρριψη αλλά το βασικό μου πρόβλημα είναι ότι αδυνατώ ν' απαλλαγώ από διάφορους τρελλούς που με έχουν κυκλώσει (φίλες και πελάτες)...

Διαδοχικές Αποδράσεις

Παρασκευή, 7 Οκτωβρίου 2011

Ξαφνικά θυμάμαι ένα μικρό ***μαγικό τελετουργικό*** (“πέτρωμα εχθρού”) που διάβασα στο Ίντερνετ, το οποίο πιθανόν να βοηθήσει την κατάσταση: Γράφω το όνομα “Καρολίνα Πάτση” σ' ένα λευκό χαρτί, το διπλώνω, το τοποθετώ κάτω από μεγάλη επίπεδη πέτρα και όλο αυτό μαζί το χώνω μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι στην αποθηκούλα της αυλής μας. Σκοπεύω να κάνω αμέσως το ίδιο και με τη Μαριάνθη αλλά μόλις πάω να βγω από την αποθήκη, τότε ακριβώς σπάει ο μεντεσές της πόρτας! Έτσι, καταφθάνει ο πατέρας μου για να τον κολλήσει, οπότε αναγκάζομαι να αναβάλω το σχέδιό μου για αργότερα. Εντέλει, θα καταφέρω να “πετρώσω” και τη Μαριάνθη την επόμενη μέρα.

Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου 2011

Εδώ και μια βδομάδα βρίσκομαι σε ψυχικό αναβρασμό, εφόσον μου είναι αδύνατο να χαλιναγωγήσω τις σκέψεις μου: Η υπόθεση “Πάτση” μου δημιουργεί έντονη εσωτερική αναταραχή, καθώς νιώθω ότι δεν μπορώ να υποφέρω αυτούς τους ανθρώπους. Όχι, δεν θα περιμένω μέχρι το τέλος της χρονιάς για να τους ξεφορτωθώ. Ακόμη κι αν τους κατέβαζα την τιμή στα 15 ευρώ την ώρα για να μη γκρινιάζουν, οι ψυχικές επιθέσεις θα συνεχίζονταν κανονικά. Ξέρω ότι η απαίσια συμπεριφορά τους δεν πρόκειται να αλλάξει σε καμία περίπτωση. Επιπλέον η Καρολίνα είναι τούβλο εκ φύσεως και δεν πρόκειται να πάρει ποτέ Proficiency.

Συνεπώς, αποφασίζω να ξεκινήσω άμεσα τη διαδικασία εξόδου από αυτή τη σφηκοφωλιά. Όσο πιο γρήγορα ξεμπερδέψω, τόσο το καλύτερο. Σήμερα κιόλας, κατά το μεσημέρι, τηλεφωνώ στη Μαριάνθη και με φωνή κάπως σπασμένη, της λέω πως "το σημερινό μάθημα αναβάλλεται επειδή μου συνέβη κάτι έκτακτο".
"Η μαμά είναι καλά;" με ρωτά ανήσυχη.
"Ας τα λέμε καλά", της κάνω αινιγματικά.
"Αλλά το μάθημα της Τετάρτης ισχύει", μου κάνει.
"Ναι, βέβαια..."

Τετάρτη, 12 Οκτωβρίου 2012

Αγωνιώ εδώ και δυο μέρες γι' αυτό το τηλεφώνημα, επειδή ακριβώς θεωρώ τους Πάτσηδες τρελούς και κακούς, άρα ικανούς για όλα. Είναι κάτι που πρέπει να γίνει όμως. Έτσι, κατά τις 11:00 το πρωί παίρνω τηλέφωνο τη Μαριάνθη και με φωνή ήρεμη, αργή και δυνατή, της ανακοινώνω ότι:
"Έχουμε κάποιες εξελίξεις: Για προσωπικούς λόγους δεν μπορώ πια να συνεχίσω τα ιδιαίτερα μαθήματα. Οπότε σταματάμε εδώ!"
Εκείνη εκπλήσσεται, ξαναρωτά αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα υγείας στην οικογένεια κι εγώ τη διαβεβαιώνω πως δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο.
"Αυτοί οι λόγοι δεν υπήρχαν πριν αρχίσουμε τα μαθήματα; Γιατι εμείς τώρα αγοράσαμε και βιβλία..." παραπονιέται.
"Ναι, το ξέρω, είναι άσχημο αυτό, λυπάμαι, αλλά δεν γίνεται αλλιώς"

Παραδόξως, η Μαριάνθη παίρνει το θέμα πολύ πιο ψύχραιμα απ' όσο περίμενα και στο τέλος μου λέει: "Σε περίπτωση που μπορέσετε αργότερα, σε λίγους μήνες ίσως, να συνεχίσουμε τα μαθήματα, πάρτε μας

τηλέφωνο”.
“Δε νομίζω, γι' αυτό καλύτερα βρείτε καμιά άλλη, για να μη χάσει η κοπέλα τη χρονιά της” απαντώ ψύχραιμα.
Τέλος. Αυτό ήταν. Ούτε φωνές, ούτε βρισιές, ούτε δράματα όπως φανταζόμουν. Απαλλάχτηκα!Αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...
... Βέβαια, το θέμα δεν τελειώνει ακριβώς εδώ. Πρέπει να ειδοποιήσω και τη Λουίζα πριν την προλάβει η Μαριάνθη. Της τηλεφωνώ, λοιπόν, αμέσως και την ενημερώνω ότι σταμάτησα τα μαθήματα με την Καρολίνα επειδή:
“Δεν έχω πια πολύ χρόνο για ιδιαίτερα αλλά και επειδή σε αυτή η οικογένεια είναι όλοι τρελοί! Τόσο τρελοί, ώστε κατά βάθος δεν χάρηκαν για την επιτυχία της κόρης τους!”
“Αν είναι δυνατόν” αναφωνεί η Λουίζα κατάπληκτη αλλά δεν μου φέρνει αντίρρηση. Αντίθετα, συμφωνεί ότι: “Η Μαριάνθη είναι κυκλοθυμική αλλά ο άνδρας της τελείως τρελός!”
“Εκεί μέσα είναι φρενοκομείο. Θα σου τα εξηγήσω όλα με λεπτομέρειες την Παρασκευή που θα έλθω για μάθημα”, της λέω.
“Εγώ λυπάμαι το καημένο κορίτσι που είναι πολύ καλό κι ευγενικό”, μου κάνει η Λουίζα χαμηλόφωνα. “Όλη μέρα γίνονται ομηρικοί καυγάδες κι αυτοί το βρίζουν, το χτυπούν και απειλούν ότι θα το διώξουν από το σπίτι και θα το αποκληρώσουν!”
“Σοβαρά; Εγώ είχα την εντύπωση ότι η Καρολίνα είναι καλομαθημένη και ότι της κάνουν όλα τα χατήρια!” απορώ.

Τελικά, η συμπεριφορά των Πάτσηδων αποδεικνύεται σχιζοφρενική, όχι μονάχα απέναντι σε μένα αλλά απέναντι σε όλους, ακόμη και στην ίδια τους την

μοναχοκόρη: Σε χαϊδεύουν, σου χαμογελούν, σου κάνουν κομπλιμέντα και πέντε λεπτά αργότερα σε βρίζουν και σε κοροϊδεύουν. Μουρλοί για δέσιμο...

Πέμπτη, 13 Οκτωβρίου 2011

Νωρίς το πρωί με παίρνει τηλέφωνο η Λουίζα στο σταθερό (ενώ της έχω πει ότι εργάζομαι τα πρωινά), η μητέρα μου το σηκώνει και αφηρημένη το δίνει σε μένα. Τέλος πάντων. Άλλο είναι το θέμα τώρα...

Η Λουίζα, πάντα χαμηλόφωνα, μου ανακοινώνει τα εξής: “Μήπως πρέπει να το ξανασκεφτείς για την Καρολίνα, ας είναι οι γονείς τρελοί, το παιδί είναι πολύ καλό, σε συμπαθεί και σε θέλει πολύ για δασκάλα, δεν θέλει άλλη, επιπλέον τώρα είναι δύσκολοι καιροί και είναι κρίμα να χάνεις λεφτά...”

“Δεν με συμπαθεί και τόσο, όσο λέει” απαντώ ήρεμα.

“Δηλαδή; Τι θες να πεις;”

“Η νεαρή αυτή είναι μεγάλη υποκρίτρια και ξεγελάει τους πάντες!” εξηγώ, αρχίζοντας να υψώνω τους τόνους. “Μόλις μπαίνω μέσα, με κριτικάρει συνεχώς για το κάθε τι: για το ντύσιμό μου, για τα μαλλιά μου, για τις κινήσεις μου· με κοροϊδεύει, με ειρωνεύεται, μου λέει ότι της δίνω κακό παράδειγμα...”

“Γιατί σου είπε πως της δίνεις κακό παράδειγμα;” απορεί η Λουίζα.

Της εξιστορώ τη φάση με τη τσάντα μου που έπεσε στο πάτωμα τον Απρίλη. Μετά της διηγούμαι την τελευταία φάση, που η μικρή είπε πως μοιάζω με νοσοκόμα.

“Απίστευτο... Ναι αλλά... βρε Υβόννη, η μικρή αυτή μεγαλώνει σε πολύ κακό περιβάλλον. Αν κοιμηθείς μια φορά με αλλοίθωρο, αλλοιθωρίζεις κι εσύ!”

“Η Καρολίνα είναι μια υποκρίτρια και μισή, σαν τη μάνα της! Θέλεις να σου πω τι λέει για τη κόρη σου;”

αναφωνώ εκνευρισμένη. “Λέει ότι η Ζαφειρία είναι μια χαμένη, κι αν η Καρολίνα δεν την έβαζε σε παρέες η Ζαφειρία δεν θα είχε ούτε μια φίλη και θα ήταν το φρικιό του σχολείου! Αυτά λέει!”
“Μα με τη Ζαφειρία φαίνονται να τα πηγαίνουν καλά, δεν μου έχει παραπονεθεί ποτέ για την Καρολίνα...”
“Η Ζαφειρία είναι μικρή και αθώα, δεν συνειδητοποιεί αυτά που λέει και κάνει η φιλενάδα της! Η Καρολίνα είναι παμπόνηρη, δεν είναι καθόλου αυτό που φαίνεται!”
“Καλά μου τα λέει ο Νώντας, λοιπόν: "η Υβόννη είναι σοβαρό άτομο" λέει, "δεν θα άφηνε μια μαθήτρια χωρίς λόγο"...”
“Η Καρολίνα δεν πρόκειται να πάρει ποτέ Proficiency γιατί είναι θεόχαζο το κορίτσι! Νομίζεις ότι εγώ θα άφηνα ένα παιδί καλό και έξυπνο, έστω κι αν είχα πρόβλημα με τους γονείς του; Ή πιστεύεις ότι εμένα μου αρέσει να πετάω λεφτά στον αέρα;” συνεχίζω ακάθεκτη. “Θα βρουν καμία άλλη που θα τους φάει δυο χρόνια κι ένα κάρο λεφτά, χωρίς να γίνει τίποτα!” καταλήγω.
“Όπως ακριβώς μου τά 'λεγε ο Νώντας. "Η Υβόννη είναι πολύ έντιμη" μου έλεγε”, καταλήγει η Λουίζα σκεπτική.

Σάββατο, 29 Οκτωβρίου 2011

Η συνέχεια της ιστορίας, όπως την άκουσα σήμερα το πρωί, που πήγα για έκτακτο μάθημα στα παιδιά της Λουίζας: Σχεδόν αμέσως οι Πάτσηδες προσέλαβαν άλλη καθηγήτρια, “καλή σαν την κυρία Υβόννη”, που βρήκαν από αγγελία στην εφημερίδα. Όμως, τους παράτησε μετά από δέκα μέρες, ύστερα από άγριο τσακωμό με τη Μαριάνθη. Γρήγορα πιστόλια...

“Εσύ πρέπει να ήσουν ήρωας που άντεξες ένα χρόνο εκεί μέσα!” μου είπε η Λουίζα.
“Πέρυσι σκεφτόμουν κι εγώ να τους αφήσω γύρω στα Χριστούγεννα· όμως, χάρη σε δικούς μου πολύ λεπτούς χειρισμούς, η κατάσταση βελτιώθηκε και πέρασε η χρονιά”, της εξήγησα.

Τέλος πάντων, μετά από όλες αυτές τις απίθανες περιπέτειες, φέτος έχω μονάχα τέσσερις μαθητές: τη Ζαφειρία που θα προετοιμαστεί για Proficiency και τα δυο αδέλφια, τον Παύλο και τη Λυδία Πανοπούλου. Λίγο αργότερα θα ξεκινήσει αγγλικά και ο πατέρας τους ο Λάμπρος, ο οποίος αποδεικνύεται ευσυνείδητος και μελετηρός μαθητής. Ωστόσο, αυτός θα σταματήσει τα μαθήματα μετά από έξι μήνες. Αναμενόμενο: Οι ενήλικες δεν διαρκούν περισσότερο...

Κυριακή, 30 Οκτωβρίου 2011

Έξοδος με την Ευγενία και τη Φιλιώ για καφέ στη Δάφνη. Αποφάσισα να βγω μαζί τους μετά από επανειλημμένες αναπάντητες και τηλεφωνήματα της δεύτερης. Σκοπός μου, να κόψω κίνηση και να δω τι θα κάνω με αυτές, οριστικά πια.

Σαφώς διέκρινα προσπάθειες επανόρθωσης από τις δυο τους εφόσον δεν με απομόνωσαν, ως συνήθως, παρά φρόντισαν να μιλάμε και οι τρεις μαζί. Ακόμη, η Ευγενία μου έφερε δώρο φο μπιζού κολλιέ και βραχιόλι, για τα γενέθλιά μου που τα είχε αγνοήσει επιδεικτικά το καλοκαίρι. Ωστόσο, δεν έλειψαν ορισμένα αρνητικά ***σημάδια της μοίρας:***

α) Φοβερή ταλαιπωρία για να πάω: Χρειάστηκε να πάρω δύο λεωφορεία κι ένα ταξί, και μου πήρε 75 λεπτά για να φθάσω στη Δάφνη. Άλλο τόσο έκανα για να γυρίσω σπίτι: Ως συνήθως, αυτές καθυστερούσαν να

σηκωθούν για να φύγουμε εγκαίρως και τελικά έχασα το λεωφορείο μου για ένα λεπτό. Περίμενα στη στάση για μισή ώρα, ώσπου ήλθε το Α4. Το πήρα, έκανε βόλτα σ' όλη την Ηλιούπολη και την Αργυρούπολη και τελικά κατέβηκα στον Άγιο Τρύφωνα.

β) Η Ευγενία εξακολουθεί να ισχυρίζεται ότι παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών έναντι 10 ευρώ την ώρα. Με νουθέτησε επειδή εγώ ζητώ 12-15 ευρώ και εκδήλωσε απορία, πώς βρίσκω μαθητές με τέτοιες τιμές.

"Αν είναι να διδάσκω Proficiency για 10 ευρώ την ώρα, καλύτερα να κάθομαι στο σπίτι μου", της είπα.

"Εντάξει, το Proficiency είναι δύσκολο αλλά το Lower είναι εύκολο! Γιατί ζητάς 15;" επέμενε εκείνη.

Είναι φανερό ότι η κυρία ζηλεύει και προσπαθεί να με πείσει να δουλεύω για το τίποτα. Παράλληλα, μας πουλάει φούμαρα πως έχει αρχίσει να ασχολείται με μεταφράσεις κειμένων.

γ) Δεν απέφυγα ορισμένες ηλίθιες αιχμές και αντιλογίες εκ μέρους τους:

"Δεν παρακολουθώ τούρκικες σειρές στην TV επειδή τις βρίσκω βαρετές", είπα σε μια στιγμή που το' φερε η κουβέντα.

"Εμένα μου αρέσουν ορισμένες", έσπευσε να δηλώσει η Ευγενία.

"Εγώ προτιμώ τις αμερικανικές, ειδικά τις κωμωδίες", συνέχισα.

"Αμερικανικές σειρές, τι βλακείες, βλακείες" έκανε τότε η Ευγενία με απαξιωτικό υφάκι, στραβώνοντας το μόνιμα στραβό στόμα της. Αμέσως μετά, οι δυο τους ακούμπησαν πίσω στις καρέκλες τους και άρχισαν να συζητούν για την υπόθεση ορισμένων τουρκικών σειρών, απομονώνοντάς με για κανένα τέταρτο. Μετά

με ξανάμπασαν στην κουβέντα όλο χαμόγελα.

δ) Δεν απέφυγα τα συνήθη σχόλια για τα μαλλιά μου και μερικές μάλλον έντονες θωπείες εκ μέρους της Φιλιώς, λίγο πριν χωρίσουμε: "Τι όμορφα τα μαλλάκια σου, μη τα κόβεις, κλπ"

Απλά, δεν πάει άλλο: Όσο περνούν οι μέρες το ένστικτό μου με ωθεί να μείνω μακριά από το ντουέτο Φιλιώ-Ευγενία. Η αλήθεια είναι πως από τότε που τις γνώρισα (αρχές του 2006) άσπρη μέρα δεν έχω δει, ενώ αντιμετωπίζω αφύσικα ψυχικά προβλήματα που άλλοτε δεν φανταζόμουν καν πως υπάρχουν! Πιο συγκεκριμένα: α) η δουλειά μου πάει από το κακό στο χειρότερο, β) χάνω μαθητές για τους πλέον απίθανους λόγους, γ) οι γονείς τους μοιάζουν να τρελαίνονται και μου επιτίθενται διαρκώς, ακόμη και όταν οι κρετίνοι τους πετυχαίνουν στις εξετάσεις, δ) τα ψυχικά προβλήματά μου αλλάζουν διαρκώς αποτρόπαιες μορφές και δεν λένε να εξαφανιστούν με τίποτα, ε) έχω πια απομονωθεί απ' όλες τις υπόλοιπες φιλενάδες μου. Οι μόνες με τις οποίες διατηρώ σταθερή επαφή εδώ και έξι χρόνια είναι η Ευγενία και η Φιλιώ, δηλαδή αυτές ακριβώς που ανέκαθεν βαριόμουν αφόρητα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φιλία έχω κάνει ως τώρα. *Αυτό το γεγονός είναι από μόνο του αρκετά περίεργο...*

Ιστορικό: Κατά τα έτη 2006-9, ο τρόμος των *σημείων* με εξώθησε να απομακρύνω πολλούς ανθρώπους από τη ζωή μου: i] Δεν επικοινώνησα ξανά με τη Ντένια επειδή έκρινα ότι δεν είχαμε πια κοινά σημεία αλλά κι επειδή εκείνη την εποχή μου ήταν πολύ επώδυνο ψυχικά να κάνω δίωρο ταξίδι μέσα σε τιγκαρισμένα λεωφορεία μέχρι τον Άγιο Νικόλαο, τρέμοντας μήπως από κάπου ακουστεί η λέξη "κόλαση". ii] Την

Περσεφόνη την απομάκρυνα επειδή της ξέφυγε μια συγκεκριμένη κουβέντα-ομολογία (27/11/2007). iii] Την Ειρήνη την έκοψα επειδή έκανε αρμένικες βίζιτες αλλά κυρίως επειδή συνήθιζε να προφέρει τη λέξη "κόλαση" πέντε λεπτά πριν φύγει. iv] Σταμάτησα τα μαθήματα στον Σάββα Ιορδάνου επειδή στο τελευταίο μάθημα του 2008 άρχισε να φωνάζει διαρκώς "Oh hell!" v] Τη Λουίζα την έκοψα επειδή την υποψιαζόμουν και αυτήν για διάφορα, vi] τη Λένα την παράτησα επειδή μου το' παιζε ξύπνια, ενώ ήταν απίστευτα βαρετή.

Τέλος πάντων, την εποχή εκείνη μου ήταν πολύ επώδυνες οι συναναστροφές και οι μετακινήσεις, για τον φόβο των *σημείων*. Ωστόσο, ήμουν διατεθημένη δυο φορές το μήνα να κατεβαίνω με λεωφορείο στην Αθήνα και να κάθομαι επί τρεις ώρες μέσα σε πολύβουες καφετέριες, όπου από στιγμή σε στιγμή θα μπορούσε να ακουστεί η επίμαχη λέξη – και συνήθως όλο και κάποιος από τους θαμώνες ή τους περαστικούς την φώναζε, ή την έλεγαν τυχαία οι φιλενάδες μου. Κι όμως, παρά τον τρόμο που βίωνα και την απίθανη ανία που υπέμενα με αυτές τις δυο, συνέχιζα όλα αυτά τα χρόνια να βγαίνω μαζί τους, χωρίς καν να σκεφτώ να αραιώσω τις συναντήσεις, όπως κάνω φέτος! Τις ακολουθούσα παντού, λες και ήμουν μαγνητισμένη!

Βέβαια, όλες οι φιλενάδες που είχα ως τώρα αποδείχτηκαν λίγο-πολύ φίδια: Η Λουίζα και η Πέρσα μου έχουν κάνει και αυτές μάγια, ωστόσο αυτές τις γνώριζα πολύ πιο πριν από την Ευγενία και τη Φιλιώ, άρα η η όποια μαγεία τους δρούσε και πριν το έτος 2006. Ιδιαίτερα τα μάγια της Περσεφόνης ήταν αυτά που μου προκάλεσαν καταιγισμό *σημείων* και αφόρητο εσωτερικό τρόμο από το καλοκαίρι του 2005 και μετά, πράγματα που αντιμετώπισα και σχεδόν ξεπέρασα μέσα

σ' ένα χρόνο. Όσο για τα μάγια της Λουίζας, μάλλον έχουν το χαρακτήρα “δεσίματος” και πιθανότατα ουδεμία σχέση με τον μεταφυσικό τρόμο.

Ωστόσο, από τότε που γνώρισα την Ευγενία και τη Φιλιώ η κατάσταση άρχισε παραδόξως να επιδεινώνεται ξανά, ώσπου κορυφώθηκε με το επαναλαμβανόμενο *εφιαλτικό μήνυμα* “κόλαση” στα όνειρά μου. Θυμάμαι, τις δυο πρώτες βδομάδες του Αυγούστου 2006 η ζωή μου φαινόταν να παίρνει μια αναπάντεχη ανοδική πορεία: Είχα αρχίσει να εκλογικεύω και να ελέγχω τον πανικό των *σημείων,* ενώ παράλληλα η φιλία μου με τον Βίκτωρα βρισκόταν σε ανέλπιστα καλό δρόμο. Τότε, όμως, από τη μία μέρα στην άλλη, όλα ανατράπηκαν: Στις 15 Αυγούστου πρωτοεμφανίστηκε το ***εφιαλτικό μήνυμα*** στα όνειρά μου, ενώ ταυτόχρονα η συμπεριφορά του Βίκτωρα έγινε αλλοπρόσαλλη: ξαφνικά άρχισε να με κοροϊδεύει και να ενδιαφέρεται περισσότερο για το δίδυμο Φιλιώ-Ευγενία παρά για εμένα, μέχρι που χωρίσαμε άδοξα.

Έχω, λοιπόν, την έντονη υποψία ότι η Ευγενία, με συνεργία της Φιλιώς, μου εξαπολύει μάγια συνεχώς, τα οποία μου καταστρέφουν τη ζωή, ενώ παράλληλα ενισχύουν τρόμους, ανασφάλειες, καθώς και οποιαδήποτε άλλη δαιμονική δράση εναντίον μου.

Σχετικά με το “γιατί”: Κατ' αρχήν, η Ευγενία με ζηλεύει επειδή είμαι πολύ νεώτερη και ομορφότερη από αυτήν. Οι πολυάριθμες και εντονότατες ρυτίδες στο λαιμό και στο πρόσωπό της φανερώνουν γυναίκα που πλησιάζει τα 70 κι όχι τα 50 όπως διατείνεται. Ούτε πιστεύω ότι παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Αυτή δεν μπορεί καν να μιλήσει καθαρά, ποιός θα την προσλάμβανε για μαθήματα; Πιθανότατα εισπράττει κάποια αναπηρική σύνταξη κι αυτό είναι όλο. Επιπλέον,

οι δυο κυρίες πρέπει να ενοχλούνται επειδή ορισμένες φορές τολμώ να ξεκινώ συζητήσεις για διάφορα κοινωνικά ή φιλοσοφικά θέματα, που σ' εκείνες φαίνονται κινέζικα. Νομίζουν ότι τους πουλάω πνεύμα, τόσο κομπλεξικές είναι! Όσο για το Βίκτωρα, μόλις οι κυρίες πήραν χαμπάρι ότι κάτι πάει να γίνει ανάμεσα σε αυτόν και σε μένα, ζήλεψαν και αποφάσισαν να μας τα χαλάσουν – παρόλο που καμία από τις δυο δεν ενδιαφερόταν ερωτικά γι' αυτόν. Γύρευε τι λόγια του 'βαλαν, πώς τον επηρέασαν, ήταν κι εκείνος μαλάκας, ενώ δεν αποκλείω και άλλου τύπου ενέργειες...

Ενοχοποιητικά στοιχεία: α) Η φιλία με την Ευγενία και τη Φιλιώ είναι η μόνη κατάσταση στη ζωή μου που συμβαδίζει απόλυτα με τον πολλαπλό μεταφυσικό τρόμο ο οποίος με καταδιώκει τα τελευταία έξι χρόνια περίπου. Την Περσεφόνη την ήξερα και πιο πριν, τη Λουίζα επίσης.

β) Η ασχήμια της Ευγενίας απλά δεν είναι φυσιολογική. Δύσκολα συναντάς τόσο κακομούτσουνο άτομο, ουσιαστικά παραμορφωμένο, με τόσο αφύσικες και βαθιές ρυτίδες -ανεξαρτήτως ηλικίας. Η αλλόκοτη σκληράδα στις εκφράσεις, το στραβό στόμα, οι μάλλον αφύσικοι μορφασμοί, παραπέμπουν σε εικόνες δαιμονισμού! Η κοπέλα θα μπορούσε άνετα να πρωταγωνιστήσει στον “Εξορκιστή” χωρίς να χρειάζεται μακιγιάζ! Ως τώρα υπέθετα πως έχει γίνει έτσι εξαιτίας της νόσου Wilson από την οποία πάσχει. Είναι έτσι όμως; Η εν λόγω νόσος προκαλεί μεν κάποιους μορφασμούς, όχι όμως ρυτίδες ή παραμόρφωση. Θυμάμαι, όταν την είχα πρωτοδεί, φοβήθηκα τόσο από την ασχήμια της, ώστε μου ήλθε να το βάλω στα πόδια. Μάλλον έπρεπε να το είχα κάνει...

γ) Στις αρχές της γνωριμίας μας, η Ευγενία με τάραζε στις φωτογραφίες με το κινητό της -καμιά δεκαριά κάθε φορά! Βέβαια, πολλές φωτογραφίες βγάζαμε και αργότερα, όταν αρχίσαμε να βγαίνουμε όλοι μαζί -σα να ήμασταν χαζά δεκαπεντάχρονα. Τις τελευταίες φωτογραφίες τις τράβηξαν το καλοκαίρι. Καμιά φορά μου δίνουν μια δική μου φωτογραφία αλλά ποτέ δεν μου δίνουν δική τους, ή έστω μια κοινή πόζα.

δ) Κάθε φορά που συναντιώμαστε εδώ και πεντέμισι χρόνια, ιδίως πριν αποχωριστούμε, οι κυρίες δεν παραλείπουν να μου κάνουν επίμονα κομπλιμέντα και θωπείες για "τα μαλλάκια μου". Δεν αποκλείεται να μου τραβάνε και καμιά τρίχα χωρίς να το παίρνω χαμπάρι...

Κατακλείδα: Το εν λόγω δίδυμο μου βγάζει κάτι πολύ αρνητικό, που δεν το υποφέρω με τίποτα πια. Ως πρόσφατα η αρνητικότητα που μου εξέπεμπαν ήταν πνιγηρή, δεν μπορούσα να τη συνειδητοποιήσω· τις βαριόμουν αφόρητα, έβγαινα όμως μαζί τους. Τώρα όμως, δεν τις αντέχω πλέον.

Όπως και νά 'χει, προτιμώ να εμπιστευτώ το ένστικτό μου και να απομακρυνθώ από αυτές τις δυο το συντομότερο δυνατόν. Σε πρώτη φάση, θα συνεχίσω τις εξόδους μαζί τους αλλά όχι πάνω από μια φορά το μήνα. Σε περίπτωση που παρατηρήσω ξανά ότι με απομονώνουν, με κοροϊδεύουν ή μου παραπάνε κόντρα, θα τις κόψω αυτομάτως, χωρίς δεύτερη κουβέντα...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβρης - Οκτώβρης 2011): Στις αρχές του Σεπτέμβρη ο πατέρας μου ονειρεύτηκε ότι τα σπίτια μας είχαν αρπάξει φωτιά, ενώ ένας νέγρος με γένια ήταν στην εξώπορτα και κοίταζε μάλλον απειλητικά. *Το όνειρο παραπέμπει σαφώς στο νέγρο Sam Kusba και στα μάγια που μου*

(έχει) κάνει...

Τέλος πάντων, αυτούς τους μήνες δεν είδα καμία αξιόλογη βελτίωση: Κατά μέσο όρο είχα 5 υπναγωγικά οράματα φωτιάς, 6 όνειρα με φλόγες και 2 φορές το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση".

* * * *

Σάββατο, 12 Νοεμβρίου 2011

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι κάπου κοντά στην οδό Γούναρη. Αφήνομαι και πετώ ανάσκελα, ελεύθερα, γοργά, πάνω από ήσυχους δρόμους. Παρατηρώ όμορφα κουκλίστικα σπίτια με κόκκινες γυρτές στέγες και πυργίσκους μέσα σε δενδρόφυτα σοκάκια. Η εμπειρία διαρκεί αρκετή ώρα και την απολαμβάνω. Καταλήγω σ' ένα ξέφωτο, όπου σταματώ την πτήση μου και παρακολουθώ έναν λευκό δεξιόστροφο ανεμοστρόβιλο που αρχίζει να σχηματίζεται λίγο πιο πέρα. Όμως, γρήγορα διαλύεται στον αέρα πριν ολοκληρωθεί. *Χρόνια είχα να βιώσω κάτι τόσο δυνατό και όμορφο...*

Ψυχική Εμπειρία: Αργότερα, ξυπνώντας το πρωί, μου ήλθε μια ασυνήθιστη υπναγωγική εικόνα που κράτησε μερικά δευτερόλεπτα: Ένα αντρικό πρόσωπο μεσήλικα, με περίεργη ανοιχτογάλανη επιδερμίδα, λευκά μαλλιά, ανεπτυγμένο κρανίο, μεγάλα μάτια με μακριά βλέφαρα, ήρεμο σοφό σοβαρό βλέμμα, πρόσωπο μάλλον γωνιώδες -σαν εξωγήινο...

Τετάρτη, 16 Νοεμβρίου 2011

Είναι ήδη μεσημέρι όταν η μαμά ξαφνικά με πληροφορεί ότι σήμερα ο Νάσος έχει ραντεβού στις 16:30 με τη δερματολόγο στο ΙΚΑ, για να του γράψει την ένεση που κάνει για την ψωρίαση μια φορά στους

τρεις μήνες. Ανησυχώ κάπως, επειδή έχω κι εγώ ραντεβού με τη νευρολόγο στο ΙΚΑ, ειδικά σήμερα στις 15:50, για να μου γράψει τα αντιεπιληπτικά χάπια.
“Πότε κλείσατε το ραντεβού του Θανάση;” ρωτώ ήρεμα.
“Το κλείσαμε χθες!” μου απαντά η μαμά.

Απορώ, επειδή τα δικά μου ραντεβού στους γιατρούς του ΙΚΑ κλείνονται πάντα ένα μήνα μετά το τηλεφώνημα. Πώς λοιπόν ο Νάσος κανονίζει πάντα την επόμενη ή τη μεθεπόμενη μέρα; Για παράδειγμα, η γιατρός μου έχει γράψει κάτι εξετάσεις αίματος από τον Ιούλιο, τις οποίες δεν έχω κάνει ακόμη επειδή στο ΙΚΑ μου λένε ότι για να κλείσω το σχετικό ραντεβού πρέπει να περάσω από τα γραφεία τους στις 7:30 το πρωί ακριβώς και η εξέταση θα γίνει ένα μήνα μετά. Ο μπαμπάς όμως πηγαίνει ό,τι ώρα θέλει για να κανονίσει ραντεβού για εξετάσεις αίματος του Νάσου. ***Μυστήρια*** πράγματα...

Τέλος πάντων, θεωρώ ότι εφόσον οι ώρες μας δεν συμπίπτουν, θα προφθάσω να πάω χωρίς να πέσω πάνω στον ανηψιό μου. Ξεκινώ με τα πόδια στις 15:00 το μεσημέρι, αφού δικαιολογούμαι στους γονείς μου ότι θα πάω σε κινέζικο εστιατόριο με την Περσεφόνη. Φθάνω στο ΙΚΑ στην ώρα μου, όμως βλέπω ότι υπάρχει γενική καθυστέρηση και στις 15:50 βρίσκεται άλλος μέσα στο ιατρείο, ο οποίος έχει έλθει πριν από μένα. Στο μεταξύ, συνειδητοποιώ ότι η πόρτα της δερματολόγου είναι ακριβώς δίπλα από την πόρτα της νευρολόγου -δηλαδή, αν έλθει ο Νάσος θα με δει οπωσδήποτε. Η ώρα περνά, ρίχνω μια ματιά στα ραντεβού της δερματολόγου και ανακαλύπτω ότι ο Θανάσης αναμένεται στις 16:20.

Στο μεταξύ, ο τύπος δεν λέει να βγει από το ιατρείο της νευρολόγου κι εγώ αδημονώ, καθώς

σκέφτομαι ότι καλό είναι να μη με βρει ο Νάσος εκεί όταν έλθει: Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να μάθει η οικογένεια ότι επισκέπτομαι νευρολόγο και μάλιστα του ΙΚΑ. Αν το μάθουν, θα αρχίσουν ερωτήσεις "τι και πώς", χώρια που θα αποκαλυφθεί ότι δεν πληρώνω πια ΤΕΒΕ, "άρα δίνε κι άλλα λεφτά στο Θανάση και στο Γιάννη", χώρια η γκρίνα "Χωρίς το ΤΕΒΕ πας χαμένη, το ΤΕΒΕ είναι το μέλλον σου" κλπ. Στις 16:12 ο τύπος δεν έχει βγει ακόμη από το ιατρείο κι εγώ κρίνω ότι δεν μπορώ να διακινδυνεύσω περισσότερο να αποκαλυφθώ στην οικογένεια. Έτσι, αποχωρώ βιαστικά από το ΙΚΑ και χάνω το ραντεβού μου...

Ο ανωτέρω ***Συντονισμός του Matrix*** μου προκαλεί έντονη πνευματική σύγχυση σε όλο το δρόμο, ενώ επιστρέφω με τα πόδια στο σπίτι. Ωστόσο, με οδηγεί και σε ορισμένες συνειδητοποιήσεις, καθώς θυμάμαι ότι και τον Ιούλιο που πήγα να μου γράψουν τα χάπια, συνάντησα απρόβλεπτα εμπόδια: Κατ' αρχάς, μου είχαν δώσει λάθος ώρα ραντεβού από το τηλέφωνο, οπότε αναγκάστηκα να περιμένω μιά ώρα επιπλέον. Έπειτα, η υπάλληλος που έχει αναλάβει το δύσκολο έργο να βάζει σφραγίδα και υπογραφή στις ιατρικές συνταγές ξέχασε την υπογραφή, οπότε όταν πήγα στο φαρμακείο δεν μπορούσαν να μου δώσουν τα φάρμακα. Έτσι αναγκάστηκα να ξαναπάω στο ΙΚΑ για τη ρημάδα την υπογραφή.

Ειδικά η σημερινή συγκυρία, είναι σα να μου λέει ότι *δεν πρέπει να παίρνω αυτά τα χάπια.* Ίσως πρέπει να δοκιμάσω άλλες προσεγγίσεις. *Τι, όμως; Οργονίτες; Τάχυον;* Πάντως, σύμφωνα με τις προσωπικές μου εμπειρίες, το ΙΚΑ δεν παρέχει σοβαρή ιατρική περίθαλψη, ιδιαίτερα αν υπάρχει κάποιο περίεργο πρόβλημα υγείας σαν το δικό μου. Επιπλέον, υποψιάζομαι ότι

μέσω της κρατικής ιατρικής περίθαλψης γίνεται φακέλωμα των πολιτών με βάση τον ιατρικό τους φάκελο – πράγμα που εμένα τουλάχιστον δεν με συμφέρει καθόλου...

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου 2011

Απόψε έχω κανονίσει βραδινή συνάντηση με τις βλαμμένες στην Αθήνα. Το πόσο βαριέμαι, δύσκολα περιγράφεται. Εντέλει, όταν φθάνω στο σημείο του ραντεβού, βλέπω μόνο τη Φιλιώ. Η Ευγενία προτίμησε να μείνει στο σπίτι επειδή είχε κάποιες δουλειές, λέει. Καλύτερα· όταν είμαστε οι δυο μας με τη Φιλιώ, περνάμε πιο ευχάριστα. Σε μια στιγμή, η φιλενάδα μου εκμυστηρεύεται ότι πρόσφατα πήρε νέο δάνειο από την τράπεζα, άλλα 10.000 ευρώ, για να πληρώνει το παλιό, το οποίο έχει βγει πλέον εκτός ελέγχου. *Αλήθεια, πώς τα καταφέρνει έτσι; ένα κάρο λεφτά βγάζει, μένει με τους γονείς της, άρα οικιακά έξοδα δεν έχει. Πώς, λοιπόν, κατορθώνει να χρωστάει τόσα λεφτά; Από κει να καταλάβεις τι ούφο είναι,* συλλογίζομαι αλλά, φυσικά, δεν λέω το παραμικρό.

Κατά τ' άλλα: Μετά από μεθοδική αργοπορία της Φιλιώς, αποχωρούμε από την καφετέρια στις 23:26 ακριβώς. "Ωραία, θα προλάβουμε και τα λεωφορεία μας!" δηλώνει χαρωπά η φίλη μου, εγώ όμως χάνω το λεωφορείο των 23:30 για ένα δευτερόλεπτο. Ετούτη τη φορά, όμως, αντί να περιμένω μισή ώρα στη στάση για το επόμενο, παίρνω ταξί και φθάνω στο σπίτι άνετα και ωραία. Από την επόμενη φορά, θα δω τι θα κάνω μ' αυτές: Μάλλον θα φροντίσω να φεύγω μόνη μου νωρίτερα. Και στην πρώτη μαλακία που θα κάνουν, θα τις παρατήσω οριστικά...

Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου 2011

☺ Σήμερα το πρωί μπαίνει ξαφνικά στην κάμαρά μου ο Τώνης, με βλέπει με τα εσώρουχα και αναφωνεί: "Νονά, είσαι γκόμενες!". Ύστερα τρέχει στο σαλόνι, όπου βρίσκεται η μητέρα μου, και φωνάζει όλο χαρά: "Η νονά είναι γκόμενες!"

Λίγο αργότερα πηγαίνουμε στην κουζίνα, όπου μαγειρεύει η μαμά. Κάθομαι κοντά στο τραπέζι και ο μικρός έρχεται και σκαρφαλώνει στην αγκαλιά μου. Φτιάχνουμε κέηκ, ο Τώνης προσφέρεται να βοηθήσει και ανακατεύουμε μαζί το μίγμα. Μετά, ο μικρός παίρνει μια χτένα από το λουτρό και θέλει σώνει και καλά να με χτενίσει. Το χτένισμα θα κρατήσει καμιά ώρα, με μπόλικη ευσυνειδησία και χαρά. Τα χεράκια του πονούν, του λέω να σταματήσει αλλά αυτός δεν τα παρατάει με τίποτα.

Τελικά σταματάμε όταν καταφθάνει η αδελφή μου και πηγαίνουμε να του αγοράσουμε δυο φόρμες από ένα όχι τόσο κοντινό μαγαζί. Επιστρέφουμε όλο το δρόμο με τα πόδια· ο μικρός είναι ακούραστος και γλυκούλης. Μόνο, κάποια στιγμή μας πετάει: "Δεν μου αρέσουν αυτά που μου πήρατε! Να τα πάμε πίσω!"

Το μεσημέρι ξαπλώνουμε μαζί στο κρεβάτι μου και αμέσως ο Αντωνάκης απλώνει τα χεράκια του γύρω στο λαιμό μου. "Τη φυλάω!" εξηγεί γλυκά στη μητέρα μου, η οποία κάθεται δίπλα του για να του πει παραμύθι. Αυτός, όμως, δεν κοιμάται με τίποτα. Θέλει συνεχώς να ασχολείται μαζί μου, να με χαϊδεύει, να μου πειράζει τα μαλλιά, να με αγκαλιάζει. Κάποια στιγμή του γυρίζω την πλάτη, αυτός όμως με χτυπάει για να γυρίσω ξανά προς το μέρος του. Εντέλει σηκωθόμαστε και οι δυο ύστερα από μία ώρα...

Σάββατο, 26 Νοεμβρίου 2011
☺ Η Μαρίνα μας άφησε για λίγες ώρες τον Αντώνη επειδή πήγε για ψώνια μαζί με το Θανάση, για να αγοράσει ο θείος ρουχαλάκια στον ανηψιό του. Στην αρχή ο μικρός έκλαιγε με δάκρυ κορόμηλο, με το ένα μάγουλο ακουμπισμένο πάνω στον τοίχο, ζητώντας επίμονα τη μαμά του. Μετά, ήλθε στην αγκαλιά μου και δεν ξεκολλούσε με τίποτα. Τα κάνει κάτι τέτοια τελευταία, που δεν τα έκανε πριν. Υποψιάζομαι ότι ο Τώνης νιώθει ανασφάλεια επειδή έχει ορισμένα προβλήματα στον παιδικό σταθμό. Άρχισα, λοιπόν, να τον ψαρεύω και μου εκμυστηρεύτηκε ότι τον ενοχλούν συνεχώς δυο αγόρια, που έρχονται κάθε τόσο και τον βαράνε επειδή έτσι τους αρέσει.
“Εσύ τι κάνεις όταν σε χτυπάνε; Κάθεσαι και τις τρως; Δεν τους ρίχνεις καμία;” τον ρωτάω.
“Όχι, δεν θέλω να χτυπάω τα παιδάκια, επειδή μετά η δασκάλα με μαλώνει!”
“Και τι κάνει η δασκάλα σ' αυτά τα παιδιά;” ρωτώ.
“Τους βάζει και κάθονται χώρια, για τιμωρία!”
“Εσύ να το λες πάντα στη δασκάλα, όταν σε πειράζουν αυτά τα βλαμένα!” τον συμβουλεύω.
“Δεν είναι βλαμμένα, είναι κακά παιδιά!” είναι η άποψη του Αντωνάκη.
“Σε πειράζουν επειδή εσύ είσαι πιο όμορφος και πιο έξυπνος από αυτούς!” του λέω.

Κατόπιν, παίξαμε μ' ένα μπαλάκι για καμιά ώρα και τελικά ξαπλώσαμε μαζί στο κρεβάτι μου. Του είπα μερικά παραμυθάκια, ο Τώνης δεν έλεγε να κοιμηθεί, οπότε ήλθε η μητέρα μου έξω από την πόρτα κι έσυρε το χέρι της πάνω στο ξύλο για να κάνει θόρυβο. “Ο δράκος! Κοιμήσου!” είπα στο μικρό, που έπεσε ξερός πάνω στο μαξιλάρι μου και αποκοιμήθηκε στη στιγμή.

Μετά από λίγο κοιμήθηκα κι εγώ. Ονειρεύτηκα τη Σταυράκαινα να μου βάζει κάτι σαν χαλασμένη τροφή στο στόμα μου, που την έβγαλα και την πέταξα στα σκουπίδια...⇧

Κι ένα ***μυστήριο:*** Μόλις κατέφθασε ένα περίεργο μακρόστενο δέμα από το εξωτερικό για το Γιάννη. Ο ανηψιός μου ζήτησε να μην μιλήσω σε κανέναν από την οικογένεια γι' αυτό. Όπως διαπίστωσα από τα επισυναπτόμενα χαρτιά, πρόκειται για ένα μεγάλο, αληθινό σπαθί αξίας 388 ευρώ, το οποίο μάλλον το χρειάζονται τα ανήψια μου για την εξάσκηση στο νινζίτσου. Όλα τα 'χαν, αυτό τους έλειπε -ειδικά ο Γιάννης, που όλο κλαίγεται ότι πνίγεται στα χρέη και δεν έχει να φάει...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβρης 2011): Κατά την πρώτη εβδομάδα του Νοέμβρη ταλαιπωρούμαι από άσχημο συνάχι, το οποίο επιδεινώνει τις υπναγωγικές παραισθήσεις και μου κάμπτει το ηθικό. Ωστόσο, στις 6 του μήνα βλέπω ένα ενδιαφέρον ***Διαυγές Όνειρο:*** Ακούω μια τραγουδιστή φωνή που μιλά για τον “παράδεισο ψηλά στον ουρανό”. Σηκώνω το κεφάλι, παρατηρώ τα σύννεφα και αρχίζω να υψώνομαι συνειδητά. Πετώ όλο και ψηλότερα, όλο και πιο γρήγορα, χωρίς σώμα. Η αίσθηση είναι υπέροχη αλλά εμπεριέχει ένα ψήγμα φόβου...⇧

Στις 9 Νοεμβρίου μου 'ρχεται μια τρελή ιδέα: Στο εξής να κοιμάμαι τις νύχτες με αναμμένο και φορτισμένο το κινητό πάνω από το προσκέφαλό μου. Υπολογίζω ότι το μαραφέτι εκπέμπει σίγουρα κάποιο είδος αρνητικής ακτινοβολίας, η οποία πιθανόν να εξουδετερώνει κάπως την επίσης αρνητική ακτινοβολία που μου δημιουργεί τα οράματα φωτιάς.

Στη εβδομάδα που ακολουθεί, τα όνειρά μου

γίνονται πιο έντονα και τα θυμάμαι καλύτερα. Όμως οι υπναγωγίες δεν εξαφανίζονται, αντίθετα πληθαίνουν -αν και γίνονται πιο σχηματοποιημένες. Άρα, η ακτινοβολία του κινητού επηρεάζει όντως την κατάσταση αλλά όχι με τον επιθυμητό τρόπο, εφόσον δεν εξαλείφει αλλά μάλλον ενισχύει τις υπναγωγικές ενοχλήσεις. *Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι τα* ***οράματα φωτιάς*** *είναι ηλεκτρο-μαγνητικό φαινόμενο, δηλαδή από κάπου εκπέμπονται στον εγκέφαλο μου, με τη μορφή κυμμάτων.*

Τέλος πάντων, αυτός ο μήνας πήγε χάλια -μάλλον εξαιτίας του συναχιού: Μου ήλθαν 9 οράματα φωτιάς και αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες. Οι υπόλοιπες ενοχλήσεις κινήθηκαν στα πλαίσια των προηγούμενων μηνών.

Αλλαγή Πορείας

Παρασκευή, 2 Δεκεμβρίου 2011

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Από χθες δοκιμάζω τους οργονίτες, μια πυραμίδα για την κρεβατοκάμαρά μου κι ένα μενταγιόν για μένα. Μερικά λεπτά αφού τοποθέτησα την πυραμίδα στο προσκέφαλο πάνω από το κρεβάτι μου, κατέφθασε ο Νάσος. Εισέβαλε στην κάμαρά μου σαν υπνωτισμένος (ποτέ δεν μπαίνει), στάθηκε για λίγες στιγμές πάνω από το κρεβάτι αλλά δεν είπε κουβέντα, σαν να μην παρατήρησε το νέο μου απόκτημα. Ούτε εγώ ανέφερα το παραμικρό.

Το μεσημέρι ξάπλωσα με την πυραμίδα οργονίτη πάνω από το κεφάλι μου. Αμέσως ένιωσα ένταση κι έναν ελαφρό μα επίμονο πονοκέφαλο, σε σημείο που έσπρωξα την πυραμίδα πιο πέρα. Ο πονοκέφαλος και η σκοτούρα κράτησαν όλο το απόγευμα.

Μετά τα μεσάνυχτα βίωσα μια πολύ ζωντανή ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Περπατώ μαζί με τη μητέρα μου σε κοντινούς δρόμους και αρχίζει να με νουθετεί επειδή δεν εγκρίνει το όμορφο καλοκαιρινό πράσινο φόρεμα που φοράω. Εγώ νευριάζω, εκείνη επιμένει κι αρχίζουμε τον καυγά μέσα στο δρόμο: “Μακάρι να μη με έκανες ποτέ!” της φωνάζω και τελικά καταλήγω να τη βρίζω συνεχώς “Άει στο διάολο!”, ενώ ταχύνω το βήμα μου για να της ξεφύγω. Όμως, η φωνή της αντηχεί παντού όσο κι αν προπορεύομαι, οπότε εξακολουθώ τα “Άει στο διάολο” αρκετά δυνατά για να μη την ακούω. Μπροστά μου ορθώνεται μια ψηλή λευκή μάντρα, την υπερπηδώ αποφασιστικά αλλά μετά βλέπω μια άλλη και

μετά μια άλλη...

Ερμηνεία: Η μητέρα μου ανέκαθεν με επηρέαζε υπερβολικά, δεν μου επέτρεπε να παίρνω καμία πρωτοβουλία, ενώ ακόμη και τώρα φροντίζει να διορθώνει το παραμικρό που πάω να κάνω. Δεν της δίνω πια σημασία αλλά μάλλον είναι πολύ αργά, το κακό έχει ήδη γίνει από την παιδική ηλικία. Οι λευκοί τοίχοι συμβολίζουν αθωότητα, φως, αλλά και τη ζωή μου που παραμένει άδεια παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου...

Σάββατο, 3 Δεκεμβρίου 2011

Αστρική Προβολή: Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, βγαίνω συνειδητά από το σώμα μου, υψώνομαι εύκολα ως το ταβάνι και κατευθύνομαι προς τη μισόκλειστη πόρτα. Ωστόσο, δεν μπορώ να προχωρήσω έξω από εκεί. Επιστρέφω στο κρεβάτι και στο σώμα μου, και τότε φθάνουν στ' αυτιά μου εκκλησιαστικές ψαλμωδίες. Ξυπνώ με την αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά με όλα αυτά, παρόλο που η απροσδόκητη αυτή εμπειρία με έχει ενεργοποιήσει ευχάριστα...

Εκπαίδευση, Μυστικά και Ψέματα: Οι καινούργιοι μου μαθητές, ο Παύλος και η Λυδία, αποδεικνύονται πολύ καλές περιπτώσεις: επιμελείς, προσεκτικοί, υπάκουοι, ευγενείς. Το αγόρι έβγαλε πέρυσι την 1η γυμνασίου με γενικό βαθμό 19, ενώ η μικρή είναι κι αυτή άριστη μαθήτρια της 6ης δημοτικού. Δεν έχω κάποιο πρόβλημα με αυτούς τους ανθρώπους, γενικά είναι γελαστοί κι ευγενικοί μαζί μου.

Ωστόσο, δεν μπορώ να αγνοήσω ένα διαρκές άγχος που τους διακατέχει σχετικά με την πρόοδο των παιδιών -ιδίως του αγοριού. Μετά από κάθε μάθημα πάντα με ρωτάνε πως πήγε και δείχνουν μια σχετική καχυποψία όταν λέω ότι όλα είναι εντάξει. Ιδίως η Ζέτα,

η μητέρα τους, επαναλαμβάνει σπόντες του τύπου “να καταλαβαίνουν αυτά που κάνουν, έτσι;”, εγώ πάντα την διαβεβαιώνω ότι τα παιδιά καταλαβαίνουν κι εκείνη μου πετάει ένα αινιγματικό “Εσύ ξέρεις...” *[μια μικρή δόση Πάτση την έχει]*.

Πραγματικά πάντως, έχω αρχίσει να απορώ για την έντονη καχυποψία που δείχνουν οι σημερινοί γονείς απέναντι στους δασκάλους. *Δεν τα είχα αυτά κάποτε...* Μου κάνουν χαζοέλεγχο σε κάθε μάθημα, δίνοντας έμφαση στο αν τα παιδιά έχουν καταλάβει το μάθημα, αφήνοντας έντεχνα να εννοηθεί πως αν ο φωστήρ δεν κατάλαβε κάτι, φταίω εγώ. Κατά τη γνώμη μου, αυτό συμβαίνει επειδή οι γονείς ξέρουν ότι τα φυντάνια τους δεν είναι τόσο ιδιοφυίες όσο υποτίθεται πως είναι. Για παράδειγμα, ο Παύλος είναι μεν καλός μαθητής αλλά εγώ τον αξιολογώ γύρω στο 15-16, όχι περισσότερο. Το 19 το παίρνει, κατά πάσα πιθανότητα, με την επίδραση κάποιου “μέσου”.

Στη σύγχρονη εποχή η μεγάλη πλειοψηφία των παιδιών είναι χαμηλών δυνατοτήτων. Ακόμη και οι λεγόμενοι “άριστοι μαθητές” αποδίδουν όσο λύνουν ασκήσεις τυφλοσούρτες. Έτσι και τους βάλεις μια άσκηση που να απαιτεί λίγη φαντασία και δημιουργικότητα, τα κάνουν θάλασσα. Οι περισσότεροι δεν θα περνούσαν καν την τάξη, αν δεν δούλευε “δάκτυλος”.

Οι σημερινοί γονείς παίζουν συστηματικά το παιγνίδι “έλεγχος και τρομοκρατία” απέναντι στους δασκάλους, έτσι ώστε οι τελευταίοι να αισθάνονται διαρκώς υπόλογοι, αγχωμένοι, ένοχοι, και να μην τολμούν καν να σκεφθούν ότι ο εκάστοτε φωστήρ δεν αποδίδει λόγω μειωμένων δυνατοτήτων. Ο σκοπός είναι οι εξής δύο: α) να καλλιεργείται η εντύπωση ότι φταίει ο δάσκαλος για την όποια αδυναμία του μαθητή και β) να

μη δημιουργούνται υποψίες σχετικά με τα αριστεία του εκάστοτε "σπίρτου".

Φλασιά: Αλήθεια, τώρα μόλις μου ήλθε η ιδέα ότι η Καρολίνα Πάτση πήρε το Lower με μέσον! Μέχρι τώρα, είχα μεν την απορία πώς το ούφο τα κατάφερε να περάσει στις εξετάσεις, ωστόσο νόμιζα ότι υπήρξε απλά τυχερή. Περισσότερο, όμως, με εντυπωσιάζει το γεγονός πως τη συγκεκριμένη μαθήτρια δεν την είχα υποψιαστεί μέχρι σήμερα! Εδώ έχω υποψιαστεί άλλους και άλλους! Εξήγηση: Με όλο αυτό το κλίμα επιτηδευμένης τρομοκρατίας που έστηνε εναντίον μου η Μαριάνθη, κατάφερνε να μπλοκάρει τη σκέψη μου ώστε να μη βλέπω τα αυτονόητα (το τούβλο η Καρολίνα έβγαζε μέσο όρο 15-16 στο γυμνάσιο, δηλαδή σχεδόν όσο και η Ζαφειρία!). Μιλάμε για βαρβάτο "δάκτυλο"! Όσο για τα ιδιαίτερα μαθήματα, τα έκανε μήπως και το βλαμμένο καταφέρει εντέλει να μάθει κάτι...

Δευτέρα, 5 Δεκεμβρίου 2011

Αυτή την εποχή η αδελφούλα μου παιδεύεται μ' ένα ποιηματάκι δύο στροφών ("Ο Χαρούλης και η Χαρά"), το οποίο αποτελεί δική της έμπνευση σε συνδυασμό με γνωστά παιδικά τραγουδάκια, και θα πρέπει να το παρουσιάσει με κομπιούτερ. Όλα αυτά για να διδάξει σε παιδάκια της πρώτης Δημοτικού τα λαρυγγικά γράμματα χ και γ. "Έχω βάλει όλους τους συμφοιτητές μου να δουλεύουν για μένα! Άλλος μου βρήκε τα στιχάκια, άλλος τα CDs, άλλος μου έφτιαξε την παρουσίαση στο κομπιούτερ! Κι εσύ θα μου το δακτυλογραφήσεις ωραία!" μου εξηγεί η Αλίκη χαρωπά.

Αυτά τά 'χω ξανακούσει ουκ ολίγες φορές: Όποτε δίνει εξετάσεις η αδελφή μου, διατίνεται ότι "δεν ξέρει τίποτα" και ότι "από το τρακ έχει ξεχάσει τα πάντα"·

όμως, οι συμφοιτητές της κόπτονται τόσο πολύ για πάρτη της, ώστε την ώρα του διαγωνίσματος είτε της σφυράνε τις απαντήσεις, είτε την προμηθεύουν με όλα τα απαραίτητα “σκονάκια” ώστε η ιδιοφυία μας να αριστεύσει ακόμη μια φορά! Μα καλά, τόσο ντίβα είναι πια αυτή η Αλίκη, ώστε οι συμφοιτητές της δεν έχουν άλλη όρεξη παρά να δουλεύουν γι' αυτήν, για να παίρνει αυτή τα “άριστα”; Εγώ τέτοιες χάρες δεν θα τολμούσα να ζητήσω ούτε από καρδιακές φίλες μου -τις παλιές “καλές” εποχές!

Ως αποτέλεσμα, τώρα που η Αλίκη έχει μόλις ξεκινήσει το 4ο έτος της Παιδαγωγικής Σχολής, της μένουν μόνο πέντε μαθήματα και μερικές εργασίες για να αποφοιτήσει!

“Ούτε εικοσάχρονες κοπελίτσες δεν τα καταφέρνουν τόσο άριστα στο Πανεπιστήμιο, όπως η Αλίκη”, λέει γελαστά η νονά της, η θεία Πηνελόπη -που μάλλον έχει πιάσει το νόημα.

“Θα βρει όμως δουλειά σε σχολείο;” αναρωτιέται η μητέρα μου.

“Η Αλίκη θα βρει γρήγορα δουλειά ως δασκάλα”, απαντά η άλλη με σιγουριά...

Κυριακή, 11 Δεκεμβρίου 2011

Εικόνες του Matrix: Απόψε έχω ραντεβού με την παρέα στις 8:00 το βράδι στο κέντρο της Αθήνας. Μετά από μια σύντομη βόλτα στους δρόμους, διαπιστώνω ότι η εικόνα που παρουσιάζει η Αθήνα είναι ακόμα χειρότερη από πέρυσι, καθώς μια ζοφερή ατμόσφαιρα ανέχειας πλανιέται παντού. Έχουν βάλει λουκέτο ακόμη περισσότερα μαγαζιά, ενώ έχουν ξεφυτρώσει ως μανιτάρια μπόλικα ενεχειροδανειστήρια -όχι μόνο στο κέντρο μα και στα προάστια.

Ωστόσο, εμένα κάτι δεν με πείθει: Έχω την εντύπωση ότι όλο αυτό το κλίμα κακομοιριάς και ξενοκατοχής που καλλιεργείται στη χώρα εδώ και ενάμισι χρόνο, είναι επίπλαστο. Δεν μπορώ να πιστέψω, ας πούμε, ότι ένα παλιό, γνωστό και μεγάλο κεντρικό κατάστημα, το οποίο δούλευε πρίμα μέχρι πέρυσι, κι έξω από το οποίο περνούν καθημερινά πολλές χιλιάδες άνθρωποι, έχει χρεωκοπήσει. Από την άλλη μεριά, για την πλειοψηφία των μαγαζιών -ιδίως στα προάστια- βρίσκω πιο παράξενο το πώς διατηρούνταν πριν, με μηδενική κίνηση όλη μέρα, παρά το ότι τώρα έχουν κλείσει.

Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι οι πουλημένοι στα κυκλώματα ιδιοκτήτες τους έχουν πάρει εντολή να βάζουν λουκέτο στα μαγαζιά τους, δημιουργώντας έτσι μια ψευδή εικόνα φτώχειας και γενικής κακομοιριάς. Υποψιάζομαι, ακόμη, ότι η λεγόμενη οικονομική κρίση χτυπά ελάχιστους πραγματικά. Οι περισσότεροι “νομοταγείς οικογενειάρχες” σήμερα είναι βαθιά δικτυωμένοι στα κυκλώματα, οπότε αν χάνουν από μία (φανερή) πλευρά κερδίζουν από δέκα (κρυφές)...

Τέλος πάντων, φθάνοντας στην καφετέρια κατά τις 8:05, βρίσκω εκεί ήδη καθισμένους την Ευγενία και το Νικήτα. Η Ευγενία εξακολουθεί να μας πουλάει φούμαρα ότι δεν την ενδιαφέρουν πλέον τα ιδιαίτερα μαθήματα επειδή εδώ και λίγους μήνες ασχολείται με τις μεταφράσεις, λέει.

“Τι κείμενα σου δίνουν συνήθως;” τη ρωτάω.

“Τεχνολογικά, ιατρικά... εύκολα είναι!” μου κάνει με ξιπασμένο υφάκι.

Μετά από λίγο καταφθάνει και η Φιλιώ, με τη συνήθη μισάωρη καθυστέρηση. Έρχεται και κάθεται δίπλα μου, μιλάμε όλοι μαζί χαρούμενα, έχω θετική

διάθεση, γρήγορα όμως αρχίζω να δυσανασχετώ: Παρατηρώ ότι η Ευγενία δεν κάνει τίποτε άλλο από το να μαλώνει το Νικήτα μόλις εκείνος τολμήσει να κάνει την παραμικρή κίνηση ή να αρθρώσει έστω μία κουβέντα: “Σκάσε, μη μιλάς, όλο βλακείες λες” ή “Πάλι βλακείες κάνεις, άσε τη Φιλιώ ήσυχη” κλπ. Τα συνηθισμένα...

Λίγο αργότερα ο Νικήτας μας πληροφορεί πως έχει αγοράσει καινούργιο κινητό και η Ευγενία θεωρεί σκόπιμο ν' ανακαλύψει εκείνη την ώρα όλες τις λειτουργίες του. Ως αποτέλεσμα, οι τρεις τους καταλήγουν να ασχοληθούν γύρω στα 40 λεπτά με το εν λόγω μαραφέτι. Στο μεταξύ εγώ βαριέμαι αφόρητα και μ' έχουν πιάσει τα νεύρα μου. Παράλληλα, έχουν αρχίσει να μου “χτυπάνε” περίεργα και τα διάφορα δωράκια που κάθε τόσο βγάζει ο Νικήτας από το τσαντάκι του και τα χαρίζει στη Φιλιώ: Ένα παλιό DVD, ένα lip gloss, μια διαφήμιση spa, κλπ. Δεν της τα δίνει όλα μαζί. Της τα προσφέρει ένα-ένα, τελετουργικά θα έλεγα. Έτσι κάνει, κάθε φορά που συναντιώμαστε. Όμως, μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι σε μένα δεν έχει δώσει κανένα τέτοιο χαζοδωράκι, εδώ και χρόνια. Σαφώς δεν μπορώ να παρεξηγήσω το Νικήτα, μα ξέρω ότι δεν είναι τόσο ηλίθιος όσο τον παρουσιάζει η Ευγενία και όσο καταλήγει να φαίνεται· γύρευε, όμως, τι του λέει η ξαδέλφη του για μένα...

Η ώρα περνά και η δυσαρέσκεια που νιώθω μεγαλώνει: Παρατηρώ ότι η Ευγενία δεν μου απευθύνει ποτέ το λόγο, αντίθετα φροντίζει να μονοπωλεί συστηματικά τη Φιλιώ με δικά τους θέματα για τα οποία εγώ δεν βρίσκω τίποτα να πω -τα γνωστά κόλπα. Πότε-πότε η Φιλιώ προσπαθεί να μου πει και μένα κάτι, όμως η άλλη της το κόβει αμέσως. Άλλοτε, πάλι, ξεσπά σε

ξαφνικές εκδηλώσεις τρυφερότητας απέναντί μου: Μου χαμογελάει, με χαϊδολογάει και μου κάνει “Υβόοοοοννη μου!” όλο γλύκα. Τα συνηθίζει αυτά κάθε φορά που βλεπόμαστε, κι εγώ ως τώρα τα θεωρούσα ως ένδειξη αφέλειας και συμπάθειας υπέρ μου. Ωστόσο, τώρα μόλις συνειδητοποιώ ότι αυτά δεν τα κάνει ποτέ στην κολλητή φιλενάδα της, την Ευγενία. Τελικά, ποιά από τις δύο είναι μεγαλύτερη υποκρίτρια;

Όπως και να 'χει, αρκετά ασχολήθηκα με τα ανάπηρα, έξι χρόνια τους ανέχομαι, χωρίς καν να πολυκαταλαβαίνω το λόγο. Τώρα, όμως, πρέπει να μπει ένα τέλος σ' αυτή την αφύσικη “φιλία”. Ο κύβος ερρίφθη...

Η ώρα έχει πάει 10:15, έχω πάρει την οριστική απόφασή μου και τώρα ψάχνω απλά για ένα κενό στην κουβέντα, μια αφορμή για να τους σερβίρω το κατάλληλο παραμύθι ώστε να τις ξεφορτωθώ το συντομότερο. Θέλω, δηλαδή, να τους πω ότι τάχα μου σύστησαν πρόσφατα ένα νέο μαθητή, στον οποίο πιθανότατα θα πηγαίνω Κυριακή απόγευμα επειδή όλες οι υπόλοιπες ώρες μου είναι κλεισμένες. Ωστόσο, η ώρα περνά κι αυτές είναι τόσο απορροφημένες στα κουτσομπολιά τους, ώστε δεν καταφέρνω να βρω το ζητούμενο κενό για να πω κι εγώ αυτό που θέλω.

Γύρω στις 11:10 σηκώνομαι να φύγω μόνη μου – πράγμα που συμβαίνει για πρώτη φορά στα πεντέμισι χρόνια που βγαίνουμε μαζί. Οι κυρίες δεν καταφέρνουν να με καθυστερήσουν αυτή τη φορά. Καθώς τις αποχαιρετώ, η Ευγενία σπεύδει να μου απευθύνει τα γνώριμα πια κομπλιμέντα για “τα μαλλάκια μου”. Απόψε, όμως, δεν μπαίνω καν στον κόπο να προσέξω τι μου λέει...

Αργότερα, όταν εξηγώ στη μητέρα μου ορισμένες φάσεις από το όλο θέατρο, συμφωνεί κι αυτή πως δεν

έχω να περιμένω τίποτα καλό από τη συγκεκριμένη παρέα: "Η Ευγενία σε ζηλεύει και προσπαθεί να σε επισκιάζει με κάθε τρόπο. Ένα σκιάχτρο σας παριστάνει την έξυπνη και την αρχηγό. Καλά τα 'λεγε κάποτε η θειά μου η Αρχοντία: Μακριά από σημαδεμένους ανθρώπους· είναι γεμάτοι κακία!"
"Ναι, αλλά γιατί αυτές με κυνηγούν συνεχώς, ενώ εγώ προσπαθώ να ξεκόψω; Ακόμα και η Ευγενία, που ξέρω ότι με αντιπαθεί, μόλις δει ότι πάω να εξαφανιστώ αρχίζει τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα στο κινητό. Δεν είναι περίεργο;" απορώ.
"Σε θέλει για σάκο του μποξ" μου εξηγεί η μαμά.

Δευτέρα, 12 Δεκεμβρίου 2011

Νωρίς το πρωί αποφασίζω να κάνω μια καλή αρχή για ξεφόρτωμα της σαβούρας: Γράφω το όνομα της άσπονδης φίλης μου (Ευγενία Ντοβίνου) σε λευκό χαρτί, το διπλώνω και βάζω το χαρτί κάτω από μεγάλη επίπεδη πέτρα. Επειδή υποψιάζομαι ότι η μαντάμ μου κάνει μάγια, ανάμεσα στο χαρτί και στην πέτρα τοποθετώ ένα κομμάτι καθρέφτη με την λαμπερή πλευρά προς τα κάτω, δηλαδή προς το χαρτί. Ο καθρέφτης υποτίθεται ότι γυρίζει πίσω τη μαγεία. Κρύβω το όλο πακέτο σε σκοτεινό μέρος, μέσα σ' ένα παλιό ντουλάπι στην αποθηκούλα της αυλής μας, παρέα με τις πέτρες των Πάτσηδων...

* * * *

Παρασκευή, 16 Δεκεμβρίου 2011

Από τις αρχές του Νοέμβρη, δηλαδή δυο βδομάδες από τότε που άφησα την Καρολίνα, συμβαίνει το εξής ***μυστήριο:*** Πηγαίνω κάθε Παρασκευή απόγευμα για μάθημα στη Ζαφειρία και βρίσκω την παλιά

μεταλλική εξώπορτα πάντα κλειδωμένη. Επάνω έχουν τοποθετήσει τρία κουδούνια, ένα για κάθε όροφο της οικογένειας. Η φασαρία έγινε επειδή “έγιναν κλεψιές στη γειτονιά” και οι υποχόνδριοι Χοϊδάδες θεώρησαν ότι με αυτό το γελοίο τρόπο θα κρατήσουν τους κλέφτες έξω από την αυλή τους.

Το θέμα είναι ότι κάθε Παρασκευή που πάω για μάθημα, χτυπώ το κουδούνι δυνατά, ανάβει το κόκκινο φωτάκι, μα δεν ακούγεται κανένας ήχος. Επαναλαμβάνω 3-4 φορές, τίποτα. Τελικά τηλεφωνώ με το κινητό στη Ζαφειρία και κατεβαίνει να μου ανοίξει. Τότε η μικρή δοκιμάζει το κουδούνι και αυτό, μυστηριωδώς, χτυπά κανονικά. Μου περνά από το μυαλό ότι ίσως να το κάνουν επίτηδες, δηλαδή αποσυνδέουν το κουδούνι όταν ξέρουν ότι θα έλθω, για να μου σπάνε τα νεύρα. Νομίζουν ότι εγώ χαμπαριάζω με κάτι τέτοια. Δεν αποκλείεται να τους κακοφάνηκε που εγκατέλειψα τη μαλάκω την Καρολίνα. Άντε βγάλε άκρη με δαύτους...

Ακόμη, φέτος έχει αρχίσει να γίνεται σήριαλ το θέμα της πληρωμής μου: Δεν με πληρώνουν έγκαιρα πια, αντίθετα χρειάζεται να περιμένω μερικές μέρες ώσπου να έλθει ο Νώντας στο σπίτι να μου φέρει τα λεφτά. Όχι ότι με πειράζει αυτό, αλλά πιο λογικό δεν θα ήταν να με πληρώνουν την Παρασκευή που πηγαίνω σπίτι τους; Τελευταία έρχεται, λέει, μεσημεριανές ή βραδινές ώρες, χτυπά το κουδούνι και μετά φεύγει άπρακτος επειδή εμείς δεν ανοίγουμε. Πιθανότατα ο τύπος δεν νιώθει να χτυπήσει σωστά το κουδούνι, ή απλά δεν έρχεται καθόλου. Την τελευταία φορά, μου χρωστούσαν τρία μαθήματα· ήλθε -πάλι λέει- ο Νώντας ένα μεσημέρι, χτύπησε, δεν ακούσαμε και μετά από μια βδομάδα έστειλαν το Μανώλη και μου πλήρωσε μόνο τα δύο. Προτίμησα να κάνω το κορόιδο.

Γενικά, λοιπόν, παρατηρώ μια πολύ περίεργη δυσχέρεια με τη Λουίζα φέτος: Με δυσκολία μου ανοίγουν την πόρτα, με δυσκολία με κερνούν ένα αναψυκτικό μια ώρα αφού φθάσω στο σπίτι τους, με δυσκολία με πληρώνουν. Όλα του γάμου δύσκολα. Δεν μου αρέσουν καθόλου όλα αυτά, τα θεωρώ δείγμα ψυχικής εχθρότητας αλλά και ***σημάδι της μοίρας***, ότι πρέπει να εξαφανιστώ από κει μέσα το γρηγορότερο δυνατόν...

Δευτέρα, 19 Δεκεμβρίου 2011

Επεισοδιακή μέρα: Ο μπαμπάς έχει σηκωθεί από τις 2:30 τα ξημερώματα για να πάει εσπευσμένα στην Κεφαλλονιά επειδή η μεγαλύτερη αδελφή του, η θεία Λίνα, πέθανε ξαφνικά χθες το πρωί σε ηλικία 87 ετών. Επειδή όμως δεν υπήρχε χώρος γι' αυτόν στα αυτοκίνητα των ανηψιών του, αναγκάστηκε να φύγει με την κλούβα που μεταφέρει τη νεκρή, μέσα στην άγρια νύχτα. Η κηδεία θα γίνει στα Βλιχάτα, γύρω στις 3:00 το απόγευμα.

Στις 9:20 το πρωί ο Γιάννης φέρνει τον μικρό για να τον κρατήσουμε κάτω ώσπου να επιστρέψει η γυναίκα του από τη σχολή λογιστικής μετά από κανένα επτάωρο. Κανονικά ο μικρός πηγαίνει σε δημόσιο παιδικό σταθμό, ωστόσο τον κρατάμε εμείς δυο-τρεις φορές την εβδομάδα επειδή ο Γιάννης βαριέται να σηκωθεί αρκετά πρωί για να τον πάει.

Μετά από κανένα μισάωρο, μας τηλεφωνεί η αδελφή μου και μας λέει πως ο Νάσος είναι άρρωστος: Έχει διάρροιες, εμετούς, πονόκοιλο, πονοκέφαλο κλπ – μάλλον δηλητηρίαση, επειδή ο νεαρός βγήκε χθες τη νύχτα με φίλους και θεώρησε καλό να πιει τρία Red Bull. Ως αποτέλεσμα, τώρα δεν είναι καθόλου καλά και

η Αλίκη επιφορτίζει τη μητέρα μου να καλέσει ασθενοφόρο.

Η μητέρα μου ξεκινάει τα τηλεφωνήματα αλαφιασμένη. Σύντομα μαθαίνουμε πως το Ασκληπιείο Βούλας δεν διανυκτερεύει, οπότε θα πρέπει να πάμε το Νάσο στον Ευαγγελισμό. Επιπλέον, τα ασθενοφόρα έχουν απεργία σήμερα, λειτουργούν μονάχα ελάχιστα για περιπτώσεις ανάγκης, και μας ανακοινώνουν ότι θα πρέπει να περιμένουμε γύρω στις τέσσερις ώρες. Πανικός, χαμός, η Αλίκη σπάει τα τηλέφωνα και αγχώνει τη μάνα μου για το τι μέλλει γενέσθαι. Δεν φαίνεται πρόθυμη να πάρει και ταξί...

Εντέλει, ο Θανάσης αποκοιμιέται για λίγη ώρα, οπότε φανταζόμαστε ότι πάει καλύτερα. Κάποια στιγμή μας τηλεφωνούν, μας πληροφορούν ότι έχει έλθει πια η σειρά μας και ρωτούν αν θέλουμε ακόμη να έλθει ασθενοφόρο. Η μαμά αρνείται εφόσον νομίζει πως ο νεαρός δεν το χρειάζεται.

Όταν όμως ο Νάσος ξυπνάει, είναι χειρότερα από πριν και η Αλίκη ξανατηλεφωνεί έξαλλη στη μητέρα μου και της λέει κλαίγοντας να βρει επειγόντως ασθενοφόρο. Τώρα όμως έχουμε χάσει τη σειρά μας και θα πρέπει να περιμένουμε άλλες τέσσερις ώρες! Ξανά απανωτά τηλεφωνήματα με την αδελφή μου, η οποία απαιτεί ουσιαστικά να μαντέψουμε εμείς τι ακριβώς έχει ο Νάσος και πόσο επείγουσα είναι η μεταφορά του σε νοσοκομείο. Παράλληλα, ο νεαρός δεν βοηθάει καθόλου την κατάσταση: Φωνάζει, βρίζει, πετάει τη μάνα του έξω από το δωμάτιό του, της κλείνει το τηλέφωνο, δεν εξηγεί καν τι θέλει ο ίδιος. Στο μεταξύ, ο Αντωνάκης βρίσκεται πάντα μες τα πόδια μας, απαιτεί κι αυτός -σα νήπιο που είναι- αμέριστη προσοχή και όλο με ρωτάει “Γιατί δεν μου μιλάς;”

Εγώ έχω αρχίσει ήδη να εκνευρίζομαι: Δεν μπορεί η προκομμένη η αδελφή μου να καλέσει μόνη της ασθενοφόρο, εφόσον μάλιστα βρίσκεται η ίδια κοντά στο Θανάση και βλέπει ιδίοις όμμασι πώς πάει; Δεδομένου ότι σήμερα δεν υπάρχουν ασθενοφόρα, δεν θά 'πρεπε να έχει ήδη καλέσει ένα ταξί για να μεταφέρει το παιδί της στο νοσοκομείο; Αντί για όλα αυτά, η κυρία απαιτεί τα πάντα στο χέρι από τους γονείς μου, ενώ η ίδια απαξιεί να σκεφτεί έστω τι πρέπει να κάνει -ως συνήθως...

Τελικά, στις 2:30 το μεσημέρι έρχεται η Μαρίνα και παραλαμβάνει το παιδί. Πέντε λεπτά αργότερα καταφθάνει ένας φίλος του Νάσου για να τον πάει στο νοσοκομείο με το αμάξι του. Εντέλει, ο Θανάσης είχε μια απλή γαστρεντερίτιδα, οπότε έμεινε μόνο για μερικές ώρες στον Ευαγγελισμό. Επέστρεψε στο σπίτι αργά το απόγευμα και ξάπλωσε στο κρεβάτι μου, όπου κι έμεινε ξαπλωμένος μέχρι το επόμενο μεσημέρι. Όταν ήλθε η νύχτα, η μαμά ξάπλωσε δίπλα του για να τον προσέχει μήπως ανεβάσει πυρετό. Η αδελφή μου πήγε πάνω, στη μεζονέτα της, και άφησε όλη την ευθύνη στη μητέρα μου -ξανά ως συνήθως.

Λεπτομέρεια: Λίγο μετά την κηδεία της θείας Λίνας, ο γιος της ο Δαμιανός παραπάτησε σ' ένα σκαλί κι έπαθε άσχημο διάστρεμμα. Ο γιατρός του είπε να μη το πατάει για δυο βδομάδες.

Όσο και να μη θέλω, δεν μπορώ να μην προσέξω τη ***σύμπτωση****:* Λίγο μετά το θάνατο της συγχωρεμένης ξεκίνησε όλη αυτή η αναμπουμπούλα στο σπίτι μας και μετά την κηδεία ο ξάδερφος μου έπαθε σοβαρό ατύχημα. Το σχολίασε ακόμα και η μητέρα μου, χωρίς εγώ να της αναφέρω τίποτα: “Γκρινιάρα και γρουσούζα στη ζωή της, γρουσούζα και στο θάνατο!”

Δεν είναι η πρώτη φορά που παρατηρώ περίεργα αρνητικά γεγονότα, ακριβώς την ώρα της κηδείας ενός ανεπιθύμητου ανθρώπου (βλ 25/2/2004). Φαίνεται πως όταν πεθαίνει κάποιο προβληματικό άτομο, εκλύεται αρνητική ψυχική ενέργεια η οποία επηρεάζει ανάλογα τα κοντινά του πρόσωπα...

Τετάρτη, 21 Δεκεμβρίου 2011

Βραδινή επίσκεψη στην Πέρσα, μετά από τυχαία συνάντηση στο δρόμο και πρόσκληση εκ μέρους της. Ως συνήθως, η κουβέντα διατηρήθηκε ζωηρή για τρεις περίπου ώρες· ωστόσο, συνειδητοποιώ πλέον ότι η επικοινωνία μας βασίζεται κυρίως στο ότι εγώ φροντίζω να την ικανοποιώ λέγοντάς της πως δεν κάνω πια ιδιαίτερα μαθήματα, ενώ ακούω με περισσή ανοχή τις καυχησιές της σχετικά με το πόσο σούπερ δασκάλα αγγλικών είναι η ίδια, εφόσον διδάσκει και σε φροντιστήριο. "Εκεί φαίνεται πόσα απίδια βάζει ο σάκκος!" λέει και ξαναλέει, αφού καταφέρνει να δίνει Lower σε όλους ανεξαιρέτως τους μαθητές της μέσα σε τρεις μήνες! Σχεδόν όση ώρα έμεινα εκεί, ένιωθα πίεση στο κεφάλι και ελαφρά ημικρανία. Επιπλέον, την ίδια νύχτα είχα μια έντονη υπνοπομπική παραίσθηση φωτιάς, κάτι που είχε δυο βδομάδες να συμβεί...

Φαίνεται ότι η πολύωρη ανθρώπινη επικοινωνία, με όλο αυτό τον αγώνα που συνεπάγεται (να γίνεις πειστικός, να σε εμπιστευθούν, να σε εγκρίνουν, να αρέσεις, να πείσεις, να φανείς έξυπνος κλπ) απορροφά τεράστιες ποσότητες ζωτικής ενέργειας -περισσότερη ακόμη κι από την τηλεόραση ή τα κομπιούτερ...

Σάββατο, 31 Δεκεμβρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Το σώμα μου είναι

ολόκληρο καλυμένο με μια μαύρη ουσία σαν πίσσα. Παρατηρώντας πιο προσεκτικά, διαπιστώνω ότι πρόκειται για ένα πυκνό στρώμα από μαύρα φτερωτά έντομα που με σκεπάζουν από πάνω ως κάτω. Καταφέρνω, όμως, να τα σκουπίσω από πάνω μου και να καθαρίσω σχεδόν τελείως.

Πιθανή ερμηνεία: Πλήθος αρνητικές οντότητες έχουν κολλήσει παντού επάνω μου, αποτέλεσμα μαύρης μαγείας που έχει εξαπολυθεί εναντίον μου. Τώρα, όμως, καταφέρνω να "καθαρίσω", ίσως χάρη στους οργονίτες που χρησιμοποιώ από την αρχή του μήνα...⇑

... Το συνηθισμένο οικογενειακό ρεβεγιόν για το τέλος του χρόνου: Καθόμαστε όλοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι, τρώμε, κουβεντιάζουμε και ύστερα το ρίχνουμε στα χαρτιά. Αυτή τη φορά ξεκινάμε νωρίς, γύρω στις 9:00 το βράδι, και θα τελειώσουμε γύρω στις 2:00 μετά τα μεσάνυχτα. Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ωρών, ο Γιάννης δεν θα σταματήσει ούτε δευτερόλεπτο να κροταλίζει τα κέρματά του, μάλλον επιδεικτικά. *Είναι δυνατόν να το κάνει επίτηδες;* αναρωτιέμαι εκνευρισμένη, ωστόσο καταφέρνω να συγκρατήσω να νεύρα μου και να μη δείξω καμία δυσαρέσκεια. Απλά, απορώ: Δεν κουράζονται;

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Από τις αρχές του μήνα δοκιμάζω τους οργονίτες (πυραμίδα και μενταγιόν). Γρήγορα διαπιστώνω ότι η πυραμίδα εντείνει την ονειρική δραστηριότητα και τις ψυχικές εμπειρίες. Ωστόσο, κατά τις πρώτες τρεις μέρες είχα σωματικές ενοχλήσεις όπως πονοκέφαλο και σκοτούρα. Ακόμη, παρατηρώ ότι όχι μόνο δεν εξαλείφει τις υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς αλλά μάλλον τις εντείνει. Επίσης, το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" έρχεται τώρα σχεδόν καθημερινά στα όνειρά μου. Έτσι, τελικά αποφασίζω να

απομακρύνω την πυραμίδα από κοντά μου και να την τοποθετήσω πάνω στη βιβλιοθήκη, απέναντι από το κρεβάτι.

Στις 5 του μήνα βγαίνω για μια σύντομη απογευματινή βόλτα, φορώντας το μενταγιόν οργονίτη. Φθάνοντας στο κάτω στενό, ένας κακάσχημος βλαξ με κοιτάζει ειρωνικά και μου πετάει χλευαστικά: "Πώς περπατάς έτσι!" – γεγονός που μου θύμισε παιδικούς ξεχασμένους εφιάλτες. Δεν κολώνω όμως. Αμέσως γυρίζω και τον βρίζω, μάλλον χαμηλόφωνα: "Είσαι μαλακισμένος!".

Λίγο αργότερα, ένας μηχανόβιος φτύνει κάτω επιδεικτικά, τη στιγμή που περνά από δίπλα μου. Τον ξαναβλέω σταματημένο λίγα βήματα πιο πέρα. Μόλις τον πλησιάζω, ξαναφτύνει κάτω.

Την επόμενη μέρα αντιλαμβάνομαι δυο φορές παρόμοια επεισόδια στο δρόμο (περίεργους ήχους και αηδιαστικά πλαταγίσματα της γλώσσας) από ανθρώπους που περπατούν δίπλα μου.

Πιθανή εξήγηση των φαινομένων: Τα ερπετοειδή ανθρώπινα υβρίδια νιώθουν δυσφορία όταν βρίσκονται κοντά σε οργονίτες και αυθόρμητα εκφράζουν δυσαρέσκεια και επιθετικότητα σε όποιον τους φοράει.

Παράλληλα, μου έχει έλθει η ακαταμάχητη επιθυμία να κάνω γενική εκκαθάριση στο σπίτι. Έτσι, τις επόμενες τρεις μέρες ανοίγω ντουλάπες, ντουλάπια, συρτάρια και ξεδιαλέγω ό,τι θεωρώ πως μου είναι πια άχρηστο. Συνολικά, ξεφορτώθηκα έντεκα τσάντες γεμάτες με κάθε λογής σαβούρες: παλιά ρούχα, βιβλία, βιντεοκασσέτες, μπιμπελό, ρακέτες, τσάντες γυναικείες, παιγνίδια, ληγμένα φάρμακα, μαρκανδόρους, χαρτικά και κουτιά ξεχασμένα, παλιά κεντήματα, καθώς κι ένα χαλασμένο κράνος του Γιάννη. Ένιωσα έντονη

ανακούφιση, ότι αυτή η διαδικασία ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει.

Πέρα από αυτά: Μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλύτερα, οπότε συμπεραίνω πως η πυραμίδα οργονίτη είναι ίσως υπερβολικά ισχυρή και γι' αυτό ενισχύει τα νυχτερινά επεισόδια. Έτσι, την βγάζω από την κρεβατοκάμαρά μου και την στολίζω στο σύνθετο του σαλονιού. Στο εξής κοιμάμαι φορώντας το μενταγιόν. Τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν καλύτερα, ωστόσο δεν λείπουν οι σχηματοποιημένες υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς και τα όνειρα που περιέχουν μοτίβα με φλόγες. Από τις 13 του μήνα κόβω το αντιεπιληπτικό χάπι που έπαιρνα σερί απο το Μάιο.

Συνολικά, λοιπόν, αυτός ο μήνας παρουσίασε βελτίωση, αλλά όχι όση περίμενα: Μου ήλθαν μόλις 4 οράματα φωτιάς, 7 όνειρα με φλόγες, 2 φορές το εφιαλτικό “hell” και μία φορά το γραπτό μήνυμα “karma infernale”: την επόμενη μέρα πέθανε η θεία Λίνα...

Δυσχέρειες

Τρίτη, 10 Ιανουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι διακοπές σε κάποιο νησί μαζί με τη μητέρα και την αδελφή μου. Έχουμε παρακολουθήσει μια φιλοσοφική διάλεξη, η οποία μόλις τέλειωσε. Βγαίνουμε έξω στο δρόμο για να επιστρέψουμε στο πλοίο, μαζί με το υπόλοιπο γκρουπ τουριστών. Ωστόσο, η μητέρα μου καθυστερεί επειδή αδυνατεί να περπατήσει γρήγορα. Γυρίζω πίσω για να την πάρω μα δεν τη βλέπω πουθενά. Στο μεταξύ, το υπόλοιπο γκρουπ δεν φαίνεται πια, έχουν προχωρήσει χωρίς εμάς. Σκέφτομαι ότι πρέπει να βρω μόνη μου το λιμάνι, μα δεν θυμάμαι το δρόμο. Γυρίζω εδώ κι εκεί, μπαίνω σε μαγαζιά, ρωτάω διάφορους μα κανείς δεν ξέρει να με καθοδηγήσει. Στο μεταξύ σουρουπώνει, εξακολουθώ να μη βρίσκω το δρόμο, αλλά τώρα έχω και το μικρό Αντώνη μαζί μου. Η αγωνία μου μεγαλώνει μόλις συνειδητοποιώ ότι έχω πια ξεχάσει όχι μόνο σε ποιό λιμάνι πρέπει να πάω και ποιό καράβι να πάρω, αλλά και από ποιό μέρος έχω έλθει.

Ερμηνεία: Το οικογενειακό μου περιβάλλον, με τις αυξημένες του ανάγκες, με κρατά πίσω, σε σημείο που ξεχνώ την προέλευση αλλά και τον προορισμό μου. Ποιόν κοινό (δύσκολο) δρόμο μπορεί να έχω με τον Αντώνη;

Τετάρτη, 11 Ιανουαρίου 2012

Ψυχική Εμπειρία: Είναι μεσημέρι, δεν έχω πέσει ακόμη στο κρεβάτι. Τραβάω την κουρτίνα της κάμαράς

μου ώστε να καλύπτει το παράθυρο, ύστερα ξαπλώνω. Εναλλάσσω διάβασμα με χαλάρωση. Κάποια στιγμή σηκώνομαι, κάτι ψάχνω στη βιβλιοθήκη μου, ξαναπέφτω. Λίγο αργότερα, ενώ διαβάζω παρατηρώ ότι η κουρτίνα έχει τραβηχτεί προς το μέρος μου και το μισό παράθυρο είναι ακάλυπτο. Απορώ και σκέφτομαι μήπως ασυναίσθητα μετακίνησα την κουρτίνα την ώρα που σηκώθηκα – αν και δεν θυμάμαι τίποτα τέτοιο, ούτε είχα λόγο να το κάνω. Γενικά, όταν ξαπλώνω τα μεσημέρια, θέλω η κουρτίνα να σκεπάζει το παράθυρο. Σε λίγη ώρα ξανακοιτάζω την κουρτίνα και βλέπω ότι τώρα καλύπτει το παράθυρο, όπως την είχα βάλει αρχικά! *Δεν μπορώ να φανταστώ τι έγινε, πάντως είναι μάλλον απίθανο να πείραξα εγώ δυο φορές την κουρτίνα ασυναίσθητα...*

Πέμπτη, 12 Ιανουαρίου 2012

Μητρική αγάπη: Σήμερα το πρωί είπα στη μητέρα μου να μου φτιάξει μια κορδέλα από λευκό μετάξι για να κρεμάω στο λαιμό μου το μενταγιόν οργονίτη. Αφού μου την ετοίμασε πρόθυμα, μου ζήτησε το μενταγιόν και πήγε να περάσει την καρφίτσα ραψίματος μαζί με την κορδέλα μέσα από το ειδικό γαντζάκι. Ωστόσο, δεν φαντάστηκα πως θα άρχιζε να τρυπάει το μενταγιόν με την καρφίτσα! Της υπενθύμισα βιαστικά ότι ο οργονίτης δεν πρέπει να ακουμπάει σε μέταλλο και τότε εκείνη μου δικαιολογήθηκε ότι η κορδέλα δεν περνούσε εύκολα, γι' αυτό και τάραξε στα τσιμπίματα το μενταγιόν. Ανησύχησα και απόρησα: *Η κορδέλα περνούσε μια χαρά από το γαντζάκι. Άλλωστε, σε τι θα βοηθούσαν τα τσιμπίματα; Μήπως, κατά βάθος, ήθελε να μου το αχρηστέψει;*

... Ξαφνικά, θυμήθηκα μια πολύ σημαντική καμπή στη ζωή μου: Το Σεπτέμβρη του 1977, η μητέρα μου

είχε τη φαεινή ιδέα να δηλώσει την πραγματική μας διεύθυνση για να με γράψει στο Γυμνάσιο Γλυφάδας (όπου είχα ήδη βγάλει δυο χρονιές δίνοντας ψεύτικη διεύθυνση κατοικίας), παρόλο που γνώριζε πως μάλλον δεν θα γινόμουν δεκτή εφόσον κανονικά υπαγόμασταν στο Γυμνάσιο Τερψιθέας. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι καθηγητές μας παρέπεμψαν στο εν λόγω σχολείο, όπου φοιτούσαν τέρατα.

Μέχρι σήμερα πίστευα ότι η μητέρα μου έπραξε έτσι από αφέλεια. Τώρα όμως, μου ήλθε η υποψία ότι ίσως αποκάλυψε την αληθινή μας διεύθυνση στο Γυμνάσιο Γλυφάδας όχι από χαζομάρα αλλά επίτηδες! Ο λόγος ήταν πως ήθελε να με απομακρύνει από το Γιώργο Φραντζή, που ήταν ο πρώτος μου έρωτας! Της είχα μιλήσει γι' αυτόν πολλές φορές και της είχα επίσης εξηγήσει ότι με το Γιώργο είμασταν φίλοι και μιλούσαμε πολύ στα διαλείμματα – άρα ποιός ξέρει πώς θα αναπτυσσόταν η σχέση μας στα επόμενα χρόνια...

Την εποχή εκείνη τα παλιά ήθη κρατούσαν καλά ακόμη, η μητέρα μου παραήταν σεμνότυφη κι έτρεμε στη σκέψη ενός πιθανού δεσμού ανάμεσα σε μένα και στο Γιώργο. Από τότε που ήμουν νήπιο, μου πιπίλιζε διαρκώς το μυαλό ότι επιτρεπόταν να γνωρίσω έναν άνδρα μονάχα αφού πάω στο πανεπιστήμιο, να βγω ένα μοναδικό ραντεβού μαζί του και μετά να απαιτήσω γάμο! Ωστόσο, δεν φαινόταν να ανησυχεί καθόλου για την ηθική της αδελφής μου· σ' εκείνη δεν έκανε ποτέ τέτοιου είδους κυρήγματα...

Κατά τη γνώμη της, λοιπόν, η παρουσία του Γιώργου αποτελούσε μέγιστη απειλή για την ηθική μου αλλά και για το καλό όνομα της οικογένειάς μας. Έτσι, έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της ώστε να μη φοιτήσω στο ίδιο γυμνάσιο με αυτόν. Ως αποτέλεσμα,

δεν τον ξαναείδα ποτέ, στο νέο μου σχολείο δεν υπήρχε κανένας άξιος να τον αντικαταστήσει στη συνείδησή μου, έμπλεξα άσχημα ανάμεσα σε τέρατα για τα επόμενα τέσσερα χρόνια της εφηβείας μου ο ψυχισμός μου επηρεάστηκε με ολέθριο τρόπο. Ουσιαστικά, όλη η ζωή μου πήγε κατά διαβόλου από κει και πέρα. *Κι ένας ένας περίεργος συνειρμός: Εμένα η μαμά με έβγαλε από το Γυμνάσιο Γλυφάδας για να μην ξαναδώ τον αγαπημένο μου. Αλλά τον Αντώνη της Αλίκης, της τον έφεραν στο σπίτι!*

Ψυχολογικά δεν προχώρησα ποτέ πέρα από την ηλικία των 14 ετών και το καλοκαίρι του 1977, που το πέρασα περιμένοντας να έλθει ο Σεπτέμβριος για να ξαναδώ τον μεγάλο μου έρωτα, τον Γιώργο Φραντζή. Αυτό όμως δεν συνέβη, τον έχασα μέσα από τα χέρια μου τελείως άδικα και αυτό η ψυχή μου δεν το δέχτηκε ποτέ. Από την άλλη, δεν είχα ποτέ την τύχη να βρεθεί στο δρόμο μου ένα ανάλογο αίσθημα, οπότε το απωθημένο δεν έφυγε ποτέ. Απ' ότι φαίνεται, ο Γιώργος ήταν ο ιδανικός άνδρας για μένα, αυτός που κανονικά θα έπρεπε να έχω. Η εμφάνιση, ο χαρακτήρας και το πνεύμα του παρέπεμπαν σε ανδρομέδιο τύπο -ό,τι ακριβώς θα μου ταίριαζε. Τέτοιοι άνδρες δεν σπανίζουν απλώς· δεν γεννιούνται πια...

Αυτή δεν ήταν η μόνη φορά που η μητέρα μου επιχείρησε να διακόψει την πορεία μου· το συνηθίζει να σαμποτάρει οτιδήποτε θεωρώ εγώ σημαντικό: Όταν ήμουν εννέα ετών, μου έσχισε το μεγαλύτερο μέρος από την πολύτιμη -για μένα τότε- συλλογή από χαρτάκια Melo. Την εποχή που πήγαινα στον Ιανό, είχε φαγωθεί να παρατήσω τη σχολή και την παρέα. Όποτε με βλέπει να ασχολούμαι με το γράψιμο, με παρωτρύνει επίμονα να τα παρατήσω: “Μην κουράζεις το μυαλό σου” ...

“Όλο με βλακείες ασχολείσαι” ... “Έλα εδώ να κάνεις καμιά δουλειά” κ.ο.κ. Την εποχή που διάβαζε τα ημερολόγιά μου, απαιτούσε να εξαφανίσω τις περισσότερες σελίδες, ενώ επέμενε να μην το εκδώσω ποτέ σε καμία μορφή, επειδή “θα σε κοροϊδεύουν όλοι, θα σου κάνουν καζούρα στο δρόμο”, μου έλεγε.

Συνήθως δεν επιβάλλει τη θέλησή της στα ίσα αλλά πλαγίως: Πότε με βομβαρδίζει ασταμάτητα με “συμβουλές για το καλό μου”, πότε δηλώνει αποδοκιμασία και περιφρόνηση για οτιδήποτε κάνω, πότε μου χαλάει τα σχέδια “κατά λάθος-εξεπίτηδες”, όπως στην περίπτωση του Γιώργου Φραντζή και του μενταγιόν -το οποίο ελπίζω να μην έχει ήδη απενεργοποιηθεί.

Θεωρώ σκόπιμο, λοιπόν, από δω και πέρα η οικογένεια να μη γνωρίζει τίποτα για τα σχέδιά μου και τις κινήσεις μου. Όσο για τα γραπτά μου, θα τους διαβεβαιώνω πως “δεν είναι τίποτα σπουδαίο, βλακειούλες για να περνάει η ώρα...”

Σάββατο, 14 Ιανουαρίου 2012

Μετά από δυο αναπάντητες κλήσεις της Φιλιώς Μπόγρη νωρίς το απόγευμα, την παίρνω εγώ τηλέφωνο από το κινητό. Στην αρχή μου παραπονιέται ότι δεν βλεπόμαστε πια τόσο συχνά κι εγώ δικαιολογούμαι ότι “έτσι τυχαίνει”. Ύστερα μου προτείνει να βγούμε αύριο μαζί με την Ευγενία “όπως το είχαμε πει” κι εγώ της λέω αποφασιστικά ότι δεν θα μπορέσω να παρευρεθώ επειδή έχω και αύριο μάθημα, 5:30-8:30 το βράδι, εφόσον έχω βρει κι άλλο μαθητή στον οποίο μπορώ να πηγαίνω μονάχα αυτές τις ώρες! Έτσι, υποτίθεται ότι στο εξής θα έχω μαθήματα κάθε απόγευμα, ακόμη και τα σαββατοκύριακα, οπότε προς το παρόν δεν μπορούμε να βρεθούμε. Η Φιλιώ, μάλλον στενοχωρημένη, μου

λέει “να μη χαθούμε” ... “να μη χάσουμε τη φίλη μας” ... “να τα πούμε κάποια στιγμή” κλπ, κι εγώ τη διαβεβαιώνω πως θα την πάρω τηλέφωνο μόλις ακυρωθεί κανένα μάθημα. Μούσι, φυσικά.

Η συνομιλία διήρκεσε γύρω στα επτάμισι λεπτά, μου άδειασε η μπαταρία του κινητού και το έβαλα να ξαναφορτίσει. Ωστόσο, μέχρι τις 9:00 που το άφησα, δεν είχε φορτίσει σχεδόν καθόλου. Με εξέπληξε αυτό το έντονο ***σημάδι της μοίρας***, δηλαδή ότι η μπαταρία χάλασε ακριβώς την επίμαχη στιγμή, παρόλο που δεν παρουσίαζε πρόβλημα μέχρι πριν από λίγο.

... Θα δοκιμάσω και τις επόμενες μέρες μα το κινητό δεν φορτίζει πλέον, επειδή έχει χαλάσει η υποδοχή που δέχεται τον φορτιστή και η αντικατάστασή της θα στοίχιζε 30 ευρώ -δεν συμφέρει. Συνεπώς, πρέπει να αλλάξω κινητό· θα πάρω της μητέρας μου, μια και η ίδια δεν το χρησιμοποιεί. Έτσι, οι καλές μου πρώην φιλενάδες δεν θα μπορούν να βρουν με τίποτα τον καινούργιο αριθμό μου...

Παρασκευή, 21 Ιανουαρίου 2012

Μετά το σημερινό μάθημα στη Ζαφειρία, συνάντησα τυχαία στη σκάλα τα αδέλφια της Λουίζας που έτυχε να φεύγουν επίσης εκείνη την ώρα. Φθάνοντας κάτω στην αυλή, ο Μιχάλης με ρώτησε ξαφνικά:

“Ήθελα κάτι να σε ρωτήσω, Υβόννη: Μήπως ξέρεις πώς θα μπορούσαμε να πάρουμε κανένα Lower μαϊμού;” (!)

“Μαϊμού, δε νομίζω” απάντησα ήρεμα.

“Δεν έχεις τίποτα υπόψη σου;” επέμεινε εκείνος.

“Τι να σου πω, δεν ξέρω· αν είναι δυνατόν κάτι τέτοιο, θα γίνεται μόνο σε μεγάλα φροντιστήρια. Αλλά τι θα κάνεις; Θα πας και θα τους ρωτήσεις αν δίνουν Lower μαϊμού;”

“Ε, πίνεις έναν καφέ με τον καθηγητή, τον πληρώνεις κιόλας... Όμως, τα διαγωνίσματα δεν διορθώνονται στην Αγγλία;” συνέχισε ο Μιχάλης.
“Έτσι λένε αλλά αυτό δεν το ξέρεις” αποκρίθηκα.
“Σωστά, αυτό δεν το ξέρεις” συμφώνησε και η Υακίνθη.
“Εσύ, πάντως, δεν έχεις τίποτα υπόψη σου;”, ξαναρώτησε ο Μιχάλης.
“Εγώ όχι, μόνο σε φροντιστήρια ίσως γίνεται κάτι τέτοιο” επανέλαβα σταθερά.

Περίεργη στιχομυθία η παραπάνω. Αυτοί πρέπει να γνωρίζουν καλύτερα από μένα τι ακριβώς συμβαίνει με τα Lower και τα Proficiency "μαϊμού", που πλέον αποτελούν το 90% των πιστοποιητικών που δίνονται. Πιθανόν να ήθελαν να βολιδοσκοπήσουν αν εγώ είμαι σε θέση να μαγειρέψω κάτι τέτοιο ή, ακόμη, “Φαίνεται ότι απόρησε με την επιτυχία του Μανώλη”, όπως υπέθεσε η μητέρα μου.

Κυριακή, 22 Ιανουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μαζί με την Περσεφόνη, η οποία με παρασέρνει και τρέχουμε κατά μήκος της παραλιακής λεωφόρου στη Γλυφάδα, χωρίς να μου εξηγεί που πηγαίνουμε. Μόλις που αποφεύγουμε τα διερχόμενα αυτοκίνητα.

Κάποια στιγμή βρίσκομαι ανάμεσα σε δυο αντίπαλες ομάδες ποδοσφαιρόφιλων που ετοιμάζονται για γερό καυγά. “Να φύγω πρώτα;” ρωτώ. Περιμένουν λίγο και ξεγλιστρώ από ανάμεσά τους.

Συνεχίζουμε το τρέξιμο με την Πέρσα αλλά σύντομα στριμωγνόμαστε από ένα τεράστιο φορτηγό, σε μια εσοχή τοίχου. Το φορτηγό απειλεί να με συνθλίψει, όμως ανοίγω έγκαιρα την πόρτα που υπάρχει εκεί και περνώ μέσα σε κάτι που θυμίζει τεράστιο

ξύλινο κοντέινερ. Τότε, μια μπουλντόζα μου κόβει το δρόμο και δεν μπορώ να προχωρήσω. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η Πέρσα με έχει οδηγήσει σε παγίδα.

Τότε το όνειρο γίνεται *διαυγές:* Ξαφνικά βρίσκομαι σε μια παραλία, κόσμος πολύς πηγαινοέρχεται κι εγώ εξακολουθώ να ανησυχώ για τις διαθέσεις τους. Σηκώνω το χέρι ψηλά, τους διατάσσω να ηρεμήσουν όλοι και, όντως, τώρα μοιάζουν σα να έχουν ακινητοποιηθεί όλοι. Όμως, αμέσως μετά βλέπω τη θάλασσα να φουσκώνει πολύ στο βάθος και καταλαβαίνω πως το τσουνάμι που θα έλθει θα είναι γιγάντιο. Γυρίζω την πλάτη, κλείνω τα μάτια και μπροστά μου τώρα υπάρχει μόνο μια γκρίζα ουσία διάσπαρτη με περίεργες φυσαλλίδες...

Δευτέρα, 23 Ιανουαρίου 2012

Προαίσθηση: Νωρίς το πρωί, έχω πάει για ένα θέλημα. Επιστρέφοντας, καθώς φθάνω κοντά στο σπίτι, μου έρχεται στο νου η εξής φράση: "Αυτό είναι αποκύημα της φαντασίας σου". Μόλις μπαίνω μέσα, ακούω από την ανοιχτή τηλεόραση την εξής φράση στις Ειδήσεις: "Αυτά είναι αποκυήματα της φαντασίας..."

☺ Στο μεταξύ μας έχουν φέρει τον Αντωνάκη για να τον κρατήσουμε ως το απόγευμα που θα επιστρέψει η μητέρα του από τη σχολή της. Τελευταία, μόλις μπαίνει στο σπίτι μας ο μικρός φαίνεται τσαντισμένος, μας φωνάζει, μας χτυπάει, όμως μετά από κανένα δεκάλεπτο ηρεμεί και γίνεται γλυκούλης.

Αργότερα πηγαίνω στο δωμάτιό μου, αερίζω τα σεντόνια κι ετοιμάζομαι να στρώσω το κρεβάτι, όταν ξαφνικά μπαίνει μέσα ο Τώνης. Χωρίς να πει κουβέντα με πλησιάζει, κλείνει το παράθυρο (κάνει κρύο) και μου λέει γλυκά: "Να σε βοηθήσω;". Ύστερα αρχίζει να

στρώνει το σεντόνι που έχω ήδη απλώσει στο κρεβάτι. Λοιπόν: Ο Αντώνης δεν είναι μονάχα ο πιο όμορφος αλλά και ο πιο έξυπνος, ο πιο υπεύθυνος, ο πιο πρόθυμος και ο πιο λογικός άνδρας στην οικογένεια!

Τώρα έχει φθάσει το βράδι, κάθομαι σε μια καρέκλα στο σαλόνι και ο μικρός τρέχει και μου φέρνει ένα μαξιλαράκι: "Για να το βάλεις στην πλάτη σου!" μου λέει με νάζι. Μετά φέρνει και δεύτερο μαξιλαράκι και το δίνει στη μητέρα μου. Μετά από λίγο έρχεται και πειράζει τη φούστα μου: "Θα σου φάω τα ρούχα!" μου λέει γελαστά. Αργότερα, η μαμά επιμένει να βάλω τη ρόμπα μου επειδή κάνει κρύο. Εγώ αρνούμαι, όμως ο Τώνης επεμβαίνει: "Πρέπει να βάλεις τη ρόμπα σου, νονά!" Με παίρνει από το χέρι, με πάει στην κρεβατοκάμαρά μου και μου λέει: "Μέσα στη ντουλάπα είναι!" Μπορούσα να μη του κάνω το χατήρι;

Τετάρτη, 25 Ιανουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στη Νέα Υόρκη αλλά νιώθω χαμένη και αναρωτιέμαι από πού ήλθα, από πού προέρχομαι. Ξαφνικά, οι ουρανοξύστες και οι εντυπωσιακές πολυκατοικίες με πισίνες στην οροφή αρχίζουν να γκρεμίζονται στο βυθό της θάλασσας. Καταλήγω σ' ένα εξωτικό νησί που λέγεται Μπικίνι. Μαζί με άλλους τουρίστες, ταξιδεύω πάνω σε πλοιάριο κατά μήκος ενός γαλάζιου ποταμού που σχηματίζει γραφικά κανάλια ανάμεσα σε πανέμορφα σπίτια με χρωματιστά παράθυρα. Πιο πέρα διακρίνεται μια σύγχρονη πόλη με ψηλά καλοφτιαγμένα κτίσματα που θυμίζουν πύργους. Οι ιθαγενείς είναι μελαμψοί και φορούν ρούχα με έντονα χρώματα. Κάποια στιγμή δοκιμάζω την ασυνήθιστη πικάντικη κουζίνα του τόπου. Αργότερα αναγκάζομαι να αντιμετωπίσω μια εχθρική

γυναίκα, χτυπώντας την αποτελεσματικά με κινήσεις καράτε. Στο τέλος αισθάνομαι πολύ ωραία, σκέφτομαι πως το νησί είναι πολύ όμορφο και σκοπεύω να ξανάρθω...

Δευτέρα, 12 Φεβρουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με την οικογένειά μου, έχουμε πάει διακοπές στο φεγγάρι! Ο τόπος είναι βραχώδης, γυμνός μα όμορφα φωτισμένος μ' ένα λευκόχρυσο φως. Από πάνω μας εκτείνεται το αχανές διάστημα. Αισθάνομαι πολύ ευχάριστα και σκέφτομαι πως όταν γυρίσουμε στη γη κανείς δεν θα με πιστεύει ότι περάσαμε τις διακοπές μας στη σελήνη. Κάποτε έρχεται η ώρα της επιστροφής και μαζί με την αδελφή μου ξεκινάμε για το σπίτι. Καθώς τρέχουμε σε μεγάλο χωμάτινο δρόμο, εκείνη καταφέρνει να με ξεπεράσει...

Νωρίς το πρωί έρχεται κάτω φουριόζα η Αλίκη επειδή θέλει να τη βοηθήσω με τρεις ασκήσεις στα Μαθηματικά, επειδή γράφει διαγώνισμα το μεσημέρι. Καταφέρνω να λύσω τα προβλήματα, το ένα εκ των οποίων απαιτεί μετατροπή αριθμών στο πενταδικό σύστημα, εξηγώντας της λεπτομερώς το πώς και το γιατί. Η Αλίκη μένει έκθαμβη με τις ικανότητές μου και πάει πάνω για να μου φέρει άλλες πέντε-έξι ασκήσεις να κοιτάξω. "Αυτές τις έλυσα παλιά, μα δεν θυμάμαι καθόλου πώς!" μου λέει. Τις κάνω κι αυτές, χωρίς σπουδαία δυσκολία. Η αδελφή μου μένει έκπληκτη και ικανοποιημένη, εμένα ωστόσο, μου δημιουργείται μια εύλογη απορία: Πώς είναι δυνατόν η Αλίκη, μαθήτρια του άριστα στο πανεπιστήμιο, να μην είναι σε θέση να λύσει μόνη της μερικές ασκήσεις αριθμητικής;

Υποψία: Δεν αποκλείεται, κάποιοι να ανέθεσαν στην Αλίκη να ελέγξει τη διανοητική μου κατάσταση,

για να μάθουν αν το μυαλό μου εξακολουθεί να λειτουργεί αποτελεσματικά παρά τον ψυχοτρονικό πόλεμο που υφίσταμαι τα τελευταία έξι χρόνια...

... Εντέλει, η Αλίκη τα πήγε πολύ καλά στο διαγώνισμα, τα θέματα ήταν γελοία, λέει, ωστόσο δεν τη βοήθησαν καθόλου αυτά που κάναμε μαζί επειδή είχε, πάλι λέει, πάρα πολύ τρακ και δεν δούλευε καθόλου το μυαλό της. Ακόμη μια φορά, όμως, την έσωσαν οι συμφοιτητές της, οι οποίοι της παρέδωσαν σε “σκονάκια” τις λύσεις όλων των προβλημάτων, ξανά λέει...

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μαζί με τους γονείς μου κοντά στην Εθνική Τράπεζα της οδού Γούναρη, όπου παρακολουθούμε μια σκηνή γυρίσματος κινηματογραφικής ταινίας. Ξαφνικά, ακούγεται ένας πυροβολισμός. Νομίζουμε ότι είναι από το έργο, μα όχι... Κοιτάμε ψηλά και πάνω από τα κεφάλια μας βλέπουμε πολλούς διάπυρους μετεωρίτες να διασχίζουν γοργά τον ουρανό από τη μία άκρη ως την άλλη! Όταν πέφτουν στη γη, κάνουν εκκωφαντικό θόρυβο. Νιώθω έντονη αγωνία και ζητώ να γυρίσουμε σπίτι. Φθάνοντας στη γειτονιά μας, έχω την εντύπωση πως η βροχή μετεωριτών θα σημάνει το τέλος της γης. Λέω νοερά μια σύντομη προσευχή προς τον αληθινό Θεό, να συγχωρέσει τις όποιες αμαρτίες μου...

Ύστερα βρίσκομαι μόνη μέσα σ' ένα όμορφο καφετί κτίσμα με αψιδωτές καμάρες, που θυμίζει ναό. Δεν ακούω πια εκρήξεις μα εξακολουθώ να είμαι ανήσυχη. Τότε, εισβάλλουν στο χώρο μερικοί σοφοί άνδρες: όλοι τους είναι νέοι, εμφανίσιμοι, γυμνασμένοι, με μακριά μαλλιά που πέφτουν στις πλάτες τους,

ντυμένοι με περίεργα ποδήρη ενδύματα. Εξηγώ σε κάποιον τους φόβους μου, όμως αυτός δεν μου δίνει ιδιαίτερη σημασία, ούτε οι υπόλοιποι. Τελικά, οι άνδρες απομακρύνονται αλλά πριν εξαφανιστούν γυρίζουν όλοι μαζί και, αμίλητοι, σηκώνουν το δεξί τους χέρι και με δείχνουν με το δάχτυλο. Δεν ανησυχώ πια...

Σάββατο, 18 Φεβρουαρίου 2012

Ψυχική Εμπειρία: Βρίσκομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Το δωμάτιο είναι σκοτεινό, εφόσον δεν έχει ξημερώσει ακόμα. Ξαφνικά, αντιλαμβάνομαι στα αριστερά μου χέρια που προσπαθούν να με αρπάξουν. Γυρίζω και βλέπω έναν μαύρο τοίχο, απ' όπου ξεπηδούν πολλά μαύρα χέρια που απλώνονται προς το μέρος μου και με παρασύρουν κοντά τους. Αρπάζω ένα από αυτά και το τραβώ προς το μέρος μου, σκεπτόμενη: *Για να δούμε τι δαίμονας είσαι!* Παρασύρω μια μαύρη αντρική σιλουέτα προς το μέρος μου, η οποία μόλις μπαίνει στο χώρο μου διαλύεται...۩

☺ Εδώ και κανένα δίμηνο, ο Τώνης μου δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση: Επιζητεί να είναι συνεχώς στην αγκαλιά μου για να παίζουμε χαρτιά (έχει μάθει και αναγνωρίζει τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 10), να του λέω παραμύθια, ή απλώς να κάθεται άνετα και χαλαρά, ακουμπώντας ολόκληρος πάνω μου. Δεν κατεβαίνει με τίποτα, ούτε όταν τρώω, ούτε όταν γράφω κάτι στο κομπιούτερ, οπότε τον βάζω να παίζει με το σβηστό ποντίκι για να νομίζει ότι συμμετέχει στη συγγραφή. “Είσαι η πολυθρόνα μου”, λέει χαριτωμένα. Άλλοτε, δηλώνει πως είμαι “η αγαπημένη του” και “το αρκουδάκι του”. Μια φορά, έτσι ξαφνικά, μου είπε γελαστά: “Εσύ είσαι μαμά και μπαμπάς! Είσαι μαμά και μπαμπάς!” ***Υποψία:*** Μήπως αυτή η ξαφνική συμπάθεια

του μικρού οφείλεται στην αλλαγή της αύρας μου, εξαιτίας του μενταγιόν οργονίτη που χρησιμοποιώ από το Δεκέμβρη;

☻ Μα ας μην τρελαινόμαστε κιόλας: Όταν είναι παρούσα η αδελφή μου, ο μικρός κολλάει πάνω της και δεν μου δίνει καμία σημασία. Άρα, η αγάπη που μου δείχνει είναι όμοια με αυτή που δείχνει ένα παιδί προς την baby sitter, μια αγάπη που εξανεμίζεται μόλις εμφανιστεί η μητέρα ή η γιαγιά του. Ας μην ξεχνάω και τη θέση μου εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο. Αυτή δεν αλλάζει, όση θετικότητα κι αν συγκεντρώσω...

Καθαρή Δευτέρα, 27 Φεβρουαρίου 2012

Επεισόδια στο σαρακοστιανό τραπέζι: Έχουμε μαζευτεί και τρώμε όλοι στο σαλόνι, εκτός από το Νάσο που είναι άρρωστος. Η κουβέντα περιστρέφεται, μάλλον επιπόλαια, γύρω από τα χρέη του Γιάννη και το περιβόητο σκάφος του, το οποίο ο ανηψιός μου ευελπιστεί τώρα να πουλήσει στην τιμή των 55.000 ευρώ.

Σε μια στιγμή, ο Γιάννης αρχίζει να κατηγορεί τη γυναίκα του ότι εκείνη απαιτούσε να ξοδέψουν 40.000 ευρώ για την ανακαίνιση του σπιτιού τους, εφόσον μάλιστα του δήλωνε σοβαρά ότι "Εγώ δεν μπαίνω σε τέτοιο παλιό σπίτι!". Η Μαρίνα του υπενθυμίζει πως και οι δυο αποφάσισαν από κοινού αυτό το έξοδο. Οι υπόλοιποι συμφωνούμε χαρωπά ότι το σπίτι χρειαζόταν όντως ανακαίνιση, ο Γιάννης επιμένει στην άποψή του και τότε η Μαρίνα του πετάει δεικτικά:

“Σταμάτα, γιατί η γιαγιά σου τα παίρνει όλα προσωπικά!”

Ξαφνικά όλοι σωπαίνουν, σα να έχει πέσει βόμβα στο τραπέζι.

“Τι έπαθες τώρα; Η γιαγιά δεν είπε τίποτα!” απορεί ο

Γιάννης.
“Τώρα δεν είπε τίποτα, μα έχει πει διάφορα στο παρελθόν!”
“Κόψε τις βλακείες και καλά θα κάνεις να προσέχεις το στόμα σου!” θυμώνει ο Γιάννης.
“Εμείς δεν θίξαμε καθόλου αυτό το θέμα”, λέει αυθόρμητα η μητέρα μου.
“Ίσως θα 'πρεπε να το θίξουμε!” απαντά προκλητικά η Μαρίνα.
“Θες να το θίξουμε;” της κάνει η μητέρα μου, έτοιμη για καυγά.

Όμως, η αδελφή μου την προφταίνει: “Πάψε μαμά, πάψε!” και ύστερα γυρίζει στη νύφη της: “Μπορεί κάποτε να είπε κάποιος μια κουβέντα, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε τα χίλια άλλα καλά που μας έχει κάνει αυτός ο κάποιος!” Αμέσως μετά σηκώνεται να φύγει νευριασμένη και οι υπόλοιποι ακολουθούν.

Πυρ και μανία η μητέρα μου, το ίδιο και η αδελφή μου, που κατάλαβαν εντέλει με τι κουμάσι έχουν να κάνουν: Η κυρά Μαρίνα, παρά το γενικώς μελιστάλαχτο υποκριτικό υφάκι της, δεν χάνει ευκαιρία να πετάει προσβλητικές σπόντες και να δείχνει πως δεν εκτιμά τίποτα, ούτε υποχρεώνεται με τίποτα.
“Να μου το θυμηθείς: Μόλις αυτή αρχίσει να βγάζει δικά της λεφτά σαν λογίστρια, θα λέει του Γιάννη "τα λεφτά μου και τα λεφτά σου" και δεν θα δίνει δεκάρα για το σπίτι, χώρια το καμάρι που θα 'χει! Εδώ τώρα, που ήλθε στο σπίτι μας χωρίς ούτε ένα σεντόνι και κάθεται χωρίς να δουλεύει, κάνει την καμπόση! Για φαντάσου ν' αρχίσει να δουλεύει κιόλας, τι έχει να γίνει!” λέει η μαμά στην Αλίκη κι εγώ αναγνωρίζω πως έχει δίκιο.

Τετάρτη, 29 Φεβρουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσω Διαδικτύου έρχομαι απροσδόκητα σε επαφή με μια εξωγήινη γυναίκα που ονομάζεται Αστριάννα. Κάθομαι και την παρατηρώ καθώς μου μιλάει, μέσα από την οθόνη: Έχει ίσια ξανθά μαλλιά ως τους ώμους, λευκό καθαρό δέρμα, μυτερό πηγούνι, μεγάλα γαλάζια μάτια. Η παρουσία της αποπνέει ηρεμία και σοφία.

Η Αστριάννα μου δίνει πληροφορίες σχετικά με την εξέλιξη του ανθρώπου στη γη, χρησιμοποιώντας μεγάλα ολογράμματα πάνω σε μαύρο φόντο, σαν να σχηματίζονται στο διάστημα: Παρακολουθώ τρισδιάστατες εικόνες που δείχνουν πώς εξελίχθηκε ο άνθρωπος – ως ένα ον που αποτελεί γενετική διασταύρωση από διάφορα πιθηκοειδή ζώα. Παρατηρώ, επίσης, ότι η συνολική πορεία του ανθρώπινου γένους φαίνεται κομμένη: η αλυσίδα από εξελικτικά στάδια του ανθρώπου διακόπτεται σε ορισμένα σημεία, με αποτέλεσμα να επιστρέφει τελικά στο στάδιο του πιθήκου, απ' όπου ξεκίνησε. *Με δυο λόγια, το ανθρώπινο είδος δεν έχει μέλλον.* Ύστερα, πάνω σ' ένα τετράδιο, βλέπω γλαφυρές εικόνες από τον πλανήτη της εξωγήινης.

Νιώθω ικανοποιημένη με τις αποκαλύψεις που μου γίνονται, όμως τελικά η Αστριάννα κανονίζει να ξεκινήσει μαθήματα αγγλικών με δασκάλα την αδελφή μου, η οποία μάλιστα δηλώνει πως της καλαρέσει ο σύζυγος της εξωγήινης! Τρελαίνομαι, δεν μπορώ να το χωνέψω! *Δεν είναι δυνατόν,* συλλογίζομαι, *ο πρώτος πελάτης της Αλίκης να είναι η Αστριάννα! Δεν είναι δυνατόν να μου το πάρει και αυτό η Αλίκη!*

Έτσι, βρίσκω ξανά την εξωγήινη και φροντίζω να την ενημερώσω: “Δεν ξέρετε που έχετε πέσει! Αυτή θα σου φάει και τον άνδρα!” την προειδοποιώ για την

αδελφή μου και η γυναίκα φάινεται να επηρεάζεται από τα λόγια μου: "Ίσως πρέπει να αφήσουμε τα μαθήματα" μου κάνει. Ωστόσο, δεν φαίνεται να πολυνοιάζεται για την πίστη του άνδρα της, επειδή στον κόσμο της επικρατεί η πολυγαμία. Τέλος, μου φέρνουν μια τούρτα με εφτά αναμμένα κεριά επάνω...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης - Φλεβάρης 2012): Από τις αρχές του χρόνου, που κοιμάμαι φορώντας το μενταγιόν οργονίτη, έχω παρατηρήσει μεν αρκετά υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα, ωστόσο τα περισσότερα ήταν σχηματοποιημένες φλόγες, ενώ δυο-τρεις φορές είδα χιόνι. Κανονικές παραισθήσεις φωτιάς μου ήλθαν μόλις τρεις μέχρι τις 19 Γενάρη· μετά όμως, ως το τέλος του μήνα που είχα συνάχι, μου ήλθαν άλλες έξι. Αυτό σημαίνει ότι ο οργονίτης δεν με προστατεύει ικανοποιητικά: Το παραμικρό να πάει στραβά, αν πχ δω λίγη τηλεόραση παραπάνω, ή αν κρυολογήσω, τότε το μενταγιόν δεν βοηθάει καθόλου.

Τέσσερις φορές μέσα στο Γενάρη ονειρεύτηκα την Πέρσα: Πότε ότι ανήκει σε μια επικίνδυνη αίρεση, πότε ότι προσπαθεί να με παρασύρει σε παγίδα, πότε ότι επιδιώκει να είναι μαζί μου. *Πρέπει να είμαι προσεκτική απέναντι σε αυτό το άτομο...*

Κατά τ' άλλα: Έχοντας πλέον διαπιστώσει ότι η λεγόμενη "μποτίλια του μάγου" δεν προσφέρει καμία ουσιαστική προστασία ενάντια στις αρνητικές επιρροές, γύρω στα μέσα του Φλεβάρη πήγα και βρήκα τη γλάστρα με τη θαμμένη μέσα μποτίλια, που είχα κρύψει στην πρασιά ενός εγκατελειμμένου κτηρίου στη λεωφόρο Βουλιαγμένης πριν από ενάμισι χρόνο. Την πήρα και την πέταξα μεσα σ' έναν κάδο απορριμάτων εκεί κοντά.

Συνολικά, αυτό το δίμηνο είχα κατά μέσο όρο γύρω στα 8 οράματα φωτιάς, 2 όνειρα με φλόγες, 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”, 1 φορά το αντίθετό του “παράδεισος” -αποτελέσματα όχι τόσο ικανοποιητικά...

Τύμπανα Πολέμου

Ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος έχει ήδη ξεκινήσει, μάλλον από το έτος 2000. Γύρω στο 2006 κλιμακώθηκε κι έκτοτε επιδεινώνεται χρόνο με το χρόνο. Προς το παρόν τουλάχιστον, αυτός ο πόλεμος δεν γίνεται με συμβατικά ή πυρηνικά όπλα· είναι περισσότερο ψυχολογικός και ψυχοτρονικός. Η παγκόσμια οικονομική κρίση, εφόσον επηρεάζει αρνητικά την ψυχολογία των περισσότερων ανθρώπων, είναι ένα από τα βασικά εξωτερικά συμπτώματα του πολέμου – ο οποίος, γενικότερα, παίρνει την ύπουλη μορφή προσωπικών, ψυχολογικών ή ψυχικών επιθέσεων.

Τα θύματα αυτού του πολέμου είναι κυρίως μεμονωμένα άτομα, τα οποία δεν πλήττονται από πυροβόλα όπλα ή βόμβες αλλά από κάθε είδους αφύσικες κακοδαιμονίες, κοινωνικό αποκλεισμό, επαγγελματικές και οικονομικές αποτυχίες – καθώς και από αλλόκοτα ψυχικά προβλήματα: εφόσον τέτοιου είδους προβλήματα δεν εκφράζονται ούτε λύνονται με φιλική κουβεντούλα ή με τα συνηθισμένα ψυχιατρικά φάρμακα, το κάθε θύμα βιώνει εντελώς μόνο του την προσωπική του κόλαση.

Ορισμένοι άλλοι, βέβαια, βιώνουν ακριβώς τα αντίθετα: Ξαφνική κοινωνική άνοδο, επαγγελματικές επιτυχίες, άφθονο χρήμα, ερωτική και οικογενειακή ευτυχία, προκλητική καλοτυχία παντού. Αυτοί ζουν στον παράδεισο του ερπετικού “θεού” Γιαχβέ...

Παρά τις εντυπώσεις που σκοπίμως δίνονται κατά κόρον από τα ΜΜΕ, στόχος αυτού του πολέμου δεν

είναι οι πολλοί (ερπετοειδή υβρίδια) αλλά οι λίγοι που δεν έχουν γίνει δεκτοί στα κυκλώματα (άτομα κυρίως ελλαδικής/ανδρομέδιας καταγωγής). Αυτός ο αόρατος μα σφοδρότατος πόλεμος αποσκοπεί στην οριστική απομόνωση, εξουθένωση και εξόντωση των ανεπιθύμητων ανδρομέδιων starseeds, τόσο σε φυσικό όσο και σε πνευματικό επίπεδο. Ήδη, μόνο εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, έχει αυξηθεί κατακόρυφα τα κρούσματα κατάθλιψης και οι αυτοκτονίες.

Στο μεταξύ, τα νεοναζιστικά κόμματα παρουσιάζουν μεγάλη άνοδο (17-20%) στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες. Με αφορμή, λοιπόν, την "οικονομική κρίση" και την "αποδεδειγμένη" πλέον αναξιότητα των κεντροδεξιών κομμάτων, οι λαοί "επαναστατούν" και στρέφονται "αυτόβουλα" σε ολοκληρωτικά κομμουνιστικά ή ναζιστικά καθεστώτα. Κάπως έτσι, οι Μεγάλες Δυνάμεις προετοιμάζουν το έδαφος για μια παγκόσμια δικτατορία....

Παράλληλα, τα φαινόμενα δείχνουν ότι η παγκόσμια ερπετοειδής ηγεσία σχεδιάζει την έναρξη και πυρηνικού πολέμου στο όχι τόσο μακρινό μέλλον. Οι ενδείξεις παραείναι πολλές για να τις παραβλέψει κανείς: Η Αμερική, η οποία εδώ και πολλά χρόνια βρίσκεται μονίμως στα όρια της χρεωκοπίας, ξοδεύει τρισεκατομμύρια δολλάρια για πολέμους και όπλα. Ομοίως, η σχεδόν χρεωκοπημένη Ευρώπη σπαταλά πολλά δισεκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο για εξοπλισμούς και πολεμικές επιχειρήσεις. Παράλληλα, οι λαοί Ευρώπης και Αμερικής καλούνται να πληρώνουν όλο και βαρύτερα χαράτσια, ενώ εισπράττουν όλο και χαμηλότερους μισθούς, εξαιτίας δήθεν κρατικών χρεών και υποτιθέμενης παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Πιθανότατα, οι αρχηγοί των κρατών συσσωρεύουν όσο

γίνεται περισσότερο χρήμα από τους φτωχούς όλων των χωρών για να ετοιμάσουν πολεμικούς εξοπλισμούς κατάλληλους για έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Παράλληλα, τα τηλεοπτικά κανάλια τρομοκρατούν αδιάκοπα τους πολίτες με τη λεγόμενη οικονομική κρίση, τη χρεωκοπία που έρχεται αν δεν ψηφιστεί το (6ο; 7ο; 8ο; ποιό; έχω χάσει το λογαριασμό) μνημόνιο, την παράλογη λιτότητα, τους αβάσταχτους φόρους, τους νεοάστεγους. Επιπλέον, στα μικρά γράμματα περιοδικών κι εφημερίδων διαβάζω ότι η υπερχρεωμένη Ευρωπαϊκή Ένωση προτίθεται να ξοδέψει ακόμη περισσότερα δισεκατομμύρια ευρώ για τη δημιουργία "ασπίδας" ενάντια σε μετεωρίτες που πιθανόν να χτυπήσουν τη γη!

"Μετεωρίτες" τους λέμε τώρα; Αλήθεια, πώς κι έχουν μαζευτεί τόσες χιλιάδες "μετεωρίτες" που περνούν ξυστά από τη γη τα τελευταία χρόνια -λες και μας έχουν βάλει στο σημάδι; Αλλά πού να τολμήσουν να πουν στον κόσμο ότι περιμένουν κάτι άλλο να φθάσει στη γη (που θα τους κόψει τον κώλο) και όχι μετεωρίτες...

Βεβαίως, αν οι Μεγάλες Δυνάμεις έλεγαν στον κόσμο "Δώστε ό,τι έχετε και δεν έχετε για να φτιάξουμε όπλα και να προετοιμαστούμε για τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο και ό,τι ήθελε προκύψει", οι πολίτες του κόσμου θα αντιδρούσαν πολύ πιο έντονα απ' ότι τώρα, που τους λένε "Δίνετε όλο και περισσότερα λεφτά, επειδή είστε ανεπρόκοποι τεμπέληδες και μας χρωστάτε!"

Έναν περίεργο ρόλο σε όλα αυτά παίζουν και τα ενεχυροδανειστήρια, τα οποία τελευταία αυξάνονται και πληθύνονται με γεωμετρική πρόοδο. Μόνο στο κέντρο των Αθηνών έχουν ανοίξει 50, ενώ κοντά στο σπίτι μου έχω δει τέσσερα. Απορώ: Ποιός φτωχούλης θα πάει να

πουλήσει το δαχτυλιδάκι του, το κολιεδάκι του, το βραχιολάκι του, για να εισπράξει ψίχουλα που ζήτημα είναι αν θα του εξασφαλίσουν τα προς το ζην για μια μέρα ακόμη; Συνεπώς, τα ενεχειροδανειστήρια δεν απευθύνονται στους φτωχούς αλλά στους πλούσιους! Αυτοί διαθέτουν αρκετά χρυσαφικά ή ασημικά για να πουλήσουν, δεν έχουν όμως την ανάγκη να το κάνουν. Ωστόσο, για να μπορούν να στέκονται όλοι αυτοί οι τοκογλύφοι, φαίνεται πως τα πλούσια καθήκια τρέχουν και πουλάνε ό,τι χρυσό έχουν. Το ερώτημα είναι: Γιατί;

Μου φαίνεται αρκετά πιθανό ότι τα ενεχειροδανειστήρια (ξένες εταιρείες όλα τους) βρίσκονται εδώ για να συλλέξουν όσο χρυσάφι υπάρχει και να το στείλουν στο εξωτερικό, για συγκεκριμένους σκοτεινούς σκοπούς. Λεπτομέρεια: Ο χρυσός περιέχει σε προσμίξεις διάφορα σπάνια και πολύτιμα στοιχεία (πχ όσμιο), κατάλληλα για την κατασκευή πυραύλων.

Πολύ φοβάμαι, λοιπόν, ότι ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα παραμείνει ψυχολογικός/ψυχοτρονικός για πολύ ακόμη. Μακάρι να έχω άδικο· συνήθως δεν έχω...

Παρασκευή, 2 Μαρτίου 2012

Κατ' αρχάς, μια παράξενη ***σύμπτωση:*** Το πρωί έχω μάθημα με τη Ζαφειρία και τα βασικά μας κείμενα αφορούν τους μεγάλους ανεμοστρόβιλους που προξενούν σοβαρές καταστροφές σε ορισμένες περιοχές της Αμερικής. Το ίδιο απόγευμα ακούω στις Ειδήσεις ότι πολλοί ανεμοστρόβιλοι μόλις έπληξαν τις κεντρικές και νότιες πολιτείες της Αμερικής, καταστρέφοντας περιουσίες και σκοτώνοντας γύρω στα 50 άτομα.

Αργότερα, έρχεται στο σπίτι η θεία Πηνελόπη για επίσκεψη και παρατηρώ ότι φορά ένα βιομαγνητικό

βραχιόλι. Μου κινεί την περιέργεια, της λέω ότι το έχω δει σε μια διαφήμιση και ζητώ πληροφορίες:
“Έχεις δει καμιά διαφορά με αυτό;”
“Βλέπω μια ισορροπία”, μου απαντά συγκρατημένη.
“Πόσο κάνει;”
“Στοιχίζει 40 ευρώ αλλά εμένα μου το έφεραν δώρο. Το φοράω πάντα, δεν το βγάζω ούτε όταν κοιμάμαι, ούτε όταν κάνω μπάνιο”. Όντως, στη σχετική διαφήμιση συνιστάται να μη το βγάζουμε ποτέ...

Τρίτη, 6 Μαρτίου 2012

Σήμερα έβαλα τεστ γραμματικής στην 11χρονη Λυδία και -ακόμη μια φορά- παρατήρησα τα εξής: Όποτε μια άσκηση απαιτεί έστω λίγη σκέψη ή φαντασία, η μικρή κολώνει και ζητά επεξηγήσεις και καθοδήγηση -σχεδόν σε κάθε γραμμή. Αυτό, όχι επειδή είναι αδιάβαστη αλλά επειδή αρνείται να σκεφθεί οτιδήποτε από μόνη της. Επιπλέον, αργεί πολύ να τελειώσει και το τεστ των 20 λεπτών μας παίρνει γύρω στη μια ώρα -παρόλο που η Λυδία είναι από τις καλές μαθήτριες!

Όταν έρχεται η ώρα να βαθμολογήσω το διαγώνισμα, δείχνω στη νεαρή πού υπάρχουν σοβαρά λάθη και την ωθώ να τα διορθώσει μόνη της. Έτσι, καταλήγει να πάρει ένα 92%. Αν την στριμώξω χρονικά στα 20-30 λεπτά, αν δεν τη βοηθήσω καθόλου και αν δεν τη βάλω να διορθώσει η ίδια τα περισσότερα λάθη της, δεν θα πάρει πάνω από 70%. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τον Παύλο, ο οποίος έβγαλε πέρυσι την πρώτη γυμνασίου με 19 και έπαινο.

Γενικότερα, η Λυδία και ο Παύλος είναι καλά παιδιά, υπάκουα και μελετηρά. Ωστόσο, έχω παρατηρήσει πως είναι διαρκώς ανέκφραστα και αμίλητα, δεν

χαμογελούν ποτέ, ενώ δείχνουν μια αξιοσημείωτη απροθυμία για σκέψη. Παράλληλα, το μόνιμο παράπονο της μητέρας τους είναι ότι “κόλλησαν τα παιδιά στο 85%!” και ότι “στα αγγλικά του σχολείου ο Παύλος παίρνει 16, άρα έχει κενά!”. Εγώ δικαιολογούμαι ότι μάλλον η αγγλικού είναι πολύ αυστηρή. Τι άλλο θα μπορούσα να της πω; Ότι όντως ο γιος της δεν αξίζει για παραπάνω;

Η πλειονότητα των σημερινών παιδιών δεν είναι πιο έξυπνα από το χαζοΜανώλη – απλά δεν έχουν τη νωθρότητά του, γι' αυτό και ξεγελούν εκ πρώτης όψεως. Όμως, οι σημερινοί γονείς δεν ανέχονται τα βλαστάρια τους να παίρνουν κάτι λιγότερο από άριστα. Σε περίπτωση χαμηλότερης βαθμολογίας δυσανασχετούν και τα βάζουν με το δάσκαλο. Συνεπώς, είμαι αναγκασμένη κι εγώ να προσαρμόζομαι ανάλογα, αν δεν θέλω να έχω γκρίνιες...

Η θέση της γυναίκας στη σύγχρονη εποχή: Ο λεγόμενος φεμινισμός δεν είναι παρά ένα κατά συνθήκην ψεύδος. Ακόμη και στη σύγχρονη, “ηλεκτρονική” εποχή, τα κορίτσια εξακολουθούν να χαντακώνονται συστηματικά ακόμη και μέσα στις οικογένειές τους.

Όταν, μάλιστα, τα αδέλφια είναι διαφορετικού φύλου, τότε οι γονείς κάνουν ό,τι μπορούν για να προωθήσουν το αγόρι, ακόμη κι αν είναι κρετίνος, παραγκωνίζοντας συστηματικά το κορίτσι. Δεν διστάζουν, ας πούμε, να ζητήσουν από τους δασκάλους να ρίχνουν βαθμολογικά το κορίτσι, έτσι ώστε να φαίνεται πως υπερτερεί το αγόρι. Παραδείγματα:

α) Σχετικά με τους Πανόπουλους, έχω παρατηρήσει μια ιδιαίτερη αυστηρότητα των γονέων απέναντι στο αγόρι: Ωφείλει να είναι πάντα άριστος, να μην του ξεφεύγει

ούτε οξεία και ο μόνιμος φόβος τους είναι "μην τυχόν δεν κατάλαβε κάτι". *Περίεργες φοβίες για γονείς που το παιδί τους είναι μαθητής του 19*... Για τη Λυδία, πάντως, δεν βλέπω να έχουν ανάλογες φοβίες. "Δεν τους νοιάζει για το κορίτσι", όπως λέει και η μητέρα μου.
β) Η περίπτωση της Ζαφειρίας και του Μανώλη (το *μυστήριο* της 26ης Σεπτ. 2011).
γ) Θυμάμαι, το ζεύγος Κάραλη μου ζητούσαν να βάζω τους ίδιους βαθμούς στο γιο και στην κόρη, παρόλο που, όπως οι ίδιοι παραδέχονταν, η κοπέλα ήταν αντικειμενικά πολύ καλύτερη μαθήτρια από τον κανακάρη.
δ) Την εποχή που η Τατιάνα ήταν ακόμη έγγυος στη Λευκή, μόλις έμαθε ότι το παιδί ήταν κορίτσι ένιωσε φοβερή απογοήτευση και ήθελε να κάνει δεύτερο υπερηχογράφημα, μήπως παρ' ελπίδα είχε γίνει λάθος στο πρώτο! Όσο για τη Μαρίνα, δηλώνει ξεκάθαρα ότι αν κάνει δεύτερο παιδί θέλει πάλι αγόρι.

Λογική συνέπεια: Η Λευκή (την φωνάζουν χαϊδευτικά "Ζιζή" -όνομα για γατί) όταν δεν μένει αμίλητη και κολλημένη πάνω στη μάνα της, συνεχώς κλαψουρίζει και γκρινιάζει επειδή υποσυνείδητα καταλαβαίνει πως όλοι, γονείς, συγγενείς και γνωστοί, την υποτιμούν και την αγνοούν επειδή είναι κορίτσι. Ο Τώνης, αντίθετα, ό,τι και να κάνει φαντάζει σαν ήρωας. Όπως κάθε αγόρι...

Κακά τα ψέματα, λοιπόν. Μετά από τόσες δεκαετίες "φεμινισμού" και "γυναικείας απελευθέρωσης", στην ουσία τίποτα δεν έχει αλλάξει από την εποχή των προγιαγιάδων μας. Οι οικογένειες εξακολουθούν να επιθυμούν αγόρια αντί για κορίτσια, απλώς δεν τολμούν να το ομολογήσουν ανοιχτά. Οι άνδρες εξακολουθούν να πρωτοστατούν σε κάθε τομέα της ζωής, σε ένα εξολοκλήρου στημένο παιγνίδι που ξεκινά μέσα από την

ίδια την οικογένεια και απλώνεται σε ολόκληρη την κοινωνία. Ακόμη και τα παιδικά παιγνίδια είναι έτσι σχεδιασμένα ώστε να εξυπηρετούν τέλεια δυο αλληλένδετους σκοπούς: α) την ομαλή προσαρμογή των αρσενικών στην ανδροκρατική κοινωνία, β) την τελική κάμψη του ηθικού των θηλυκών κατά την ενηλικίωση.

Συγκεκριμένα: Τα αγόρια παίζουν πάντα με τερατόμορφα όντα, παραμορφωμένα ανδροειδή, ογκώδη οχήματα και οτιδήποτε φαντάζει κακάσχημο, επικίνδυνο, θανάσιμο – *πρέπει να είσαι ανώμαλος για να σου αρέσουν τέτοια παιγνίδια!* Μεγαλώνοντας, όμως, τα αγόρια σιγά-σιγά συνειδητοποιούν ότι ο κόσμος είναι μεν σκληρός, απαιτητικός και ανταγωνιστικός, ωστόσο δεν κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να τους επιτεθεί κάποιο φρικτό εξωγήινο τέρας, ας πούμε. Παράλληλα, κάθε αρσενικό διατηρεί εξ ορισμού τον τίτλο του ήρωα που ανταπεξέρχεται πάντα με επιτυχία στις συνήθως ασήμαντες δυσκολίες της ζωής του. Έτσι, ο άνδρας βιώνει διαρκώς μια βαθιά υποσυνείδητη ανακούφιση επειδή ο κόσμος αποδεικνύεται πολύ καλύτερος απ' ότι φανταζόταν την εποχή που ήταν παιδί.

Τα κορίτσια, από την άλλη, όσο είναι παιδιά παίζουν με πανέμορφες πριγκίπισσες, αιθέριες νεράιδες, δαντελωτά κάστρα και οτιδήποτε φαντάζει ωραίο, ειρηνικό, μακάριο. Μεγαλώνοντας όμως, μέρα με τη μέρα συνειδητοποιούν ότι ο κόσμος που τα περιβάλλει δεν έχει καμία σχέση με τον αστραφτερό παράδεισο που φαντάζονταν όταν ήταν μικρές. Στον πραγματικό κόσμο της ενήλικης ζωής, όχι μόνο δεν θα γίνουν ποτέ πριγκίπισσες ή νεράιδες αλλά αν θέλουν να διατηρήσουν το ενδιαφέρον του συντρόφου τους και την υπόληψή τους στην κοινωνία, θα πρέπει να είναι άψογες νοικοκυρές την ημέρα και ευσυνείδητες πόρνες τη

νύχτα· επιπλέον, θα πρέπει επίσης να εργάζονται σε χαμερπείς δουλειές με μισθούς πείνας. Έτσι, λοιπόν, η γυναίκα βιώνει διαρκώς μια βαθειά υποσυνείδητη απογοήτευση επειδή ο κόσμος που την περιβάλλει αποδεικνύεται πολύ χειρότερος απ' ότι φανταζόταν την εποχή που ήταν παιδί...

Τρίτη, 20 Μαρτίου 2012

☺ Ο Τώνης συνεχίζει να επιζητεί συνεχώς την αγκαλιά μου και να μου λέει γλυκά λογάκια όπως: "Είσαι το μωρό μου!" Άλλοτε, θέλει να με πάρει κι αυτός αγκαλιά· βλέποντας, όμως, ότι δεν μπορεί, μου προτείνει: "Πάμε μέσα να ξαπλώσουμε. Αν δεν ξαπλώσουμε πώς θα σε πάρω αγκαλιά;" Ύστερα προσπαθεί να μου βγάλει τη ζακέτα μα δεν τα καταφέρνει.

☻ Από την άλλη πλευρά, έχει αρχίσει να μην υπακούει, συχνά βγάζει γλώσσα, ενώ αν του χαλάσουμε το παραμικρό χατήρι ή τον μαλώσουμε, βάζει άγριες φωνές: "Θα φας ξύλο!" ή "Θα σε πετάξω έξω!"

Αν επιμείνουμε στο μάλωμα, δεν διστάζει να χτυπήσει γιαγιάδες, παπούδες ή εμένα, ουρλιάζοντας με τόσα νεύρα ώστε τα λόγια του αντηχούν ακατάληπτα. Άλλοτε, πάλι, σφίγγει τις γροθιές του και χτυπά τον αέρα σαν υστερικός. Μοιάζει αρκετά και στο Θανάση, τι να κάνουμε...

Σήμερα, ο μπαμπάς κι εγώ τον πήραμε μαζί μας στη λαϊκή. Μόλις φθάσαμε, ο μικρός δεν δεχόταν με τίποτα να τον κρατάω από το χέρι, μου ξέφυγε κι άρχισε να τρέχει μόνος του μπροστά! Αναγκάστηκα να τον κυνηγώ σε όλη τη λαϊκή, περνώντας με δυσκολία ανάμεσα από το πλήθος. Νούμερο γίναμε, όλοι γύρω μας φώναζαν και του έλεγαν να σταματήσει, εκείνος όμως δεν άκουγε κανέναν. Κάποια στιγμή, έπεσε πάνω

στη Θεώνη (ευτυχώς), που του έβαλε τις φωνές κι έτσι τον πρόλαβα, τον βούτηξα από το χέρι και τον οδήγησα πίσω στο σπίτι, ενώ αυτός με έβριζε "Άσε με! Είσαι κακιά!" και με χτυπούσε διαρκώς. Εννοείται πως δεν πρόκειται να τον ξαναβγάλω ποτέ έξω βόλτα.

Απλά, αναρωτιέμαι: Δεν φοβήθηκε, τριάμισι ετών παιδί, να τρέχει ολομόναχο ανάμεσα σε τόσο πλήθος αγνώστων; Συνήθως, τα μικρά -αλλά και μεγαλύτερα παιδιά- φοβούνται να μείνουν μόνα τους ανάμεσα σε αγνώστους και δεν ξεκολλάνε από το χέρι του συνοδού τους. Τέτοια συμπεριφορά δεν έχω ξαναδεί, ούτε στα ανήψια μου, ούτε σε κανέναν. "Αυτό είναι υπερβολικό θράσος! Όσο πάει, γίνεται αναιδής και απαιτητικός! Πρέπει να το προσέξουμε αυτό", αποφάνθηκε η μητέρα μου όταν της ανέφερα τα καθέκαστα. Αμέσως μετά, πήρε μια βίτσα και τον χειροτόνησε λιγάκι. Του χρειαζόταν του μικρού, για να μάθει ότι υπάρχουν και όρια. Μετά, ήλθε κλαίγοντας σε μένα και παραπονέθηκε: "Με μαλώσανε!".
"Αφού δεν είσαι καλό παιδί!" του είπα αυστηρά.

Σάββατο, 24 Μαρτίου 2012

Σήμερα το απόγευμα η Αλίκη, ο Τώνης κι εγώ πήγαμε να καμαρώσουμε το Θανάση στην Απονομή Bachelor Συμβουλευτικής Ψυχολογίας, που διοργάνωσε η σχολή του σε μεγάλο θέατρο των Αθηνών. Όχι πως είχα όρεξη να πάω, απλά υποχώρησα στην πίεση της μητέρας μου, με το σκεπτικό ότι θα ήταν δύσκολο για την Αλίκη να τραβολογάει μόνη της τον μικρό τόσες ώρες.

Η εκδήλωση θύμιζε θεατρική παράσταση με πολλή φανφάρα, επισημότητα και μάλλον βαρετές ομιλίες από διάφορους σπουδαίους και τρανούς καθη-

γητές. Εκείνο που μου άρεσε περισσότερο ήταν η χρυσή βροχή που έπεσε στο τέλος. Μόνο που τελικά δεν απονεμήθηκαν διπλώματα αλλά χαρτονένιοι κύλινδροι τυλιγμένοι σε βελούδο. Πολλή φιγούρα για το τίποτα, δηλαδή. Τα πραγματικά πτυχία οι φοιτητές τα πήραν μετά τη γιορτή.

Πέρα απ' αυτά, σε όλη τη διάρκεια της εξόρμησης η αδελφούλα μου φρόντιζε να με αποφεύγει επιμελώς: Δεν μου απηύθυνε ποτέ το λόγο, έτρεχε συνεχώς μπροστά σα να την κυνηγούσαν σέρνοντας από το χέρι το νήπιο, ενώ μέσα στην αίθουσα δεν είχε καμία επαφή μαζί μου: ζήτημα αν ανταλλάξαμε δυο ή τρεις λέξεις όλες εκείνες τις ώρες. Σα να φοβάται η κόμισσα, μην την κολλήσω καμιά φοβερή αρρώστια...

Εικόνες του Matrix: Απόψε μεταδίδεται στην τηλεόραση ένας αγώνας kick-boxing ανάμεσα σε δύο πρωταθλητές, της Γαλλίας και της Νορβηγίας, για το παγκόσμιο κύπελλο. Παρακολουθώντας μερικές σκηνές, διαπιστώνω τα εξής: Ο Γάλλος δεν μάχεται καθόλου, δεν ανταποδίδει σχεδόν κανένα χτύπημα, στέκεται μονάχα με τα χέρια μπροστά σε στάση άμυνας και τις τρώει γελώντας! Καθ' όλη τη διάρκεια του αγώνα ο τύπος γελάει συνεχώς, σα να βλέπει κάτι πολύ αστείο. Κάποια στιγμή μόνο -για ξεκάρφωμα- ο Νορβηγός τρώει μία μπουνιά στο κεφάλι και φαίνεται σα να ζαλίζεται, ωστόσο συνεχίζει χωρίς πρόβλημα.

Στο τέλος (ω τι έκπληξη) κερδίζει ο Νορβηγός και παίρνει τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή, δηλαδή θεωρείται ο καλύτερος kick-boxer στον κόσμο. Ο αντίπαλος εξακολουθεί να διασκεδάζει, αγκαλιάζει το νικητή και τον σηκώνει ψηλά (προφανώς καταχαρούμενος που έχασε).

Μετά το τέλος του αγώνα, ο νικητής εξηγεί στους

δημοσιογράφους (με φωνή ύποπτα σπαστή) ότι “στην αρχή είχα μερικές δυσκολίες” *[σοβαρά; εγώ γιατί δεν τις είδα;]*. Εντάξει, είναι κοινό μυστικό ότι στον (αθλητικό) κόσμο όλοι οι αγώνες είναι σικέ, αλλά αυτό παραήταν! Μέχρι και ο Νάσος, φανατικός θαυμαστής του Νορβηγού, παραδέχθηκε -απρόθυμα- ότι “το παιγνίδι ήταν λίγο στημένο”...

Τετάρτη, 28 Μαρτίου 2012

☺ Πάντως, ο Αντωνάκης δεν παύει να είναι ένα τρυφερό παιδάκι: Ξέρει ότι με πονάει ο λαιμός μου εδώ και δυο μέρες, οπότε έρχεται και με ρωτάει τρυφερά: “Πώς είναι ο λαιμός σου;”

Λίγο αργότερα, καταφθάνουν οι σακούλες με τρόφιμα που έχουμε αγοράσει από το σούπερ μάρκετ. Ο μικρός φαγώνεται να μας βοηθήσει να τα βάλουμε στη θέση τους. Τρέχει συνεχώς πέρα-δώθε, κουβαλάει τσάντες κι όλο ρωτάει: “Να σας βοηθήσω; Τι να πάω μέσα στην κουζίνα;”. Κάποια στιγμή βγαίνει έξω, κόβει ένα λουλούδι και μου το προσφέρει: “Για σένα”, μου κάνει. Μετά από λίγο μου φέρνει ένα ματσάκι και μου το δίνει λέγοντας γλυκά: “Νονίτσα μου!” Δίνει και στη μητέρα μου λουλούδια. “Για αγάπη!” της λέει...⇑

Πέρα απ' αυτά τα χαριτωμένα, βλέπω ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** έχει επανέλθει εδώ και ενάμιση μήνα περίπου: Όλο το πρωί δεν ακούγεται ήχος από το διαμέρισμα του Γιάννη επάνω, ακόμη κι όταν το μωρό βρίσκεται στο σπίτι αντί στον παιδικό σταθμό. Ωστόσο, από τις 2:30 ως τις 5:00, δηλαδή ακριβώς τις ώρες που ξαπλώνουμε για μεσημέρι, γίνεται χαμός από πάνω: Απανωτά χτυπήματα, γδούποι, συρσίματα, ποδοβολητά, τρεχαλητά κλπ, ενώ η συρταρωτή πόρτα ανοιγοκλείνει βίαια κάθε πέντε λεπτά! Άλλοτε, πάλι, ο σκύλος γαβγίζει

ασταμάτητα από τις 1:00 το μεσημέρι μέχρι τις 6:00 το απόγευμα! Απλά, αναρωτιέμαι: Αυτές τις ώρες ακριβώς θυμάται η Μαρίνα να κάνει τις δουλειές του σπιτιού ή να παίξει με το γιόκα της; Συχνά, μάλιστα, κατά τις 2:30 το μεσημέρι κουβαλιέται η Τατιάνα μαζί με την τρίχρονη κόρη της, οπότε η φασαρία που γίνεται πάνω πολλαπλασιάζεται!

Επιπλέον, σχεδόν κάθε μεσημέρι, ειδικά στις ώρες κοινής ησυχίας, ο Νάσος βάζει απαίσιες μουσικές στο διαπασών και χαμηλώνει την ένταση μόνο μετά από δική μας έντονη διαμαρτυρία. Μερικές φορές, μάλιστα, φεύγει από το σπίτι αφήνοντας το κομπιούτερ/στερεοφωνικό αναμμένο να βροντάει μέχρι το απόγευμα!

Όλο το απόγευμα και βράδι ο μικρός μπορεί να μην ακούγεται πάνω, μόλις όμως η ώρα φθάσει 23:00 και πέσουμε στο κρεβάτι για ύπνο, τότε αρχίζει να τρεχαλίζει ασταμάτητα σε όλο το μήκος του σπιτιού, για καμιά ώρα τουλάχιστον -σα να τον κυνηγάνε! Μια-δυο φορές πήρα τους δρόμους νυχτιάτικα, μετά όμως έγινε συνεννόηση με το Γιάννη κι ελπίζω να διορθωθεί κάπως η κατάσταση.

Ως και η μητέρα μου υποψιάζεται ότι η Αλίκη φροντίζει να λείπει διαρκώς από το σπίτι προκειμένου να αποφεύγει τη διαρκή ηχορύπανση και αναστάτωση που προκαλούν οι γιοί της. Έτσι, κανονίζει να εργάζεται διπλοβάρδια κάθε μέρα (αλλά η “καημένη” δεν κερδίζει ποτέ πάνω από 800 ευρώ μηνιαίως), ενώ τις υπόλοιπες ώρες τρέχει στο πανεπιστήμιο -αυτό θα πει Super Woman...

... Ώρες-ώρες έχω την εντύπωση ότι γύρω μου πλέκεται ένα πολύ περίεργο δίκτυο παρακολούθησης, το οποίο ξεκινά από την οικογένειά μου, επεκτείνεται στους πελάτες μου, στις παρέες μου, κι ακόμη

παραπέρα. Υποψιάζομαι ότι παρακολουθούν κυρίως την πνευματική μου πορεία: κατά πόσον λειτουργεί ακόμη σωστά το μυαλό μου, κατά πόσον κατανοώ τι συμβαίνει γύρω μου, τι πραγματικά ξέρω για τον σαθρό κόσμο τους. Σίγουρα, δεν υπάρχουν πια περιθώρια για άλλα σφάλματα. Περισσότερο παρά ποτέ, επιβάλλεται για μένα ο Νόμος της Σιωπής: Η πιο αποτελεσματική Ψυχική Αυτοάμυνα είναι η Σιωπή: Να μην γνωρίζει κανείς τι σκέφτεσαι, τι αισθάνεσαι, τι κάνεις -άρα ούτε ποιός είσαι...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2012): Μη βλέποντας πια φως από πουθενά, στις 20 Μαρτίου μου έρχεται η φαεινή ιδέα να απευθύνω μια ***Έκκληση*** προς το Σύμπαν και τις ερχόμενες ανδρομέδιες δυνάμεις, ζητώντας την απαλλαγή μου από υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς καθώς και την απελευθέρωσή μου από κάθε ψυχοτρονικό έλεγχο του νου. Μόλις το κάνω, αισθάνομαι σπάνια αισιοδοξία.

Αμέσως μετά αποφασίζω να καταργήσω το μενταγιόν οργονίτη, δεδομένου ότι με αυτό δεν έχω δει σπουδαία μείωση των νυχτερινών ενοχλήσεων. Άλλωστε, δεν ξέρω τι πραγματικά συμβαίνει με τους οργονίτες: Το Γενάρη, που φορούσα κάθε νύχτα το μενταγιόν, το συνάχι μου κράτησε όλο το μήνα! Ακόμη, εδώ και λίγες μέρες αισθάνομαι ότι η σκολίωσή μου, που την είχα ξεχάσει τα τελευταία 30 χρόνια, έχει επιδεινωθεί. Όσο για την πυραμίδα, όταν την έχω κοντά στο κρεβάτι μου τα υπναγωγικά ***οράματα φωτιάς*** πολλαπλασιάζονται σημαντικά. Εντέλει, την έβγαλα από την κάμαρά μου και την τοποθέτησα πάνω στο σύνθετο του σαλονιού. Υποψιάζομαι ότι οι οργονίτες ενισχύουν μεν το ενεργειακό πεδίο του οργανισμού, παράλληλα

όμως ενισχύουν όχι μόνο τα θετικά αλλά και τα αρνητικά του στοιχεία. Έτσι, αν έχεις πχ μια ασθένεια, αυτή φουντώνει. Από τις 22 του μήνα, λοιπόν, χρησιμοποιώ ένα βιομαγνητικό μενταγιόν που πρέπει να το φορώ διαρκώς. Το βγάζω μόνο όταν κάνω μπάνιο. Δεν μου είναι πολύ βολικό, ούτε βλέπω κανένα σπουδαίο αποτέλεσμα στα νυχτερινά μου προβλήματα, οπότε σύντομα το αντικαθιστώ με ένα βιομαγνητικό βραχιόλι. Με αυτό κάτι πάει να γίνει...

Στις 26 Μαρτίου παθαίνω ένα άσχημο στραβολαίμιασμα, το οποίο παραδόξως επιδεινώνεται καθώς περνούν οι μέρες, με αποτέλεσμα να πονάω όλη μέρα! Μετά από τρεις μέρες η κατάσταση φθάνει στο απροχώρητο, οπότε αποφασίζω να πάω το πρωί στο Ασκληπιείο Βούλας, Βγάζω ακτινογραφία και ο γιατρός βρίσκει ότι ο λαιμός μου είναι εξαιρετικά καταπονημένος, με πάρα πολλά άλατα, δυσανάλογα με την ηλικία μου, και διαγιγνώσκει “αυχενοβραχιόνιο σύνδρομο”. Μάλλον το έπαθα επειδή σήκωνα όρθια τον μικρό αγκαλιά. Εντέλει, μου γράφει φάρμακα κι ένα ορθοπεδικό κολάρο που θα πρέπει να φοράω για μια βδομάδα. Στα τέλη του μήνα αρχίζω να αμφιβάλλω και για το βιομαγνητικό βραχιόλι: Όταν το φοράω πονάω περισσότερο. Έτσι, γρήγορα το καταργώ κι αυτό.

Το θέμα είναι ότι με όλη αυτή την κατάσταση δεν μπορώ να εκτελώ σωστά την τεχνική αυτοάμυνας που έχω εκπονήσει. Δεν μου είναι εύκολο, ας πούμε, να σηκώνομαι κάθε φορά που ξυπνάω μέσα στη νύχτα και να παίζω μια παρτίδα *Yparxis*, επειδή όποτε σηκώνομαι από το κρεβάτι πονάω φοβερά για κανένα τέταρτο! Τουλάχιστον, όμως, τα φάρμακα δεν επιδεινώνουν τα υπναγωγικά οράματα, όπως φοβόμουν -μάλλον το αντίθετο.

Έτσι, παρόλο που δυσκολεύομαι να ακολουθήσω την τεχνική μου και ενώ δεν φορώ πια κανένα προστατευτικό μενταγιόν ή βραχιόλι, τα οράματα φωτιάς έχουν μειωθεί! Συνολικά, λοιπόν, αυτό το μήνα μου ήλθαν γύρω στα 6 οράματα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες, 3 όνειρα με σκηνές φωτιάς, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα και 1 φορά το αντίθετό του.

* * * *

Σάββατο, 7 Απριλίου 2012

☺ Σήμερα το πρωί φτιάχνουμε πασχαλινά κουλούρια και ο Αντωνάκης έχει κατέβει για να μας βοηθήσει.
"Πώς είναι ο λαιμός σου;" με ρωτάει.
"Κάπως καλύτερα", του απαντώ.
"Α, να παίξουμε τότε!" μου κάνει με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

Πράγματι, βλέπω μια μικρή βελτίωση με τα χάπια, μα δεν λέει να περάσει εντελώς το μαλακιστίρι το αυχενικό. Καλά έλεγε κάποτε η γιαγιά μου η Αλίκη, ότι "η αρρώστια έρχεται με το τσουβάλι και φεύγει με το βελόνι".

Στο μεταξύ, ο μικρός κάθεται κοντά στο τραπέζι, παρακολουθεί γεμάτος εντύπωση, ανακατεύει τα υλικά κι επιμένει να πλάσει κουλούρια. Του δίνουμε ένα κομματάκι ζυμάρι και ασχολείται με ζήλο. "Έλα κοντά, μικρή μου!" μου λέει γλυκά – σε πλήρη αντίθεση με τους υπόλοιπους της οικογένειας, που δεν δείχνουν ενδιαφέρον για το αυχενικό μου κι επιπλέον λένε ότι γέρασα...

Λίγο αργότερα, η μητέρα μου του διηγείται στον μικρό την ιστορία των Πρωτοπλάστων. Μόλις ο Τώνης ακούει ότι ο Θεός έδιωξε από τον Παράδεισο τον Αδάμ

και την Εύα, πετάγεται και λέει: "Όχι, δεν τους έδιωξε! Το φίδι έπρεπε να διώξει, αυτό έφταιγε!" Να και κριτική σκέψη από το νήπιο...⇮

Κατά τ' άλλα: Η Μαρίνα εξακολουθεί να κάνει μούτρα στη μητέρα μου (ζητάει και τα ρέστα), ενώ αποφεύγει να έρθει να πάρει το παιδί της όταν επιστρέφει από τη σχολή. Ως αποτέλεσμα κρατάμε το μικρό γύρω στις 10 ώρες κάθε φορά. Η μαμά έχει δίκιο που νευριάζει με τη συμπεριφορά της ντίβας.

Εικόνες του Πλέγματος: Μια ασυνήθιστη διαφήμιση μου τραβά ξαφνικά την προσοχή, καθώς ακούω τον σπήκερ ν' αναγγέλλει με σοβαρή φωνή: "Πάντα ξέρατε πως κάτι περιμένενε μα δεν ξέρετε τι. Η αναμονή μόλις τελείωσε!" Η κάμερα δείχνει επανειλημμένως τον ουρανό αλλά κι έναν περίεργο μηχανισμό που στριφογυρίζει στον αέρα. Εντέλει, το μήνυμα καταλήγει στη διαφήμιση του γνωστού μαλακτικού για ρούχα. Πιθανότατα, όμως, το αληθινό μήνυμα της διαφήμισης απευθύνεται μόνο σε λίγους...

Κυριακή, 22 Απριλίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γυναίκα μόνη (εγώ;) αισθάνεται παραγκωνισμένη ανάμεσα σε άλλες, που μιλούν φιλικά μεταξύ τους. Ωστόσο, την προσέχει ένας νέος, ωραίος, μελαχροινός άνδρας, της εκδηλώνει ενδιαφέρον και την παίρνει μαζί του στη χώρα του για να την παντρευτεί. Παραδόξως, το ταξίδι με πούλμαν διαρκεί μόλις λίγες ώρες. Παρευρίσκονται η αδελφή και η μάνα του γαμπρού· η πρώτη είναι εντάξει αλλά η δεύτερη φέρεται δεσποτικά στη μέλλουσα νύφη (δηλαδή σε μένα) και την εκνευρίζει.

Φθάνοντας εκεί, γρήγορα διαπιστώνω ότι οι

κάτοικοι της χώρας φορούν όλοι σκουρόχρωμα ρούχα και μαύρα γυαλιά για να κρύβουν τα τεράστια μάτια τους, τα οποία ενίοτε αλλάζουν χρώμα και γίνονται ανοιχτοπράσινα λαμπερά με κόρες πράσινες. Το ίδιο συμβαίνει και με τα μάτια του γαμπρού. Τον ρίχνω κάτω, πέφτω από πάνω του και τον ρωτάω τι συμβαίνει, ενώ υποψιάζομαι πως όλοι εδώ είναι εξωγήινοι. Εκείνος, όμως, δεν μου απαντάει.

Τότε εμφανίζεται η μαμά και μου γνέφει να την ακολουθήσω στον κάτω όροφο, από μια λευκή περιστροφική σκάλα ενός κλιμακοστασίου που μοιάζει απύθμενο. Ξαφνικά το όνειρο γίνεται διαυγές και συνειδητοποιώ πως η μητέρα μου σκοπίμως με παρασύρει χαμηλά. Αναπηδώ κι αιωρούμαι πάνω από τα σκαλιά. Έτσι, αντί να κατέβω τη σκάλα ακολουθώντας τη μάνα μου, υψώνομαι ανάλαφρη μέχρι το ταβάνι...

Ο ρόλος της μητέρας: Η αλήθεια είναι ότι από τα παιδικά μου χρόνια η μητέρα έχει παίξει έναν περίεργο ρόλο απέναντί μου, συνειδητά ή ασυνείδητα: Δεν μου δίνει ποτέ δίκιο όταν έχω αντιπαραθέσεις με τρίτους, συνηθίζει να κριτικάρει οτιδήποτε κάνω, ωστόσο πρέπει να παραδεχθώ ότι είναι το μοναδικό άτομο με το οποίο μπορώ να λέω -ακόμη- μερικές κουβέντες. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι με αγνοούν επιδεικτικά πλέον, μα ούτε κι εγώ έχω καμία όρεξη να εκμυστηρευτώ οτιδήποτε σε οποιονδήποτε, ούτε μπορώ να ακούω τις παπαριές τους. Για πρώτη φορά στη ζωή μου βρίσκομαι σε απόλυτη κοινωνική απομόνωση. Ωστόσο δεν έχω κανένα πρόβλημα με αυτό -το αντίθετο μάλιστα: Η αποστασιοποίησή μου από το ανθρώπινο κοπάδι μου έχει φέρει μια αξιοσημείωτη ψυχική ηρεμία!

Ειδικότερα από πέρυσι το καλοκαίρι, βιώνω αυτή την απομόνωση και από τα μέλη της “οικογένειάς” μου

– δηλαδή από τότε που άρχισα να ερευνώ στο Διαδίκτυο για την επικείμενη επιστροφή των Ανδρομεδίων στη Γη. Παραδόξως, ο Νάσος συχνά μπαίνει στον κόπο να ψάχνει τα sites που επισκέπτομαι εγώ. Δεν ξέρω τι έχει καταλάβει μα μου έχει εκδηλώσει πολλές φορές τον αποτροπιασμό του. Απαιτεί, μάλιστα, να μην διαβάζω αυτά τα πράγματα μέσα στο σπίτι του, επειδή "έχουν τρομερή αρνητικότητα", λέει. Μάλιστα, ο νεαρός έχει πάρει το λάπτοπ της αδελφής μου στο δωμάτιό του, ώστε να μη μπορώ εγώ να το βρίσκω εγώ εύκολα.

Παράλληλα, η Αλίκη και οι γιοί της έχουν αραιώσει σημαντικά την επικοινωνία μαζί μου: Έρχονται κάτω μόνο για να ζητήσουν λεφτά ή φαγητό, μιλούν με τους γονείς μου κανονικά, μα εμένα αποφεύγουν να μου πουν έστω μια κουβέντα. Ιδίως η Αλίκη δεν με ρωτάει ούτε "τι κάνεις;" και δεν απαντά καν στις όποιες ερωτήσεις μου! Αποφεύγει κάθε επαφή μαζί μου επειδή είναι πάντα "πολύ απασχολημένη και κουρασμένη", λέει.

Φαντάζομαι ότι οι Μαρκάκηδες έχουν ενημερώσει τα κυκλώματά τους σχετικά με τα πρόσφατα ενδιαφέροντά μου κι έχουν λάβει εντολή να κόψουν κάθε επικοινωνία μαζί μου – όπως έκαναν κάποτε οι καλές μου φιλενάδες, η Πέρσα, η Λουίζα και η Μαρία Σχοινά, την εποχή ακριβώς που η ενασχόλησή μου με τους λεξαρίθμους πρόδωσε τη γενετική ταυτότητά μου...

Τότε και Τώρα: Άλλοτε, πριν το έτος 2005, ήξερα για την οικογένεια και τις φίλες μου ποιοί είναι και τι κάνουν. Τότε, παρά τις όποιες διαφωνίες και αντιπαραθέσεις μας, δεν είχα κανένα λόγο να υποψιάζομαι ότι τα εν λόγω άτομα διατηρούν δοσοληψίες με ύποπτα κυκλώματα. Τώρα, όχι απλά το υποψιάζομαι, φωνάζει το πράμα, κάνει μπαμ από χιλιόμετρα μακριά! Κι εγώ,

από τη μεριά μου, κάποτε δεν κρατούσα τόσα μυστικά από τους άλλους· ίσως να μην έλεγα τα πάντα στους πάντες, ωστόσο δεν υπήρχε θέμα που να με απασχολούσε και να μη το εκμυστηρευόμουν σε κάποιον. Τώρα, όμως, κανείς δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτα για μένα – ίσως επειδή, εδώ και μερικά χρόνια, τα προβλήματα που με απασχολούν δεν είναι ανθρώπινα...

Σάββατο, 28 Απριλίου 2012

Εδώ και ενάμιση χρόνο περίπου ο Θανάσης κάνει body building, ακολουθεί ειδική δίαιτα για να αποκτήσει όγκο (πανάκριβη: καθημερινά τώει φιλέτα μοσχάρι, ψαρονέφρι, σολωμό, σαλάτες του Καίσαρα κλπ), ενώ παίρνει και διάφορες ουσίες. Τελευταία μέτρησα δέκα διαφορετικά κουτιά με σκόνες στην κουζίνα του, τις οποίες χρησιμοποιεί κάθε μέρα, όπως παραδέχεται ο ίδιος. Επιπλέον, συνεχίζει ακάθεκτος τα μαθήματα νινζούτσου, μαζί με το Γιάννη, τα οποία διαρκούν γύρω στο τρίωρο. Σίγουρα δεν γίνεται μόνο γυμναστική εκεί πέρα· μετά τις ασκήσεις θα ακολουθεί και κατήχηση...

Επιπλέον, εδώ και κανένα μήνα ο αθληταράς Νάσος έχει εντείνει το πρόγραμμα γυμναστικής του ακόμη περισσότερο: Εκτός από το νινζούτσου και το body building, τώρα έχει ξεκινήσει και άλλες, πιο ειδικές ασκήσεις: Κατεβαίνει στην πίσω αυλή μας, και χτυπάει δυνατά ένα μεγάλο λάστιχο λεωφορείου με μια βαριοπούλα ή με δυο σφυριά, επί μία ώρα με το ρολόι, συνήθως το απόγευμα. Άλλοτε βαράει γροθιές σε μια τσάντα γεμάτη άμμο. Άλλες φορές στερεώνει ένα σακίδιο με πέτρες στην πλάτη και ανεβαίνει στο βουνό -όχι από το μονοπάτι αλλά από τα κατσάβραχα.

Πριν μια βδομάδα μας έδειξε ένα βίντεο που έχει γυριστεί με το κινητό του, όπου σηκώνει 270 κιλά στο

μηχάνημα για τις γάμπες: Όλα μαζί τα βάρη ζυγίζουν μόλις 150 κιλά, οπότε ο Θανάσης αγκαζάρει έναν άλλο αθλητή να καθήσει πάνω στις μπάρες του μηχανήματος, κρατώντας στα χέρια του σιδερένιες πλάκες των 20 κιλών! Όσο για τις υπόλοιπες ασκήσεις, ο ανηψιός μου σηκώνει γύρω στα 200 κιλά σε όλες!

Σήμερα το απόγευμα ο Νάσος ήλθε κάτω και μόλις μπήκε μέσα δήλωσε το εξής σοφό: "Θεία, άκου να σου πω: Οι φίλοι σήμερα είναι και αύριο δεν είναι, οι γκόμενες έρχονται και φεύγουν, όμως ένα βαράκι είκοσι κιλών είναι πάντα ένα βαράκι κιλών!" Ύστερα, γεμάτος περηφάνεια με πληροφόρησε ότι έχει φθάσει πια να σηκώνει 320 κιλά στη μηχανή για τις γάμπες.

"Πολύ μεγάλη αύξηση κιλών, μέσα σε μια βδομάδα", παρατήρησα.

"Με το σώμα που έχω νομίζεις ότι παίρνω αναβολικά;"

Με το σώμα που έχεις (γυμνασμένος αλλά όχι και κανένας Mr Olympia) σίγουρα δεν δικαιολογούνται τα κιλά που σηκώνεις, συλλογίστηκα.

"Έτσι μου λένε όλοι στο γυμναστήριο", μου είπε ζωηρά. "Με ρωτάνε "τι παίρνεις;" κι εγώ τους λέω: Δεν παίρνω τίποτα, και θα το δείτε όταν αρχίσω να παίρνω!"

"Καλά, ότι πεις εσύ!" του απάντησα.

Κάποτε γύριζα στα γυμναστήρια επί χρόνια, παρατηρούσα πολλές "ντουλάπες" να σηκώνουν βάρη και να πηγαίνουν για πρωτάθλημα, όμως τέτοιες αποδόσεις δεν είδα ποτέ σε κανέναν! Υποψιάζομαι ότι ο Θανασάκης καταπίνει χοντρά αναβολικά. Άλλωστε, τα έχω δει με τα μάτια μου: Εκτός από τη συνήθη ντουζίνα κουτιά με διάφορες ουσίες για αύξηση μυών, τώρα υπάρχει κι ένα καινούργιο, τεράστιο, που γράφει πάνω με μεγάλα γράμματα: "Anabolic".

Όσο για το σχολείο του, ήδη από το Μάρτη ο

Θανάσης έχει εξαντλήσει όλα τα περιθώρια για απουσίες (δικαιολογημένες και αδικαιολόγητες) στο νυχτερινό λύκειο όπου φοιτά. Ωστόσο, συνεχίζει να απουσιάζει επειδή έχει συνεννοηθεί, λέει, με τον απουσιολόγο να κάνει τα στραβά μάτια, ενώ παράλληλα οι καθηγητές έχουν όλοι στραβομάρα και δεν παρατηρούν ότι ο μαθητάρας λείπει. Επίσης, λέει, θα του χαρίσουν μερικές ακόμη απουσίες αν γίνει αιμοδότης. Σημειωτέον, συνηθίζει να πηγαίνει στο σχολείο χωρίς βιβλία, ούτε σάκκα! "Μα εσύ είσαι ο σούπερ-μαθητής!" του κάνει η Θεώνη αυθόρμητα, μόλις το ακούει.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2012): Συμπληρώνοντας ακριβώς τρία χρόνια από τότε που έκανα εκείνα τα μπάνια του μαλάκα του Kusba, τα οράματα φωτιάς υποχωρούν σημαντικά! Αναρωτιέμαι, πού ακριβώς μπορεί να οφείλεται αυτή η απότομη ύφεση: Μήπως η μαύρη μαγεία του Sam Kusba διαλύεται από μόνη της στα τρία χρόνια; Ή μήπως "δουλεύει" η Έκκληση που εξέφρασα στις 20 Μαρτίου; Αν ναι, τότε η οντότητα 3ης τάξεως που με προστατεύει συναντά δυσκολίες (γύρευε τι με πολεμάει...).

Ως εκ τούτου, θεωρώ πλέον σκόπιμο να παραθέσω την Έκκληση, όπως τη διαμόρφωσα εγώ, με οδηγό τη διαίσθησή μου, για τις δικές μου ανάγκες: Μπροστά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο, με το ένα χέρι ακουμπισμένο στον τοίχο, γύρω στις 5:30-6:00 το απόγευμα, κοιτάζω τον ήλιο και απαγγέλλω τα παρακάτω:

Έκκληση *προς την Τοπική Συμπαντική Ιεραρχία,*
Εγώ, η Υβόννη Φεζάρρη, που διαμένω στην Άνω Γλυφάδα της Ελλάδας, ζητώ οι ανδρομέδιες οντότητες 3ης Διαστάσεως της Συμπαντικής Ιεραρχίας να με

προστατεύουν διαρκώς, επειδή έχω σκοπό να αναλάβω ενεργό δράση ενάντια στους ερπετοειδείς 2ας και 1ης διαστάσεως, οι οποίοι λυμαίνονται τη Γη.
Επιπλέον ζητώ την απαλλαγή μου από υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς καθώς και την απελευθέρωσή μου από κάθε ψυχοτρονικό έλεγχο του νου.
Τέλος έκκλησης προς Τοπική Συμπαντική Ιεραρχία,
σας ευχαριστώ εκ των προτέρων.

Στις 8 Απριλίου βγαίνω για μια απογευματινή βόλτα για να ξεσκάσω λίγο. Περπατώ ήρεμα στη Γεννηματά, μέχρι που περνά από δίπλα μου ένα σπορ αμάξι και ακούω μια δυνατή γυναικεία κραυγή από εκεί μέσα, έναν απαίσιο ήχο σαν εμετό. Γυρίζω και βλέπω μια νεαρή βλαμμένη που έχει βγάλει το κεφάλι έξω από το παράθυρο του συνοδηγού και συνεχίζει να μου εκτοξεύει κύμματα χλευασμού. “Μαλάκω!” της φωνάζω αμέσως· εκείνη μου ανταποδίδει την ίδια βρισιά, εγώ αντεπιτίθεμαι με μια μεγαλόπρεπη μούντζα και αμέσως της γυρίζω την πλάτη. Πολύ γρήγορα το αυτοκίνητο εξαφανίζεται.

Στις μέρες που ακολουθούν, όποτε βγαίνω έξω παρατηρώ και αναρωτιέμαι: Πώς δεν το είχα προσέξει ως σήμερα; Οι κοροϊδίες εναντίον μου δεν σταμάτησαν ποτέ! Συνεχίζονται ακόμη μα είναι πιο φευγαλέες, λιγότερο ξεκάθαρες από άλλοτε. Πάντως, δύσκολα περνάει μια μέρα χωρίς να ακούσω κάποια περίεργη ή χλευαστική κραυγή από αυτοκίνητο ή μηχανάκι, τη στιγμή ακριβώς που περνάει από δίπλα μου!

Γιατί όμως; Τι το γελοίο, παράξενο, αλλόκοτο έχω πάνω μου και προκαλεί ορισμένους να με κοροϊδεύουν; Όσο κι αν κοιτάζω τον καθρέφτη, δεν μπορώ να βρω

τίποτα! Δεν είμαι άσχημη, κάθε άλλο: Είμαι πολύ πιο εμφανίσιμη από τις περισσότερες γυναίκες της ηλικίας μου, οι οποίες φαίνονται είκοσι χρόνια μεγαλύτερες από μένα και είναι σχεδόν όλες κοντόχοντρες με προγουλιασμένη μουράκλα και ξεδιάντροπο ύφος. Παραδόξως, όμως, εκείνες δεν αντιμετωπίζουν ποτέ τέτοια προβλήματα, επειδή διαθέτουν ένα "ατού" που εγώ δεν έχω ούτε στο ελάχιστο: Κάθε κύτταρο του σώματός τους ακτινοβολεί πουτανιά – "προσόν" που απαιτείται από κάθε ανθρώπινο θηλυκό αλλά εγώ απλά δεν διαθέτω...

Ως τις 10 του Απρίλη τα συμπτώματα του αυχενικού συνδρόμου δεν έχουν υποχωρήσει εντελώς, οπότε το πρωί ξαναπάω στο Ασκληπιείο. Μου ξαναβγάζουν πλάκες, οι γιατροί επαναλαμβάνουν πως "ο λαιμός είναι χάλια, με μπόλικα άλατα, πολύ ταλαιπωρημένος και παρουσιάζει κάποια παραμόρφωση!"

Πράγματι, ο αυχένας και ο λαιμός μου καμπουριάζουν πολύ προς τα εμπρός, από την εποχή που ήμουν έφηβη. "Είναι σα να έχετε πάθει πολλά ατυχήματα στο παρελθόν", μου λέει χαρακτηριστικά ο γιατρός. Ωστόσο, όταν μου κάνουν ασκήσεις με τα χέρια, δεν πονάω καθόλου. "Δεν έχεις τίποτα!" μου κάνει τελικά ο γιατρός, μάλλον παραξενεμένος.

Ακόμη, τελευταία παρατηρώ ότι ενώ τα οράματα φωτιάς μειώνονται σε αριθμό, τα ***σημεία*** δείχνουν τάση επαναφοράς: Μαθητές που αντί help προφέρουν hell· μόλις ανοίγω την τηλεόραση, ακούγεται η λέξη "κόλαση"· από τη λέξη Hellenic, που είναι γραμμένη πάνω σ' ένα καφάσι, είναι καλυμμένα τα τέσσερα τελευταία γράμματα· καθώς περπατώ στο δρόμο, στρέφω το κεφάλι μου την κατάλληλη στιγμή ώστε η επιγραφή Shell να φανεί ως -hell, κ.ο.κ.

Αρκετές φορές, ωστόσο, τα "μηνύματα" αλληλο-

συγκρούονται ("παράδεισος" - "κόλαση"), πράγμα που σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: Ο κόσμος που ζω δεν είναι αληθινός. Είναι μια δαιμονική κατασκευή τρισδιάστατου εικονικού χωροχρόνου, στην οποία δεν αξίζει τον κόπο να δίνω καμία σημασία. Κι έχει έλθει πια ο καιρός να κάνω ένα σαφή διαχωρισμό μεταξύ Καλού και Κακού: *Το Καλό είμαι Εγώ. Το Κακό είναι όλα τα υπόλοιπα...*

Εντελώς αναπάντεχα, πάντως, αυτό το μήνα η κατάσταση παρουσίασε σημαντική βελτίωση: Είχα μόλις 4 οράματα φωτιάς, μερικές σχηματοποιημένες φλόγες, 1 όνειρο με σκηνές φωτιάς, μόλις 1 εφιαλτικό μήνυμα, 3 φορές το αντίθετό του! Και, για πρώτη φορά στα χρονικά, οι 19 νύχτες από τις 31 του μήνα ήταν “καθαρές”, δηλαδή χωρίς την παραμικρή ψυχική ενόχληση! Αρχίζω να ελπίζω!

Παγίδες: Ψάχνοντας εδώ και κανένα χρόνο στο Διαδίκτυο, έχω ανακαλύψει πληθώρα άρθρων σχετικά με τις μεθόδους ελέγχου του ανθρώπινου μυαλού (ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, ψυχοτρονικά όπλα, εμφυτεύματα, chemtrails κλπ), ωστόσο δεν έχω βρει απολύτως τίποτα σχετικό με τρόπους προστασίας ενάντια στο mind control. Το μόνο που υπάρχει είναι εξυπνακίστικες συμβουλές του τύπου “Αν είσαι συνειδητός, καμία μέθοδος ελέγχου του νου δεν θα σε επηρεάσει”, ή “Αν εσύ ο ίδιος δεν το θέλεις, τότε τα ψυχοτρονικά όπλα ή τα chemtrails δεν θα έχουν αποτέλεσμα επάνω σου. Αν σε επηρεάζουν, αυτό σημαίνει πως εσύ υποσυνείδητα επιτρέπεις να σε επηρεάσουν. Άρα εσύ φταις τελικά, τα θες και τα παθαίνεις!”

Οι συμβουλές του είδους μου θυμίζουν έντονα τους παπάδες του Μεσαίωνα, οι οποίοι την εποχή της

Μεγάλης Πανούκλας προπαγάνδιζαν: “Αν πιστεύετε πραγματικά στο Χριστό, η αρρώστια δεν θα σας αγγίξει. Μόνο όσοι δεν πιστεύουν αρκετά, αρρωσταίνουν και πεθαίνουν από την πανούκλα, άρα καλά να πάθουν”. Έτσι, στοίβαζαν τα ποίμνια μέσα στις εκκλησίες, ασθενείς και υγιείς μαζί, για να προσευχηθούν ως μπουλούκι. Ως αποτέλεσμα, η Μεγάλη Πανούκλα εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη σε χρόνο ρεκόρ, αποδεκατίζοντας τους πληθυσμούς. Κάτι ανάλογο γίνεται και τώρα. Μας λένε οι "ειδήμονες": “Μην αναζητάτε επιστημονικές ή άλλες μεθόδους προστασίας ενάντια στον ψυχοτρονικό έλεγχο του νου. Απλά μείνετε συνειδητοί κι έννοια σας”.

Γενικότερα, στη σύγχρονη κοινωνία υπάρχουν πάρα πολλές πνευματικές παγίδες, που στοχεύουν σε διαφορετικά επίπεδα αναζητητών: Οι αναγνωρισμένες θρησκείες αντιστοιχούν στον μέσο άνθρωπο, ο οποίος δεν σκέφτεται καθόλου και δέχεται πρόθυμα τα δήθεν θεόπνευστα δόγματα. Οι χαρτορίχτρες, αστρολόγοι, καφετζούδες, μάγισσες κλπ απευθύνονται σ' ένα λίγο πιο ανήσυχο αλλά δεισιδαίμον κοινό, το οποίο αρνείται να εμβαθύνει περισσότερο. Οι σέκτες της Νέας Εποχής είναι κατάλληλες για πιο ψαγμένα άτομα, τα οποία όμως αποζητούν έτοιμη μασημένη τροφή από έναν υποτιθέμενο δάσκαλο-μύστη. Οι νεότερες, “αγγελικές” αιρέσεις απευθύνονται σ' ένα ακόμη πιο ψαγμένο κοινό, εφόσον μιλούν για “αγγέλους της 5ης διάστασης” αλλά και για έναν “φοβερό κίνδυνο που έρχεται από το διάστημα”· φαίνονται πιο επαναστατικές από τις συνηθισμένες αιρέσεις, ωστόσο καταλήγουν στην ίδια ακριβώς πλύση εγκεφάλου περί κάρμα, σπάσιμο του εγώ, ενοχοποίηση των θυμάτων κλπ. Παράλληλα, ενθαρρύνουν την υποταγή στο υπάρχον δρακονιανό

σύστημα (τάχα αγγελικό) και συκοφαντούν εμμέσως πλην σαφώς τον ερχόμενο ανδρομέδιο αστροστόλο.

Όλες αυτές οι παραπάνω μεταφυσικές οργανώσεις προσφέρουν όντως κάποιες γνώσεις, ανάλογα με το πνευματικό επίπεδο στο οποίο απευθύνονται. Στην αρχή, ως δόλωμα, επιβεβαιώνουν τις υποψίες σου και σου παρέχουν ορισμένες σημαντικές πληροφορίες. Έτσι, νομίζεις ότι επιτέλους βρήκες κάποιους που σε καταλαβαίνουν, τους εμπιστεύεσαι, τους ανοίγεσαι, κάνεις ό,τι σου λένε και στο τέλος δεν ξέρεις από που σου ήρθε: Οι κλίκες αυτές τελικά σε οδηγούν μεθοδικά σε σύγχυση και απόγνωση, σου εξασκούν φοβερές ψυχολογικές πιέσεις και ψυχικές επιθέσεις, ενώ όμως προδίδουν την ταυτότητά σου σε υψηλότερα ιστάμενους των κυκλωμάτων -με συνέπειες απρόβλεπτες για ολόκληρη τη ζωή σου. Όσο πιο “ψηλό” το επίπεδο, τόσο μεγαλύτερος ο κίνδυνος...

Ξεκαθάρισμα

Κυριακή, 6 Μαΐου 2012

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε μια βρεγμένη ταράτσα, μαζί με τη μητέρα και την αδελφή μου, όταν βλέπω κάτω πεσμένο ένα τεράστιο τριαντάφυλλο. Σκύβω και το σηκώνω αμέσως: Το κοτσάνι με τα φύλλα έχει μήκος γύρω στο ένα μέτρο· το άνθος είναι ορθάνοιχτο, χρώματος πορτοκαλί, με διάμετρο γύρω στα 20 εκ και με πολλά μικρότερα μπουμπούκια να το στεφανώνουν. Η μαμά κόβει ένα από τα μπουμπούκια για να το δώσει στην Αλίκη, εγώ όμως βλέπω ότι η συμμετρία των λουλουδιών μου έχει πια χαλάσει. Έτσι, παίρνω το μπουμπούκι της αδελφής μου και το στερεώνω πίσω στη θέση του.

Επαλήθευση: Το πρωί έρχεται η Αλίκη στο σπίτι και προσφέρει στη μαμά ένα κόκκινο μπουμπούκι πλαισιωμένο από άλλα τρία κλειστά, που έκοψε από μια κοντινή τριανταφυλλιά.

Κυριακή, 13 Μαΐου 2012

Είναι πρωί, η θεία Πηνελόπη στρογγυλοκάθεται ανέμελα στη βεράντα μας και καθώς η ρόμπα της ανοίγει σε κάποια σημεία, γίνεται φανερό ότι δεν φοράει κιλότα. Βέβαια, αποτελεί κοινό μυστικό σε όλη τη γειτονιά ότι από την εποχή ακόμη που ήταν νέα συνήθιζε να μην φοράει εσώρουχα. Περίμενα, πάντως, ότι στην ηλικία που βρίσκεται (75κάτι) θα είχε διορθωθεί.

Κατά τ' άλλα, ως συνήθως, η θεία μας δουλεύει σχετικά με τις οικονομικές δυσχέρειες που τάχα αντιμε-

τωπίζει: “Τι να κάνουμε; Φακή θα τρώμε κάθε μέρα!”
Μαμά: “Τα παιδιά είχαν δυο αυτοκίνητα. Τώρα όμως, με την οικονομική κρίση, δεν έχουν κανένα. Έχουν μόνο τις μηχανές”.
Πηνελόπη, με απαξιωτικό ύφος: “Μη τις πουλήσετε και τις μηχανές!”
Εγώ, χαρωπά: “Εγώ έχω το ποδηλατάκι μου, δεν χρειάζεται ούτε βενζίνη, ούτε ασφάλιση, τίποτα”.
Πηνελόπη: “Μην σου το κλέψουνε κι αυτό! Το προηγούμενο δεν σου το κλέψανε;”
Εγώ, με απορία: “Όχι δεν μου το κλέψανε”.
Μετάφραση: Εσεις, κορόιδα, να μην παραπονιέστε για την οικονομική κρίση επειδή δεν σας αξίζει να έχετε τίποτα, ούτε ένα ποδήλατο!

Κατακλείδα: Μετά από ενάμιση πηγαίνω για μάθημα στους Πανόπουλους με το ποδήλατό μου -όπως κάνω κάθε Σάββατο πρωί. Φροντίζω να το δέσω σε ένα στήλο με αλυσίδα και λουκέτο, όταν όμως επιστρέφω βλέπω ότι το ωραίο μπλε δίκυκλο έχει κάνει φτερά! *Σα να έχει δίκιο η μάνα μου όταν λέει πως η θεία Πηνελόπη είναι γρουσούζα...*

... ***Πώς δεν*** το είχα συνειδητοποιήσει τόσα χρόνια; Η θεία Πηνελόπη, νονά της Αλίκης, μπαινοβγαίνει στο σπίτι μας τα τελευταία 45 χρόνια αλλά μέχρι πρόσφατα δεν είχα παρατηρήσει το εξής πασιφανές: Κάθε φορά που έρχεται, δεν παραλείπει να πετάξει κάποια κακεντρεχή σπόντα. Παραδείγματα:
Σε μένα: “Μα να μη γίνεις ποτέ μητέρα; Να μην αφήσεις λίγο δικό σου κρεατάκι πίσω σου;” ... “Αν παντρευόμουν πρώτη εγώ αντί για τη μεγάλη μου αδελφή, όλοι θα νόμιζαν πως είναι ελαττωματική” ... “Βγαίνει το μεροκάματο; Έχεις κανένα μαθητή φέτος;” ... “Αν βρεις δουλειά με ασφάλιση, εγώ θα κάνω

τάμα!” κ.ο.κ.
Στο Νάσο: “Εμένα δεν μου αρέσουν οι άνδρες με μούσκουλα. Αν ήμουν νέα, δεν θα παντρευόμουν ποτέ κάποιον σαν εσένα!”
Στη μητέρα μου: “Ο Γιάννης χαραμίστηκε με τη γυναίκα που πήρε, σίγουρα την απατάει!”.

Εκείνο, όμως, που ανέκαθεν επιδιώκει συστματικά, είναι να αγκαζάρει τους πάντες να της κάνουν θελήματα: “Πήγαινε πάρε μου αυτό από το φούρνο, το μανάβη, το σούπερ μάρκετ, γιατί εγώ δεν μπορώ η καημένη”. Εμένα ειδικά, δεν υπάρχει περίπτωση να με δει και να μη μου φορτώσει κάποια αγγαρεία. Το ίδιο κάνει σε όλους: Αποκλείεται να δει οποιονδήποτε γείτονα και να μη του φορτωθεί. Μοιάζει σα να παραφυλάει, πότε θα βγει κάποιος έξω για να του αναθέσει αποστολή! Κατά πάσα πιθανότητα, η ανωτέρω συμπεριφορά αποτελεί τεχνική ψυχικής επιβολής και απορρόφησης ενέργειας...

Και μια λεπτομέρεια που δεν λάβαινα υπόψη ως τώρα: Από τη δεκαετία του '70 ως πρόσφατα, η θεία φρόντιζε να προμηθεύει αρκετές οικογένειες της περιοχής με καρτέλες αυγά που της έφερνε κάποιος γνωστός της παραγωγός. Ο εν λόγω κύριος της άφηνε περί τις 30 καρτέλες μια φορά στις δεκαπέντε μέρες, τις οποίες η θεία μοίραζε στους ενδιαφερόμενους -και σε μας. Ψυθιρίζεται ότι αυτό το έκανε κυρίως από συμφέρον, δηλαδή για να εισπράττει συνολική μίζα γύρω στα 100 ευρώ το μήνα. Σαφώς θα ισχύει κι αυτό, αν και δε νομίζω ότι η πάμπλουτη θεία Πηνελόπη θα έμπαινε σε τέτοια φασαρία, επί δεκαετίες, για 100 ευρώ το μήνα. Σημειωτέον ότι σε όλες τις καρτέλες υπήρχαν *πάντα* 2-3 αυγά σπασμένα (στα οποία μπορεί κανείς να ρίξει ό,τι θέλει) αλλά και τα υπόλοιπα αυγά δεν ξέρεις

πως ήταν μελετημένα ή με τι τα ράντιζε. Τώρα πια μάλλον το 'χει κόψει το σπορ, είτε επειδή ο προμηθευτής της έχει πεθάνει είτε επειδή οι πελάτες δεν ενδιαφέρονται πια. Ωστόσο, δεν παραλείπει να μας προμηθεύει κάθε τόσο με πιάτα φαγητό: πάντα κάτι χυλωμένο, απαίσιο στην όψη, ή χαλασμένο, που το έχει ξεχασμένο στο ψυγείο της τουλάχιστον μια βδομάδα. *Μήπως, λοιπόν, η κυρία κάνει μάγια συστηματικά, εδώ και δεκαετίες;*

Περαιτέρω ενοχοποιητικά στοιχεία: Όλοι οι συγγενείς της Πηνελόπης, εκτός από την ίδια και την αδελφή της, έχουν μείνει άτεκνοι! Ως αποτέλεσμα, η ίδια έχει λάβει πάνω από δέκα κληρονομιές μέχρι τώρα! Επίσης, από τότε που τη θυμάμαι, δεν περνάει μήνας που να μη μας πληροφορήσει (με σχετική ικανοποίηση θα έλεγα) ότι κάποιος συγγενής ή γνωστός της πέθανε από αρρώστια ή ατύχημα!

Ας δούμε, λοιπόν, τι έχουν απογίνει όσες από τις πρώην παραπάνω πελάτισσες και φίλες της Πηνελόπης γνωρίζω μέσα από τη γειτονιά μας:

α) Οικογένεια Φεζάρρη: Γνωστή η παροιμιώδης κακοτυχία ολονών μας, ιδιαίτερα η δική μου. Ας μη τα ξαναλέμε.

β) Οικογένεια Όλγας Βενάρδου: Ανύπαντρη αδελφή, γιος 42 ετών ακόμη άνεργος και ανύπαντρος. Και τα δυο άτομα εμφανίσιμα, ευγενικά και μορφωμένα.

γ) Θεώνη: Διαζύγιο, φτώχια, κακοδαιμονία, κατάθλιψη, αρρώστιες. Η κόρη της έκανε κακό γάμο μ' έναν ελαφρόμυαλο και γρουσούζη άντρα, ο οποίος εδώ και χρόνια τραβολογιέται στα δικαστήρια κατηγορούμενος για φόνο εξ αμελείας επειδή προκάλεσε το θάνατο ενός φίλου του, αφού τον παρέσυρε να τρέχουν μες τη νύχτα οδηγώντας μεθυσμένοι. Όλα τους τα χρήματα πηγαί-

νουν στους δικηγόρους και ούτε λόγος να κάνουν παιδί. Στο τελευταίο δικαστήριο αποφασίστηκε να πληρώσουν 300.000 ευρώ ως αποζημίωση στη χήρα, πράγμα που σημαίνει ότι σύντομα θα τους πάρουν το σπίτι το οποίο ακόμη πληρώνουν με στεγαστικό δάνειο, ενώ θα χρωστούν ακόμη 150.000 ευρώ.
δ) Οικογένεια Γκίκα: Η Σούλα, φίλη της θείας, πέθανε από λευχαιμία πριν από 30 χρόνια περίπου σε ηλικία μόλις 36 ετών. Ο μεγάλος της γιος, τώρα 46 ετών, είναι ακόμη ανύπαντρος, παρόλο που είναι εμφανίσιμος, αριστοκρατικός και πλούσιος. Ομοίως, η κόρη που τώρα πλησιάζει τα 32, παραμένει ανύπαντρη.
ε) Οικογένεια του κυρ Τάσου απέναντι: Και τα δυο παιδιά του (γιος και κόρη, και οι δύο άνω των 35 ετών), αδυνατούν να συνάψουν ερωτικούς δεσμούς, πόσο μάλλον να παντρευτούν. Ιδιαίτερα ο γιος είναι υπερβολικά αδύνατος, εντελώς απομονωμένος, περίεργος και ολοφάνερο προβληματικός.

Πέμπτη, 17 Μαΐου 2012

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στον θάλαμο αναμονής ενός νοσοκομείου μαζί με την αδελφή μου και άλλα μέλη της οικογένειας. Τη συνοδεύω επειδή ένας συγγενής της είναι άρρωστος κι έχουμε πάει να τον επισκεφθούμε. Ρίχνω μια ματιά στο δωματιό του μέσα από έναν μακρύ σκοτεινό θάλαμο και τον βλέπω να πηδάει μια επισκέπτρια. Απορώ με το θράσος και την αχαριστία του.

Αργεί πολύ να έλθει η σειρά μας και δυσανασχετώ, επειδή η Αλίκη με τρέχει στα νοσοκομεία για δικές της υποθέσεις χωρίς να με χρειάζεται πραγματικά -απλώς χάνω το χρόνο μου. Κάποια στιγμή, η αδελφή μου και άλλοι επισκέπτες πηγαίνουν μέσα στο δωμάτιο

του αρρώστου, παρόλο που ξέρουν τι θα γίνει. Εγώ μένω απέξω.

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί μας τηλεφωνεί ο Νάσος και απαιτεί να πάει κάποιος από μας στον οικογενειακό γιατρό για να του δικαιολογήσει τρεις μέρες απουσιών, διαφορετικά δεν θα μπορέσει να δώσει πανελλαδικές εξετάσεις, λέει. Ο μπαμπάς, μισοκοιμισμένος ακόμη, δίνει τα 20 ευρώ της επίσκεψης επειδή εγώ είμαι απρόθυμη. Η μαμά, ως συνήθως, μας εκβιάζει συναισθηματικά: "Θα πάω εγώ!". Ξέρει, βέβαια ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει, εφόσον δεν μπορεί πια να περπατήσει ούτε μέχρι την άλλη γωνία εξαιτίας σοβαρών ορθοπεδικών προβλημάτων. Έτσι, ο κλήρος λαχαίνει σε μένα: Πηγαίνω στο ιατρείο, περιμένω πάνω από μια ώρα να έρθει η σειρά μου και δυσανασχετώ με το χρόνο που χάνω για να υπηρετήσω τον πρίγκηπα Θανάση, ο οποίος "πηδάει" τους πάντες συστηματικά...

Σάββατο, 19 Μαΐου 2012

 Ο παιδικός σταθμός είναι κλειστός τα σαββατοκύριακα, οπότε αυτές τις μέρες κρατάμε το μικρό μέχρι το απόγευμα. Μόλις μπαίνει μέσα, του λέω:
"Το ξέρεις, Τώνη, ότι είσαι τεκμήριο;"
"Όχι εγώ, ο παππούς είναι", λέει με νάζι. Ύστερα, ενώ τρώει το πρωινό του, με ρωτάει: "Τι θα ψηφίσεις; Θα ψηφίσεις Τσίπρα;" (πολιτικοποιημένο μωρό).
"Θα ψηφίσω Τώνη", του απαντώ. "Εσύ ποιός νομίζεις ότι θα κερδίσει στις εκλογές, η Νέα Δημοκρατία, το ΣΥΡΙΖΑ ή το ΠΑΣΟΚ;"
Σκέφτεται για λίγο και απαντάει: "Η Νέα Δημοκρατία!"
[πέτυχε διάνα]

Τώρα είναι απόγευμα και ο Τώνης ζητάει να παίξουμε με κάτι ελικοπτεράκια που έχει. Ύστερα

εκφράζει την επιθυμία να με χτενίσει. Ανεβαίνει στην πολυθρόνα, στέκεται πίσω μου και ασχολείται με τα μαλλιά μου για κανένα δεκάλεπτο. Ύστερα αρχίζει να με σπρώχνει μπροστά και να πέφτει πάνω στην πλάτη μου, φωνάζοντας ναζιάρικα: "Είσαι πολύ όμορφη, είσαι πολύ όμορφη!"

☻ Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ να αγνοήσω ορισμένες αλλαγές στο χαρακτήρα του μικρού, εδώ και κανένα μήνα: Τη μια στιγμή μπορεί να παίζει μαζί μου, την άλλη δεν θέλει να με βλέπει: Χωρίς κανένα λόγο, δυσανασχετεί όταν είμαι κοντά του και απαιτεί να του αδειάζω τη γωνιά: "Μην κάθεσαι δίπλα μου, με σκοτίζεις!" ή "Φύγε, σε σιχαίνομαι!". Ακόμη, έχω παρατηρήσει πως ό,τι κι αν του προσφέρουμε, δείχνει πάντα ανικανοποίητος και απαιτεί κάτι παραπάνω.

Με δυο λόγια, ο Τώνης δεν είναι πια το αθώο μωρουδάκι που ήταν μέχρι τα 3,5 χρόνια του περίπου. Όσο μεγαλώνει, αρχίζει να δείχνει τον αληθινό χαρακτήρα του, που είναι αρκετά όμοιος με αυτόν της μάνας του: γοητευτικός, γαλούφης, αλλά επίσης διπρόσωπος και αχάριστος. *Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι στη ζωή του θα πετύχει ό,τι ακριβώς θελήσει...*

Τετάρτη, 30 Μαΐου 2012

Μυστήριο: Περπατώ κατά μήκος της οδού Μετεώρων όταν, μόλις ένα βήμα μπροστά μου, παρατηρώ ένα κλαρί δέντρου γύρω στα 20 εκ μακρύ, με φύλλα επάνω. Δεν φυσάει καθόλου, δεν το πειράζει τίποτα, ωστόσο αυτό υψώνεται ξαφνικά στον αέρα, κατά 15 εκ περίπου, και ξαναπέφτει λίγο πιο πέρα...۩

Αυτές τις μέρες ο Νάσος δίνει πανελλαδικές εξετάσεις μελετώντας ελάχιστα κι ευελπιστώντας να περάσει στη Γυμναστική Ακαδημία ή στην Ιατρική,

λέει. Αύριο δίνει το τελευταίο μάθημα, στο οποίο έχει μαύρα μεσάνυχτα και θα γράψει "ό,τι του κατέβει", όπως ενημέρωσε και τη λυκειάρχη. Η εν λόγω κυρία ενδιαφέρθηκε αμέσως για το Νάσο και του είπε να πάει σήμερα το απόγευμα στο σχολείο, κατά τις 6:30: "Θα πάρω έναν επιτηρητή από τις σχολικές εξετάσεις για να σου δείξει μερικά πράγματα. Έλα και θα σου πει ο καθηγητής τι να διαβάσεις!" τον διαβεβαίωσε. Κοίτα πρεμούρα η λυκειάρχις για το Θανάση! ***Πρόβλεψη:*** Ο Νάσος θα περάσει στη είτε Γυμναστική Ακαδημία είτε στην Ιατρική...

☺ Το απόγευμα κατέβηκε ο Αντωνάκης στην βεράντα, πήγα να καθήσω κοντά του αλλά δεν ήθελε με κανένα τρόπο. Με έδιωχνε θυμωμένος και μου έλεγε να πάω μέσα. Εγώ όμως επέμεινα, άρχισα να ασχολούμαι μαζί του και γρήγορα ο μικρός ξέχασε τα πείσματα. Πολύ σύντομα έπιασε δυνατή βροχή. Μείναμε για λίγη ώρα έξω, χαζεύοντας τη νεροποντή. Του άρεσε του Τώνη αλλά λυπόταν τα πουλάκια που βρέχονταν. Μετά έφερε και την ομπρελίτσα του με το Σπάιντερμαν, την ανοιγόκλεινε και τη χτύπαγε συνέχεια μέχρι που τη χάλασε, με έβαλε να του φέρω να δει τις δικές μου ομπρέλες και φαγώθηκε να του χαρίσω μία. "Αυτές δεν είναι για αγόρια, είναι για κορίτσια", του είπα.

Πάντως, πρέπει να ομολογήσω ότι ο μικρός μου μοιάζει πολύ σε ορισμένα σημεία: Για να καθήσει ήσυχα, η μητέρα μου του έκοψε κιθάρες, μπουζούκια και ανθρωπάκια από χαρτί, με τα οποία το νήπιο γέμισε τον κόσμο -κάτι που έκανα κι εγώ όταν ήμουν στην ηλικία του. Η αδελφή μου και τα ανήψια μου δεν είχαν ποτέ τέτοια γούστα. Επίσης, "Προσηλώνεται πολύ όταν κάνει κάτι που του αρέσει, θέλει ηρεμία και ησυχία, όπως εσύ", παραδέχεται η μητέρα μου.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2012): Μέχρι τις 11 του μήνα βρισκόμουν στα σύννεφα: Δεν είχα καμία σοβαρή νυχτερινή ενόχληση, πέρα από λίγες σχηματοποιημένες υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς. Κόντεψα να πιστέψω πως το πρόβλημα έχει λυθεί! Ωστόσο, εκείνο το βράδι έγινε ένας τρικούβερτος καυγάς μεταξύ Αλίκης και Θανάση στο σαλόνι μου, επειδή ο νεαρός δεν καταλαβαίνει πως όταν φεύγει από το σπίτι πρέπει να σβήνει τα φώτα και το κομπιούτερ, το οποίο παίζει μουσικές στο διαπασών όλη μέρα. Τα ξημερώματα είχα μια έντονη υπνοπομπική παραίσθηση: λίμνη φωτιάς από ψηλά – κάτι που μου χτύπησε πολύ άσχημα, μετά από τόσες μέρες ηρεμίας. Προφανώς, ο θυμός και οι καυγάδες μέσα στο σπίτι (ακόμη κι όταν εγώ δεν συμμετέχω) ενισχύουν τα ***οράματα φωτιάς***.

Το βράδι του της 26ης Μάη με κάλεσε η Θεώνη και πήγαμε για σουβλάκια μαζί με τις εξάχρονες δίδυμες εγγονές της: τη Μάρθα που θέλει να γίνει συγγραφέας, και τη Θεώνη που θέλει να γίνει κολυμβήτρια. Όλα καλά, ωστόσο όλη τη νύχτα είχα επεισόδια: πέντε ή έξι έντονες υπναγωγίες φωτιάς, καθώς και τη λέξη “hell” που άκουσα σε υπνοπομπική ακουστική παραίσθηση το πρωί. Μάλλον έφταιγαν τα βαριά φαγητά που έφαγα βραδιάτικα...

Δυο μέρες αργότερα, βλέποντας ότι η κατάσταση έχει πια ξεφύγει από κάθε έλεγχο και μη ξέροντας τι άλλο να κάνω, αποφασίζω να ξαναρχίσω να φοράω το μενταγιόν οργονίτη κατά τη διάρκεια της νύχτας. Έκτοτε τα οράματα φωτιάς υποχωρούν, μα αρχίζει αμέσως να με ενοχλεί το αυχενικό μου.

Παρόλο, λοιπόν, που αυτός ο μήνας ξεκίνησε ελπιδοφόρα, τελικά παρουσιάστηκε νέα επιδείνωση της

κατάστασης, η οποία με έχει απογοητεύσει πάρα πολύ: 7 οράματα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες, 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα στα όνειρά μου, 2 φορές το αντίθετό του.

Από τα ανωτέρω συμπεραίνω ότι δεν υπάρχει καμία ουσιαστική βελτίωση στα νυχτερινά μου προβλήματα, όπως νόμιζα. Εκείνο που έχει όντως βελτιωθεί, είναι η Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας που έχω αναπτύξει εγώ η ίδια, καθώς και ο αυτοέλεγχός μου ώστε να μπορώ να την εκτελώ. Μονάχα στη δική μου θέληση και αυτοκυριαρχία οφείλεται η δραστική μείωση του αριθμού των επεισοδίων από 100 σε 5-7 το μήνα, καθώς και η μείωση της έντασης του φαινομένου – εφόσον τώρα οι υπναγωγικές φλόγες που βλέπω είναι μικρότερες από άλλοτε και συνήθως σχηματοποιημένες. Ωστόσο, όποτε τύχει να παραβλέψω έστω για μια νύχτα την τεχνική μου (αν φάω λίγο παραπάνω το βράδι, αν δω λίγη τηλεόραση παραπάνω, αν δουλέψω λίγο περισσότερο στο κομπιούτερ το απόγευμα), επανέρχομαι αμέσως στα 4-5 οράματα φωτιάς κάθε νύχτα!

Σαφώς, πρόκειται για μια κατάσταση που θα είχε τρελάνει εντελώς έναν “φυσιολογικό” άνθρωπο, από τον πρώτο κιόλας μήνα. Εγώ, όμως, όχι μόνον την αντέχω αλλά και την αντιμετωπίζω πια χωρίς τρόμο -μάλλον σαν ενόχληση. Πάντως, τέτοιο σύμπτωμα δεν φαίνεται να βιώνει κανένας άλλος άνθρωπος πάνω στη γη: Μήνες ψάχνω στο Διαδίκτυο να βρω πληροφορίες για ανάλογες περιπτώσεις μα δεν έχω βρει παρά μονάχα μία -για δείγμα: Αναφέρονται υπναγωνικές παραισθήσεις φωτιάς σ' έναν ασθενή με ναρκοληψία, κάπου στην Αμερική. Γενικά, οι ναρκοληπτικοί βιώνουν υπναγωγικές παραισθήσεις μα σίγουρα όχι συνεχώς το ίδιο μοτίβο, και μάλιστα εικόνες φωτιάς...

Παρασκευή, 1η Ιουνίου 2012

Εντέλει, η αδελφή μου τελείωσε την Παιδαγωγική Αθηνών και πήρε το πτυχίο της με βαθμό 8,96 (άριστα). Σήμερα ήλθε κάτω για να της φτιάξω το βιογραφικό, μήπως και καταφέρει να προσληφθεί σε κανένα δημοτικό σχολείο από Σεπτέμβρη. Χρησιμοποίησα το δικό μου βιογραφικό σαν μοντέλο αλλά δεν την ικανοποιούσε απόλυτα οπότε, όση ώρα εγώ το δακτυλογραφούσα, εκείνη κάθε λίγο και λιγάκι έπαιρνε τηλέφωνο μια συμφοιτήτριά της για να ζητήσει πότε τη μία και πότε την άλλη συμβουλή. Εντέλει, το ολοκληρώσαμε και πήγε να δώσει μερικά αντίγραφα σε κοντινά ιδιωτικά σχολεία.

Δευτέρα, 4 Ιουνίου 2012

Σήμερα πάλι, ακόμη μια φορά, πρέπει να περάσω το πρωινό μου παριστάνοντας τη γραμματέα της Αλίκης. Για να συντάξουμε το περιβόητο βιογραφικό, η αδελφή μου έχει πάρει δείγματα από 5-6 συμφοιτητές της. Είδαμε και πάθαμε μέχρι να διαλέξει η κόμισσα ένα από αυτά ως μοντέλο. Έτσι, τώρα πρέπει εγώ να το ξαναγράψω από την αρχή. Μετά η Αλίκη θα το στείλει στη συμφοιτήτριά της, λέει, για να το εγκρίνει και αυτή. Με δυο λόγια: Εδώ και μια βδομάδα έχουν ασχοληθεί γύρω στα πέντε άτομα για να φτιάξει η Αλίκη το περίφημο βιογραφικό της...

Παρασκευή, 8 Ιουνίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι των Πάτσηδων, όπου με έχουν φωνάξει μόνο και μόνο για να εξηγήσω δυο αγγλικές λέξεις στην Καρολίνα. Όμως, δεν έχουν καλέσει μονάχα εμένα: Εκεί βλέπω κι

άλλες δασκάλες και πολύ κόσμο, που έχουν έλθει για τον ίδιο σκοπό! Με πιάνουν τα νεύρα μου: Αν είναι δυνατόν, οι Πάτσηδες να απασχολούν τους πάντες με το δικό τους ποταπό πρόβλημα! Αποφασίζω να τους παρατήσω, αναζητώ τις μπότες μου που έχω χάσει, τις βρίσκω και φεύγω μέσα στη βροχή...۩

☻ Τώρα είναι απόγευμα κι έχει έλθει η Τατιάνα με τη κόρη της τη Λευκή για να παίξει με το βαφτισιμιό μου· ο νεαρός, όμως, εκδηλώνει την επιθυμία να κατέβει κάτω, στην αυλή μας. Μετά από λίγο ζητάει από τη μαμά μου βόλτα. Μόλις φθάνουν έξω από το σπίτι της Θεώνης, ο μικρός ζητάει να της κάνουν επίσκεψη. Είναι και οι εγγονές της εκεί, οι οποίες καλούν τον Αντώνη να παίξει μαζί τους. Εκείνος όμως αντιδρά έντονα, δεν έχει καμία όρεξη να ασχοληθεί με τα κορίτσια και απαιτεί από τη μητέρα μου να φύγουν αμέσως. Όμως, η μητέρα μου επιθυμεί να κάτσει για λίγο, οπότε ο μικρός νευριάζει κι αρχίζει τις βρισιές: "μαλακισμένη", "βλαμμένη" κλπ.

Εντός ολίγου καταφθάνω κι εγώ, οπότε μαθαίνω τα καμώματα του νεαρού, ο οποίος εξακολουθεί να μυξοκλαίει και να απαιτεί να φύγουμε εδώ και τώρα. Μένουμε για κανένα δεκάλεπτο ακόμη, ύστερα αποχωρούμε λόγω ακατάσχετης γκρίνιας του πρίγκηπα. Ούτε θέλει πια να βλέπει το συνομίληκο φίλο του το Δημήτρη, ένα καλό κι έξυπνο αγοράκι που μένει δίπλα στη Θεώνη. Όταν τον πηγαίνουμε στις κούνιες αποφεύγει τα άλλα παιδιά, εγώ δεν θέλει ούτε να τον πλησιάζω, δεν γουστάρει πια ούτε την αδελφή μου· ως αποτέλεσμα, τελευταία ούτε κι εκείνη πολυασχολείται μαζί του.

Σα να μου φαίνεται ότι ο Αντώνης δεν ικανοποιείται πια με τίποτα, δεν εκτιμάει τίποτα, ενώ δεν είναι καθόλου κοινωνικός -όχι από ντροπαλότητα αλλά από

στραβοξυλιά. Καμία σχέση με το γλυκό παιδάκι που ήταν έως πριν από δυο μήνες. Λες κι έχει πάθει μετάλλαξη...

Δευτέρα, 11 Ιουνίου 2012

☻ Η Μαρίνα δίνει κάποιο μάθημα σήμερα στη σχολή της και μεις κρατάμε τον Αντώνη, ο οποίος παρακολουθεί παιδικά στην τηλεόραση. Κάποια στιγμή φωνάζει "νερό!" κι εγώ του πηγαίνω ένα ποτήρι. "Όχι εσύ, η γιαγιά θέλω", μου κάνει. Αφήνω το ποτήρι πάνω στο κομοδίνο και του λέω: "Εδώ είναι το νερό, αν θες το πίνεις, αν δεν θες δεν το πίνεις!"

Σε λίγο μπαίνει στο δωμάτιο η μητέρα μου. Ο μικρός δεν έχει πιει σταγόνα ακόμη. Η μαμά παίρνει το ποτήρι από το κομοδίνο "επειδή κάνει ρεύμα εκεί μέσα" (αυτό δεν το κατάλαβα, αλλά τέλος πάντων). Ο μικρός ξαναφωνάζει "νερό!", η μητέρα μου του το ξαναπηγαίνει αλλά αυτός πάλι δεν πίνει. "Αφού δεν διψάς, γιατί ζητάς νερό;" απορεί η γυναίκα. "Το θέλω για όταν διψάσω!" απαντά ο μικρός και μου θυμίζει πολύ το θείο του το Θανάση. Τότε, ο Τώνης δηλώνει απερίφραστα πως προτιμά να μοιάσει του Νάσου παρά του πατέρα του (αυτό θα πει "σωστά πρότυπα"...).

☺ Λίγο αργότερα κάθομαι και του δείχνω ένα καινούργιο παιγνίδι, τις σαΐτες. Τρελαίνεται από η χαρά του, δεν χορταίνει να τις πετάει από δω κι απο κεί, μου δίνει φιλάκια και, όταν έρχεται η ώρα να πάει σπίτι του, μου λέει γλυκά: "Ευχαριστώ για όλα!" Άμα θέλει, γίνεται πολύ γλυκούλης. Σα να έχει διπλή προσωπικότητα...

Τρίτη, 12 Ιουνίου 2012

Άλλο ένα επεισόδιο από το οικογενειακό μας

σήριαλ: Σήμερα το πρωί, η αδελφή μου έκανε παρατήρηση στο Νάσο επειδή έχει καθυστερήσει τέσσερις μέρες να επιστρέψει ένα νοικιασμένο DVD. Ο νεαρός ξέσπασε αμέσως σε ουρλιαχτά και κλάψες επί δύο ώρες, βγάζοντας όλα του τα απωθημένα στη μάνα του: "Δεν με αγαπάει κανείς σας, ούτε εσύ που είσαι μάνα μου, όταν ήμουν στο νοσοκομείο με το πόδι μου ερχόσουν να με δεις όχι από αγάπη αλλά από αδυναμία" ... "Όλο δίνετε λεφτά στο Γιάννη και σε μένα τίποτα" ... "Εσύ φταις που έχω βγει έτσι, επειδή στα νιάτα σου ήσουν νευρασθενική" ... "Εσύ φταις που χώρισες από το μπαμπά" ... "Εσύ φταις που έφερνες στο σπίτι τους γκόμενούς σου" ... "Εσύ φταις που είσαι τώρα τόσα χρόνια αγάμητη και δεν πας να βρεις κανένα γκόμενο να μας αφήσεις ήσυχους" ... "Εσύ φταις που ήθελες πανεπιστήμια και ησυχία για να διαβάσεις" ... "Εσύ φταις που δεν έγινες πλούσια" κλπ.

Πάνω στα νεύρα του, ο αλλόφρων Θανάσης χτύπησε δυνατά την πόρτα του διαμερίσματός του, στράβωσε όλους τους μεντεσέδες, η πόρτα έπεσε κάτω και τώρα την έχει στερεώσει πλάγια μπροστά στην είσοδο. "Είναι παράφρων ο άνθρωπος", λέει η αδελφή μου και δηλώνει ότι δεν θέλει να έχει νταραβέρια μαζί του, θα πάρει όλα της τα πράγματα πάνω, στη μεζονέτα της, και θα κόψει τα σούρτα-φέρτα στο σπίτι του Νάσου – ο οποίος όποτε τη βλέπει την αποκαλεί "Φεζάρρη" αντί "μαμά" και παραπονιέται πως τον ενοχλεί με την παρουσία της. Αναμενόμενη η αντίδραση της μητέρας μου: Πιστεύει ότι κατά βάση φταίει η Αλίκη, η οποία "δεν ξέρει πώς να το ηρεμήσει το παιδί και με αυτά που λέει τον νευριάζει περισσότερο".

Κατά τη γνώμη μου, ο Θανάσης είναι μεν ανισόρροπος εκ γενετής, έχει αντιμετωπίσει και ορισμένες

αρνητικές φάσεις με την υγεία του, ωστόσο η κατάστασή του έχει επιδεινωθεί εξαιτίας των αναβολικών που παίρνει τελευταία, προκειμένου να γίνει μποντιμπιλντεράς ολκής. Παλαιότερα έπαιρνε ναρκωτικά, δεν ξέρω αν τα παίρνει ακόμα.

Πάντως, η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του στοιχίζει πολλά χρήματα σε όλους μας: Πέρα από την ειδική διατροφή του που μας στοιχίζει γύρω στα 500 ευρώ το μήνα, φροντίζει να αφήνει τα φώτα, το αιρκοντίσιον και το κομπιούτερ του συνεχώς αναμμένα, ακόμη κι όταν λείπει! Παράλληλα, απαξιεί να κάνει την παραμικρή δουλειά στο σπίτι, πετάει τα ρούχα του σωρό στο πάτωμα, αφήνει αποφάγια να ξεραίνονται στα πιάτα επί μέρες. Εδώ και μέρες έχει αναποδογυρίσει επιδεικτικά μια πολυθρόνα στο δωμάτιό του, εμείς τη στήνουμε κανονικά, εκείνος όμως την ξαναρίχνει κάτω...

Ψυχικοί Βρυκόλακες ή Οργανικές Πύλες: Στη γη υπάρχουν δυο είδη ανθρώπων: Οι Οργανικές Πύλες ή Ψυχικοί Βρυκόλακες (άψυχοι) και τα Θύματα (έμψυχοι). Διαθέτουν τα ίδια χαμηλότερα ενεργειακά κέντρα, την ίδια δομή προσωπικότητας και την ίδια βιολογία. Όμως, οι Ψυχικοί Βρυκόλακες δεν διαθέτουν τα ανώτερα ενεργειακά κέντρα, οπότε είναι αναγκασμένοι να απορροφούν ζωτική ενέργεια από τα Θύματα, τόσο σε εσωτερικό όσο και σε φυσικό επίπεδο. Τα ανώτερα ενεργειακά κέντρα των Βρυκολάκων αποτελούν παραπροϊόντα κλοπής ενέργειας από έμψυχα όντα. Έτσι, έχουν τη δυνατότητα να μιμούνται τους έμψυχους και να φαίνονται ευφυείς ή συναισθηματικοί χωρίς να είναι.

Η πιο συνηθισμένη δικαιολογία που προβάλλουν οι Βρυκόλακες για αυτή την διαρκή ενεργειακή αφαίμαξη από τα Θύματα είναι η “θεϊκή” επιταγή να

δίνουμε τα πάντα στους άλλους χωρίς να κρατάμε τίποτα για τον εαυτό μας. Το δόγμα της προσφοράς “προς τον πλησίον” είναι το πιο ισχυρό απ' όλα και υπάρχει σε όλες τις θρησκείες.

Κατά τη διάρκεια της ζωής του, ένα συνηθισμένο έμψυχο άτομο θα αντιμετωπίσει πολύ περισσότερες Οργανικές Πύλες παρά Έμψυχα Όντα. Όταν, όμως, ένας Έμψυχος βρίσκεται σε διαδικασία ανάπτυξης της ψυχής, το σύστημα ελέγχου των Άψυχων τον εντοπίζει και προσθέτει ακόμη πιο πολλές Οργανικές Πύλες στη ζωή του. *Να γιατί σε κάθε βήμα που καταφέρνω σε πνευματικό επίπεδο, όλο και κάποιοι θα βρεθούν δίπλα μου (φίλες, συνάδελφοι, συγγενείς και άλλοι “προγραμματισμένοι”) για να με πολεμήσουν με κάθε τρόπο, να μου κλέψουν ενέργεια και να με γυρίσουν πίσω.*

Προσωπικά, ως χρόνια παθούσα από Οργανικές Πύλες, έχω διαπιστώσει ότι εκείνο που συνειδητά ή ασυνείδητα απαιτούν από τα Θύματά τους είναι: Ενέργεια, Χρόνο, Προσοχή. Ορισμένα εμφανή χαρακτηριστικά των Οργανικών Πυλών είναι τα εξής:

α) Ζητούν συνεχώς εκδουλεύσεις (“κάνε μου αυτή ή την άλλη δουλίτσα, εγώ δεν μπορώ ο καημένος”), λίγο ή πολύ χρονοβόρα θελήματα (“πήγαινε εκεί και αγόρασέ μου αυτό, εγώ δεν έχω χρόνο ο φουκαριάρης”), παραχωρήσεις, δωρεές, χρήματα (“τι όμορφο αυτό που έχεις, μου το χαρίζεις;” ή “χρειάζομαι επειγόντως τόσες χιλιάδες ευρώ αλλιώς θα χάσω την αγορά του αιώνα”) κλπ.

Κι ένα πράγμα που μόλις τελευταία έχω συνειδητοποιήσει: Από μένα ζητούν όλοι διάφορα: Εκδουλεύσεις, θελήματα, χρήματα, κατανόηση κλπ. Εγώ γιατί δεν ζητάω ποτέ από κανέναν τίποτα;

β) Συνηθίζουν να εκτοξεύουν ψυχικές επιθέσεις (κακόβουλες προσβολές, συγκαλυμένες ή όχι) κατά των

Έμψυχων, προκειμένου οι δεύτεροι να σκέφτονται ασταμάτητα τους Βρυκόλακες, έστω αρνητικά. Γι' αυτό το σκοπό προκαλούν συνεχώς διάφορες ενοχλήσεις, όπως συστηματικές λεκτικές επιθέσεις, ίντριγκες, ηχορύπανση, αδικίες ή κοροϊδίες ενάντια στους Έμψυχους.

γ) Οι βρυκόλακες είναι χαρακτηριστικά ασυνεπείς: Σε αφήνουν πάντα να περιμένεις και απαιτούν να το θεωρείς φυσικό. Καθυστερούν πολύ να έλθουν στα ραντεβού, να τελειώσουν μια δουλειά, σε προσκαλούν στην παρέα αλλά μετά σε σνομπάρουν, κ.ο.κ.

δ) Σε πλησιάζουν πολύ, σε αγγίζουν, σε χαϊδεύουν. Συχνά η διαχυτικότητα αποτελεί ένδειξη απορρόφησης ενέργειας.

ε) Οι ψυχικοί βρυκόλακες μιλούν ακατάπαυστα, συνήθως διαφημίζοντας τον εαυτό τους και το πόσο τέλειοι είναι σε όλα. Δεν επιτρέπουν σε κανέναν άλλο να εκφραστεί κι αν τολμήσει κανείς να τους διακόψει, ειρωνεύονται και προσβάλλουν στα ίσα.

στ) Πολλοί απ' αυτούς χρησιμοποιούν μαύρη μαγεία προκειμένου να καταστρέψουν ή να αποδυναμώσουν όσους δεν τους παρέχουν αβίαστα θαυμασμό, εκδουλεύσεις, ενέργεια. Τα έμψυχα θύματα αδυνατούν να εκτελέσουν αποτελεσματικά μαγικά τελετουργικά, ενώ αποτελούν συνήθως στόχο αρνητικής μαγείας. Οι περισσότεροι βρυκόλακες γνωρίζουν από μαγεία, ενώ οι ίδιοι έχουν ανοσία σ' αυτήν.

ζ) Ευννοημένοι από δαιμονικές επιρροές ή/και σκοτεινά κυκλώματα, οι βρυκόλακες διαθέτουν την τύχη του Γκαστόνε. Η μεγάλη πλειοψηφία των πλούσιων και διάσημων καλλιτεχνών, πολιτικών, θρησκευτικών αρχηγών, επιστημόνων κλπ είναι πανίσχυροι ψυχικοί βρυκόλακες.

η) Οι πιο επιδέξιοι βρυκόλακες εμφανίζουν στην κοινωνία το πρόσωπο του συμπονετικού φιλανθρώπου. Σπεύδουν αμέσως να βοηθήσουν όποιον έχει ανάγκη (ακόμη κι αυτός δεν τους το έχει ζητήσει), ανήκουν σε φιλανθρωπικές οργανώσεις, ξοδεύουν αρκετό χρήμα για κοινωφελείς σκοπούς – ωστόσο φροντίζουν πάντα να επιδεικνύουν αυτές τις κινήσεις τους, ενώ παράλληλα ενεργούν έτσι ώστε ο ευεργετούμενος να νιώθει αιώνια υποχρεωμένος και ανίκανος να ανταποδώσει το “καλό”.

Λιγότερο εμφανή χαρακτηριστικά των ψυχικών βρυκολάκων είναι τα εξής:

θ) Έλλειψη συμπόνιας, χαιρεκακία, κακία

ι) Συστηματική υποκρισία, πονηρία

ια) Κέντρο ύπαρξής τους είναι το σεξ (λαγνεία)

ιβ) Απέχθεια για οποιαδήποτε μορφή πνευματικότητας

ιγ) Σταθερή επίφαση λογικής, ενώ στην πραγματικότητα είναι παράφρονες

ιδ) Οι περισσότεροι γνωστοί και φίλοι τους είναι άρρωστοι, αποτυχημένοι, κακότυχοι, ψυχοπαθείς.

Όλα τα διαδεδομένα συστήματα μεταφυσικής έχουν δημιουργηθεί για την εξυπηρέτηση των Οργανικών Πυλών. Όλες οι “τεχνικές εσωτερικής ανάπτυξης” που προσφέρονται απλόχερα στους πληθυσμούς (θρησκείες, αιρέσεις, διαλογισμοί, προσευχές κλπ) πετυχαίνουν μεν μια σχετική ανάπτυξη των chakras στους έμψυχους, ωστόσο αυτό επιτρέπεται για τον ίδιο λόγο που οι τσοπάνηδες παχαίνουν τα αρνάκια στις στάνες: Ένα αναπτυσσόμενο άτομο αποτελεί πρώτης τάξεως “μεζεδάκι” για τους βρυκόλακες. Έτσι, επιτρέπεται μεν στους έμψυχους να ανεβαίνουν πνευματικά ως ένα σημείο, μετά όμως "τυχαίνει" να συναντούν απίστευτα βλαβερούς ανθρώπους και προσελκύουν κάθε λογής αρνητικότητες, οπότε αρχίζουν να χάνουν

συνεχώς κομμάτια του εαυτού τους και σταδιακά καταποντίζονται, χωρίς να ξέρουν καν από που τους ήρθε.

Όσο για μένα, από τότε που άρχισα να ασχολούμαι σοβαρά με τη μεταφυσική, βλέπω να μαζεύονται γύρω μου πλήθος οι Ψυχικοί Βρυκόλακες. Οι πιο επικίνδυνοι που γνώρισα είναι οι παρακάτω:
Νάσος Μαρκάκης (α, β, ε, ζ, θ, ι, ια, ιβ, ιγ)
Λουίζα (γ,δ, στ, ζ, η, θ, ι, ιγ, ιδ)
Μάγδα Σταυράκη (δ, ε, στ, ζ, η, θ, ι, ιγ)
Καίτη Πικρού (β, ζ, η, θ, ι, ιβ, ιγ)
Φιλιώ Μπόγρη (β, γ, δ, στ, ζ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ)
Ευγενία Ντοβίνου (β, στ, θ, ι, ιβ, ιγ, ιδ)
Μαριάνθη Πάτση (α, β, δ ζ, θ, ι, ια, ιβ, ιγ)
Καρολίνα Πάτση (β, δ, ζ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιγ)
θεία Πηνελόπη (α, β, δ, ε, στ, ζ, η, ι, ιβ, ιγ, ιδ)
Ανθή Ορλανδάτου (β, γ, δ, ε, ζ, η, ι, ιβ, ιγ)
θεία Δέσποινα (β, ε, ζ, θ, ι, ιβ, ιγ, ιδ)

Κάποιους τους έχω ξεφορτωθεί, μα εξακολουθώ να αντιμετωπίζω σε καθημερινή βάση το Νάσο και τους λοιπούς Μαρκάκηδες...

Επιβαρύνσεις

Σάββατο, 16 Ιουνίου 2012

Εδώ και δυο εβδομάδες περίπου, ο ***ηχητικός πόλεμος*** έχει κλιμακωθεί: Ο σκυλάραπας Λόκι γαυγίζει πλέον κάθε μέρα, ασταμάτητα επί τρεις ώρες τουλάχιστον, ειδικά τις ώρες κοινής ησυχίας! Σατανικό, κι όμως συμβαίνει! Παραπονιόμαστε στο Γιάννη, εκείνος όμως δηλώνει ειρωνικά: “Δεν γαυγίζει ο δικός μου σκύλος, είναι κάποιος άλλος!”. Τελευταία δοκιμάζω το εξής τέχνασμα: Κάθε μεσημέρι ταΐζω το Λόκι ψύχα ψωμιού βουτηγμένη σε δυο κουταλιές σιρόπι ηρεμιστικό. Σύντομα διαπιστώνω ότι δεν του κάνει τίποτα...

Γενικότερα, το πακέτο έχει παραβαρυνθεί τελευταία: Κατ' αρχάς, πρέπει να κρατάμε τον Αντωνάκη ολόκληρο το σαββατοκύριακο επειδή η μητέρα του έχει πιάσει 12ωρη βραδινή δουλειά ως γκαρσόνα στην Κούλουρη ειδικά αυτές τις δυο μέρες, συν τις καθημερινές που πρέπει να τον κρατάμε πάλι επειδή η Μαρίνα πάει στη σχολή της ή δίνει διαγωνίσματα. Ωραία μας έχουν καθήσει στο σβέρκο οι Μαρκάκηδες: Και κρατάμε το παιδί τους, και ανεχόμαστε το σκυλί τους, και τους δίνουμε λεφτά διαρκώς, και πληρώνουμε τους λογαριασμούς τους, ενώ εκείνοι λείπουν όλη την ημέρα σε δουλειές, σχολές, ή διασκεδάσεις.

Σήμερα το απόγευμα, μετά από 3ωρη “συναυλία” του Λόκι, σηκώνομαι από τη μεσημεριανή σιέστα αρκετά εκνευρισμένη, γύρω στις 4:00. Δεν λέω τίποτα σε κανέναν, έτσι κι αλλιώς κανείς δεν μου δίνει σημασία. Ωστόσο, μόλις με παίρνει χαμπάρι η μητέρα

μου, τρέχει ξωπίσω μου και ξεκινά την ανάκριση:
“Γιατί ξύπνησες νωρίς;”
“Απαγορεύεται να ξυπνήσω;” απαντώ νευρικά, ψάχνοντας τα παπούτσια του μικρού, ο οποίος στο μεταξύ έχει σηκωθεί από το κρεβάτι και κλωθογυρίζει στο σπίτι.
“Γιατί ψάχνεις τα παπούτσια του παιδιού;” επιμένει η μαμά, με καχύποπτο ύφος.
“Δεν πρέπει να φοράει παπούτσια το παιδί;”
“Γιατί δεν ανοίγεις το παράθυρο;” με ρωτά δεικτικά, μόλις διαπιστώνει πως έχω κλείσει το παράθυρο εξαιτίας της φρικτής σκυλοηχορύπανσης όλο το μεσημέρι.
“Έτσι θέλω!”
“Γιατί έχεις τα νεύρα σου;” συνεχίζει, με ύφος αστυνομικού επιθεωρητή που μόλις ανακάλυψε το έγκλημα του αιώνα. *Εκείνο που μου τη δίνει περισσότερο, είναι το ότι κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν.*
“Εσύ με εκνευρίζεις”, νευριάζω. “Με κυνηγάς από πίσω, με παρακολουθείς και κατακρίνεις οτιδήποτε κι αν κάνω!”
“Για πρόσεξε λίγο τα νεύρα σου, σε παρακαλώ!”

Εντέλει, βγαίνω έξω και περπατώ στους δρόμους για κανένα τρίωρο, ενώ οι συνειδητοποιήσεις ξεπετάγονται ορμητικά σαν πίδακας από το φορτισμένο υποσυνείδητό μου: Κατ' αρχήν, βρίσκω εξαιρετικά παράδοξο το γεγονός ότι μονάχα εγώ ενοχλούμαι από τις στεντόριες γκαριξιές του κωλόσκυλου, τουλάχιστον τρεις ώρες κάθε μέρα μέσα στο μεσημέρι. Υπάρχει μόνον μία εξήγηση για αυτή την αφύσικη στάση όλης της οικογένειάς μου: Οι Μαρκάκηδες είναι όλοι τους οργανικές πύλες, άτομα δίχως ψυχή. Οι άψυχοι δεν έχουν συναισθήματα, άρα δεν ενοχλούνται από τίποτα -εκτός, ίσως, από την στέρηση των προσωπικών και

οικονομικών συμφερόντων τους. Όσο για τους γονείς μου, είναι μεν έμψυχοι αλλά είναι μονίμως υπνωτισμένοι από τους βρυκόλακες Μαρκάκηδες και δεν βλέπουν τίποτε άλλο μπροστά τους πέρα από το "καθήκον". Συνεπώς, το αληθινό πρόβλημα δεν είναι ο Λόκι· αυτός είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου.

Είναι καιρός να το πάρω απόφαση πια ότι δεν έχω οικογένεια, ούτε δικό μου σπίτι. Κακώς θεωρούσα ως τώρα ότι έχω. Χρειάζομαι επειγόντως ένα δικό μου χώρο, μακριά από το εξουθενωτικό περιβάλλον των Μαρκάκηδων. Ίσως ένα τροχόσπιτο...

Το επόμενο κιόλας πρωί αποφασίζω να εκτελέσω ένα εύκολο ***μαγικό τελετουργικό***, το "πάγωμα εχθρού": Πάνω σ' ένα λευκό χαρτί, γράφω με κεφαλαία γράμματα: ΛΟΚΙ, ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΚΑΚΗ. Το διπλώνω και το βάζω κάτω από πλατιά επίπεδη πέτρα, σε σκοτεινό μέρος – έχω γεμίσει τα ντουλάπια στην αποθηκούλα της αυλής με πέτρες και "παγώματα". Ακόμη, αυξάνω τη δόση του ηρεμιστικού που δίνω στο μαλάκα, από δυο κουταλιές σε τέσσερις. Γρήγορα διαπιστώνω ότι, εντελώς ανέλπιστα, ο χαζοΛόκι ησυχάζει αρκετά. Ναι μεν εξακολουθούν να τον πιάνουν τα διαόλια του σχεδόν κάθε μεσημέρι αλλά μόνο για κανένα μισάωρο. Μετά βγάζει το σκασμό, ή γαυγίζει αραιά. Άντε να δούμε...

Τετάρτη, 20 Ιουνίου 2012

☺ Σήμερα το πρωί ήταν η γιορτή του νηπιαγωγείου, όπου θα συμμετείχε και ο Αντωνάκης ντυμένος Ινδιάνος. Πήγαμε να τον δούμε μαζί με τη μητέρα του και την αδελφή μου, ωστόσο εκείνος, πριν καν ξεκινήσει η παράσταση, έβαλε τα κλάμματα και αρνήθηκε να ανέβει στη σκηνή, μάλλον επειδή ντρεπόταν

τον κόσμο. Μονάχα ο Αντώνης κι ένα άλλο αγοράκι έμειναν απέξω κι έκλαιγαν ντουέτο. Ο Γιάννης, που έφθασε αργότερα, απογοητεύτηκε αρκετά από τη συμπεριφορά του γιου του. Πάντως, στις ντροπές ο μικρός μου θύμισε τον εαυτό μου. Στην ακατάσχετη γκρίνια, σε όλο το δρόμο μέχρι να φθάσουμε στο σπίτι, μου θύμισε το θείο του το Νάσο. Μου μοιάζει και σε άλλα πράγματα: Του αρέσει να προσηλώνεται σε ό,τι κάνει, αγαπά τη μοναξιά ("Φύ-γε, φύ-γε", φωνάζει ναζιάρικα όταν θέλει να παρακολουθήσει τηλεόραση ή να παίξει μόνος του) και την ησυχία ("Πάλι φωνάζουν οι διπλανοί; Πείτε τους να μη φωνάζουν!"), ενώ του αρέσει να φτιάχνει με το μυαλό του μακροσκελείς ιστορίες με μάγους, μάγισσες και ήρωες.

Πέμπτη, 21 Ιουνίου 2012

Σήμερα κλείνω τα 49, μπαίνω στα 50. Εισέρχομαι πλέον σε μια ηλικία όπου οφείλω να βλέπω τα πράγματα πιο ψύχραιμα. Δηλαδή, πρέπει να προβληματίζομαι λιγότερο και να εκτιμώ τη χαρά της στιγμής περισσότερο, επειδή: Κανείς δεν ξέρει τι θα φέρει το αύριο, ούτε πόσος χρόνος μας μένει.

☻ Κατά τ' άλλα, είναι μια συνηθισμένη μέρα όπως όλες οι άλλες: Κρατάμε τον Αντώνη από το πρωί επειδή η μητέρα του γράφει σήμερα τρία μαθήματα· κάποια στιγμή, το απόγευμα, μένει για ένα λεπτό μόνος του στην αυλή κι εξαφανίζεται! Τρελαινόμαστε όλοι, χτενίζουμε όλο το σπίτι και τις αυλές, πεταγόμαστε έξω στο δρόμο φωνάζοντας το όνομά του, τίποτα. Τότε ακριβώς, γύρω στις 7:30, επιστρέφει η μαμά του. Μόλις την πληροφορούμε ότι "χάσαμε τον Αντώνη" τρέχει αλαφιασμένη μέσα, όπου αμέσως εμφανίζεται χαρωπός ο μικρός. Είχε κρυφτεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι,

πίσω από τα πόδια των καρεκλών, μας άκουγε που τον φωνάζαμε αλλά έκανε τσιμουδιά. Αν δεν ερχόταν τότε η μάνα του, δεν θα έβγαινε από την κρυψώνα. Πιθανότατα θα τον βρίσκαμε ύστερα από πολλή ώρα, αφού θα είχαμε τρελαθεί όλοι. Τον μαλώνουμε, βάζει τα κλάματα αλλά η μετάνοιά του δεν μας πείθει. "Δεν γίνεται καλό παιδί", λέει η μητέρα μου θυμωμένη.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2012): Οι υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς, συνήθως σχηματοποιημένες, συνεχίζονται αμείωτες και αυτό το μήνα. Εξακολουθούν να μου έρχονται επειδή δεν καταφέρνω να σηκώνομαι αυτόματα από το κρεβάτι αμέσως μόλις ξυπνώ – πράγμα που με εκνευρίζει και με απογοητεύει, καθώς βλέπω ότι τελικά δεν έχω πετύχει καμία σοβαρή βελτίωση.

Στις 12 Ιουνίου αποφασίζω να επαναλάβω την Έκκληση προς το Σύμπαν, γύρω στις 5:30 το απόγευμα στο παρκάκι του Αγίου Τρύφωνα, ατενίζοντας τον ήλιο. Όταν φθάνω στο σπίτι, το ψηφιακό ρολόι μου δείχνει 18:18, όταν το ξανακοιτάζω η ώρα έχει φθάσει 19:19. Εδώ και μήνες μου έρχονται συχνά διπλοί αριθμοί, κυρίως μέσα σε ψηφιακά ρολόγια: 11:11, 12:12, 15:15, 19:19 κλπ.

Στις 22 του μήνα μου έρχεται η εξής φαεινή ιδέα: Η σημαντική βελτίωση που είχα δει τον Απρίλιο ως τα μέσα του Μάη, πιθανότατα οφειλόταν στα φάρμακα που έπαιρνα για το αυχενικό – συγκεκριμένα στο αναλγητικό, το οποίο περιέχει δύο δραστικές ουσίες: παρακεταμόλη (450 mg) και κιτρινή ορφεναδρίνη (35 mg). Έτσι, ξεκινώ πάλι να παίρνω ένα αργά το βράδι, κανένα μισάωρο πριν πέσω για ύπνο. Αμέσως η κατάσταση βελτιώνεται αισθητά, υπό την προϋπόθεση

όμως ότι σβήνω την τηλεόραση στις 22:30 το αργότερο.

Στις 29 του μήνα πηγαίνω για το πρώτο μου θαλάσσιο μπάνιο στο “Πεύκο”. Την ίδια νύχτα δέχομαι μια πολύ άσχημη υπναγωγική παραίσθηση πυρκαγιάς. Άρα, τα θαλασσινά μπάνια επιδεινώνουν την κατάστασή μου όσο τίποτε άλλο. Συνολικά, πάντως, αυτό το μήνα είχα μόλις 5 υπναγωγικά οράματα φωτιάς, μερικές σχηματοποιημένες φλόγες, 2 όνειρα με σκηνές φωτιάς, 2 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” και μία φορά το αντίθετό του.

Ο Παράδεισος Είμαι Εγώ: Οι εμπειρίες της ζωής, όσο έντονες κι αν είναι, γρήγορα γίνονται αναμνήσεις όλο και πιο μακρινές, θολές σαν παλιά όνειρα που χάνονται στο πέρασμα του χρόνου. Βιώματα, αναμνήσεις, σκέψεις, συναισθήματα, είναι ό,τι γεννιέται από την επαφή με τον κόσμο -και κατά κανόνα είναι απατηλά ή επώδυνα. Οι περισσότερες σκέψεις είναι αρνητικές, το ίδιο και τα συναισθήματα. Οι αναμνήσεις, ακόμη και οι “ευχάριστες”, περιέχουν πάντα την πικρία μιας ευτυχίας που δεν έμελλε να διαρκέσει πολύ. Υπάρχουν, φυσικά, και θετικές εμπειρίες· όμως, αυτές είναι ελάχιστες, διαρκούν λίγο και κατά κανόνα βγαίνουν ξινές. *Σκέψου: Ποια “θετική” εμπειρία δεν σου έχει βγει σε κακό τελικά;*

Υπάρχει ένα μόνο πράγμα που παραμένει αναλλοίωτο στο χρόνο, ανεξάρτητο από σκέψεις, συναισθήματα, βιώματα ή αναμνήσεις: Είναι η *αίσθηση του εαυτού ή αυτοσυναίσθηση,* η οποία βιώνεται αυθόρμητα σε κατάσταση απομόνωσης και ησυχίας. Η επαφή με τον κόσμο παρεμποδίζει την αυτοσυναίσθηση: οι αναμνήσεις, τα συναισθήματα, οι σκέψεις, οι επαφές, αποτελούν ισχυρούς περισπασμούς από την αίσθηση

του εαυτού. Όταν έρχομαι σε επαφή με τον κόσμο, χάνω την επαφή με τον εαυτό, δηλαδή με την ψυχή μου.
Ο Παράδεισος είμαι εγώ.
Η Κόλαση είναι όλα τα υπόλοιπα.

Οι έμψυχοι αγαπούν τη μοναξιά και την ησυχία επειδή έτσι μπορούν να απολαμβάνουν την μακάρια αίσθηση του εαυτού, ο οποίος μένει πάντα ατάραχος και ανεπηρέαστος από τις απατηλές παρεμβάσεις του κόσμου. Οι άψυχοι μισούν την μοναξιά και την ησυχία επειδή έτσι έρχονται αντιμέτωποι με την απουσία ψυχής μέσα τους· αγαπούν την πολυκοσμία και το θόρυβο, επειδή τότε έρχονται σε αυθόρμητη επαφή με τη συλλογική ψυχή τους και νιώθουν όλοι Ένα, σαν τα φυτά. Αυτό το Ένα είναι αποτρόπαιο, κάκιστο, προορισμένο να προξενεί καταστροφές και γενοκτονίες. Όμως, οι άψυχοι απολαμβάνουν αυτό που είναι όλοι μαζί, με τον ίδιο τρόπο που τα μικρόβια αγάλλονται όταν κατασπαράσσουν έναν οργανισμό...

* * * *

Σάββατο, 7 Ιουλίου 2012

Από αυτό το μήνα η γυναίκα του Γιάννη αλλάζει δουλειά: Τώρα εργάζεται σε μια πολυτελή καφετέρια στο Παλαιό Φάληρο. Φεύγει από το σπίτι στις 3:30 το μεσημέρι κι επιστρέφει γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα. Επειδή εκείνη την ώρα δεν υπάρχουν συγκοινωνίες, συνήθως τη φέρνει κάποιος συνάδελφος μέχρι την Κάτω Γλυφάδα κι από κει πάει και την παίρνει ο Γιάννης με το μηχανάκι. Έτσι, για να μη μένει μόνος του ο μικρός νυχτιάτικα, κοιμάται μαζί μου. Συνολικά, το παιδί μένει στο σπίτι μας 21 ώρες στο 24ωρο: μας τον φέρνει η μητέρα του κατά τις 2:30 (ο μικρός πλαντάζει στο

κλάμα για κανένα μισάωρο) και τον παίρνει πίσω το επόμενο πρωί κατά τις 12:00, για να μας τον ξαναφέρει στις 2:30. Ο Γιάννης δεν μπορεί να τον κρατήσει επειδή δουλεύει και αυτός μέχρι αργά, στην Τατιάνα δεν τον αφήνουν επειδή είναι βλαμμένη και ο ανηψιός μου δεν την εμπιστεύεται, ούτε στη μητέρα της Μαρίνας τον αφήνουν επειδή πάσχει από σχιζοφρένεια και μπαινοβγαίνει στα ψυχιατρεία.

Έτσι, τυχαίνει πάλι σε μας ο κλήρος να εκτελούμε χρέη baby-sitter επί 21 ώρες καθημερινά. Βέβαια, η μητέρα μου θα μπορούσε να αρνηθεί εφόσον είναι πια γριά και άρρωστη, ωστόσο μάλλον της αρέσει αυτή η κατάσταση· πάντα της άρεσε να παίζει το ρόλο του μάρτυρα. Το θέμα είναι ότι σε λίγες μέρες οι γονείς μου αναχωρούν για διακοπές στην Κεφαλλονιά κι εγώ πρέπει να δώ πως θα χειριστώ το ζήτημα...

Δευτέρα, 9 Ιουλίου 2012

☻ Τα πράγματα ήδη αρχίζουν να στραβώνουν με τον Αντώνη: Ξαπλώνει μαζί μου τη νύχτα αλλά αρνείται να κοιμηθεί, χοροπηδάει διαρκώς, εμένα δεν με ακούει καθόλου και με πειράζει συνέχεια, ενώ η μητέρα μου αναγκάζεται να κάθεται δίπλα του για κανένα δίωρο και να του λέει παραμύθια μήπως και τον πάρει ο ύπνος.

Ειδικά χθες τη νύχτα, εκνευρίστηκα πολύ μετά από μιάμιση ώρα κλωτσοπατινάδας του μικρού, σηκώθηκα από το κρεβάτι έξαλλη και τό 'ριξα στη γκρίνια μέχρι τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα! Δεν είναι δυνατόν να μένει το νήπιο μαζί μας 21 ώρες το 24ωρο κάθε μέρα, ούτε να κοιμάται κάθε νύχτα μαζί μου, ενοχλώντας με συνεχώς και στριμώγνοντάς με σε 20 εκ κρεβατιού! Αρκετά πράγματα έχω στερηθεί στη ζωή μου, δεν μπορώ να χάσω και το κρεβάτι μου! Στο κάτω-κάτω, η

σταρ η μάνα του θα μπορούσε να παίρνει ένα ταξί από την Κάτω Γλυφάδα και να έρχεται μόνη της στο σπίτι, με έξι ευρώ. Θα μπορούσε να το κάνει εφόσον εισπράττει 30 ευρώ την ημέρα συν τα φιλοδωρήματα.

Το μεσημέρι οι γονείς μου μίλησαν στο Γιάννη, του εξήγησαν ότι δεν είναι δυνατόν να κοιμάται ο μικρός κάθε νύχτα μαζί μου και φαίνεται να το κατάλαβε. Έτσι, θα αναλάβει η αδελφή μου να τον φυλάει για λίγο στο κρεβάτι του όση ώρα θα λείπει ο Γιάννης τη νύχτα. Όταν φύγουν οι γονείς μου για την Κεφαλλονιά, την ημέρα θα τον αναλάβει η Τατιάνα. Εγώ έχω τις δουλειές μου, τα μπάνια μου, δεν μπορώ να κάθομαι όλη μέρα ακίνητη στο σπίτι για να κυνηγάω τον Αντώνη. Το κυνήγι νηπίων δεν ήταν ποτέ το στυλ μου...

Τρίτη, 10 Ιουλίου 2012

Από σήμερα κιόλας, θα έρχεται η Τατιάνα στο σπίτι του Γιάννη για να φυλάει τον μικρό όσες ώρες λείπουν οι γονείς του. Έτσι, θα ησυχάσουμε εμείς. Αν δεν επαναστατούσα κι αν δεν ξεσπούσα, οι γονείς μου κι εγώ θα εξακολουθούσαμε να κρατάμε το μικρό για 21 ώρες το 24ωρο καθημερινά, επί μήνες ή χρόνια!

Με όλη αυτή τη φασαρία, πάντως, συνειδητοποιώ ότι η Μαρίνα έχει τον τρόπο να πετυχαίνει πάντα στα γρήγορα ότι επιθυμήσει:

* Βάζει στο μάτι έναν γοητευτικό άνδρα, δηλαδή το Γιάννη, και αυτός της κάθεται αμέσως.
* Μέσα σ' έναν μόλις χρόνο, παρά την ψυχοπαθολογική συμπεριφορά της, ο Γιάννης της κάνει παιδί και γάμο. *Άλλοι τις τραβάνε δέκα χρόνια μα δεν τις παντρεύονται.*
* Το παιδί είναι αγόρι, όπως θέλει αυτή, επειδή θεωρεί ότι ένα αρσενικό παιδί της χαρίζει κύρος. *Δεν έχει άδικο σ' αυτό...*

* Απαιτεί καινούργιο σπίτι (παρόλο που η ίδια ήλθε μονάχα με τα ρούχα που φορούσε) και ο άνδρας της προθυμοποιείται να χρεωθεί για να ανακαινίσει το παλιό διαμέρισμα που του έδωσαν οι γονείς μου.
* Στην αρχή ο ανηψιός μου της τα απαγόρευε όλα, τώρα έχει φθάσει να της τα επιτρέπει όλα: Η Μαρίνα ντύνεται πια όπως θέλει, μιλάει όπως θέλει, πάει όπου θέλει και φοιτά στη σχολή λογιστικής όπου είχε περάσει με πανελλήνιες.
* Πηγαίνει, μάλιστα, πολύ καλά: Ευελπιστεί να τελειώσει τη Λογιστική μέσα σε τρία χρόνια αντί τέσσερα, καθώς δίνει κάθε φορά 15 μαθήματα μαζεμένα. *Πολλές μεγαλοφυίες έχουν μαζευτεί στην οικογένεια...* Εγώ απλά απορώ, πώς καταφέρνει και μελετάει όλα αυτά τα στριφνά βιβλία παρέα με το μωρό. Όταν κρατάμε εμείς τον Αντώνη, κανείς μας δεν μπορεί ούτε ένα σταυρόλεξο να λύσει...
* Μόλις θελήσει να βρει δουλειά, τη βρίσκει: Για δυο σαββατοκύριακα δούλεψε σε μια ταβέρνα στην Κούλουρη, για 70 ευρώ τη βραδιά, διπλή βάρδια· γρήγορα όμως τσακώθηκε, καθότι η κυρία δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί της. Την επόμενη κιόλας μέρα, μια φίλη της τη σύστησε κι έπιασε νέα δουλειά ως σερβιτόρα σε καλή καφετέρια στο Παλαιό Φάληρο. *Παραείναι κωλόφαρδη η Μαρινούλα -και δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να είναι. Όταν βλέπεις κωλόφαρδους ανθρώπους, να φοβάσαι...*

Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2012

Συντονισμός του Matrix: Είναι απόγευμα και πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ για ψώνια. Λίγο πριν φθάσω στην πόρτα, βλέπω από μακριά το Βασίλη, το μικρότερο γιο της θείας Πηνελόπης, να μπαίνει μέσα.

Όση ώρα ψάχνω για διάφορα στον επάνω όροφο, δεν τον συναντώ -καλύτερα, δεν έχω πολλή όρεξη για χαιρετούρες. Μόλις κατεβαίνω την κυλιόμενη σκάλα, βλέπω να μπαίνει μέσα ένας άλλος γείτονας, ο Θόδωρος Γκίκας, με τον οποίο έχουμε χρόνια να μιλήσουμε. Τον αγνοώ και προχωρώ προς το ταμείο express στην άλλη άκρη της αίθουσας. Πριν φθάσω, βλέπω το Θόδωρο να στέκεται πίσω-πίσω στην ουρά, με ένα κουτί παγωτά στο χέρι (πότε πρόλαβε;). Προτιμώ να μην πάω να σταθώ ακριβώς πίσω του, οπότε κατευθύνομαι προς τα ψυγεία.

Τότε, σε μια γωνιά συναντώ τη Μίνα, τη σύζυγο του Βασίλη (8 μηνών έγγυος σε δίδυμα αγόρια) καθισμένη σ' ένα σκαμπό. Μιλάμε εγκάρδια για λίγα λεπτά και της εύχομαι καλή λευτεριά. Ξαφνικά, περνά από κοντά μας ο Θόδωρος (πού βρέθηκε αυτός πάλι;). "Όλη η γειτονιά εδώ μαζεύτηκε;" απορεί η Μίνα. Οι δυο τους χαιρετιούνται χαρωπά και μετά ο άλλος φεύγει αμέσως.

Αποχαιρετώ τη Μίνα, πηγαίνω λίγο πιο πέρα, πέφτω πάνω στο Βασίλη! Μιλάμε και μ' αυτόν εγκάρδια και στο τέλος με προσκαλεί, αν τελειώσω τα ψώνια γρήγορα, να με πάνε στο σπίτι με το αμάξι. Εγώ δεν ξέρω τι παθαίνω, κομπιάζω, "καλά θα δούμε" του λέω. Εντέλει πάω στο ταμείο και με την άκρη του ματιού μου βλέπω τον Βασίλη σ' ένα διπλανό. Προτιμώ όμως να κάνω πως δεν τον είδα και αποχωρώ μόνη μου.

Σαφώς, η παραπάνω συμπεριφορά μου δεν ήταν σωστή. Δεν ξέρω γιατί δεν περίμενα το Βασίλη, άλλωστε τον συμπαθώ, όπως και τη γυναίκα του. Απλά, προτίμησα να περπατήσω. Ωστόσο, δεν θα έπεφτα καθόλου επάνω τους αν δεν έμπαινε ο Θοδωρής στο δρόμο μου. *Όταν είναι να συμβεί κάτι, δεν μπορείς να το αποφύγεις με κανένα τρόπο...*

Πέμπτη, 12 Ιουλίου 2012

Αργά το βράδι καταφθάνουν ο ξάδερφος Δαμιανός, η Ανθή και η μικρότερη κόρη τους η Βάσια, για να μας φέρουν το προσκλητήριο για τον επικείμενο γάμο της μεγάλης κόρης, της Λίνας. Καθόμαστε στη βεράντα όπου συζητάμε ευχάριστα για τις καλοκαιρινές διακοπές μας στην Κεφαλλονιά. Εγώ αποφεύγω να αναφέρω ότι δεν έχω σκοπό να έλθω φέτος, ενώ προσέχω διαρκώς να κρατώ χαμηλό προφίλ και να μην εκθέτω γνώμη για τίποτα, επειδή δεν έχω καμία όρεξη για αντιπαραθέσεις με την κομπλεξική Ανθή. Ωστόσο, εκείνη γυρεύει την ευκαιρία να με προκαλέσει:

“Είναι αλήθεια ότι εσείς οι Δίδυμοι είστε διπρόσωποι;” μου λέει κάποια στιγμή.

“Η αλήθεια είναι ότι βλέπουμε και τις δύο όψεις των πραγμάτων”, απαντώ ήρεμα.

“Δηλαδή; Για πες μου ένα παράδειγμα!”

“Να, ας πούμε ότι θέλεις να μάθεις αγγλικά: Το θετικό είναι ότι θα αποκτήσεις ένα προσόν, θα πάρεις κι ένα δίπλωμα· το αρνητικό είναι ότι θα χρειαστεί να μελετήσεις πολύ, να μείνεις κλεισμένη μέσα...”

“Και στην περίπτωση του άνδρα, τι γίνεται;” με διακόπτει, σχεδόν θυμωμένη.

“Για να δούμε: μπορεί να είναι μεν ωραίος, μορφωμένος αλλά...”

“Να είναι και τρελός!” πετάγεται.

“Ναι”, συμφωνώ.

“Δεν θα καταφέρεις ποτέ να βρεις άνδρα έτσι! Πρέπει να βλέπεις μόνο τα θετικά!” μου απαντά θριαμβευτικά.

“Δεν είναι έτσι τα πράγματα”, της αποκρίνομαι ψύχραιμα. “Ζυγίζεις τα θετικά με τα αρνητικά και βλέπεις αν σου κάνει το πακέτο. Άλλωστε, δεν υπάρχει

τίποτα που να είναι μονάχα θετικό ή μονάχα αρνητικό".

Στο σημείο αυτό η Ανθή συμφωνεί μάλλον απρόθυμα, για να εξαπολύσει αμέσως μετά νέα πονηρή επίθεση: "Έπρεπε να έχεις πάρει αυτοκίνητο εδώ και πολλά χρόνια, για να μπορείς να γυρίζεις την Κεφαλλονιά. Όχι όπως η φίλη μου η Καίτη που δεν θέλησε ποτέ να πάρει δίπλωμα. Τι τούβλο, τι χαζή!"

"Εγώ έχω δίπλωμα", της υπενθυμίζω. "Απλώς δεν θέλησα ποτέ να αγοράσω αμάξι επειδή το θεωρώ ασύμφορο".

Κάποια στιγμή η κουβέντα ξανάρχεται στις διακοπές και λέω στη μητέρα μου εμπιστευτικά να μην αποκαλύψει ότι εγώ δεν σκοπεύω να πάω στο χωριό φέτος. Ωστόσο, η μαμά άλλα καταλαβαίνει κι ενημερώνει αμέσως την ομήγυρη πως "η Υβόννη δεν θα έλθει φέτος στην Κεφαλλονιά!". Η Ανθή παγώνει μα δεν λέει τίποτα. Λίγα λεπτά αργότερα οι επισκέπτες αποχωρούν, η Ανθή με αποχαιρετά ψυχρά και αποφεύγει να με φιλήσει. Καλύτερα...

Κι ένα ευχάριστο: Ο γάμος θα γίνει αρχές Αυγούστου στις Σπέτσες *[το ζευγάρι θέλει, φαίνεται, να παντρευτεί κλειστώ κύκλω(μα)]*, άρα εγώ δεν θα μπορέσω να πάω! Τον σκεφτόμουν αυτό το γάμο εδώ και αρκετό καιρό: Δεν είχα καμία όρεξη να βρεθώ εγκλωβισμένη σε μια θορυβώδη ταβέρνα, καθηλωμένη σε μια καρέκλα για κανένα οκτάωρο, μέσα στη σφηκοφωλιά των βολεμένων φιλενάδων της Ανθής. Τέτοιου είδους ταλαιπωρίες δεν ήταν ποτέ του γούστου μου, πόσο μάλλον η συγκεκριμένη περίπτωση. Τη γλύτωσα όμως, ευτυχώς!

Κοινωνικότητα mia: Έφθασα σχεδόν 50 χρονών μέχρι να κατανοήσω για ποιό λόγο ακριβώς δεν γίνομαι αγαπητή στις παρέες: Εμένα μου αρέσει να αναπτύσσω

διάφορα "απαγορευμένα" θέματα στις συζητήσεις. Όμως, οι άλλοι πάντα δυσανασχετούν και αντιδρούν αυτόματα με την πάγια ανθρώπινη συμπεριφορά, δηλαδή με ανυπακοή και αντίρρηση. Αυτό συμβαίνει επειδή οι άνθρωποι:

α) αυθόρμητα μισούν οποιονδήποτε σκεφθεί μια ιδέα πριν απ' αυτούς

β) θεωρούν πως τους κάνω την έξυπνη

γ) είναι ανίκανοι να συγκεντρώσουν την προσοχή τους σε οποιαδήποτε φράση μεγαλύτερη των 6-7 λέξεων· στην 8η λέξη, γυρίζουν τη μούρη αλλού

δ) παρακολουθούν -με εκκλησιαστική κατάνυξη- μονάχα διαλέξεις ή κηρύγματα πολιτικών και θρησκευτικών αρχηγών· αυτό όχι επειδή όντως μπορούν να καταλάβουν τα λεγόμενα αλλά επειδή είναι στο DNA τους να υποτάσσονται στους αναγνωρισμένους αρχηγούς του κοπαδιού. Όσοι με άκουγαν κάποτε, με άκουγαν επειδή είτε με κορόιδευαν και χρησιμοποιούσαν τα λόγια μου για να γελάνε με τις παρέες τους (Λένα, Λουίζα), είτε με “ψάρευαν” για λογαριασμό τρίτων: για παράδειγμα η Αφροδίτη και η Θεανώ, για να τα λένε μετά χαρτί και καλαμάρι στον Αλέξανδρο· όσο για την Περσεφόνη, σίγουρα μετέφερε όσα της εκμυστηρευόμουν σε επικίνδυνα κυκλώματα...

Στο εξής, λοιπόν, η συμπεριφορά μου μέσα στις όποιες παρέες πρέπει να διαμορφωθεί ως εξής:

i) Παπαρολογία για ανούσια θέματα, όπως κουτσομπολιά, ο καιρός, η μόδα κλπ,

ii) Να μην προφέρω πάνω από 6-7 λέξεις κάθε φορά, γιατί τα κοτόπουλα ζαλίζονται.

Δευτέρα, 30 Ιουλίου 2012

Οι γονείς μου βρίσκονται στο Χωριό από τα μέσα

του μήνα κι εγώ έχω μείνει μόνη στο σπίτι -*πασάς στα Γιάννενα!* Περνώ τις μέρες μου κάνοντας γενική καθαριότητα και διορθώνοντας τα ημερολόγιά μου. Δυο φορές την εβδομάδα πηγαίνω για μπάνιο στην χαριτωμένη πισίνα "Seawaves" στη Γλυφάδα.

☺ Ο Τώνης κοιμήθηκε μαζί μου τη νύχτα, επειδή ο πατέρας του είχε μια δουλειά αποβραδίς. Τρώγοντας σήμερα το πρωινό μας, ο μικρός μου πέταξε ξαφνικά: "Θέλω να μείνω μόνος μου, με την ησυχία μου!" Ύστερα πήρε γλυκό ύφος και μου είπε χαμογελαστά: "Αναρωτιέμαι, πώς θα σε πλακώσω!"

Έσκασα στα γέλια. Μετά είδε κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση· μόλις πλησίασα, άρχισε να μου τραγουδάει: "Φύ-γε, φύ-γε, φύ-γε!"

Του αρέσει η μοναξιά και θέλει να παρακολουθεί τηλεόραση ανενόχλητος. Μου παραμοιάζει, νομίζω.

Μετά το μεσημεριανό φαγητό ξαπλώσαμε μαζί για λίγο· κάποια στιγμή, ο μικρός έπεσε πάνω μου φωνάζοντας "Αυτή είναι γκόμενα και την πηδάει ο άνδρας!". Κατά τ' άλλα, περάσαμε τις ώρες μας κυρίως παίζοντας ποδόσφαιρο μέσα κι έξω από το σπίτι. Όλα καλά κι ωραία, ωστόσο το βλέπω ότι δεν είναι καθόλου το στυλ μου να τρέχω όλη μέρα πίσω από τετράχρονα...

Σάββατο, 11 Αυγούστου 2012

☺ Κρατάω ξανά τον Αντώνη για καμιά ώρα το απόγευμα, μέχρι να έλθει ο πατέρας του από τη δουλειά. Περνάμε την ώρα παίζοντας βόλλεϋ μέσα στο σπίτι, ώσπου κάποια στιγμή διακόπτω για να πιω νερό. Αμέσως ο μικρός τρέχει στο σαλόνι και πετάει κάτω τρεις διακοσμητικές κούκλες, μου σπάει κι ένα μπιμπελό. Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι ο Τώνης αντιδρά με αυτό τον τρόπο όποτε παίρνουμε την

προσοχή μας από πάνω του, έστω για ένα δευτερόλεπτο. Φαντάζομαι ότι του λείπει η παρουσία των γονέων του, εφόσον δουλεύουν και οι δυο πολλές ώρες κάθε μέρα.

Το απόγευμα, που πηγαίνω για λίγο επάνω, στου Γιάννη, ο ουρανός είναι γεμάτος βαριά σύννεφα· ακούγονται και βροντές μα δεν βρέχει, ούτε φυσάει. Σε μια στιγμή, που είμαστε στο μπαλκόνι με τον Αντωνάκη, μια πλαστική λεκάνη που είναι αφημένη στην καρέκλα παρασύρεται από τον αέρα κι έρχεται καπέλο στο μικρό. Γελάμε και οι τρεις.

Ύστερα, όταν μπαίνουμε μέσα, ο Τώνης με πλησιάζει κι αρχίζει να παίζει με τα χέρια μου, λέγοντας χαμογελαστά:

“Πρέπει να έχεις υπομονή, να μάθεις την τέχνη της υπομονής!” *-άλλο και τούτο!*

“Για γκουρού πάει ο γιός σου; Ακούς τι λέει;” λέω στο Γιάννη, ο οποίος μαλώνει αμέσως το μικρό:

“Τι βλακείες λες; Πήγαινε τώρα στο δωμάτιό σου!”

Σήμερα παρακολουθήσαμε τα τελευταία επεισόδια της ξένης σειράς επιστημονικής φαντασίας ***“Νίκη”***, που ο Γιάννης έχει κατεβάσει από το Διαδίκτυο. Η ιστορία τελειώνει απότομα, στο σημείο ακριβώς που το σενάριο γίνεται πιο ενδιαφέρον. Το ξένο κανάλι έκοψε τη σειρά στο τέλος της δεύτερης σαιζόν, επειδή δεν είχε, λέει, αρκετή ακροαματικότητα. *Αν είναι δυνατόν, μια τόσο καλογυρισμένη σειρά, με καλούς ηθοποιούς και πολύ ενδιαφέρουσα πλοκή, να μην έχει ακροαματικότητα!*

Το πιθανότερο είναι ότι η “Νίκη” ενόχλησε ορισμένους “αρμόδιους” εξαιτίας των μηνυμάτων που μεταδίδει έντεχνα: Μια ερπετοειδής εξωγήινη φυλή, καλυμμένη πίσω από ανθρώπινη μορφή, αφαιρεί και εκμεταλλεύεται τα καλύτερα γονίδια των ανθρώπων,

σχεδιάζει να καταλάβει τη γη και να εξολοθρεύσει τελικά την ανθρωπότητα. Στο μεταξύ, όμως, παρουσιάζει ένα προσωπείο άμετρης φιλανθρωπίας. *Σαφής υπαινιγμός για την αλήθεια του κόσμου μας...*

Κυριακή, 12 Αυγούστου 2012

☻ Κρατάω τον Αντώνη για κανένα δίωρο το απόγευμα, μέχρι να έλθει ο πατέρας του, και τον απασχολώ παίζοντας μαζί του ποδόσφαιρο στο οφίς. Κάποια στιγμή διακόπτω το παιγνίδι για να πιω νερό. Μέσα στα λίγα δευτερόλεπτα που τον αφήνω από τα μάτια μου, ο μικρός βουτάει το ρολόι της κρεβατοκάμαράς μου και το πετάει έξω, στη βεράντα. Πάω να το μαζέψω, με κλείνει έξω και βάζει το σύρτη! Του φωνάζω να μου ανοίξει αλλά τώρα δεν μπορεί να κουνήσει το σύρτη. Πηγαίνω από πίσω για να μπω από την πόρτα της κουζίνας, αλλά αυτή είναι κλειδωμένη. Εντέλει, αναγκάζομαι να μπω στο σπίτι μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του σαλονιού. Αμέσως, χωρίς κανένα λόγο, ο μικρός αρχίζει να με βρίζει "μωρή" και "χαζή".

"Μωρή και χαζή να πεις τη μάνα σου και τη γιαγιά σου!" του κάνω.

"Ό,τι πω εγώ!" μου φωνάζει άγρια.

"Κι έχω μια μεγάλη μπάλα στην Κεφαλλονιά, που τη δίνω σε άλλα παιδάκια, όχι σε σένα, γιατί δεν είσαι καλό παιδί!" συμπληρώνω.

"Όχιιιι, να μη τους τη δίνεις!", διαμαρτύρεται ο Τώνης και προσπαθεί να με χτυπήσει.

Τελικά, "είναι κακούλης", όπως λέει και η Θεώνη. Αλήθεια, τι έγινε το καλόκαρδο, χαδιάρικο παιδάκι που ξέραμε μέχρι πριν από έξι μήνες; Αναρωτιέμαι, ακόμη, πού βρίσκουν τα σημερινά νήπια τέτοιο θράσος; Όταν ήμουν εγώ στην ηλικία του, ή μεγαλύτερη, ούτε καν

μπορούσα να διανοηθώ να κλείσω οποιαδήποτε θεία μου έξω από το σπίτι ή να τη βρίσω. Όχι τόσο από φόβο αλλά από αυθόρμητο σεβασμό απέναντι στους μεγαλύτερους. Όχι μόνο εγώ αλλά και η μεγάλη πλειοψηφία των παιδιών τότε.

Τα σημερινά παιδιά δεν είναι απλώς αυθάδικα ή κακότροπα. Πιστεύω ότι δεν μπορούν να συλλάβουν τη διαφορά ηλικίας ανάμεσα στους ανθρώπους, ούτε τη φυσική διαφορά θέσης ανάμεσα στους ενήλικες και στα νήπια. Επιπλέον, όπως λέει η μητέρα μου, "στη σημερινή κοινωνία, τα παιδιά έχουν δικαιώματα μεγάλων, όχι παιδιών" -γι' αυτό και αποθρασύνονται.

Δευτέρα, 20 Αυγούστου 2012

☻ Ο Γιάννης έχει βγει έξω απόψε, οπότε ο Τώνης θα διανυχτερεύσει στο σπίτι μου. Τον βάζω να κοιμηθεί πλάι μου, του λέω ένα παραμύθι, ωστόσο ο μικρός έχει τα νεύρα του:

"Δεν θέλω να κοιμηθώ μαζί σου, θέλω τη μαμά και το μπαμπά. Εσένα σε σιχαίνομαι!"

"Είσαι κακό παιδί", του κάνω. "Θα τα πω όλα στο μπαμπά σου!"

"Όχι, δεν θα τα πεις, άει στο διάολο!".

Ήδη απορώ με τη φοβερή αναίδεια του νεαρού, όμως δεν δείχνω ενοχλημένη, μονάχα του λέω:

"Έτσι, ε; Δεν θα σου πω άλλο παραμύθι!" και του γυρνώ την πλάτη.

"Θα μου πεις!" επιμένει αυτός και με χτυπάει ελαφρά.

Εντέλει του λέω δυο παραμύθια και αποκοιμιέται. Πάλι καλά, γιατί ο Λόκι έχει λυσσάξει σήμερα: Γαυγίζει ασταμάτητα από τις 4:30 το απόγευμα ως τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Δεν μου φτάνει το παιδί, έχω και το σκυλί στο κεφάλι μου...

☺ Το επόμενο πρωί, μόλις ξυπνάει ο Τώνης ζητά μπισκότα και μετά κινούμενα σχέδια. Κάθεται πάνω στο κρεβάτι των γονέων μου και παρακολουθεί για λίγο τηλεόραση, ύστερα όμως αρχίζει να κρύβεται κάτω από το σεντόνι και θέλει να πάω κι εγώ από κάτω. "Για να μη μας βρει ο μπαμπάς", μου λέει γλυκά. "Εδώ είμαστε ζεστά, έξω κάνει κρύο...". Ο μικρός φαντασιώνεται ότι το σεντόνι τον προστατεύει από τους κινδύνους και το κρύο -ακριβώς η δική μου παιδική φαντασίωση! Με τον Αντώνη έχουμε το ίδιο μυαλό. Στο χαρακτήρα, όμως, μοιάζει του Θανάση (στραβόξυλο) και της μητέρας του (μαλαγάνας, σουπιά).

Τετάρτη, 22 Αυγούστου 2012

Εικόνες του Matrix: Έτσι για αλλαγή, αποφασίζω σήμερα να πάω για μπάνιο στην πισίνα του ξενοδοχείου Jungle Palace, στην Κάτω Γλυφάδα. Το περιβάλλον φαίνεται εξευγενισμένο και κοσμοπολίτικο, ωστόσο απορώ επειδή η ώρα είναι ήδη 11:00 και δεν υπάρχει κανένας εκεί. Πλησιάζω στο μπαρ, ρωτώ την τιμή, ο νεαρός μπάρμαν μου λέει ότι η παραμονή στην πισίνα κοστίζει 7 ευρώ με ποτό· ζητώ ένα χυμό κι εκείνος μου λέει: "Καθήστε κάπου, θα έλθει το παιδί να σας σερβίρει". Απορώ ξανά: *Εσύ δεν είσαι το παιδί;* μου 'ρχεται να του πω αλλά πάω και κάθομαι σε ένα κοντινό τραπέζι. Περιμένω υπομονετικά γύρω στα 15 λεπτά, ο νεαρός εξακολουθεί να στέκεται αμέριμνος στο μπαρ, ούτε έρχεται κανένας άλλος να μου πάρει παραγγελία. Ξαφνικά, αισθάνομαι πολύ άβολα και φεύγω σφεντόνα από εκεί πέρα.

Κάτι πολύ περίεργο πρέπει να συμβαίνει εδώ, σίγουρα αυτό το περιβάλλον δεν είναι ανοιχτό σε όλους, συλλογίζομαι καθώς περπατώ προς την πισίνα

“Seawaves”. Εκεί νιώθω άνετα, σαν στο σπίτι μου. Σήμερα ειδικά είναι πολύ όμορφα και ήσυχα, δίχως αλαλάζοντα πιτσιρίκια να χαλάνε τον κόσμο. Γενικά, από εκεί φεύγω ήρεμη και ικανοποιημένη...

Δευτέρα, 27 Αυγούστου 2012

“Θαύμα, αυτό είναι θαύμα!” -τό 'πε και η μαμά: Ο Νάσος πέρασε στη Γυμναστική Ακαδημία Αθηνών, δεύτερος από τα νυχτερινά λύκεια, με γενικό βαθμό 09! Το περίμενα, βέβαια. *Πάλι καλά που δεν πέρασε ιατρική!*
“Ήταν κωλόφαρδος, επειδή δεν έτυχε να δηλώσουν τη σχολή αυτή άλλα παιδιά από τα νυχτερινά λύκεια! Αν πήγαινε από ημερήσιο λύκειο, θα χρειαζόταν μέσο όρο 17 για να μπει!” μας εξηγεί η Αλίκη.
“Να σου πω, θεία, πώς γίνεται”, χαριτολογεί ο Θανάσης γεμάτος καμάρι. “Όλο το χρόνο δεν διαβάζεις, δεν πατάς στο σχολείο, τις σπάνιες φορές που πας δεν παίρνεις καν τσάντα, οι εξετάσεις είναι τη Δευτέρα κι εσύ μελετάς λίγο την Κυριακή, κι όμως περνάς πρώτη επιλογή στις πανελλαδικές!”
“Ξέρεις τι κατάλαβα εγώ; Όλα τα παιδιά που πάνε ημερήσιο λύκειο είναι χαζά!” του απαντώ.
“Η επιτυχία είναι σα ν' αποκτάς παιδί. Όλοι σου δίνουν συγχαρητήρια αλλά κανείς δεν ρωτάει πόσες φορές σε πηδήξανε για να μείνεις έγγυος!” χαριτολογεί ο Νάσος.

Πώς νιώθω εγώ για όλα τούτα; Ικανοποίηση, φυσικά. Η “ανέλπιστη” επιτυχία του Νάσου επαληθεύει τις υποψίες μου, ότι δηλαδή οι Μαρκάκηδες έχουν εισχωρήσει σε κυκλώματα ολκής εδώ και χρόνια. Αν αποτύχαινε, αυτό θα σήμαινε πως εγώ έχω κάνει λάθος στις εκτιμήσεις μου. Δεν ξέρω πώς ακριβώς το “μαγείρεψαν” το θέμα, φαντάζομαι όμως ότι: ναι μεν βοήθησε η τύχη, μα έτσι κι αλλιώς θα του δημιουρ-

γούσαν μια έξτρα θέση στη σχολή. Τα κυκλώματα έχουν τον τρόπο.

Κατά τ' άλλα, μ' έχουν ξεψυλλιάσει οι Μαρκάκηδες: Συνολικά 200 ευρώ μου έχουν φάει αυτό το μήνα, χώρια πόσα έχουν φάει από τους γονείς και την αδελφή μου. Ακόμη, καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού, όχι μόνο δεν πήγαμε για μπάνιο με την Αλίκη αλλά δεν ήπιαμε ούτε έναν καφέ μαζί. Δουλεύει πάντα ώρες ατέλειωτες και δεν έχει χρόνο, λέει. Μόνο κανένα μισάωρο μιλήσαμε χθες, αναγκαστικά, επειδή πήγα πάνω να σερφάρω λίγο στο Internet, έτυχε να είναι ξύπνια και δεν μπόρεσε να μου γλυτώσει. Πάντως, έμεινα άναυδη όταν μου εκμυστηρεύτηκε πως σκέφτεται να πουλήσει το σπίτι της και να μείνει σε τροχόσπιτο επειδή δεν αντέχει το καταπιεστικό, ενοχλητικό κλίμα που δημιουργούν οι γιοί της.

Πάντως, είναι γεγονός: Εδώ και κανένα χρόνο η Αλίκη αποφεύγει επαφές μαζί μου, δεν μου απευθύνει καν το λόγο παρά μόνο για να μου ζητήσει εκδουλεύσεις ("Πλύνε και σιδέρωσέ μου τα ρούχα" ... "Πήγαινε πάρε μου αυγά, κρουασάν, καπνό, δημητριακά κλπ" -τα οποία πληρώνω εγώ) ή δανεικά και αγύριστα για το Νάσο. Έχει γίνει χειρότερη σελέμα από τη νονά της. Αρχίζω να υποψιάζομαι πως κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ: Είναι αφύσικο η αδελφή μου να απαξιεί να μου μιλήσει, παρά μόνο για να απαιτεί διάφορα.

Δεν αποκλείεται οι Μαρκάκηδες να έχουν πάρει εντολή από τα κυκλώματα να με απομονώνουν συστηματικά και να με οδηγούν σταδιακά στην ένδεια...

Τετάρτη, 29 Αυγούστου 2012

☺ Οι γονείς επέστρεψαν χθες από την Κεφαλλονιά. Ήταν να κρατήσουμε τον Αντώνη τη νύχτα, όμως

εκείνος δεν ήθελε να κοιμηθεί μαζί μου επειδή "εσύ είσαι το παιγνίδι μου", όπως μου είπε γλυκά. Εντέλει τον πήρε η Αλίκη και μας τον ξανάφερε νωρίς το πρωί επειδή ούτε σ' αυτήν πολυκοιμήθηκε, τη θεωρεί και αυτήν παιγνίδι του, λέει...۩

Ο Γιάννης παραπονέθηκε στη μητέρα μου ότι τώρα που δουλεύει η γυναίκα του όλη μέρα του γκρινιάζει και τον βρίζει: "Εγώ με τα λεφτά μου σε ταΐζω, πήγες και χρεώθηκες και τώρα εγώ πρέπει να δουλεύω για να πληρώνω τα χρέη σου, κλπ", ενώ ο μικρός φωνάζει "Δεν θέλω να χωρίσετε". "Αν μου κρύψεις έστω ένα πενηντάρικο, θα δείς τι έχει να γίνει", λέει ο Γιάννης στη γυναίκα του.

Έχω πια σιχαθεί τα πάντα σ' αυτή τη σφηκοφωλιά, ιδίως το βλακόσκυλο το Λόκι, που όσο πάει ωρύεται περισσότερο! Όλο το απόγευμα είχα αγωνία, πώς θα ξεφορτωθώ αυτό το τέρας, εφόσον μάλιστα το ηρεμιστικό σιρόπι δεν του κάνει τίποτα σπουδαίο: Έχει αρχίσει να ουρλιάζει ακατάπαυστα πλέον, από το πρωί μέχρι αργά το απόγευμα που έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά. Ειδικά τις μεσημεριανές ώρες, δίνει ρεσιτάλ...

Τρελοκομείο: Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει με τη γωνία Νηρηίδων και Μετεώρων, όπου μένω. Εδώ και δεκαετίες, διαπιστώνω ότι συσσωρεύονται μεγάλα ποσοστά τρέλας, αρρώστιας και κακοτυχίας γύρω από το εν λόγω σταυροδρόμι:

1/ Ο γιος και η κόρη του κυρ Τάσου, που κατοικούν απέναντί μας, πλησιάζουν τα σαράντα και ακόμη δεν έχουν παντρευτεί, ούτε έχουν συνάψει ποτέ ερωτικούς δεσμούς. Ειδικά ο γιός, είναι ολοφάνερα προβληματικός: Το μόνο που κάνει όλη μέρα, είναι να σκουπίζει τα πεζοδρόμια.

2/ Η 55χρονη Στέφη, που μένει στη αντικρινή γωνία, έχει επίσης μείνει ανύπαντρη, πάσχει από παρανοϊκή σχιζοφρένεια και μπαινοβγαίνει στα ψυχιατρεία.
3/ Ο Τάκης Ζαρίφης, που έμενε στη μεσοτοιχία μου, τρελάθηκε και αυτοκτόνησε πριν από χρόνια. Ο αδελφός του έχει περάσει τα σαράντα και είναι ακόμη ανύπαντρος.
4/ Στη βίλλα πίσω από το σπίτι μας, ένας νοικάρης γιατρός ήταν πλούσιος και βολεμένος όταν πρωτοήλθε· μέσα σε λίγα χρόνια, η γυναίκα του πέθανε, το παιδί του αρρώστησε σοβαρά και ο ίδιος χρεωκόπησε.
5/ Δυο από τους παλιούς μας νοικάρηδες ήταν βαριά ψυχωτικοί.
6/ Ο ανηψιός μου ο Γιάννης είναι πια καταχρεωμένος και καταθλιπτικός, ενώ ο Νάσος είναι νευρασθενικός. Εγώ έχω μείνει ανύπαντρη και αντιμετωπίζω τα πλέον απίστευτα ψυχικά προβλήματα. Η μικρότερη αδελφή μου, η Ελπίδα, γεννήθηκε τετραπληγική.
7/ Το κορίτσι των διπλανών μας γειτόνων είναι νευρασθενικό και ακούγεται να ουρλιάζει με τις ώρες σχεδόν κάθε μέρα.
8/ Επιπλέον, γύρω από το σπίτι μας συντελείται αδιάλλειπτα μία πρωτοφανής ηχορύπανση, εδώ και δεκαπέντε χρόνια τουλάχιστον.

Τι να συμβαίνει; Δεν μπορώ να ξέρω, όμως δεν μου αρέσει καθόλου. Κάποια στιγμή, στο μέλλον, πρέπει να φύγω από δω...

Παρασκευή, 31 Αυγούστου 2012

Σήμερα το πρωί ο Νάσος δήλωσε στη μητέρα μου τα εξής: “Κάποιος έριξε στο Λόκι δυο κομμάτια ψωμί με κάτι χόρτα. Αν δούμε κανέναν να ανεβαίνει τη σκάλα, να με φωνάξετε αμέσως, για να του δώσω ένα

μπουκέτο-μνημόσυνο!”
“Μα γιατί;” αναρωτήθηκε η μητέρα μου. “Δεν ενοχλεί το σκυλάκι, δεν γαυγίζει περισσότερο από άλλα σκυλιά!”
Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...

Ο σκυλάραπας δεν έφαγε τα ψωμιά με τα φύλλα λευκής πικροδάφνης που του έριξα, οπότε δεν θα φάει οτιδήποτε παρόμοιο του ρίξω. Φαίνεται πως τα κωλόσκυλα μυρίζουν το δηλητήριο και δεν το τρώνε, γι' αυτό και τα σκοτώνουν με φόλες (κρέας γεμάτο γυαλιά).

Υπερφόρτωση

Τετάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι τον Γιώργο Φραντζή· είναι περίπου δεκαεπτά ετών, όμορφος όπως τότε. Προσπαθώ να τον πλησιάσω αλλά εκείνος μάλλον με αποφεύγει. Τον ακολουθώ για λίγο αλλά τελικά χωρίζουν οι δρόμοι μας. Μένω πίσω, αναπωλώ...

Ερμηνεία: Ο Δήμος, παλιός συμμαθητής και αυτός από το Γυμνάσιο Γλυφάδας, ενδιαφέρεται να κάνω αγγλικά στα παιδιά του -μετά από μεσολάβηση της Λουίζας. Μάλλον, όμως, αυτή η συνεργασία δεν πρόκειται να ευοδωθεί: Μου τα μάσησε στο τηλέφωνο: "Θα συνεννοηθώ και με τη γυναίκα μου και θα σε ξαναπάρω..."

Κυριακή, 9 Σεπτεμβρίου 2012

Κατά το μεσημέρι μου τηλεφωνεί ο Δήμος και κλείνουμε ραντεβού για το ίδιο απόγευμα, ζητώντας μου να κάνω κι ένα τεστ αξιολόγησης στα παιδιά του. Μια ώρα αργότερα, με ξαναπαίρνει και μου ανακοινώνει ότι η πρώην γυναίκα του έχει κάποια δουλειά και δεν μπορεί σήμερα. "Θα σου τηλεφωνήσει εκείνη να κανονίσετε, χωρίς να μπαίνω εγώ στη μέση", καταλήγει.

Κάτι μου λέει πως α) Τα παιδιά του Δήμου είναι βλαμμένα· ως τώρα, μόνο δύο μαθητές μου έχουν ζητήσει να τους κάνω τεστ αξιολόγησης: ο Άρης Κίρκος και η Καρολίνα Πάτση (περιπτωσάρες). β) Πιθανότατα, η πρώην σύζυγός του είναι μέγαιρα τύπου Μαριάνθη. Έχω κακό προαίσθημα γι' αυτή τη συνεργασία. Τέλος

πάντων, αν δω ότι μου τα παραπρήζουν, θα τους παρατήσω χωρίς δεύτερη σκέψη.

... Εντέλει, δεν θα μου ξανατηλεφωνήσουν ποτέ. Τόσο το καλύτερο: Έτσι ξεφορτώνομαι οριστικά τη Λουίζα και το μουρλό σινάφι της.

Γενικότερα, φέτος βλέπω ακόμη πιο ισχνές αγελάδες στα επαγγελματικά μου: Έχω μονάχα δυο μαθητές: τη Λυδία που θα πάει C class και τον Παύλο που θα προετοιμαστεί για το Lower. Η 16χρονη Ζαφειρία πήρε το πιστοποιητικό επιπέδου C2 (Proficiency) με βαθμό C, οπότε, η ωραία συνεργασία μας τελειώνει εδώ...

Κυριακή, 9 Σεπτεμβρίου 2012

Ακόμη μια φορά είμαστε επιφορτισμένοι με το baby sitting του Αντώνη, από το πρωί μέχρι το βράδι που θα έλθει ο πατέρας του από τη δουλειά. Ταυτόχρονα, όμως, είμαστε υποχρεωμένοι να ακούμε το βρωμόσκυλο που ουρλιάζει ασταμάτητα από τις 1:00 το μεσημέρι και θα συνεχίσει ως το βράδι, όπως συνήθως.

Το απόγευμα με πιάνουν τα νεύρα μου και βγαίνω μια βόλτα να ησυχάσω. Όταν επιστρέφω, με έκπληξη διαπιστώνω ότι ο σκύλος το 'χει βουλώσει. Η μαμά με πληροφορεί ότι ήλθε ένας γείτονας από τη διπλανή πολυκατοικία κι έφερε φαγητό στο Λόκι. Το σκυλί τον ενοχλεί, είπε, επειδή βρίσκεται ακριβώς απέναντι από την κρεβατοκάμαρά του και ότι δεν θα γαυγίζει αν είναι χορτάτο. Είπε, ακόμη, πως το λιγοστό νεράκι που του αφήνει ο Γιάννης δεν φθάνει ούτε για ζήτω. “Τα ζώα χρειάζονται φροντίδα”, κατέληξε.

Πώς δεν το είχα σκεφθεί τόσο καιρό; Μάλλον το θεωρούσα δεδομένο πως όταν κάποιος έχει ένα ζώο, δεν το αφήνει πεινασμένο και διψασμένο όλη μέρα. Ο Λόκι είναι ένα μεγάλο άγριο σκυλί, οπότε χρειάζεται μπόλικο

φαγητό και νερό. Όμως, οι Μαρκάκηδες το βαριούνται που το βλέπουν κι ας λένε πως το αγαπούν. Λείπουν από το σπίτι γύρω στις 10 ώρες την ημέρα, άρα είναι λογικό ότι κάποια στιγμή το ζώο αρχίζει να πεινάει και να διψάει. Στο εξής, λοιπόν, αναλαμβάνω εγώ να βάζω στο Λόκι έναν κουβά νερό και να του πετάω ψωμιά δυο φορές την ημέρα. Ελπίζω αυτή να είναι η λύση στο πρόβλημα...

Δευτέρα, 10 Σεπτεμβρίου 2012

Από τότε που επέστρεψαν οι γονείς μου από την Κεφαλλονιά, ο Γιάννης αφήνει το παιδί σε μας γύρω στις 20 ώρες το 24ωρο. Δεν μας ενοχλεί ιδιαίτερα ο Τώνης, γίνεται καλό και ήσυχο παιδάκι, μα δεν το βρίσκω σωστό να το μεγαλώνουμε εμείς αντί για τους γονείς του. Χώρια που έχουμε και το Λόκι στο κεφάλι μας. Εντάξει το παιδί, μα δεν μπορώ να έχω και το σκυλί στο κεφάλι μου. Δεν θα ανεχθώ για πολύ αυτή την κατάσταση. Θα δω τι θα κάνω...

Στο μεταξύ, το ανδρόγυνο πάει από το κακό στο χειρότερο: Βρίζονται όλη μέρα, ο καθένας κάνει τη ζωή του, η Μαρίνα βγαίνει καθημερινά με συναδέλφους της μετά τη δουλειά και ο Γιάννης ξεπορτίζει κάποιες νύχτες ή πηγαίνει εκδρομές με φίλους του. Είναι θέμα χρόνου να καταλήξουν σε διαζύγιο.

☺ Κατά τις 4:15 το απόγευμα καταφθάνει ο Τώνης για να τον κρατήσουμε σήμερα ως τις 9:30, που θα έλθει ο μπαμπάς του από τη δουλειά. Μόλις μπαίνει μέσα, ανεβαίνει στο κρεβάτι μου, όπου είμαι ακόμη ξαπλωμένη, και μου λέει με γλυκιά φωνούλα: “Θα σου πω ένα παραμύθι για να κοιμηθείς!”. Αρχίζει να μου διηγείται μια ιστορία για το λύκο που πήρε βραβείο σ' έναν αγώνα. “Θα σου πω όλα τα παραμύθια!” δηλώνει

μετά, ενώ χοροπηδάει πάνω στο κρεβάτι. Ανάβει και το πορτατίφ. “Για να μη φοβάσαι” μου εξηγεί, ενώ στην πραγματικότητα προσπαθεί να με σηκώσει για να παίξουμε ποδόσφαιρο.

Το απόγευμα καθόμαστε οι δυο μας στη βεράντα, στον καναπέ μπαμπού. Ο μικρός τρίβεται πάνω μου όλο τρυφερότητα και μετά ξαπλώνει με το κεφάλι πάνω στους μηρούς μου. “Γυναίκα μου! Ωραία γυναίκα!”, λέει γλυκά και με χαϊδεύει. Εγώ γελάω και τον απομακρύνω με τρόπο.

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ενδιαφέρον τουριστικό μέρος μαζί με μια φίλη μου. Εκεί υπάρχουν πολλές δελεαστικές εκπλήξεις, οι οποίες όμως γρήγορα αποδεικνύονται παγίδες. Με κάθε επιλογή που κάνω, μπλέκω όλο και περισσότερο: Καταλήγω συνεχώς σε αδιέξοδα, ενώ δουλεύω σαν σκλάβα για παράξενους, ειρωνικούς ανθρώπους. Τρέχω σε ελικοειδείς δρόμους, συναντώ τεράστιες κόκκινες μπουλντόζες που δυσχεραίνουν την πορεία μου, αναρωτιέμαι τι δεν πάει καλά, ώσπου κάποια στιγμή η μαμά με πληροφορεί ότι εισπράττω μόλις 144 ευρώ το μήνα για ατέλειωτες ώρες δουλειάς κάθε μέρα.

Αποφασίζω επί τόπου να φύγω. Απαιτώ τα κλειδιά από μια προϊσταμένη, μου δίνει δύο ίδια, όμως το ένα πέφτει κάτω και κολλάει εκεί. Σκέφτομαι ότι δεν πρέπει να χάσω και το άλλο. Με αυτό ξεκλειδώνω μια πόρτα που υποτίθεται ότι οδηγεί έξω, ωστόσο αμέσως διαπιστώνω ότι βρίσκομαι σε ένα χώρο όπου έχουν παγιδευτεί κι άλλοι επαναστάτες σαν εμένα. Δεν μπορούν να βγουν από εκεί, είναι αναγκασμένοι να περάσουν όλη την υπόλοιπη ζωή τους σαν φυλακι-

σμένοι μέσα σε δυο δωμάτια γεμάτα κρεβάτια, όπου δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο εκτός από το να ξαπλώνουν. Μέσα από το τζάμι του παραθύρου βλέπω ότι το κτίσμα περιβάλλεται από μεγάλη επίπεδη έκταση, όπου ζουν λιοντάρια. Είναι αδύνατο να δραπετεύσει κανείς από εκεί. Έτσι, δέχομαι να ξαναγυρίσω στη δουλειά, με απώτερο σκοπό να βρω κάποια άλλη διέξοδο.

Εντέλει καταφέρνω να ξεφύγω, όμως τυχαίνει να περάσω έξω από ένα παρόμοιο στρατόπεδο εργασίας, μεταμφιεσμένο σε τουριστικό θέρετρο. Ξέρω περί τίνος πρόκειται, δεν σκοπεύω να ξαναπέσω στην παγίδα μα αναγκάζομαι να δεχθώ κάποιες διαδρομές μέσα από τους χώρους του. Όμως, δεν δέχομαι καμία προσφορά, ούτε καν ακούω τι μου λένε, μονάχα επαναλαμβάνω διαρκώς "όχι-όχι-όχι-όχι", μέχρι που βγαίνω από εκεί. Ξυπνώ με τη λέξη "όχι" να βροντά έντονα μέσα στο κεφάλι μου...

Κυριακή, 16 Σεπτεμβρίου 2012

☺ Επεισοδιακή νύχτα με τον Αντωνάκη: Πριν πέσουμε για ύπνο, απέξω ακούγονται δυνατές μουσικές. Ο μικρός κλείνει τα αυτιά του με τα χέρια του και δηλώνει σοβαρά: "Δεν μπορώ αυτή τη φασαρία!". *Μου παραμοιάζει, αν δεν το 'παμε κιόλας...*

Αργότερα, με στριμώχνει στην άκρη του κρεβατιού, με κλωτσάει, βάζει το κεφάλι του πάνω στο μαξιλάρι μου -όλα αυτά ενώ κοιμάται. Από τις 3:30 ως τις 5:30 τα ξημερώματα μένει ξύπνιος, θέλει παραμύθια, του λέω δύο-τρία μα δεν του φθάνουν, μου κάνει σχέδια με τα χεράκια του, δεν έχει καμία διάθεση για νανάκια. Σηκώνομαι κι ενημερώνω τη μαμά, η οποία έρχεται και τον φοβερίζει ότι θα πέσουν τσιμπιές. Ο μικρός ηρεμεί

λίγο, με χαϊδεύει στον ώμο ή στο χέρι. Δεν με αφήνει να του γυρίσω την πλάτη γιατί φοβάται, λέει. Ακούει τη μητέρα μου που κάτι λέει στον πατέρα μου και της φωνάζει: "Γιαγιά, κάνε λίγο ησυχία!". Εντέλει, αποκοιμιέται ως το πρωί...

Τρίτη, 18 Σεπτεμβρίου 2012

☺ Σήμερα το απόγευμα, μόλις μας φέρνουν κάτω τον Αντώνη, μας ανακοινώνει θλιμμένος:
"Ο μπαμπάς θα πεθάνει, κι εγώ δεν θέλω να πεθάνει ο μπαμπάς μου!"
"Μη λες βλακείες, ποιός σου τα είπε αυτά;" τον ρωτάω.
"Η μαμά", απαντάει. *Άλλο και τούτο*...

Όπως μας αποκαλύπτει ο ιδιος ο Γιάννης αργότερα, αυτός και η γυναίκα του είναι στα μαχαίρια: Η κυρία το παίζει βαρύ πεπόνι επειδή δουλεύει και κάτι τρέχει στα γύφτικα· ανακάλυψε και ορισμένες επαφές του Γιάννη με κοπέλες στο facebook και τώρα απειλεί ότι θα πάει σε δικηγόρο για να βάλει μπροστά το διαζύγιο. Στο μεταξύ, εξακολουθεί να βρίζει πατόκορφα τον ανηψιό μου με φαρμακερές ατάκες του τύπου "Εγώ σε ταΐζω και πληρώνω τα χρέη σου" ή "Αν είσαι άνδρας θα πας να αυτοκτονήσεις, γιατί δεν αυτοκτονείς *(ώστε να κληρονομήσω εγώ την περιουσία σου)*;"
"Φρόντισε, η επόμενη που θα φέρεις να μην είναι ξεβράκωτη! Αυτές είναι οι χειρότερες, οι πιο απαιτητικές", συμβουλεύω το Γιάννη και μάλλον δεν του πολυαρέσει.

Προς το παρόν, το ζευγάρι μένει στο ίδιο σπίτι αλλά δεν μιλάνε μεταξύ τους, έχουν χωρίσει και το ψυγείο ("η δική μου μεριά και η δική σου μεριά"), ενώ ο Γιάννης απαιτεί από τη Μαρίνα να πληρώνει 400 ευρώ το μήνα για τα έξοδα του σπιτιού.

Άλατις οι μεγάλοι έρωτες!

Πέμπτη, 27 Σεπτεμβρίου 2012

Αλλόκοτο ***''σημείον'':*** Καθώς πηγαίνω σ' ένα πρωινό θέλημα, βλέπω κάποια στιγμή μπροστά μου ένα σταυθμευμένο αμάξι με αριθμό 1818. Αυθόρμητα μου έρχεται η επιθυμία να κοιτάξω το ρολόι μου. Η ώρα είναι 11:11.

Παρεπιπτόντως:

18:18 +

11:11

29:29 = 2+9:2+9 = 11:11

... Στο μεταξύ, ο Γιάννης και η Μαρίνα τα ξανάφτιαξαν (αναμενόμενο), επειδή εκτιμούν το θεσμό της οικογένειας, λέει. Πάντως, η αλήθεια είναι πως θα ήταν πολύ δύσκολο για τη Μαρίνα να πληρώνει 400 ευρώ το μήνα όσο καιρό μένει στο σπίτι, όπως είχε απαιτήσει ο Γιάννης. Και αν τελικά χώριζαν, ποιός θα της κρατούσε το παιδί 20 ώρες το 24ωρο για να δουλεύει;

Σήμερα έμαθα και το άλλο: Όταν οι γονείς μου ήταν στην Κεφαλλονιά, ένα πρωί τους τηλεφώνησε ο Γιάννης και ζήτησε 2500 ευρώ δανεικά και αγύριστα για να αγοράσει αυτοκίνητο στη γυναίκα του! Οι γονείς μου απάντησαν ότι δεν έχουν χρήματα και του νεαρού μάλλον του ξινοφάνηκε.

Κατά τ' άλλα, ο ανηψιός μου έχει βγάλει το σκάφος από τη θάλασσα και το έχει πάει σε μια μάντρα, με σκοπό να το πουλήσει. Ως αποτέλεσμα, όλα τα επιπλέον εξαρτήματα της βάρκας τα έχει φέρει στην αυλή μας και τα έχει αφήσει ακριβώς δίπλα στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου: σχοινιά, σωσίβια, σημαδούρες, μπαταρίες, άγκυρες, μπιτόνια, λάστιχα νερού και άλλα καλούδια. Βέβαια, όλα αυτά σημαίνουν

ένα πράγμα: Το μπάχαλο που επικρατεί στην αυλή μας δεν έχει γιατριά· όσα περιττά σκουπίδια κι αν ξεφορτώνομαι, άλλα τόσα κουβαλιούνται την επόμενη μέρα...

Στο μεταξύ, η αδελφούλα μου εξακολουθεί να με περιφρονεί επιδεικτικά. Όταν δεν είμαι παρούσα, μιλάει άνετα με τους γονείς μου· μόλις όμως εμφανιστώ εγώ, το βουλώνει και αποχωρεί αμέσως, σα να την κυνηγάνε. Γιατί άραγε; Ίσως κάποια στιγμή να πέταξα κάποια κουβέντα που δεν της άρεσε κι έκτοτε το κρατά μανιάτικο. Ίσως, πάλι, να έχει πάρει *εντολή* να με αποφεύγει. Ανάλογη στάση τηρεί και ο Νάσος, μα δεν είναι τόσο σκληροπυρηνικός· αυτός, τουλάχιστον, μου λέει και μια κουβέντα πριν εξαφανιστεί. Τι θα κάνω; Τίποτα απολύτως. Σαφώς, δεν θα κάθομαι να αναρωτιέμαι εγώ γιατί με σνομπάρει η κάθε κόμισσα της φάμπρικας. Αυτή πρέπει να αναρωτιέται τι στο διάολο κάνει...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2012): Συνεχίζω κανονικά τα αναλγητικά χάπια -ένα πριν το βραδινό ύπνο, δύο αν έχω παρακολουθήσει τηλεόραση πάνω από δίωρο. Τα ***οράματα φωτιάς*** έχουν μειωθεί σημαντικά, ωστόσο την τελευταία εβδομάδα του Ιουλίου παρατηρώ περισσότερες σχηματοποιημένες φλόγες και αύξηση στη συχνότητα του εφιαλτικού μηνύματος. Δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί και απογοητεύμομαι.

Κατά την πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου διαπιστώνω ότι η λέξη "hell" έρχεται στον ύπνο μου ακόμα συχνότερα, δηλαδή νύχτα παρά νύχτα. Αρχίζω να ανησυχώ και υποψιάζομαι ότι τα χάπια ναι μεν αναχαιτίζουν τα υπναγωγικά οράματα, ίσως όμως εντείνουν το εφιαλτικό μήνυμα. Τέλος πάντων, από τις 8 του μήνα τα

σταματώ και περιμένω να δω πώς θα πάω. Όντως, μόλις κόβω τα χάπια, η λέξη "hell" δεν ξαναεμφανίζεται στα όνειρά μου.

Από τα μέσα του Σεπτέμβρη ξεκινώ να παίρνω παρακεταμόλη (500 mg) που είναι η μία από τις δυο δραστικές ουσίες του χαπιού, ωστόσο τα αποτελέσματα δεν είναι ικανοποιητικά. Άρα, δεν είναι η παρακεταμόλη που μειώνει τα οράματα φωτιάς. Η ευεργετική για μένα ουσία είναι η άλλη, δηλαδή η κιτρική ορφεναδρίνη.

Από τις 20 και μετά ξαναγυρνώ στα αναλγητικά χάπια -ωστόσο έχω και πάλι ενοχλήσεις. Αναρωτιέμαι, τι άλλο μπορεί να φταίει; Φαντάζομαι ότι είναι η σύνδεση Internet που έκανα στις 13 του μηνός μέσα στο δωμάτιό μου. Όντως, από τότε άρχισε να χειροτερεύει η κατάσταση. Από τις 26 του μήνα βγάζω την πρίζα του modem και οι παραϋπνίες εξαφανίζονται. Φαίνεται ότι η σύνδεση με το Διαδίκτυο επηρεάζει αρνητικά το ενεργειακό πεδίο του χώρου όπου βρίσκεται...

Συγκεντρωτικά, αυτοί οι τρεις μήνες πήγαν αρκετά καλά -αν και πιστεύω ότι θα μπορούσαν να πάνε και καλύτερα. Κατά μέσο μηνιαίο όρο, μου ήλθαν μονάχα 2-3 οράματα φωτιάς, μερικές σχηματοποιημένες φλόγες, 2 όνειρα με σκηνές φωτιάς, 5 φορές το εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση/hell), μόνο μία φορά το αντίθετό του (παράδεισος).

Μετά απ' αυτά, η ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους διαμορφώνεται ως εξής:

α) Από το απόγευμα και μετά, αποφεύγω βαριά φαγητά όπως κρέατα, καφεΐνη, τηγανητά, αλκοόλ.

β) Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:00 το απόγευμα.

γ) Σύνδεση Internet μέσα στο υπνοδωμάτιο χειροτερεύει

την κατάσταση.
δ) Δεν διαβάζω κείμενα με λευκά γράμματα σε μαύρο φόντο, ιδίως στο κρεβάτι.
ε) Όχι τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα καθημερινά, το αργότερο μέχρι τις 22:30.
ϛ) Πολλές σκηνές φωτιάς στην TV επιδεινώνουν άμεσα το πρόβλημα.
η) Τα θαλάσσια μπάνια ενισχύουν ιδιαίτερα τα οράματα φωτιάς.
θ) Παίρνω ένα αναλγητικό χάπι (δραστική ουσία: κιτρική ορφεναδρίνη), κάθε νύχτα επί μήνα περίπου, τα σταματώ για τον επόμενο μήνα, κ.ο.κ. -βλέποντας και κάνοντας.
ι) Κατά τη διάρκεια του ύπνου, δεν πρέπει να υπάρχει τίποτα κοντά ή πάνω στο κεφάλι μου. Ό,τι τοποθετήσω εκεί, λειτουργεί σαν "κεραία".
ια) Σεξουαλική διέγερση τη νύχτα ενισχύει τις υπναγωγίες φωτιάς.
ιβ) Όταν ξαπλώνω, να προσέχω ώστε το χέρι μου να μην σκεπάζει την καρδιά.
ιγ) Όποτε ξυπνάω μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως και παίζω *Yparxis* ή λύνω κανένα σταυρόλεξο.
ιδ) Έγερση στις 8:00 το πρωί, το αργότερο.

Πέμπτη, 4 Οκτωβρίου 2012

Ο σκύλος εξακολουθεί να ωρύεται γύρω στις 7 ώρες την ημέρα: Αρχίζει από τις 2:00 το μεσημέρι και λυσσάει όλο και χειρότερα όσο περνά η ώρα, μέχρι τις 9:00 το βράδι που έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά. Κάθε τόσο του βάζω αρκετό νερό και ψωμί, όμως δεν ησυχάζει με τίποτα. Άρα, δεν του φταίει η πείνα και η δίψα. Απλά, είναι κακό σκυλί. Επιπλέον, έχει αρχίσει και γραπώνει περιστέρια, τα οποία καταβροχθίζει επί

τόπου. Αυτό σημαίνει ακόμα περισσότερη βρώμα: Τρίχες, φτερά, υπολείμματα πτωμάτων μαζί με σκατά και κάτουρα, που όλα μαζί έχουν ποτίσει πια στο μωσαϊκό του μπαλκονιού και χύνονται στην εξωτερική σκάλα. Όλος ο τόπος βρωμάει ούρα και σαπίλα. Μέχρι και ο Νάσος παραπονέθηκε στους γονείς μου:

"Η εξωτερική σκάλα είναι κοινόχρηστος χώρος! Δεν είναι δυνατόν να φέρνω φίλους στο σπίτι και να είναι υποχρεωμένοι να πατάνε τα κάτουρα ή τα σκατά του σκύλου που τρέχουν στα σκαλιά. Άσε που τα φέρνουμε μέσα στο σπίτι με τα παπούτσια μας. Θα πάθουμε τίποτα καμιά ώρα!"

Όλη η οικογένεια έχουμε επισημάνει επανειλημμένως στο Γιάννη ότι ο Λόκι ενοχλεί και εμάς και τους γείτονες, εκείνος όμως βάζει τις φωνές και ισχυρίζεται πως "δεν γαυγίζει ο Λόκι μου, άλλα σκυλιά ακούτε", ή "αν διώξω εγώ το Λόκι, τότε πρέπει όλοι γύρω να ξεφορτωθούν τα δικά τους σκυλιά". Όμως, τα άλλα σκυλιά δεν γαυγίζουν ασταμάτητα, όπως ο βλακοΛόκι. Για να φθάσουν στο σημείο οι γονείς μου, οι οποίοι δεν διαμαρτύρονται ποτέ και για κανένα λόγο, να του κάνουν παρατήρηση, σημαίνει πως το βρωμόσκυλο τους έχει σπάσει τα νεύρα: "Ήξερα εγώ πώς να ξαποστείλω το σκύλο στο άψε-σβήσε", λέει κάποια στιγμή ο πατέρας μου -και μου χαλάει τα σχέδια για άμεση επέμβαση.

Όταν κάποιος αγοράζει σκύλο, είναι εξαρχής διατεθημένος όχι μόνο να ανέχεται τη βρώμα και την ηχορύπανση αλλά και να ενοχλεί τους γύρω του. Άρα, είναι χαμένος κόπος να συζητάς μαζί του.

Ώρα, λοιπόν, να λάβω άλλα μέτρα. Στο κάτω-κάτω, βρίσκομαι σε πόλεμο και ο πόλεμος έχει θύματα. Δεν μπορώ να είμαι πάντα εγώ το θύμα. Δεν μπορώ πια να συνεχίσω να ταΐζω και να ποτίζω το τέρας των

Μαρκάκηδων, με τη μάταιη ελπίδα να το βουλώσει. Τέτοια κατάντια δεν αρμόζει σε μένα. *Ο αληθινός μου εαυτός σκοτώνει τέρατα, δεν τα ταΐζει!* Πρέπει, μόνο, να περιμένω την κατάλληλη στιγμή...

Τρελή υποψία: Πολύς λόγος γίνεται για τους κρυφούς αφέντες της ανθρωπότητας, οι οποίοι αθέατοι ελέγχουν τα πάντα μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία: θεός και σατανάς, άγγελοι και δαίμονες, ανδρομέδιοι και δρακονιανοί, εξωγήινοι και ενδογήινοι, πολυεθνικές, κρυφά κέντρα εξουσίας και δε συμμαζεύεται. Ωστόσο: *Μήπως, τελικά, οι πραγματικοί αφέντες του κόσμου είναι τα σκυλιά, τα οποία κυβερνούν τον κόσμο ελέγχοντας τους ανθρώπους τηλεπαθητικά;*

ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ = Ο ΚΥΩΝ = 1340

Ενδείξεις: α) Η θέση των σκύλων στην ανθρώπινη κοινωνία είναι αφύσικα υψηλή, β) Ο αριθμός τους επίσης: Δεν υπάρχει πια οικογένεια που να μη διαθέτει τουλάχιστον ένα σκυλάραπα. γ) Είναι αλλόκοτη η γενική σκυλολατρεία που επικρατεί στην ανθρωπότητα, ιδίως τα τελευταία 20 χρόνια· οι περισσότεροι άνθρωποι εκτιμούν πολύ περισσότερο τα σκυλιά τους παρά τα παιδιά τους. δ) Είναι τουλάχιστον παράδοξη η ανοχή των ανθρώπων απέναντι σε αυτά τα βρωμερά, ενοχλητικά, θορυβώδη όντα. Κανένας (εκτός από μένα) δεν δυσανασχετεί με τη φοβερή ηχορύπανση και τη βρώμα που προκαλούν τα βρωμόσκυλα...

Σάββατο, 6 Οκτωβρίου 2012

☺ Είναι απόγευμα και καθόμαστε όλοι στη βεράντα μαζί με τον Αντώνη. Ξαφνικά, ο μικρός πλησιάζει χοροπηδώντας και ανακοινώνει, χτυπώντας τη γροθιά του ψηλά στον αέρα όλο χαρά: “Ξέρετε γιατί είναι ωραία που είμαι παιδί; Γιατί δεν έχω δουλειά! Γι' αυτό

είναι ωραία που είμαι παιδί!”
“Το 'χει πιάσει το νόημα! Νομίζω ότι αυτό το παιδί μου παραμοιάζει!” λέω στη μαμά.
“Ούτε από 10 χρονών παιδί δεν ακούς τέτοια κουβέντα! Σα να το 'χεις γεννήσει!”, παραδέχεται η μητέρα μου...

Κατά τ' άλλα: Παρά τις περιποιήσεις μου, ο σκύλος εξακολουθεί να γαυγίζει σα μουρλός 5-7 ώρες την ημέρα, μέχρι τις 9:00 το βράδι που έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά. Δηλαδή, δεν αντέχει ούτε ένα δευτερόλεπτο να είναι μόνος του στο σπίτι! Έτσι, όταν λείπουν όλοι επάνω, ανεβαίνω εγώ στο σπίτι του Γιάννη για να γράψω και διαπιστώνω ότι το κόλπο πετυχαίνει: Όση ώρα είμαι εκεί, ο Λόκι ησυχάζει. Μόλις κατέβω, αρχίζει πάλι τα ουρλιαχτά.

Πάντως, εδώ και λίγο καιρό σκέφτομαι σοβαρά να αγοράσω ένα μεταχειρισμένο ρυμουλκούμενο τροχόσπιτο, να το εγκαταστήσω σ' ένα ήσυχο μέρος μακριά από την τρελο-Νηρηίδων και να το έχω σαν ένα δεύτερο, εναλλακτικό σπίτι. Θα το σκεφθώ και θα δω τι θα κάνω...

Τρίτη, 9 Οκτωβρίου 2012

Σήμερα τυχαίνει να δουλεύουν από το πρωί ο Γιάννης και η Μαρίνα, οπότε ο σκύλος είναι μόνος του επάνω και ωρύεται ακατάπαυστα. Στο μεταξύ, κρατάμε και τον Αντώνη. Σε μια στιγμή, κατεβαίνει κάτω ο Νάσος έξαλλος και δηλώνει σοβαρά:
“Η βρώμα στη σκάλα δεν υποφέρεται άλλο: Αν δεν κάνει κάτι ο Γιάννης γι' αυτό, θα βάλω φόλα του σκύλου!”
Τότε ακριβώς, η μητέρα μου αρχίζει να επαναστατεί: “Έχει δίκιο ο Νάσος, η βρώμα είναι πια ανυπόφορη, γινόμαστε και ρεζίλι στη γειτονιά!”

“Και το συνεχές γαύγισμα είναι ανυπόφορο”, συμπληρώνω εγώ.
“Το γαύγισμα *(που ενοχλεί εσένα)* δεν είναι τόσο σοβαρό. Η βρώμα *(που ενοχλεί το Θανάση)* είναι το χειρότερο”, απαντά η μαμά.
Τέλος, ενημερώνουμε και την αδελφή μου, η οποία συμφωνεί πως ο σκύλος αποτελεί μεγάλο πρόβλημα και πρέπει να φύγει το συντομότερο.

Το μεσημέρι πηγαίνω να ξαπλώσω επάνω, στου Γιάννη, μήπως και το βουλώσει το βρωμόσκυλο. Ωστόσο, έχω ήδη αρχίσει να θυμώνω και με τον εαυτό μου: *Γιατί πρέπει εγώ να κυνηγάω το μαλάκα το Λόκι -αν έφαγε, αν ήπιε, αν θέλει συντροφιά; Ποιός νοιάστηκε ποτέ τι θέλω εγώ;* Έτσι κι αλλιώς, ήδη ο βλακοΛόκι δεν ικανοποιείται πια από την παρουσία μου στο σπίτι κι εξακολουθεί να ουρλιάζει ασταμάτητα, μέχρι το βράδι που επιστρέφει ο Γιάννης από τη δουλειά.

Η μητέρα μου σπεύδει αμέσως να του κάνει παράπονα: “Τα ρούχα που απλώνω στην αυλή συχνά λερώνονται από τις ακαθαρσίες του σκύλου· επιπλέον δεν μπορώ να κοιτάω το παιδί και ταυτόχρονα να ακούω τα ουρλιαχτά του σκύλου!”
“Καλά, θα δω τι θα κάνω, ίσως τον δώσω στον πατέρα μου, ίσως τον σκοτώσω, θα δούμε”, απαντά ο ανηψιός δεικτικά και ζητά διορία ως την Πέμπτη, που θα έχει ρεπό, για να κανονίσει την υπόθεση.

Αργά το βράδι επιστρέφει η Αλίκη από τη δουλειά της, συζητάμε πάλι το ίδιο θέμα και μας εξηγεί ότι έχει μιλήσει στο Γιάννη πολλές φορές αλλά αυτός δεν δίνει σημασία.
“Πάντως, μου κάνει εντύπωση το ότι κανένας από τους γείτονες δεν έρχεται να παραπονεθεί για όλο αυτό το σαματά! Μάλλον φοβούνται να μιλήσουν επειδή μας

θεωρούν τρελούς!” ξεσπάω.
“Εμάς θεωρούν τρελούς;” κάνει ο μπαμπάς.
“Όχι εμάς, τους επάνω”, εξηγώ.
“Όλοι με πρήζετε”, αναφωνεί τότε η Αλίκη. “Το πρωί ο Νάσος μου φωνάζει επί τρεις ώρες ότι είμαι άχρηστη μάνα, ύστερα πηγαίνω για μπάνιο στο Blue Rose και πρέπει να ακούω το Γιάννη για άλλες τρεις ώρες και μετά έρχομαι εδώ και όλο μου λέτε για το σκύλο!”
“Οι γιοί σου τα δημιουργούν όλα”, της λέω.
“Πες τους λοιπόν να μην ξαναπατήσουν εδώ!” θυμώνει η Αλίκη και φεύγει.
Η μαμά γίνεται Τούρκος: “Γιατί είπες έτσι στην αδελφή σου; Μάνα είναι, δεν πρέπει να της λες έτσι για τα παιδιά της!”
“Γιατί, ψέματα λέω; Ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι!”
Η μητέρα μου συνεχίζει τη γκρίνια για ώρα πολλή κι εγώ της το κόβω φωνάζοντας:
“Δεν παίρνω πίσω αυτό που είπα, τέρμα και τελείωσε! Έχω δίκιο, έχω δίκιο, έχω δίκιο!”
“Αρκετά είπες, σταμάτα τώρα” μου κάνει αυστηρά.
“Εσύ θα σταματήσεις, όχι εγώ!” φωνάζω και πάω στο δωμάτιό μου.

Το θέμα είναι ότι για χάρη του βρωμόσκυλου όλη η οικογένεια έχουμε γίνει άνω-κάτω. Εγώ, από τη μεριά μου, δεν έπρεπε να μιλήσω τόσο πολύ. Με τα λόγια δεν πρόκειται να πετύχω τίποτα επειδή: α) ο Γιάννης και ο Νάσος είναι παρανοϊκοί, φύσεις εγκληματικές και παρασιτικές· δεν μπορώ να περιμένω τίποτα καλό από αυτούς, β) από την πολλή εκμετάλλευση, οι γονείς μου έχουν χάσει προ πολλού τα μυαλά τους: η μαμά έχει ψύχωση με τους Μαρκάκηδες, ενώ ο μπαμπάς πάσχει από απάθεια και κατάθλιψη· γ) η Αλίκη και η Μαρίνα

δεν είναι τρελές, είναι όμως παμπόνηρες πουτάνες· δ) όσο για το Λόκι, είναι και αυτός ψυχωτικός· γι' αυτό και δεν αντέχει ούτε στιγμή χωρίς το αφεντικό του. Γενικά, θεωρώ σοφό να μην έχω πολλά πάρε-δώσε με όλους αυτούς. Άλλωστε, εκείνο που μετράει είναι οι πράξεις, όχι τα λόγια. Θα περιμένω ως την Πέμπτη. Μετά θα δω πώς θα δράσω...

Ειλικρινά, πάντως, δεν ξέρω πώς έχουμε μπλέξει έτσι, εγώ και οι γονείς μου: Πρέπει να κρατάμε το μικρό 20 ώρες το 24ωρο, να κυνηγάμε και να πληρώνουμε την πανάκριβη δίαιτα του Νάσου, να δίνουμε ένα κάρο λεφτά κάθε μήνα στους Μαρκάκηδες, να ακούμε τα ουρλιαχτά του Λόκι όλη μέρα κάθε μέρα, χώρια οι πολύωρες μουσικές και το μπάχαλο που προκαλούν διαρκώς τα αλλοπρόσαλλα ανήψια μου. Θα τολμούσα να πω ότι: *Εγώ και οι γονείς μου είμαστε καταραμένοι. Οι Μαρκάκηδες είναι η κατάρα...*

Πέμπτη, 11 Οκτωβρίου 2012

Από σήμερα ο Γιάννης έχει εξαήμερο ρεπό και ο σκύλος το βουλώνει. Έχει προτείνει στον πατέρα του να πάρει εκείνος τον Λόκι, μα ο Αντώνης αρνείται και δεν τον αδικώ καθόλου. Τώρα ο Γιάννης ψάχνει, λέει, να βρει άλλο αφεντικό για το σκύλο. Η ουσία: Αν δεν ξεφορτωθεί το γομάρι ως την ερχόμενη Τετάρτη που τελειώνει το ρεπό του, δεν θα το ξεφορτωθεί ποτέ. Κι εγώ, υπομονετικά θα περιμένω μέχρι τότε.

Το απόγευμα ήλθαν για επίσκεψη η Ανθή με τη Βάσια. Μας έφεραν μπόλικα γλυκά, βιβλία, και σε μένα ένα ωραίο φουστάνι δώρο. Τώρα που έχει πεθάνει η πεθερά της, η Ανθή φαίνεται πιο ήρεμη, λιγότερο επιθετική, ενώ εγώ αποφεύγω πια τις πολλές εκμυστηρεύσεις. Σε μια στιγμή παραδέχθηκε, ακόμη μια

φορά, ότι διατηρούμαι μια χαρά και ότι σε μερικές φωτογραφίες που έχει και είμαστε μαζί, φαίνομαι σαν κόρη της.
“Σα να είσαι 25 χρονών”, μου είπε χαρακτηριστικά.
“Λολίτα”, χαριτολόγησα εγώ.

Ωστόσο, η ξαδέρφη δεν σταματά να μιλάει ασταμάτητα. Ουσιαστικά δεν επιτρέπει σε κανέναν άλλο να εκφραστεί και κατά κανόνα περιαυτολογεί συνεχώς σχετικά με το πόσο καλόκαρδη και τέλεια είναι η ίδια: “Για να έχω αποκτήσει τόσα πλούτη, σημαίνει πως τα αξίζω και πως ο Θεός με ανταμοίβει για την καλή μου καρδιά! Εγώ, όταν προσεύχομαι, λέω στο Θεό: Θεέ μου δίνε μου εμένα για να δίνω στους άλλους!”
Δηλαδή: “Θεέ μου, δίνε σε μένα εκατομμύρια για να δίνω εγώ στους άλλους ψίχουλα και να τους βουλώνω το στόμα”...

Τρίτη, 16 Οκτωβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στο δρόμο όταν ξαφνικά πλήθος από λευκά πουλιά υψώνονται όλα μαζί στον ουρανό, απ' άκρη σ' άκρη του ορίζοντα. Τριγύρω παρατηρώ πανέμορφα δένδρα με παράξενα φασματικά κιτρινοκόκκινα φυλλώματα που αναδεύονται στον άνεμο. Νιώθω αισιοδοξία. Όταν ξυπνώ αναρωτιέμαι τι καλό μπορεί να μου τύχει...

Πέμπτη, 18 Οκτωβρίου 2012

Ο βλακοΛόκι ωρύεται όλη μέρα, για πολλοστή μέρα σήμερα, κι εγώ έχω χάσει για τα καλά την υπομονή μου. Τα μεσημέρια δεν ξαπλώνω πια αλλά γυρίζω στους δρόμους ψάχνοντας απεγνωσμένα για μια ήσυχη γωνιά. Σκέφτομαι να κάνω υπομονή ως το τέλος του μήνα· αν ο Γιάννης δεν τον έχει ξεφορτωθεί μέχρι

τότε, ο σκύλος θα φάει φόλα. Τελευταία διορία!

Τελικά, δυο είναι οι πιο αποτελεσματικές λύσεις σε όλα τα προβλήματα: Στα 4Σ της γνωστικής συμπεριφοριστικής ψυχολογίας (συμβάν, σκέψη, συναίσθημα, συμπεριφορά), απαντώ με τα 2Φ: φόνος ή φυγή. Αν δεν μπορείς να εφαρμόσεις το ένα, εφαρμόζεις το άλλο. Δεν υπάρχουν άλλες πραγματικές λύσεις. Ό,τι άλλο και να κάνεις (υπομονή, θετικές σκέψεις, διαλεκτική συζήτηση κλπ μαλακίες), απλά θα σου δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα.

Κατακλείδα: Μόλις φθάνω στο σπίτι το βράδι, οι γονείς μου αναγγέλλουν ότι ήλθε ένας φίλος του Γιάννη και πήρε το ψοφόσκυλο! Τόσο εγώ, όσο και η μητέρα μου δυσκολευόμαστε να το πιστέψουμε! Δεν αφήνουμε τον εαυτό μας να χαρεί, μην τυχόν κάτι δεν πάει καλά και το τέρας επιστρέψει! Από την άλλη πλευρά, ο Θανάσης και ο πατέρας μου δηλώνουν ότι στενοχωρήθηκαν που έφυγε ο σκύλος!

Τελικά, όλα βαίνουν καλώς ακόμη και για το Λόκι: Στο εξής θα βρίσκεται μέσα σ' ένα μεγάλο οικόπεδο όπου θα μπορεί να κινείται ελεύθερα, μ' ένα αφεντικό που ξέρει από σκυλιά. Θα έχει το χώρο του και την περιποίησή του, όλα όπως πρέπει.

Τυχερό ζώο: Ο Λόκι είναι ο μοναδικός από την οικογένεια που κατάφερε να φύγει οριστικά απ' αυτό το σπίτι – και μάλιστα την κατάλληλη στιγμή, πριν να είναι πολύ αργά γι' αυτόν...

Τρίτη, 23 Οκτωβρίου 2012

Αναπάντεχο, αλλόκοτο ***σημείον:*** Ανάβω κάποια στιγμή την τηλεόραση και βλέπω αμέσως μπροστά μου μια ολόασπρη οθόνη όπου αναγράφεται μονάχα η λέξη INFERNO, με μεγάλα μαύρα γράμματα! Στη συνέχεια,

διαφημίζεται μια καινούργια κινηματογραφική ταινία, μάλλον γκαγκστερική. Δεν μπορώ παρά ν' αναρωτηθώ: *Άραγε, το ανωτέρω μήνυμα μεταδόθηκε σε όλες τις τηλεοράσεις ή μόνο στη δική μου;*

Αργότερα, έρχεται κάτω ο Νάσος για να φάει το σύνηθες γεύμα που του ετοιμάζει η μητέρα μου για την ειδική δίαιτά του: καμιά δεκαριά ψαροκροκέτες, βραστό ρύζι και σαλάτα του Καίσαρα. Αυτή τη φορά, όμως, τυχαίνει να υπάρχει ένα ψόφιο μυρμήγκι πάνω σ' μια ψαροκροκέτα. "Υπάρχει και κάτι που λέγεται καθαριότητα!" αναφωνεί ο Νάσος απαξιωτικά, παρατάει όλο το φαγητό και αποχωρεί με ύφος δέκα σουλτάνων.

"Εσύ φταις, που ασχολείσαι μαζί του", λέω στη μητέρα μου. "Δεν σέβεται τα έξοδα ούτε τον κόπο σου!"

"Εγώ κάνω πάντα ό,τι μπορώ", απαντά η μαμά με απολογητικό ύφος.

Αυτό είναι το κακό με μας: Κοιτάμε πάντα τι μπορούμε να κάνουμε, όχι τι να μην κάνουμε...

Τετάρτη, 24 Οκτωβρίου 2012

☺ Σήμερα κρατάμε τον Αντωνάκη από το πρωί. Καθώς βγαίνω στην αυλή να σκουπίσω τα ξερά φύλλα της βερυκοκιάς που ήδη αρχίζουν να πέφτουν και να γεμίζουν τον τόπο, ο μικρός τρέχει ξωπίσω μου. Ζητά επίμονα να με βοηθήσει και προσπαθεί να μου πάρει τη σκούπα. "Εδώ έχει πολλά φύλλα, είναι δύσκολα για σένα", του εξηγώ. "Ναι, ναι, έχει πολλά φύλλα, είναι δύσκολα για σένα", επαναλαμβάνει με σοβαρό ύφος και με τα πολλά μου παίρνει τη σκούπα και προσπαθεί -μάλλον χωρίς επιτυχία- να σκουπίσει την αυλή. Όπως και να 'χει, "το παιδί προσπαθεί να βοηθήσει!" μου λέει ένας περαστικός γείτονας γελώντας.

Το βράδι παρακολουθώ τηλεόραση μαζί με τη μαμά, η οποία κάθεται σταυροπόδι και κουνάει νευρικά το πόδι της μπροστά στα μάτια μου. Της λέω να το κατεβάσει, γιατί με ενοχλεί. “Τώρα κάνεις σαν τον Αντώνη”, μου λέει. “Έτσι κι εκείνος, όποτε βλέπουμε μαζί τηλεόραση μου λέει να κατεβάσω το πόδι μου από το τραπεζάκι. Δεν ησυχάζει αν δεν το κατεβάσω! Μου λέει, επίσης, να μην κουνάω το πόδι μου γιατί τον ενοχλεί!”. Όντως, μου παραμοιάζει αυτό το παιδί -αν δεν το 'χουμε ξαναπεί κιόλας. Μόνο που εγώ αυτές τις παραξενιές της απέκτησα μετά τα σαράντα, όχι στα τέσσερα...

Με παρακολουθούν: Όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι. Εδώ και πολλά χρόνια αποτελώ αντικείμενο παρακολούθησης από διάφορους κύκλους, στους οποίους είχα την αφέλεια να εισχωρήσω και να εμπιστευθώ:

α) Στον Ιανό: Πιθανότατα, ο Αλέξανδρος με παρακολουθούσε συστηματικά μέσω των καλών μου “φιλενάδων” (Αφροδίτη και Θεανώ), στις οποίες εκμυστηρευόμουν βλακωδώς όλες τις μεταφυσικές μου εμπειρίες και σκέψεις.

Κατ' αρχήν, η Αφροδίτη με πλησίασε εξαρχής κατόπιν εντολής του Αλέξανδρου, με σκοπό να με ψαρεύει σχετικά με τις προόδους μου στο ονείρεμα και μετά να τα λέει όλα χαρτί και καλαμάρι στο δάσκαλο. Άλλωστε, είναι όντως παράξενο, το ότι αυτές οι δυο ανέχονταν τόσο υπομονετικά τις αρμένικες επισκέψεις μου, τότε που τις βομβάρδιζα ασταμάτητα με το ονείρεμα και τις ψυχικές εμπειρίες μου.

Μάλιστα, δεν το αποκλείω καθόλου ο Αλέξανδρος να σαμποτάριζε τις εξόδους μου στα αστρικά

πεδία, χρησιμοποιώντας ειδικές τεχνικές -εξ ού και οι *κρυφοί εχθροί* που στα όνειρα έπαιρναν συνήθως τη μορφή σκύλων. Ακόμη, πρέπει να χρησιμοποιούσε κατά κόρον νευρογλωσσικό προγραμματισμό: “Ξέρω ότι αυτοδιδάσκεστε κι επιχειρείτε μόνοι σας αστρικά ταξίδια! Νομίζετε πως κάτι κάνετε αλλά εγώ μπορώ οποιαδήποτε στιγμή να σας το κόψω, λέγοντάς σας απλά την κατάλληλη λέξη, όπως πυραμίδα!” δήλωσε κάποτε προκλητικά, μέσα στην τάξη. *Ποιόν άλλον εννοούσε, αν όχι εμένα;*

Ειδικότερα για τα επεισόδια της 23ης Νοέμβρη 1996, τώρα μόλις συνειδητοποιώ τα εξής: Εκείνο το βράδι, η Αφροδίτη άλλαξε συμπεριφορά απέναντί μου αμέσως μετά από το τηλεφώνημα που έλαβε από τον Ιανό. Πιθανότατα, λοιπόν, από εκεί πήρε την εντολή να με διώξει με τρόπο, ώστε να παρευρεθώ τελικά στο μάθημα αντί στη γιορτή. Φαίνεται πως ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να ανεχθεί το γεγονός ότι μια μαθήτριά του προτιμά τα πάρτυ από το μάθημά του.

Σημειωτέον ότι την εποχή ακριβώς που διέπρεπα στο ονείρεμα, άρχισα να παρατηρώ αφύσικη ηχορύπανση γύρω μου (ηχητικός πόλεμος): Αυτοκίνητα που πηγαινοέρχονταν όλη νύχτα, κάθε νύχτα, στην πυλωτή πλάι στην κρεβατοκάμαρά μου, ή χτυπούσαν ασταμάτητα τις πόρτες τους ειδικά από τις 3:00 ως τις 7:00 το πρωί, που έκανα την πρωινή άσκηση διαλογισμού. Τυχαίο ή στημένο;

Παρόμοιο ρόλο κατασκοπίας έπαιξε απέναντί μου αργότερα και η Μαρία Γληνού η οποία, αφού αποχωρήσαμε από τον Ιανό, επιχείρησε πολλές φορές να με μπλέξει σε κάθε είδους ύποπτες κλίκες.

β) Στην Παγγαία: Πολύ αφελώς και εκτενώς, μιλούσα σε ορισμένους συναδέλφους (Μαρία Σχοινά,

Ελένη Ρούσσου, Νικολέτα) σχετικά με τις ύποπτες κλίκες που διοικούν τον κόσμο. Το έκανα παρόλο που ήξερα πως εκεί μέσα ήταν όλοι χωμένοι στα υψηλά κυκλώματα μέχρι τα μπούνια. Αποτέλεσμα: τα μάγια που πιθανότατα μου έκανε η φαντασμένη Σταυράκαινα, ο συνεχής υποβιβασμός μου στην εταιρεία και το λυσσαλέο mobbing που δέχθηκα μετά.

γ) Περσεφόνη: Της μιλούσα συχνότατα για τα κυκλώματα, καθώς και για ορισμένες μεταφυσικές εμπειρίες μου, παρόλο που γνώριζα πως κάπου είναι ύποπτα χωμένη. Επιπλέον σκύλιασε μόλις άρχισα να παραδίδω κι εγώ ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, όπως εκείνη. Υποψιάζομαι ότι η κλίκα της προσπαθούσε να σταματήσει την πορεία μου στα αστρικά πεδία αλλά και την καριέρα μου ως δασκάλα αγγλικών. Ωστόσο, με χτύπησαν άμεσα με μαύρη μαγεία μόλις της μίλησα για τους λεξαρίθμους.

δ) “Network 3001”: Ήταν αρχές καλοκαιριού του 1998 όταν έλαβα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τον Αποστόλη και τη Δανάη, παλιούς φίλους από τον Ιανό, οι οποίοι πολύ επίμονα επιχείρησαν να με στρατολογήσουν στην περίφημη εταιρεία "Network 3001". Εγώ αρνήθηκα σθεναρά, εφόσον δεν είναι καθόλου το στυλ μου να παίρνω όλη μέρα τηλέφωνα σε λυτούς και δεμένους μήπως και καταφέρω να τους μπάσω σε οποιοδήποτε κύκλωμα.

Η εν λόγω εταιρεία είχε πλευρίσει εκείνη την εποχή και τη φίλη μου τη Λουίζα μέσω του κουνιάδου της, ο οποίος ήταν ήδη μέλος κι είχε κανονίσει μια (μόνο;) συνάντηση στο σπίτι της φίλης μου. Η ίδια μου είπε ότι απέρριψε την πρόταση, ωστόσο μου πέταξε κάτι για “μια κοπέλα που είναι μέλος μα δεν φέρνει ποτέ καινούργια άτομα, απλά συμμετέχει σε ορισμένες

συγκεντρώσεις κι αυτό είναι όλο”.

Τέλος πάντων, η αλήθεια είναι ότι από τότε που αρνήθηκα να ενταχθώ στην "Network 3001" άρχισα να δέχομαι ασίγαστο πόλεμο σε όλα τα επίπεδα: Στην Παγγαία άρχισαν να μου φέρονται σα να είμαι σκουπίδι, ώσπου τελικά με ανάγκασαν να αποχωρήσω χωρίς αποζημίωση· στο τεκβοντό λύσσαξαν να με διώξουν· η ηχορύπανση γύρω μου εντάθηκε στο έπακρο (δεν αποκλείεται, ο Τάκης να ξεκίνησε τον ηχητικό πόλεμο ακολουθώντας εντολές κυκλωμάτων -άλλο αν τελικά τρελάθηκε ο ίδιος)· όσο για τη Λουίζα, σίγουρα κάποια στιγμή εισχώρησε στο εν λόγω κύκλωμα, οπότε άρχισε να συναντά όλους εκείνους τους παλιούς συμμαθητές και η συμπεριφορά της απέναντί μου άλλαξε δραματικά. Λεπτομέρεια: Ανάλογη πρόταση έγινε και στον αδελφό της, ο οποίος όμως αρνήθηκε να γίνει μέλος. Ιδίως από τότε, η ζωή του βρίσκεται στο απόλυτο μηδέν.

Αρκετές φορές έχω μπει σε “μεταφυσικούς” χώρους που αργότερα αποδείχθηκαν ύποπτοι, ως προπύργια κυκλωμάτων. Αργά ή γρήγορα χρειάστηκε να αποχωρήσω απ' όλους, εφόσον δεν έγινα πουθενά δεκτή τελικά. Ωστόσο, στην περίπτωση του "Network 3001" είχα μια άμεση πρόσκληση για εισαγωγή στα κυκλώματα κι εγώ τους είπα ένα βροντερό όχι. Ίσως θα έπρεπε να είχα δεχθεί, όπως δέχονται όλοι· τότε, όμως, αδυνατούσα να φανταστώ τις συνέπειες, παρόλο που ήξερα πως όλα τα κυκλώματα συνδέονται. Και πάλι, όμως, πιστεύω πως ακόμη κι αν δεχόμουν σύντομα θα αποδεικνυόμουν ακατάλληλη, οπότε θα με απέρριπταν και τώρα θα βρισκόμουν στα ίδια.

ε) Μαρία Σχοινά: Παρόλο που όσα χρόνια κάναμε παρέα περάσαμε πολύ ευχάριστα μαζί, δεν μπορώ να αγνοήσω το γεγονός ότι εμφανίστηκε στη ζωή μου μόλις

ένα μήνα μετά την απόλυσή της από την Παγγαία τον Μάρτιο του 1998. Πριν, επί επτά χρόνια που ήμασταν συνάδελφοι, μου έκανε τη δύσκολη. Παράξενη ήταν και η αναπάντεχη αναγγελία της επικείμενης εξαφάνισής της το καλοκαίρι του 2005, μόλις της μίλησα για τους λεξαρίθμους. Είναι σα να έλαβε εντολή να εξαφανιστεί την εποχή ακριβώς που η ενασχόλησή μου με τις συναριθμικές ισοψηφίες πρόδωσε την γενετική μου ταυτότητα. Αμέσως μετά, ξεκίνησε ο τρόμος των “σημείων”. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, όλα εκείνα τα χρόνια που την εμπιστευόμουν απόλυτα, η Μαρία να μετέφερε στους υψηλά ιστάμενους της Παγγαίας όλα όσα της έλεγα σχετικά με τα κυκλώματα και όχι μόνο.

Κρίσιμο ερώτημα: Γιατί εμπιστευόμουν τους ανωτέρω ανθρώπους, τη στιγμή που είχα ξεκάθαρες ενδείξεις ότι οι περισσότεροι από αυτούς είναι ανέντιμοι και χωμένοι σε ύποπτες κλίκες; Οι λόγοι είναι παραπάνω από ένας:

i) Από την παιδική κιόλας ηλικία, όλοι μου εξαπέλυαν συστηματικά την υποβολή ότι είμαι χαζή και βαρετή, άρα ανίκανη να αναπτύξω κοινωνικές σχέσεις. Έτσι, πέρασα τις πρώτες πέντε δεκαετίες της ζωής μου πασχίζοντας να γίνω “ενδιαφέρουσα” και “κοινωνική”, παρέχοντας στους άλλους όσο το δυνατόν πιο συνταρακτικές αποκαλύψεις. Φυσικά, το μόνο που κατάφερα ήταν να εκτεθώ ανεπανόρθωτα και να δεχθώ τις πλέον ειδεχθείς ψυχικές επιθέσεις.

β) Παρά την υψηλή νοημοσύνη μου, ήμουν πολύ αφελής: Μόλις τώρα, που κοντεύω τα πενήντα, κατάλαβα ότι όλα αυτά τα χρόνια όφειλα να κρύβω επιμελώς τις όποιες ιδιαίτερες ικανότητές μου, εφόσον αυτές θεωρούνται ασύμβατες με την οικονομική μου τάξη και με το φύλο μου, άρα ενοχλητικές κι ανεπιθύμητες για το

κοινωνικό σύνολο.

γ) Δεν φανταζόμουν τις συνέπειες: Ήξερα μεν ότι τα κυκλώματα ίσως να μου έστηναν “θέατρα δρόμου” για να μου σπάσουν τα νεύρα, δεν φανταζόμουν όμως ότι θα κατέληγαν να μου κάνουν μάγια και μάλιστα τόσο μαύρα μάγια...

Τα αναμενόμενα...

Κυριακή, 28 Οκτωβρίου 2012

Γύρω στο μεσημέρι ο μπαμπάς παθαίνει οξύ έμφραγμα και καταλήγει στο νοσοκομείο, όπου θα μείνει πέντε μέρες στην εντατική και άλλες τόσες σε δωμάτιο. Αυτή τη φορά είναι πιο σοβαρά παρά ποτέ: Η διάγνωση είναι κολπική μαρμαρυγή, συν όλα τα υπόλοιπα που έχει πάθει ως τώρα: καρδιακή ανεπάρκεια, μπαλονάκια στις αρτηρίες, ζάχαρο, πίεση, χοληστερίνη, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια, κλπ. Είναι αναγκασμένος να παίρνει δεκάδες διαφορετικά φάρμακα και στο εξής θα χρειάζεται συνεχή παρακολούθηση και τρεχάλα.

Το καρδιακό επεισόδιο του μπαμπά σημαδοτοτεί, λοιπόν, μια νέα επίπονη περίοδο -που ευχόμουν ν' αργήσει όσο το δυνατόν περισσότερο: Οι γονείς μου είναι πια ογδοντάχρονοι γέροι και άρρωστοι, οπότε στο εξής στην ημερήσια διάταξη θα έχω:

α) Σχεδόν καθημερινά τρεχάματα σε νοσοκομεία, γιατρούς, διαγνωστικά κέντρα και τα συναφή.

β) Ξεσκατίσματα (αυτό, τελικά, είναι το πιο απλό!), πολύωρη ακινησία, ξενύχτια και συναγέλασμα με κάθε καρυδιάς καρύδι σε νοσοκομειακούς θαλάμους.

γ) Δεδομένου, λοιπόν, ότι ο πατέρας μου δεν έχει την κινητικότητα που είχε και δεν είναι πια σε θέση να βγαίνει έξω, στο εξής θα πρέπει να αναλάβω αποκλειστικά εγώ όλα τα θελήματα σε καταστήματα, σουπερμάρκετ, δημόσιες υπηρεσίες κλπ. Συν οι αγγαρείες του νοικοκυριού, συν το ότι πρέπει να κρατάμε τον Αντώνη

γύρω στις 12 ώρες την ημέρα (*κατά τ' άλλα, ορισμένοι κουνιούνται ότι έχουν παιδί).* Μιλάμε για δουλειά πλήρους απασχόλησης με υπερωρίες -αλλά χωρίς πληρωμή.
δ) Χάνω το μεγάλο άνετο κρεβάτι μου, εφόσον στο εξής εκεί θα κοιμούνται οι γονείς μου -επειδή η τουαλέτα είναι πιο κοντά! Εγώ αναγκαστικά πρέπει να μετακομίσω στο πίσω δωμάτιο· δεν είναι τόσο άσχημο, απλά είναι μικρό.
ε) Όταν φεύγω από το σπίτι πρέπει να παίρνω πάντα το κινητό μαζί μου, δεδομένου ότι πλέον θα βρισκόμαστε μονίμως σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.
στ) Το ταμείο του σπιτιού επιστρέφει ξανά σε μένα -άρα και οι αδιάκοπες πιέσεις για επιχορήγηση του πρίγκηπα Θανάση.

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Το σύστημα υγείας γίνεται όλο και πιο αναποτελεσματικό, εφόσον δικαιολογεί μονάχα 200 επισκέψεις το μήνα στον κάθε συμβεβλημένο γιατρό. Έτσι, όποιος ασθενής δεν είναι μέσα στους πρώτους 200, πρέπει να πληρώσει 20-50 ευρώ για μια επίσκεψη. Όμως, δεν είναι μονάχα αυτό το πρόβλημα: Τώρα, με την περιβόητη “ηλεκτρονική συνταγογράφηση”, η όλη διαδικασία έχει γίνει αλλόκοτα πολύπλοκη: Πότε “πέφτει το σύστημα”, πότε ο γιατρός γράφει λάθος την ηλεκτρονική συνταγή, πότε σημειώνει λάθος φάρμακα, πότε ξεχνά τη σφραγίδα, πότε την υπογραφή κλπ. Ως αποτέλεσμα, χρειάζεται να γίνουν πολλά τρεχάματα για να γραφτεί σωστά μια απλή συνταγή. Εγώ, ειδικότερα, σχεδόν καθημερινά τρέχω σε γιατρούς για συνταγογραφήσεις του πατέρα μου και πάντα, μα πάντα, γίνεται κάποιο λάθος, ή “πέφτει το σύστημα” ακριβώς την ώρα που είμαι εγώ εκεί, ή λείπει ο αρμόδιος υπάλληλος, ή μου κάνουν λάθος το έγγραφο

που θέλω, ή υπάρχει μια ουρά 100 ατόμων μπροστά μου και η σειρά μου δεν έρχεται ποτέ. Εγώ βέβαια επιμένω, πηγαίνω και ξαναπηγαίνω, ωστόσο είμαι σίγουρη πως αρκετοί ασθενείς (γέροι, μόνοι ή ανήμποροι) αποθαρρύνονται και παραιτούνται.

Στα νοσοκομεία καταργούνται ο χρόνος και η λογική. Οι νοσοκόμες είναι σαν να μην υπάρχουν, άρα οι συνοδοί των ασθενών πρέπει να ξημεροβραδιάζονται στα νοσοκομεία. Κι όμως, πριν από 50 χρόνια, η κατάσταση ήταν καλύτερη: Υπήρχαν περισσότερες νοσοκόμες σε κάθε πτέρυγα και δεν τολμούσαν να μην εμφανιστούν μόλις κάποιος χτυπούσε το κουδούνι! Όταν είχε σπάσει το ισχύο της η γιαγιά μου η Μαρία, το 1963, έμεινε τρεις μήνες στο νοσοκομείο αλλά η μητέρα μου δεν χρειάστηκε να ξενυχτίσει ούτε μια φορά και την επισκεπτόταν μονάχα για ένα δίωρο κάθε μέρα! Τώρα θεωρείται φυσικό και αυτονόητο να ξενυχτούν οι συγγενείς πάνω από τον άρρωστο, ή να χρυσοπληρώνουν μια γυναίκα.

Πέρα από αυτά: Αρκετά παράδοξο μου φαίνεται το γεγονός ότι οι χώροι όπου διαβιώνουν όλοι *Αυτοί* (κατοικίες, επιχειρήσεις, μαγαζιά, κέντρα διασκέδασης κλπ) ακτινοβολούν ομαλότητα, ευρυθμία, πολυτέλεια – μια αίσθηση ισορροπίας που δεν υπάρχει ποτέ στο σπίτι μου. Ωστόσο, αρκεί να τους βάλεις να κάνουν μια πολύ απλή δουλειά, όπως να βάλουν σφραγίδα και υπογραφή σε ένα έγγραφο, ή να πάνε στην ώρα τους σε ένα ραντεβού, για να διαπιστώσεις ότι δεν είναι σε θέση να διεκπεραιώσουν την πιο απλή διαδικασία: Πότε ξεχνούν τη σφραγίδα, πότε την υπογραφή, πότε αργούν παράλογα στο ραντεβού ή δεν εμφανίζονται καθόλου, κλπ.

Κι όλο αυτό το κλίμα πολυτέλειας κι ευρυθμίας; Μα είναι καθαρά φαινομενικό! Μπορεί όλα μέσα στο

Matrix να φαίνονται απόλυτα ελεγχόμενα και σοφά διευθετημένα, ωστόσο τα ανεγκέφαλα πιόνια του Πλέγματος δεν μπορούν να κάνουν τίποτα σωστό, αδυνατούν να εκτελέσουν μια απλούστατη δουλειά, όπως να γράψουν σωστά μια ηλεκτρονική συνταγή, ή να βάλουν σφραγίδα και υπογραφή σ' ένα έγγραφο. Ομοίως, σχεδόν όλα τα σπίτια όπου έχω μπει, μοιάζουν τακτοποιημένα στην εντέλεια, καθαρά, λαμπερά, πλούσια, ωστόσο οι ένοικοι αποδεικνύονται μουρλοί για δέσιμο – όπως οι Πάτσηδες, οι Χοϊδάδες, οι Καράληδες, οι Ορλανδάτοι κ.ά. Εγώ, αντίθετα, παρόλο που ζω μέσα σ' ένα τρελοκομείο, όταν χρειάζεται να κάνω μια απλή δουλειά, την κάνω σωστά και φιλότιμα.

Τελικά, μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, εκείνο που μετράει περισσότερο δεν είναι το ποιός είσαι αλλά το τι σε περιβάλλει (κυκλώματα, υποστήριξη, τύχη). Αυτό που σε περιβάλλει είναι, κατά κανόνα, το αντίθετο από αυτό που είσαι. Δεν μπορεί να γίνει τίποτα για ν' αλλάξει αυτό, είναι φυσικός νόμος: Τα ετερώνυμα έλκονται...

Τετάρτη, 31 Οκτωβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου κρατά στην αγκαλιά της ένα περίεργο ζώο που μοιάζει με μικρό κούγκαρ. Κάνουμε να βγούμε μαζί στο δρόμο μα βλέπω μαύρα σκυλιά να μας περικυκλώνουν, γρυλίζοντας απειλητικά. Εντέλει, καταφέρνουμε να απομακρυνθούμε δίχως να μας πειράξουν.

Στο μεταξύ, ένας ισχυρός εχθρός τριγυρνά στους δρόμους και καταστρέφει τα πάντα μ' ένα παράξενο ογκώδες όπλο που εκτοξεύει πύρινες σφαίρες. Καταφέρνω να του το πάρω μα όταν δοκιμάζω να το χρησιμοποιήσω εναντίον του, διαπιστώνω ότι δεν λειτουργεί

-μάλλον επειδή δεν ξέρω να πατήσω τα σωστά κουμπιά. Έτσι, το παρατάω κάτω και φωνάζω την αστυνομία με το κινητό μου. Δυσκολεύομαι όμως, επειδή γίνεται γιορτή και ακούγονται παντού φωνές και φασαρία.

Όταν φθάνουν κάποια στιγμή οι αστυνομικοί μέσα σε αμάξι, τους εξηγώ την περίπτωση μα μου φαίνονται απρόθυμοι να συλλάβουν τον εχθρό. Γρήγορα κατανοώ ότι είναι και αυτοί κακοί, γι' αυτό παίρνουν το μέρος του. Τρέχω στο λιμάνι για να ξεφύγω απ' όλους, προσπαθώ να βρώ ένα καράβι να κρυφτώ, ενώ νιώθω μεγάλη ανασφάλεια...

Παρασκευή, 2 Νοεμβρίου 2012

Είναι απομεσήμερο κι έχουμε πάει με τη μαμά για φαγητό σ' ένα αναψυκτήριο απέναντι από το νοσοκομείο που νοσηλεύεται ακόμη ο πατέρας μου. Ξαφνικά χτυπάει το κινητό μου, παρατηρώ τον αριθμό του καλούντος και βλέπω ότι τελειώνει σε 155 -*άρα είναι ο Γιάννης*, συμπεραίνω. Ωστόσο, μόλις απαντώ, διαπιστώνω πως είναι η Ζέτα Πανοπούλου, που ζητά να αλλάξουμε τις ώρες των μαθημάτων μόνο για αύριο. Απορώ μα φαντάζομαι ότι έχει κι αυτή κάποιο κινητό που ο αριθμός του τελειώνει σε 155. Το ίδιο βράδι ψάχνω στις εισερχόμενες κλήσεις για να βρω τον εν λόγω αριθμό και τότε βλέπω ότι η Ζέτα μου τηλεφώνησε στις 15:50 με εντελώς διαφορετικό αριθμό σταθερού τηλεφώνου, που δεν τελειώνει σε 155! *Δεν είναι* ***μυστήριο****; Γιατί άραγε, την ώρα του τηλεφωνήματος της Ζέτας, το κινητό μου έβγαλε τον αριθμό του Γιάννη; Η πιο λογική εξήγηση είναι ότι έγινε εμπλοκή...*

Πέμπτη, 15 Νοεμβρίου 2012

 Το πρωί είναι εδώ ο Τώνης. Η μητέρα μου τον

πιάνει μονότερμα, ώσπου τελικά την διακόπτει: "Όλο μιλάς, μιλάς, σταμάτα πια, θέλω την ησυχία μου!" Λίγο αργότερα έρχεται η αδελφή μου και στήνει ζωηρή κουβέντα με τους γονείς μου. Ο μικρός κλείνει τα αυτάκια του και αποχωρεί, ενοχλημένος από τις φωνές. Είπαμε: Αυτό το παιδί μου παραμοιάζει.

Έχει φθάσει πια απομεσήμερο και βρίσκομαι έξω στην αυλή, όταν με βλέπει ο Τώνης από το μπαλκόνι και μου φωνάζει χαρωπά: "Νονά, νονά, πώς είναι ο παππούς; Μιλάει καλύτερα τώρα, όπως πριν;" Του απαντώ καταφατικά και συνεχίζει: "Κοιμάται τώρα; Να κατέβω;". Του λέω να έλθει αργότερα, επειδή τώρα είναι μεσημέρι και ο παππούς θέλει να κοιμηθεί...۩

Το απόγευμα έρχεται για επίσκεψη η Θεώνη. Λέει πως επιθυμεί να πιάσει δουλειά σε κανένα σπίτι σαν οικιακή βοηθός και της κανονίζω μια σχετική αγγελία στην εφημερίδα. Δεν θυμάται όμως απέξω τον αριθμό του κινητού της και για να τον βρούμε παίρνω τα δυο κινητά (το δικό μου και το δικό της) στα χέρια μου. Το δικό μου δείχνει ώρα 19:19, ενώ της Θεώνης 20:20. Φυσικά, κατά τη διάρκεια του μήνα συνεχίζουν να μου έρχονται κι άλλα διπλά διψήφια νούμερα, όπως 11:11...

Δευτέρα, 19 Νοεμβρίου 2012

☺ Ο Τώνης είναι εδώ και φαίνεται κάπως λυπημένος και προβληματισμένος. Τον ρωτάμε τι του συμβαίνει κι εκείνος μας απαντά:

"Θέλω ν' αλλάξω σπίτι, αυτό που έχουμε είναι μικρό και το δωμάτιό μου είναι γεμάτο παιγνίδια, εγώ δεν θέλω πολλά παιγνίδια, θέλω λίγα!"

"Μα τότε να πετάξεις όσα παιγνίδια δεν χρειάζεσαι", του λέω.

"Θέλω να τα δώσω σε άλλα παιδάκια", μου κάνει

σοβαρός.
“Καλή ιδέα, δώσε τα!”
“Μα είναι σπασμένα!” καταλήγει θλιμμένος.

Πράγματι, το δωμάτιο του μικρού έχει γίνει ακατοίκητο επειδή στο πάτωμα έχει σχηματιστεί ένα βουνό από παλιά σπασμένα παιγνίδια, τα οποία οι γονείς του απλά απαξιούν να πετάξουν.

Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ετοιμάζομαι να φοιτήσω σε μια σχολή για ντετέκτιβς. Κάπου στο προαύλιο διακρίνω την Ευγενία. Επειδή αποτυχαίνω σ' ένα ειδικό τεστ, μια κοντόχοντρη άσχημη γυναίκα και άλλες που την ακολουθούν, αρχίζουν να με βρίζουν και μετά με κυνηγούν στους δρόμους. Όποτε με φθάνουν, με χτυπούν και μου φωνάζουν, ενώ εγώ ανταποδίδω όπως μπορώ. Διασχίζω τη λεωφόρο Βουλιαγμένης στο ύψος της γέφυρας, η οποία μοιάζει να βουλιάζει πελώρια και να γκρεμίζεται μπροστά μου· μόλις που καταφέρνω να περάσω απέναντι, αψηφώντας τα διερχόμενα αμάξια. Παράλληλα, γιγάντιες βάρκες σέρνονται απειλητικά προς το μέρος μου αλλά τις αποφεύγω.

Τώρα τρέχουν και οι γονείς μου μαζί, ενώ οι εχθρικές γυναίκες δεν φαίνονται πια. Λέω στον πατέρα μου να τηλεφωνήσει στην αστυνομία και να ενημερώσει για την επίθεση που έχουμε υποστεί, εκείνος όμως δεν εξηγεί σωστά την κατάσταση στο τηλέφωνο. Μου φαίνεται πια τελείως ανίκανος για οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Τότε, λαβαίνω ένα γράμμα από τη σχολή, όπου μου εξηγούν πως όλα έγιναν επειδή δεν είμαι αρκετά σκληρή, άρα δεν κάνω για εκεί. Σκέφτομαι ότι αυτό δεν είναι σωστό και ότι με αδικούν.

Το όνειρο συνεχίζεται σε επόμενη ***Περιπέτεια***

της Νύχτας: Επιστρέφω στη σχολή κρατώντας στο χέρι μου μια έγγραφη καταγγελία, την οποία σκοπεύω να δώσω στον διευθυντή. Εξηγώ σε όλους την αδικία που μου έγινε, ενώ αισθάνομαι ισχυρή και σίγουρη για τον εαυτό μου. Καταλήγω σε μια μεγάλη αίθουσα διαλέξεων, όπου στέκομαι όρθια μαζί με άλλους στον αριστερό διάδρομο, περιμένοντας τους ομιλητές. Δυσανασχετώ επειδή κάποιος μας ψεκάζει μ' ένα σπρέι στο κεφάλι.

Ερμηνεία: Τελευταία ονειρεύομαι συχνά ότι με βρίζουν και βρίζω θυμωμένη. Πιθανότατα έχει να κάνει με την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρίσκεται η οικογένειά μου εδώ και κανένα μήνα -κι εγώ βρίσκομαι στο μάτι του κυκλώνα...

Πέμπτη, 29 Νοεμβρίου 2012

☺ Νωρίς το πρωί η μαμά κι εγώ πίνουμε τον καφέ μας και ο Τώνης είναι πάλι εδώ, ξανά προβληματισμένος και συνοφρυωμένος.
“Γιατί, χρυσέ μου, είσαι τόσο σκεφτικός;” τον ρωτάω.
“Είναι κάτι κακοί που θέλουν να πουλήσουν την Ελλάδα, όμως εγώ θα μαζέψω μερικά ευρώ και θα την πάρω πίσω!” μου απαντά λυπημένος. “Οι κακοί είναι παντού, εδώ, εκεί, πάνω, κάτω, παντού (δείχνει με τα χεράκια του), εσείς δεν τους βλέπετε, εγώ τους βλέπω!” συνεχίζει με σοβαρό ύφος...⇧

Λίγο αργότερα πηγαίνω τον μπαμπά στο νοσοκομείο για πνευμονολογική εξέταση και ο ταξιτζής μας λέει, ανάμεσα σε άλλα, ότι είναι 60 χρονών αλλά έχει βάλει βηματοδότη επειδή σταματούσε η καρδιά του. Και η ***σύμπτωση:*** Το απόγευμα πηγαίνουμε στον καρδιολόγο για να πάρουμε τα αποτελέσματα του Holter και ο γιατρός μας λέει πως η καρδιά του μπαμπά

χτυπάει πολύ αργά -ενίοτε φθάνει τους 23 παλμούς ανά λεπτό ή σταματά τελείως για 3-4 δευτερόλεπτα- οπότε πρέπει να βάλει βηματοδότη.

Αυτό σημαίνει: καινούργια τρεξίματα και ταλαιπωρίες στα νοσοκομεία, νέα μπερδέματα, εμπόδια, καθυστερήσεις, απίθανες δυσχέρειες στο κάθε μας βήμα, διπλοί δρόμοι και κόποι επειδή συνήθως δεν μας γράφουν σωστά τα φάρμακα. “Μα όλοι λάθος κάνουν;” απορεί η μητέρα μου...

Πέμπτη, 6 Δεκεμβρίου 2012

Μόλις μπαίνω στο σπίτι των Πανόπουλων, με περιλαβαίνει η Ζέτα με περίλυπο ύφος και μου ανακοινώνει τα εξής δυσάρεστα νέα: Ο Παύλος δεν τα πάει καθόλου καλά φέτος στο σχολείο, έχει πέσει πολύ από πέρυσι, οι καθηγητές λένε πως μιλάει συνεχώς στην τάξη και αδιαφορεί για τα μαθήματα, στο σπίτι κάνει πέντε ώρες να μελετήσει το παραμικρό, “Τον έχει επηρεάσει έντονα η εφηβεία και τι θα κάνουμε τώρα;” Εγώ συμφωνώ ότι ο Παύλος είναι πράγματι αργός φέτος και ότι καθυστερεί υπερβολικά να κάνει οτιδήποτε. *Για την ακρίβεια, μέχρι να κουνήσει το ένα πόδι βρωμάει το άλλο: Μια άσκηση των πέντε λεπτών του παίρνει μισή ώρα και πιθανότατα ο νεαρός το κάνει επίτηδες. Είναι αυτά καμώματα για μαθητή του 19;* Φυσικά, δεν τα λέω αυτά στη μητέρα του.

Στη συνέχεια, η Ζέτα με πληροφορεί συντετριμμένη ότι “Στον έλεγχο του πρώτου τριμήνου ο Παύλος τα πήγε πολύ άσχημα!”. Φαντάζομαι πως θα 'βγαλε κανένα δεκαπεντάρι μέσο όρο· όμως, αμέσως μετά η μητέρα του μου εξηγεί ότι βγάζει 18 -αντί 19, ως ώφειλε, επειδή “έχει τις δυνατότητες”. *Με δουλεύουν, ή μου φαίνεται;*

Ύστερα μου κάνουν πιο συγκεκριμένα παράπονα, ότι ο φωστήρ στα αγγλικά του σχολείου πήρε πάλι 16, τον χαμηλότερο βαθμό απ' όλα τα μαθήματα.
“Γιατί να παίρνει μονάχα τόσο; Άρα έχει κενά!” πετάγεται ο πατέρας του.
“Οι υπόλοιποι μαθητές πόσο παίρνουν;” ρωτώ διπλωματικά.
“Πιο μεγάλο βαθμό”, σπεύδει να απαντήσει η Ζέτα. “Όμως και η Λυδία, που φέτος πάει πρώτη γυμνασίου και είναι άριστη μαθήτρια, πήρε μόλις 16 στα αγγλικά και είναι απογοητευμένη!”
“Μα καλά, πλαφόν βάζει αυτή η καθηγήτρια;” απορώ.
Γενικά, δεν έχω πρόβλημα με τους Πανόπουλους, είναι τυπικοί κι ευγενικοί μαζί μου. Ωστόσο, το βρίσκω αρκετά περίεργο να μου παραπονούνται για τους βαθμούς που παίρνουν τα παιδιά τους στο σχολείο. Εδώ που τα λέμε: Ως “άριστοι” μαθητές σε όλα τα υπόλοιπα μαθήματα, δεν θα έπρεπε να παίρνουν και στα αγγλικά άριστα; Είναι παράξενο που παίρνουν μονάχα 16 – αν υποθέσουμε ότι τα πράγματα είναι όντως έτσι· δεν μου έδειξαν δα και τους ελέγχους...

Πέμπτη, 13 Δεκεμβρίου 2012

☺ Επιστρέφω από τον Οίκο του Ναύτη κατά τις 2:00 το απομεσήμερο και ο Τώνης τρέχει αμέσως κοντά μου, φωνάζοντας χαρούμενα “Μαμά, μαμά! Θα παίξουμε μπάλα;”. Προφανώς, του παιδιού του λείπει η εργαζόμενη μητέρα του. Φυσικά, του κάνω το χατήρι να παίξουμε λίγο ποδόσφαιρο στο οφίς με μια μικρή μπάλα...۩
Το απόγευμα έρχεται ο Θανάσης για να φάει το ειδικό μποντιμπιλντεράδικο γεύμα του και σε μια στιγμή μας λέει: “Αν κέρδιζα ένα εκατομμύριο ευρώ, θα έστελνα τη θεία σ' ένα εξωτικό νησί, να κουνιέται περα-

δώθε πάνω σε μια αιώρα, με πέντε μπρατσαράδες με μακριά ξανθά μαλλιά να της κάνουν αέρα κι εκείνη να τους έχει "εσύ κάνε αυτό κι εσύ κάνε εκείνο!" ”
“Φανταστικό! Ξέρει τι θέλω!” ομολογώ γελώντας, ενώ ο Θανάσης συνεχίζει ακάθεκτος:
“Στη γιαγιά θα έδινα πενήντα ευρώ να πάει για ψώνια -δεν θέλει κάτι άλλο- και στον παππού εκατόν πενήντα ευρώ για να φέρει δυο δεκαοχτάρες Ρωσίδες! Χούλα χουπ θα χορεύει μετά ο παππούς!”
Δεν μπορώ να πω, τελικά έχει καλές προθέσεις το παιδί.

Λίγο αργότερα λέμε για τον Αντώνη, ο οποίος με κυνηγάει διαρκώς για να παίξουμε ποδόσφαιρο, ότι θα έπρεπε να παίζει με παιδιά και όχι με πενηντάχρονες. “Εδώ, όμως, δεν υπάρχουν παιδιά· εκτός από μένα, βέβαια”, χαριτολογώ.
“Εσύ δεν είσαι παιδί! Είσαι μαμά!” μου απαντά ο μικρός.

Τετάρτη, 19 Δεκεμβρίου 2012

Εικόνες του Matrix: Οι κάτοικοι μιας μικρής πόλης στο Κονέκτικατ, συγκεντρώθηκαν σήμερα το βράδυ στην τοπική εκκλησία για να τιμήσουν τη μνήμη των θυμάτων της σφαγής που έγινε το πρωί στο δημοτικό σχολείο της πόλης.

Οι πληροφορίες για το μακελειό παραμένουν συγκεχυμένες. Ο δράστης, ένας 22χρονος φοιτητής, φέρεται να πήγε στο δημοτικό στα καλά καθούμενα, μπήκε μέσα και άρχισε να πυροβολεί αδιακρίτως, με αποτέλεσμα να σκοτώσει τουλάχιστον 28 άτομα, επτά ενήλικες και 21 παιδιά. Στη συνέχεια, ο δράστης αυτοκτόνησε.

Ο 22χρονος νεαρός είχε φοιτήσει κάποτε στο ίδιο σχολείο και ήταν ένας ντροπαλός και ασυνήθιστα

έξυπνος μαθητής, σύμφωνα με τους συμμαθητές του. Όλοι συμφωνούν πως ήταν ένα πολύ καλό παιδί, μοναχικό, ήσυχο και έξυπνο.

Σχόλια δικά μου: α) Το Κονέκτικατ είναι μια από τις πιο πλούσιες περιοχές της Αμερικής. β) Το όλο θέμα γίνεται σώου στα ΜΜΕ: Σχεδόν όλοι οι παρευρισκόμενοι αντιδρούν σαν να παίρνουν μέρος σε κάποια ταινία. Η αδελφή μιας δολοφονημένας δασκάλας διηγείται τα καθέκαστα μπροστά στο περίεργο κοινό και στην τηλεοπτική κάμερα, με πλατύ χαμόγελο και ύφος πεπειραμένης ηθοποιού. γ) Στην τηλεόραση απεικονίζεται πολλές φορές η φωτογραφία ενός εξάχρονου ξανθού κοριτσιού, που έπεσε θύμα του κακοποιού. Χαριτωμένο γελαστό πλασματάκι με πολυγωνικές ίριδες ματιών -τυπικό γνώρισμα ερπετοειδών ψυχικών βαμπίρ. δ) Ως συνήθως, ο δράστης τέτοιων φρικτών εγκλημάτων είναι κάποιος αδύνατος, ντροπαλός μα έξυπνος νεαρός με καλοκάγαθη φατσούλα, που ως τότε δεν έχει δώσει αφορμή για το παραμικρό. Δεν είναι ποτέ κάποιος σωματώδης, μάγκας αρχηγός συμμορίας. "Λογικό" συμπέρασμα: Όταν βλέπετε ντροπαλά, χαμηλών τόνων άτομα, να ξέρετε πως είναι επίδοξοι serial killers...

Υποψία: *Δεν αποκλείεται ο νεαρός να ανήκε σε κάποια ειδική σέκτα/κύκλωμα και έδρασε εκτελώντας τυφλά εντολές. Ή, ακόμη, μπορεί να ήταν "τηλεκατευθυνόμενος" με ψυχοτρονικά μέσα...*

«Ώρα Μηδέν»

Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου 2012

Σημείον: Νωρίς το πρωί, καθώς περπατώ στο δρόμο, με πλησιάζει μια ιεχωβού και μου δίνει ένα μικρό διπλωμένο φυλλάδιο. Ξαφνιάζομαι δυσάρεστα μόλις αντικρύζω τι απεικονίζει: Φλόγες σε μαύρο φόντο και τον ευκρινή τίτλο: "Κόλαση". Μόλις 50 μέτρα πιο κάτω, βλέπω ένα σταματημένο αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2012. Αμέσως ο νους μου πηγαίνει σ' ένα όνειρο που είδα προ είκοσι μηνών, στις 27 Απρίλη 2011. Πάντως, στο εσωτερικό του φυλλαδίου αναφέρεται και η λέξη "παράδεισος" -πράγμα που με ηρεμεί αρκετά. Άλλωστε, έχω πάψει πια να αποδίδω σοβαρή σημασία στα "σημεία" του είδους.

Κατά τ' άλλα, η "Ημέρα της Κρίσης" έφθασε μα τίποτα σημαντικό δεν συνέβη. Σαφώς δεν περίμενα το τέλος του κόσμου, ούτε να δω εξωγήινα διαστημόπλοια στους ουρανούς· ωστόσο αναμένω πια σημαντικές αλλαγές στη ζωή μου αλλά και στον κόσμο που με περιβάλλει. Για να είμαι ειλικρινής, πάντως, θα προτιμούσα να βιώσω κάτι εξαιρετικό, κάτι που θα μου αποδείξει πως πράγματι, *αυτοί που περιμένω έχουν έλθει.* Ωστόσο, προς το παρόν το μόνο που μπορώ να κάνω είναι υπομονή. Ο (νέος) χρόνος θα δείξει...

Τρίτη, 25 Δεκεμβρίου 2012

Αστρική Προβολή (χριστουγεννιάτικο δωράκι;): Πολύ νωρίς το πρωί, χωρίς να καταλάβω πώς, βγαίνω από το σώμα μου, υψώνομαι στο δωμάτιο και ίπταμαι

ελεύθερα, χωρίς να βλέπω κάποιο αστρικό σώμα. Αφήνομαι, φεύγω μακριά, ώσπου αρχίζω να κατεβαίνω πετώντας κάπως αργά, πάνω από μια γκρίζα πλατιά περιστροφική σκάλα. Κόβω ταχύτητα μέχρι που σταματώ και μετά αρχίζω να ανέρχομαι. Σύντομα καταλήγω σ' έναν δρόμο ταχείας κυκλοφορίας, όπου τρέχουν τεράστια οχήματα. Φοβάμαι μήπως με χτυπήσει κανένα, εγώ όμως είμαι πιο γρήγορη. Συνεχίζω να ανυψώνομαι ανάλαφρα προς τον γαλάζιο ουρανό. Γρήγορα φθάνω κάπου, δεν διακρίνω πού, κι εκεί έρχεται ένας άνδρας και με χαιρετά δια χειραψίας. Δεν βλέπω ποιός είναι, δεν ξεχωρίζω ούτε τα χέρια μας, τα αισθάνομαι μόνο. Δεν τον ακούω με τ' αυτιά μα ξέρω ότι ρωτά το όνομά μου τηλεπαθητικά κι εγώ του το δίνω: Ντοράλτα.

Ξυπνώ ήρεμη, ικανοποιημένη, με μια σχεδόν ξεχασμένη αίσθηση ψυχικής ισορροπίας. Καιρό είχα να νιώσω κάτι τόσο υπέροχο...

Παρασκευή, 28 Δεκεμβρίου 2012

Παράξενες συμπτώσεις: Είναι μεσημέρι, κάθομαι στο σαλόνι και λύνω ένα λευκό σταυρόλεξο, ενώ ο Τώνης παρακολουθεί κινούμενα σχέδια και χοροπηδάει γύρω μου. Ξαφνικά, την ίδια στιγμή που εγώ συμπληρώνω τη λέξη "γκάλλοπ" *[ελληνικά λέγεται δημοσκόπηση]*, ακούω στην τηλεόραση τη φράση "η μεγάλη γιορτή του καλπασμού", από ένα σποτ που διαφημίζει το Μικρό Πόνι *[γκάλλοπ στ' αγγλικά σημαίνει "καλπασμός"]*. Λίγο πιο πέρα, έχω συμπληρώσει και τη λέξη "πόνι" *[σκυριανά αλογάκια]*. Ακόμη, στο ίδιο σταυρόλεξο γράφω τη λέξη "σπιράλ" *[υπάρχουν και τέτοια τετράδια]*. Λίγη ώρα πιο πριν, είχα αγοράσει ένα τετράδιο σπιράλ.

☺ Στο μεταξύ, ο μικρός έχει συρθεί πίσω μου, μου χαϊδεύει την πλάτη και μου λέει όλο γλύκα: “Είσαι δική μου, είσαι η γκόμενά μου! Τι ωραία γκόμενα που είσαι!” και μετά με αγκαλιάζει. Τότε, έρχεται ο πατέρας μου στο σαλόνι και ο Τώνης του φωνάζει: “Εσύ να μη βλέπεις τη γκόμενά μου!”

Σάββατο, 29 Δεκεμβρίου 2012

☺ Είναι πρωί, έχω βγει έξω στην αυλή για να την καθαρίσω από τα πεσμένα φύλλα της βερυκοκιάς και ο Τώνης έρχεται κοντά μου: “Να σε βοηθήσω, να μην είσαι μόνη σου και κουράζεσαι!” μου λέει και προσπαθεί να μου πάρει τη σκούπα. Εγώ δεν τον αφήνω, οπότε ο μικρός πάει και φέρνει μια άλλη. Του εξηγώ ότι αυτή τη σκούπα την έχουμε μόνο για το σπίτι, όχι για την αυλή, μα εκείνος δεν την αφήνει με τίποτα. Στην αρχή μου μαζεύει λίγα φύλλα και τα βάζει στη σακούλα, γρήγορα όμως κουράζεται. Μετά με ακολουθεί παντού, μιλώντας μου συνεχώς κι έτσι περνάει η ώρα πιο εύκολα, καθώς προσπαθώ να τελειώσω αυτή την άχαρη δουλειά.

Αργότερα, το μεσημέρι, καθόμαστε μαζί και παρακολουθούμε κινούμενα σχέδια. Ο Τώνης έχει ακουμπήσει το κεφαλάκι του πάνω στα γόνατά μου κι εγώ του χαϊδεύω το χέρι.

“Είσαι η γκόμενά μου, σ' αγαπάω γκόμενα”, μου λέει χαριτωμένα.

“Κι εσύ τι είσαι; Γκόμενος;” του κάνω.

“Όχι, εγώ είμαι ο Τώνης. Εσύ είσαι όμορφη γκόμενα”.

“Ποιά είναι πιο όμορφη, εγώ ή η Μπάρμπι;” τον ρωτάω, τη στιγμή που η τηλεόραση διαφημίζει την καινούργια ταινία της κούκλας.

“Εσύ είσαι πιο όμορφη· αλλά και η Μπάρμπι!”

απαντάει όλο νάζι.
“Και ποιός είναι πιο όμορφος, εγώ ή ο Σφουγγαράκης;” ξαναρωτάω.
“Εσύ· αλλά και ο Σφουγγαράκης!”

Κυριακή, 30 Δεκεμβρίου 2012

☺ Ξανά σήμερα κρατάμε τον Αντώνη. Παίζουμε ποδόσφαιρο στο οφίς, ύστερα βλέπουμε τηλεόραση μαζί και ο μικρός ξαπλώνει με το κεφάλι του στα γόνατά μου. “Ζωή μου, αγάπη μου. Εσύ είσαι η πιο έξυπνη γκόμενα”, μου λέει ξαφνικά, εκεί που νόμιζα πως το έχει ξεχάσει. “Πολύ όμορφη είναι η αγκαλιά σου”, καταλήγει ικανοποιημένος, ενώ παρακολουθούμε ποδόσφαιρο.

Λίγο αργότερα, ενώ τρώμε μαζί το μεσημεριανό μας, ο μικρός δηλώνει σοβαρά στη μητέρα μου:
“Η νονά είναι νέα και όμορφη, την αγαπάω και θα την παντρευτώ!”
Να και πρόταση γάμου από νέο και ωραίο άνδρα...

Δευτέρα, 31 Δεκεμβρίου 2012

☺ Είναι πρωί ακόμη, μόλις έχω βγει από το μπάνιο και ο Τώνης τρέχει κοντά μου καθώς ντύνομαι. “Ντύσου γρήγορα αγάπη μου, να κάτσουμε μαζί. Δεν σ' έχω δει καθόλου σήμερα!” μου λέει γλυκά, παρόλο που προηγουμένως παίξαμε μισή ώρα ποδόσφαιρο. Λίγο μετά σηκώνομαι για να πάω στην κουζίνα και ο μικρός βρίσκει την ευκαιρία: Μου αγγίζει τον πισινό και λέει “Ωραίο κωλαράκι”. Κάνω πως δεν καταλαβαίνω.

Αργότερα, καθόμαστε μπροστά στην τηλεόραση, έχει έλθει και η Θεώνη. Ο Τώνης ακουμπά το κεφάλι του στα γόνατά μου. Ενίοτε προσπαθεί να πιάσει τα στήθη μου αλλά δεν τον αφήνω. Κάποια στιγμή, κάτι του λέει η μάνα μου κι εκείνος της κάνει:

“Άσε με τώρα, να χαλαρώσω με τη γκόμενά μου!”
Τότε, η Θεώνη τον ρωτάει: “Θες να σε παντρέψουμε;”
“Έχω ήδη παντρευτεί, με τη γκόμενά μου”, απαντά σοβαρά ο μικρός.

Από το φθινόπωρο και μετά έχει ηρεμήσει ο νεαρός, δεν έχει πολλά νεύρα, δεν αντιμιλάει, ούτε ενοχλεί ιδιαίτερα. Το μόνο που θέλει, είναι να βλέπει κινούμενα σχέδια και πότε-πότε να παίζουμε ποδόσφαιρο για να μου βάζει γκολ. Είναι καλό παιδάκι...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβρης-Δεκέμβρης 2012): Μέχρι τα μέσα του Οκτώβρη, που παίρνω τα αναλγητικά χάπια, όλα βαίνουν καλώς. Ύστερα όμως, που τα σταματώ, παρατηρώ σημαντική επιδείνωση των οραμάτων φωτιάς – έστω κι αν τα περισσότερα είναι σχηματοποιημένες φλόγες.

Σε γενικές γραμμές, οι δυο πρώτοι μήνες ήταν μια περίοδος δύσκολη (κάτι τα επεισόδια με το σκύλο, κάτι το έμφραγμα του πατέρα μου), γεμάτη άγχος και ένταση, πράγμα που σίγουρα δεν βοήθησε στην επίλυση των νυχτερινών μου προβλημάτων. Τέλος πάντων, βρίσκω ότι τα χάπια δεν με προστατεύουν επαρκώς από τις υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς, εφόσον με την παραμικρή αβλεψία (λίγη τηλεόραση παραπάνω, δέκα λεπτά Internet το απόγευμα, λίγο φαγητό παραπάνω το βράδι), τα φαινόμενα εντείνονται.

Έτσι, τους πρώτους δύο μήνες είχα κατά μέσο όρο 3 οράματα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες και 2 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”. Μία φορά είδα σε όνειρο τη λέξη “inferno”, γραμμένη σε επιγραφή· ξύπνησα αμέσως, κοίταξα το ρολόι, η ώρα ήταν 5:05. Κανένα μισάωρο αργότερα ξανακοίταξα και είδα πως οι δείκτες είχαν σταματήσει ακριβώς εκείνη

την ώρα. Τους κούνησα λίγο και ξανάρχισαν να δουλεύουν κανονικά.

Στο πρώτο εικοσαήμερο του Δεκεμβρίου ξαναρχίζω τα αναλγητικά χάπια και παρατηρώ σχετική βελτίωση της κατάστασης: Λίγες σχηματοποιημένες φλόγες, 3 όνειρα με σκηνές φωτιάς, 6 φορές το εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση/hell) και 2 φορές το αντίθετό του (paradise/heaven).

... ***Αν θέλεις να βρεις την ευτυχία***, μην αναρωτιέσαι τι άλλο χρειάζεται ν' αποκτήσεις. Αναρωτήσου, καλύτερα, τι χρειάζεται να ξεφορτωθείς. Μια γεύση της μακαριότητας παίρνω τις νύχτες, όταν βρίσκομαι στο κρεβάτι μου, στη μοναξιά, στο σκοτάδι και στην ησυχία. Είναι σα να βρίσκομαι μέσα σε μια δεξαμενή απομόνωσης: Εκεί ο άνθρωπος χάνει την αίσθηση του σώματος και του νου, κι αισθάνεται σα να αιωρείται στο κενό σαν άυλη συνείδηση.

Τώρα συνειδητοποιώ ότι όλα όσα με περιβάλλουν στην καθημερινή ζωή, τόσο τα “θετικά” όσο και τα “αρνητικά”, δεν είναι δημιουργήματα του πνεύματός μου, όπως ισχυρίζονται οι επιτήδειοι Προφήτες της Νέας Εποχής, αλλά εμπόδια του πνεύματός μου...

* * * *

Παρασκευή, 11 Ιανουαρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Φοιτώ σε μια σχολή μαγείας που στεγάζεται σ' έναν εντυπωσιακό μεσαιωνικό πύργο. Παντού καιροφυλακτούν κίνδυνοι και παγίδες. Σε μια στιγμή, καθώς μπαίνω στο δωμάτιό μου, βλέπω ένα γιγάντιο γκρίζο πλοκάμι να απλώνεται απειλητικό πίσω από μια γωνία. Τρέχω να ξεφύγω μα το πλοκάμι κλείνει την πόρτα και δεν προφταίνω να βγω.

Στο μεταξύ, η εχθρική χταποδοειδής οντότητα έχει αιχμαλωτίσει τη συγκάτοικό μου. Απλώνω αποφασιστικά τα χέρια μου μπροστά και με τη δύναμη της σκέψης απελευθερώνω την κοπέλα, ενώ σπρώχνω την οντότητα δυνατά προς τα πίσω, ώσπου πέφτει πάνω σ' ένα κρεβάτι και τελικά μεταμορφώνεται σε δυο κακόβουλες έφηβες δίδυμες -συμμαθήτριές μου στη σχολή. Δεν ανησυχώ πια, θα τις αναλάβει η διευθύντρια.

Λίγο αργότερα αναζητώ στοιχεία για μερικά ύποπτα οχήματα. Μαζί με μια φίλη μου καταλήγουμε σ' ένα δωμάτιο όπου βλέπω δυο γοητευτικούς άνδρες. Ο ένας είναι μελαχροινός, ο άλλος ξανθογάλανος. Ο μελαχροινός κάθεται δίπλα μου, μου μιλά με ενδιαφέρον μα εγώ ασυναίσθητα παρατηρώ τα έντονα γαλανοπράσινα μάτια του, που έχουν πολυγωνικές ίριδες και μαύρο κερατοειδή αντί άσπρο. Ξαφνικά, ο φωτισμός του δωματίου αλλάζει, γίνεται κιτρινοπράσινος, πράγμα που αναγνωρίζω ως σημάδι κινδύνου. Βουτάω αμέσως τη φίλη μου, πεταγόμαστε έξω από το δωμάτιο και κατεβαίνουμε τις σκάλες βιαστικά.

Όταν φθάνω στο δρόμο, με πλησιάζουν δυο εχθρικές οντότητες, που μοιάζουν ανθρώπινες μα δεν είναι, και μου λένε: "Εσύ έχεις δύναμη θέλησης, φυσικά ταλέντα, φιλική διάθεση, καθαρό μυαλό, θάρρος. Νόμιζες ότι δεν θα σε εμποδίζαμε να εκδηλώνεις όλα αυτά τα χαρίσματα στο φυσικό πεδίο;"

(Αλήθεια; Γι' αυτό ό,τι κι αν κάνω, βρίσκομαι πάντοτε στο μηδέν;)

"Γιατί τα εμποδίζετε;" ρωτώ ήρεμα.

"Επειδή εμείς δεν τα έχουμε!"

"Σύγχρονες νεανικές τηλεοπτικές σειρές: Πρόκειται για θεάματα χαρούμενα, πολύχρωμα, όλο ζωντά-

νια και αισιοδοξία, όπου όμως συστηματικά προωθούνται η χαζομάρα και η τρέλα ως μέγιστα χαρίσματα:
Δύο νεαρές έφηβες γίνονται διάσημες στο διαδίκτυο χοροπηδώντας και χασκογελώντας ανόητα μπροστά στην κάμερα, ενώ μεταδίδουν επίσης μερικά μουρλά (τάχα αστεία) βίντεο με κακόγουστα κατορθώματα άλλων βλαμμένων όντων.
Δύο πανηλίθιοι Καλιφορνέζοι έφηβοι, χαζά παιδιά χαρά γεμάτα, πολύ δημοφιλείς όμως, τη βγάζουν καθαρή σε κάθε περίπτωση.
Μια δεκαπεντάχρονη επίδοξη ροκ σταρ προσλαμβάνεται ως υποδιευθύντρια σε μεγάλο οίκο μόδας· μαζί της προσλαμβάνονται και οι δυο χαζοί φίλοι της με μάλλον απροσδιόριστα καθήκοντα ρουφιανιάς. Το μεγάλο αφεντικό είναι ένας ημίτρελος τύπος, ο οποίος αλλού πατάει και αλλού βρίσκεται, ωστόσο καταφέρνει να διοικεί επιτυχώς την τεράστια εταιρεία. Γενικότερα, σε αυτές τις σειρές οι ενήλικες είναι μυστηριωδώς απόντες ή, αν εμφανίζονται, είναι πιο ηλίθιοι από τους εφήβους.

Η χαζομάρα και η τρέλα είναι η μία πλευρά του νομίσματος. Ως εξίσου θαυμάσια προσόντα προπαγανδίζονται η επιθετικότητα, η αυθάδεια και η βιαιότητα. Για παράδειγμα, η τσαμπουκαλού ξανθιά παρουσιάζεται ως ένα ιδιαίτερα χαριτωμένο άτομο, ιδίως όταν βασανίζει τον ευφυή φίλο της ή όταν δέρνει αλύπητα όποιον της καπνίσει.

Γενικότερα, σε αυτές τις σειρές φίλοι ή συγγενείς αλληλοσαμποτάρονται συστηματικά, ανταλλάσσουν συνεχώς φαρμακερές ατάκες, χτυπούν ανελέητα ο ένας τα αδύνατα σημεία του άλλου· ενίοτε, μάλιστα, δείχνουν και την πόρτα: “Πέρασε έξω!”. Ωστόσο, την επόμενη στιγμή είναι όλοι ξανά φιλαράκια και δεν τρέχει τίποτα.

Από την άλλη πλευρά, οι έξυπνοι και προικισμένοι νέοι παρουσιάζονται πάντα σαν “σπασίκλες”, δηλαδή άκακα αλλά καθόλου δημοφιλή άτομα, που τα κοροϊδεύουν όλοι διαρκώς -πράγμα που έχει πολλή πλάκα, υποτίθεται. Οι ίδιοι αντιμετωπίζουν την όλη κατάσταση (ειρωνίες, κοροϊδίες, δολιοφθορές, ακόμη και βιαιοπραγίες) με εντυπωσιακή παθητικότητα, σα να είναι κάτι απόλυτα φυσικό και αναμενόμενο.

Βεβαίως, με λίγη περισσότερη παρατηρητικότητα γίνεται αντιληπτό ότι εκείνοι που γίνονται στόχος είναι οι φτωχοί χαρισματικοί νέοι, δηλαδή όσοι επιδεικνύουν ικανότητες ανεπιθύμητες για την κοινωνική τους τάξη. Κανένας δεν τολμάει να πειράξει έναν πλούσιο ιδιοφυή μαθητή, αντιθέτως όλοι δέχονται αυθόρμητα την "ανωτερότητά" του.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην καθημερινή ζωή: Τα εύπορα χαρισματικά άτομα τα θαυμάζουν όλοι. Αντίθετα, όσοι φτωχοί διαθέτουν ανάρμοστα υψηλή νοημοσύνη και ξεχωριστές ικανότητες χαρακτηρίζονται ως “φυτά”, “σπασίκλες”, “βλήματα”, και είναι αναγκασμένοι να υπομένουν κάθε είδους ψυχικές και σωματικές επιθέσεις, μέχρι να εξουδετερωθούν και να μετατραπούν σε προβληματικούς ενήλικες. Όσοι καταφέρνουν να διατηρήσουν την εφευρετικότητά τους, δεν αναγνωρίζονται ποτέ, ενώ άλλοι (οι επιτήδειοι των κυκλωμάτων) καρπούνται τελικά τα πνευματικά δημιουργήματα ή τις εφευρέσεις τους...

Τρίτη, 15 Ιανουαρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας νεαρός κάθεται σε ειδικό κάθισμα, όπου θα συνδεθεί με εγκατάσταση εικονικής πραγματικότητας. Όμως, ξαφνικά φαίνεται να το μετανιώνει, σηκώνεται και φεύγει. Πηγαίνει και

αγοράζει ένα ενυδρείο με ωραία χρυσόψαρα μέσα. Γρήγορα προσθέτει άλλο ένα ψάρι, μεγαλύτερο, πλατύ και γκρίζο, το οποίο αρχίζει να καταβροχθίζει ένα-ένα όλα τα υπόλοιπα. Παρατηρώ τις πλούσιες χρυσαφένιες ουρές τους που σπαρταρούν έξω από το στόμα του, λίγο πριν τα καταπιεί. Ύστερα, το επιθετικό ον βρίσκεται μέσα σε μια περίεργη μακρόστενη λεκάνη γεμάτη νερό, η οποία τρέχει γύρω από το οικοδομικό τετράγωνο σα να 'χει ρόδες από κάτω, ενώ το ψάρι εξακολουθεί ν' αναζητά τροφή. Εντέλει, αρχίζει να καταδιώκει τον ιδιοκτήτη του, ο οποίος πηδά ψηλά και ίπταται για να ξεφύγει, ώσπου καταλήγει να πετά στο διάστημα. Όμως, το ψάρι πετάει κι αυτό και τον πλησιάζει επικίνδυνα αλλά ο νεαρός το απομακρύνει χτυπώντας το ελαφρά με το χέρι του – δεν θα του ξεφεύγει για πολύ ακόμη. Αγωνία, φόβος, ώσπου ακούγεται μια σταθερή ανδρική φωνή: “Μπράβο, τερμάτισες με νέο ρεκόρ στον εικονικό χώρο!”. Τότε, ο νεαρός "ξυπνά" πάνω στο ειδικό μεταλλικό κάθισμα που τον εισάγει στις εικονικές πραγματικότητες, γεμάτος ανακούφιση. “Τερμάτισες σε μία ώρα και 58 λεπτά”, τον πληροφορεί η φωνή...

Ψυχική Εμπειρία: Θηλυκοί άγγελοι με λευκά μακριά μαλλιά και γυαλιστερά αιθέρια χιτώνια υψώνονται ανάλαφρα, ανοίγοντας τα άσπρα φτερά τους μπροστά σε απότομες κορυφογραμμές. Το απογευματινό φως σκιάζει ρομαντικά τους όγκους, ενώ λούζει τα βουνά με δαντελωτά χρυσά περιγράμματα.

Ξέρω ότι οι άγγελοι έχουν έλθει εδώ για να πολεμήσουν το κακό. Τώρα, όμως, η εικόνα μου στρογγυλεύει και στενεύει διαρκώς, σαν σα βλέπω μέσα από κυάλι, ώσπου χάνεται και ξυπνώ...

Τετάρτη, 16 Ιανουαρίου 2013

☺ Ακόμη μια φορά, μας έχουν φέρει τον Αντώνη για να τον κρατήσουμε όλη μέρα, από τις 7:00 το πρωί. Αφού με κυνηγάει επί ώρες για να παίξουμε μπάλα στο οφίς, του κάνω το χατήρι και παίζουμε κανένα μισάωρο. Δεν είναι άσχημα, σπάω πλάκα και γυμνάζομαι κιόλας. Ύστερα πάω και στέκομαι μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη του δωματίου μου.

“Μια στιγμή, να φτιάξω τα μαλλιά μου” του λέω, καθώς ο Τώνης έρχεται κοντά μου.

“Να φτιάξω κι εγώ...” μου κάνει ο μικρός και αμέσως βγάζει έξω την πούλα του και την παίζει μπροστά στον καθρέφτη.

Ο Αντωνάκης είναι αρκετά καλός στο ποδόσφαιρο για την ηλικία του -και δεν ανέχεται να χάνει: Όποτε του βάζω γκολ, αφήνει μια σπαρακτική κραυγή, τρέχει, βουτάει τη μπάλα με το χέρι, σπεύδει όλο φούρια προς το μέρος μου, μου βαράει δυο-τρεις μπουνιές, ύστερα μπουκάρει στο “τέρμα” μου, σκοράρει με το χέρι και μετά με το πόδι, 2-3 φορές ακόμη. Αν συνεχίσω να του βάζω γκολ, πέφτει κάτω κλαίγοντας γοερά κι εγώ σκάω στα γέλια...۩

Κατά τ' άλλα: Εδώ και σαράντα μέρες, που ο πατέρας μου έχει βάλει βηματοδότη, οι δυνάμεις του φαίνεται να τον εγκαταλείπουν σταδιακά. Δεν μπορεί πια να σταθεί όρθιος για πολλή ώρα, ενώ φαίνεται απαθής και καταβεβλημένος. Όσο περνά ο καιρός, τόσο αδυνατεί να περπατήσει μόνος του έστω για πέντε λεπτά, αρνείται να σηκωθεί από το κρεβάτι τα πρωινά και με το ζόρι τον σηκώνουμε εμείς κατά τις 12:00, για να ξαναξαπλώσει στις 2:00 για μεσημέρι μετά το φαγητό. Τις ώρες που μένει ξύπνιος, από τις 5:00 περίπου μέχρι τις 8:30 το βράδι, σωριάζεται πάνω σε

μια καρέκλα και δείχνει αποχαυνωμένος και αποκαμωμένος. Παράλληλα, ξεχνάει όλο και περισσότερο: Ρωτάει δέκα φορές το ιδιο πράγμα που του είπαμε πριν από πέντε λεπτά, δεν θυμάται καθόλου να πάρει τα φάρμακά του, ενώ τρώει ό,τι βρει μπροστά του αδιαφορώντας για την υγεία του, όπως για οτιδήποτε άλλο.

Γνωρίζω κι άλλους γείτονες που έχουν βάλει βηματοδότη και είναι όλοι τους περίεργοι, σα να έχουν πιεί τη δόση τους. Η κυρία Τούλα, ας πούμε, παραπονιέται ότι από εδώ και τρεις μήνες που έκανε αυτή την επέμβαση, δεν την κρατούν πια τα πόδια της και ξεχνάει πολύ. *Σαν πολλή πέραση δεν έχουν οι βηματοδότες, τα τελευταία χρόνια; Δεν παύουν να είναι εμφυτεύματα...*

Εικόνες του Matrix: Σα να είδε ξαφνικά το φως το αληθινό, το ΔΝΤ κάνει στροφή 180° και δηλώνει χωρίς φόβο και πάθος: “Συγγνώμη, λάθος, mea culpa, κάναμε λάθος στις προβλέψεις μας, ακολουθήσαμε κακή πολιτική, τα σκληρά μέτρα που έχουμε υποβάλλει στην Ελλάδα και σε άλλες μεσογειακές χώρες για την εξόφληση του "χρέους" τους είναι αναποτελεσματικά” και ρίχνει το πιο μεγάλο φταίξιμο στους Ευρωπαίους και κυρίως στη Γερμανία.

Ωστόσο, με το νέο έτος αναμένονται ακόμα χειρότερα μέτρα: Τα παιδιά θα θεωρούνται τεκμήριο, οι πολύτεκνοι θα πληρώνουν ακόμη περισσότερο φόρο, καταργείται το αφορολόγητο των 5000 ευρώ, ακόμη και οι άνεργοι θα φορολογούνται (για τον αέρα που αναπνέουν;), τα αγροτεμάχια επίσης θα φορολογούνται, το ηλεκτρικό ρεύμα θα ακριβήνει πολύ, τα χαράτσια συνεχίζονται ακάθεκτα, κλπ. Παράλληλα οι μισθοί και οι συντάξεις μειώνονται όλο και περισσσότερο, επιχειρήσεις κλείνουν σωρηδόν, η ανεργία σκαρφαλώνει σε ύψη δισθεώρατα. *Παραδόξως, όμως, βλέπω να ανοίγουν*

παντού φαγάδικα και καφετέριες κατά δεκάδες...

Όχι ότι "οι πολλοί" έχουν πρόβλημα με όλα αυτά. Έτσι κι αλλιώς, στις "πολιτισμένες" κοινωνίες οι πραγματικοί φτωχοί είναι πια ελάχιστοι, δηλαδή όσοι έχουν απομείνει έξω από τα κυκλώματα. Οι περισσότεροι απ' όσους γκρινιάζουν για τα "νέα μέτρα" απλά παίζουν το ρόλο τους, προκειμένου να δημιουργείται η εντύπωση ότι η εξαθλίωση είναι γενικευμένη. Στην πραγματικότητα, όλοι αυτοί είναι μια χαρά βολεμένοι μέσα στις κλίκες: Φανερά εργάζονται ανασφάλιστοι για 300 ευρώ το μήνα (όπως προστάζει η τρόικα) αλλά κρυφά εισπράττουν πολλές χιλιάδες ευρώ μηνιαίως για άλλου είδους υπηρεσίες (πχ "θέατρα δρόμου").

Φλασιά 1η: Κατόπιν επέμβασης των Ευρωπαίων, η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους Τούρκους μετά από 400 χρόνια κατοχής προκειμένου να αποτελέσει πειραματικό εργαστήριο για τις Μεγάλες Δυνάμεις. Οι Έλληνες είναι τα πειραματόζωα. Αν εξαιρέσουμε τη σχετική (ψευτο)ευημερία των ετών 1975-2005, η οποία πολύ μεθοδικά μας οδήγησε στη σύγχρονη οικονομική κρίση, η σύγχρονη Ελλάδα δεν ήταν ποτέ καλά: Έξι χρεωκοπίες, δυο παγκόσμιοι πόλεμοι, εμφύλιοι, δικτατορίες, κάθε είδους ταραχές, γενικευμένη φτώχεια και μιζέρια.

Επιπλέον, είναι γενικά παραδεκτό ότι οι αξιόλογοι άνθρωποι θάβονται συστηματικά στην Ελλάδα: Αν δεν αξίζεις τίποτα, πιθανότατα θα σου επιτρέψουν να καταφέρεις κάτι· αν αξίζεις κάτι, ίσως να σε αφήσουν να καταφέρεις λίγο περισσότερο απ' αυτό το κάτι· αν αξίζεις πολλά, τότε είσαι χαμένος: Όλοι θα συσπειρώνονται διαρκώς εναντίον σου και δεν πρόκειται να σε αφήσουν να πετύχεις τίποτε απολύτως -ιδίως αν είσαι φτωχός. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα το

αξιόλογο στην Ελλάδα, για τον ίδιο λόγο που ένα πειραματόζωο δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα μέσα σ' ένα πειραματικό εργαστήριο.

Φλασιά 2η: Η λεγόμενη Παγκόσμια Οικονομική Κρίση είναι μια αισχρή δικαιολογία των ισχυρών όχι απλά για εξαθλίωση αλλά για εξόντωση των φτωχών, όσων για χ λόγους δεν έχουν γίνει αποδεκτοί στα κυκλώματα. Κάτι τέτοιο προβλέπουν όλες οι παλιές αλλά και σύγχρονες προφητείες, δηλαδή ότι δισεκατομμύρια άνθρωποι θα χρειαστεί να πεθάνουν για να μπορέσει να επικρατήσει ολοσχερώς η Νέα Παγκόσμια Τάξη.

Χάρη στα "απαραίτητα μέτρα" που επιβάλλει η τρόικα, κάθε μέρα που περνάει οι φτωχοί γίνονται όλο και φτωχότεροι και κινδυνεύουν να μείνουν άστεγοι, απένταροι, ανασφάλιστοι. Έτσι, οι πιο γέροι, οι πιο άρρωστοι, αλλά προπάντων οι πιο φτωχοί και ανένταχτοι οδηγούνται σταθερά σ' έναν αργό θάνατο. Ήδη έχει αυξηθεί κατά πολύ ο αριθμός των αυτοκτονιών στην Ελλάδα, όμως τα κρούσματα δεν αναφέρονται καν στις ειδήσεις...

Κυριακή, 20 Ιανουαρίου 2013

Ανηψιών το ανάγνωσμα: Από την αρχή του χρόνου ο Θανάσης τα 'χει φτιάξει με την 32χρονη Χριστίνα (εμφανίσιμη και γυμνασμένη), η οποία τον κυνηγούσε διακαώς εδώ και μήνες. Εντέλει τον κατάφερε, αφού προθυμοποιήθηκε να συζήσει μαζί του, να του κάνει το νοικοκυριό και να πληρώνει ορισμένα έξοδά του. Όσο για το Γιάννη, εξακολουθεί να είναι καταχρεωμένος και πελαγωμένος.

Στο μεταξύ, οι γονείς μου συνεχίζουν να πληρώνουν τους λογαριασμούς των Μαρκάκηδων (ΔΕΗ,

χαράτσια, σούπερ μάρκετ κλπ), δηλαδή γύρω στα 600 ευρώ το μήνα. Ακόμη, συνεχίζονται ακάθεκτες οι οικονομικές και άλλες απαιτήσεις του Νάσου, ο οποίος λίγο-πολύ μου κοστίζει συνολικά γύρω στα 300 ευρώ το μήνα συν άλλα τόσα που ζητάει από την αδελφή μου: Η ειδική διατροφή του, τα αναβολικά του, τα έξοδα κινήσεώς του, οι νυχτερινές εξορμήσεις του κλπ. Η μόνη που προσφέρει κάτι στην όλη υπόθεση είναι η αδελφή μου, η οποία μας κουβαλάει δυο-τρία πιάτα φαγητό από τα "Τρία Κυκλάμινα" κάθε μέρα.

☻ Η ώρα έχει φθάσει πια 8:30 το βράδι και ο Τώνης βρίσκεται στο σπίτι μας από τις 8:30 το πρωί, επειδή η μητέρα του θα αργήσει να σχολάσει. Ο Γιάννης έχει έλθει στο σπίτι από τις 5:00 το απόγευμα αλλά δεν πήρε το παιδί επειδή έχει πάει στην προπόνηση νινζούτσου, η οποία διαρκεί μέχρι τις 9:00.

Ο Τώνης νιαουρίζει και γκρινιάζει ήδη από τις 6:00, ζητώντας επίμονα τους γονείς του. Εγώ κάθομαι κοντά του, παίζω μαζί του και του κάνω παρέα, ώσπου εκείνος ξαφνικά μου πετάει: "Εσύ θα πας να σκοτωθείς, θα πεθάνεις!".

Μένω άναυδη από την αναίτια επίθεση του μικρού, ζητώ εξηγήσεις γιατί το είπε αυτό, εκείνος όμως επιμένει: "Εσύ θα πεθάνεις και όταν εγώ λέω πως κάποιος θα σκοτωθεί, αυτός σκοτώνεται!". Κάτι τέτοια τα ακούει σαφώς από τη μητέρα του, η οποία κάθε τόσο φωνάζει στο Γιάννη: "Τέτοιος αχαΐρευτος που είσαι, να πας να πεθάνεις, να αυτοκτονήσεις, γιατί δεν αυτοκτονείς;". Σηκώνομαι και φεύγω αμέσως για βόλτα, λέγοντας στον Αντώνη: "Εγώ τώρα θα πάω να βρω άλλα παιδάκια που είναι καλά, όχι κακά σαν εσένα!". Ο μικρός τρέχει να με προλάβει και μου φωνάζει να μείνω. Εγώ αρνούμαι και τότε μου πετάει, μαύρος από θυμό:

“Θα το πω στο μπαμπά μου, να σε κάνει χίλια κομμάτια!”

Σαφώς δεν είναι να επενδύεις σε κανένα ανθρώπινο ον, όσο καλοκάγαθο ή αθώο κι αν φαίνεται, ειδικά στη νηπιακή ηλικία. *Όλοι, μα όλοι, αποτελούν πλοκάμια του ιδίου βδελυρού Τέρατος.* Συγκεκριμένα το εν λόγω νήπιο δείχνει να έχει έμφυτα μέσα του μπόλικα αποθέματα βιαιότητας, κακίας και υποκρισίας. Διαθέτει, όμως, το φυσικό ταλέντο να τα καμουφλάρει για να πετυχαίνει τους σκοπούς του -όπως ακριβώς κάνει και η μάνα του. Άλλωστε, τον έχω ακούσει να λέει ότι “Όλη αυτή η πολυκατοικία είναι δική μου, από πάνω μέχρι κάτω!” -πράγμα που του διδάσκει η μητέρα του. Αναρωτιέμαι, πάντως, πώς η κυρία Μαρίνα είναι τόσο σίγουρη ότι όντως ο κανακάρης της θα τα πάρει όλα; Πώς είναι τόσο σίγουρη ότι, ας πούμε, ο Νάσος θα μείνει γεροντοπαλλήκαρο ή ότι εγώ δεν θα αφήσω όλη την περιουσία μου σε ορφανοτροφεία;

Τέλος πάντων, η κυρία επιστρέφει τελικά από τη δουλειά κατά τις 9:30 και μόλις την αντικρύζει ο μικρός αρχίζει να χτυπιέται κάτω αλαλάζοντας από τη χαρά του. Γύρω στις 10:00 καταφθάνει και ο Γιάννης. Λίγα λεπτά αργότερα ξεσπάει καυγάς τρικούβερτος ανάμεσα στο ζευγάρι, επειδή ο ανηψιός μου άργησε πολύ στην προπόνηση και δεν πήγε να πάρει τη Μαρίνα από την Κάτω Γλυφάδα. Φωνές, ουρλιαχτά, βαριά πράγματα που πέφτουν με πάταγο και βροντάνε κάτω, όλα μπροστά στο παιδί. Κατά τις 11:00 ο Γιάννης φεύγει από το σπίτι και θα λείψει όλο το βράδι.

Όσο περνά ο καιρός, το οικογενειακό μου περιβάλλον γίνεται ακόμη πιο απαιτητικό, καταπιεστικό και αλλόκοτο -τόσο που δύσκολα περιγράφεται πλέον...

Τετάρτη, 23 Ιανουαρίου 2013

Συντονισμός του Matrix: Κατά τις 6:30 το πρωί αναχωρώ από το σπίτι για να πάω με τα πόδια στο ΙΚΑ Γλυφάδας, προκειμένου να ανανεώσω το βιβλιάριο ασθενείας. Φθάνω στις 7:15, βρίσκω την πόρτα κλειστή και καμιά σαρανταριά άτομα απέξω να περιμένουν για να πάρουν νούμερο, όπως εγώ. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, καταφθάνει ακριβώς πίσω μου μία βλαμμένη που δεν σταματά λεπτό να σιγοτραγουδά, μέχρι τις 8:00 που ανοίγει η πόρτα. Ορμάμε όλοι μαζί μέσα και ανεβαίνουμε τις σκάλες βιαστικά, για να προλάβουμε να πάρουμε αριθμό προτεραιότητας. Εγώ λαβαίνω το νούμερο 42, πράγμα που σημαίνει ότι η σειρά μου θα έλθει μετά από τρεις ώρες περίπου -άρα καλό είναι να είμαι πίσω μετά από δυο ώρες.

Φεύγω από το ΙΚΑ, πηγαίνω βόλτα στα κλειστά ακόμη μαγαζιά, παίρνω το πρωινό μου σε μια καφετέρια και κατά τις 10:00 επιστρέφω. Μετά από κανένα τέταρτο έρχεται η σειρά μου, δίνω όλα τα απαραίτητα έγγραφα (βιβλιάριο, βεβαίωση ανεργίας από τον ΟΑΕΔ, ταυτότητα) στην αρμόδια υπάλληλο, τα κοιτάζει από δω, τα κοιτάζει απο κει, και τελικά μου λέει ότι χρειάζεται ακόμη φωτοτυπία ταυτότητας, εκτύπωση του ΑΜΚΑ από το ΚΕΠ καθώς και νέα βεβαίωση του ΟΑΕΔ, επειδή αυτή που της έδωσα έχει λήξει εδώ και τρεις μέρες. Παραξενεύομαι επειδή τα δυο πρώτα χαρτιά δεν μου τα είχαν ζητήσει τις προηγούμενες φορές. “Αν είστε πίσω μέχρι τις 1:30 θα εξυπηρετηθείτε σήμερα, αλλιώς θα πρέπει να ξανάρθετε αύριο, με νέο νούμερο”, μου εξηγεί η πρόθυμη υπάλληλος.

Ξεκινώ έναν απίθανο αγώνα δρόμου για να προλάβω να πάω στο ΚΕΠ που βρίσκεται στην Άνω

Γλυφάδα και μετά στον ΟΑΕΔ που βρίσκεται ανάμεσα στην Άνω και στην Κάτω Γλυφάδα αλλά αρκετά μακριά από την παραλιακή. Στο τέλος παίρνω και ταξί για να προλάβω. Γύρω στις 1:10 έχω επιστρέψει στο ΙΚΑ, έχοντας συμπληρώσει επίσης μία σχετική αίτηση και μια δήλωση του νόμου 1599. Κάθε τόσο η υπάλληλος διαβεβαιώνει με χαμόγελο ότι "μετά τον κύριο που είναι τώρα, θα εξυπηρετήσω την κυρία" -δηλαδή εμένα. Περιμένω υπομονετικά ως τις 1:20 που έρχεται η σειρά μου και της δίνω όλα τα χαρτιά. Εκείνη τα ξανακοιτάζει όλα προσεκτικά, με βάζει να συμπληρώσω ημερομηνίες, ξεκινά τη διαδικασία στο κομπιούτερ κι εγώ νιώθω ευτυχής που, επιτέλους, όλα βαίνουν ομαλά.

Ξαφνικά, ένα δευτερόλεπτο πριν την τελική εκτύπωση, η υπάλληλος φυλλομετράει ξανά το βιβλιάριό μου και με ρωτάει:

"Έχετε συμπληρώσει τέσσερα εξάμηνα;"

Απαντώ καταφατικά και τότε εκείνη μου αναγγέλλει: "Τότε, δεν δικαιούστε πια ιατροφαρμακευτική κάλυψη!"

"Μα στον ΟΑΕΔ μου είπαν ότι δικαιούμαι ασφάλιση μέχρι τα 65!" διαμαρτύρομαι.

Η υπάλληλος ρωτά την προϊσταμένη, η οποία μου εξηγεί ότι "Το ΙΚΑ παρέχει ιατρική ασφάλιση σε ανέργους μόνο για τέσσερα εξάμηνα και συνεχή κάλυψη από τα 55 ως τα 65". Παραδόξως δεν θυμώνω, αντίθετα αισθάνομαι ανακούφιση, επειδή δεν θα χρειαστεί πια να ξανάρθω σ' αυτό το τρελοκομείο.

Μυστήριο, πάντως: Είμαι σίγουρη πως η υπάλληλος είχε κοιτάξει το βιβλιάριό μου από την αρχή. Το γεγονός ότι έχω συμπληρώσει τέσσερα εξάμηνα, είναι το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να έχει προσέξει -άλλωστε, όλες τις υπόλοιπες ελλείψεις τις είδε αμέσως. Μήπως το είχε δει και αυτό εξαρχής, αλλά παρόλα αυτά

με έστειλε να βολοδέρνω σε δυσκίνητες δημόσιες υπηρεσίες επί τρεις ώρες και μετά εκτέλεσε όλη τη διαδικασία μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο, για να με διώξει ειδικά την τελευταία στιγμή; *Δεν αποκλείεται να μου έπαιξε όλο αυτό το παιγνίδι μόνο και μόνο για να μου σπάσει τα νεύρα -ακολουθώντας σχετικές εντολές άνωθεν σκοτεινών κυκλωμάτων...*

Τετάρτη, 30 Ιανουαρίου 2013

Νωρίς το πρωί, τηλεφωνεί ο Γιάννης στη μητέρα μου κι επί μισή ώρα της διηγείται ένα ιδιαίτερα ζωντανό όνειρο που είδε αποβραδίς: Για ώρα πολλή, η γυναίκα του τον έβριζε φωναχτά με λόγια αισχρά που δεν περιγράφονται, και όσο τον έβριζε τόσο άλλαζε και αυτή και το παιδί, ώσπου οι δυο τους μεταμορφώθηκαν σε δαίμονες. Ο Γιάννης άρχισε να λέει ό,τι προσευχές γνωρίζει, κυρίως το “Πάτερ Ημών”, με σκοπό να τους ξανακάνει ανθρώπους -ώσπου ξύπνησε.

Ερμηνεία: Προφανώς, πρόκειται για απωθημένα του ανηψιού μου τα οποία μορφοποιούνται στα όνειρά του, επειδή η γυναίκα του έχει πολύ άσχημη γλώσσα και η σχέση τους πάει κατά διαβόλου. Ίσως, όμως, το όνειρο να φανερώνει και την εσώτερη φύση της Μαρίνας και του Τώνη...

Κατά τ' άλλα: Από τις αρχές του μήνα, έχω εκπονήσει έξι καινούργιες τράπουλες ***Yparxis***. Επίσης, εμπλουτίζω το παιγνίδι με τρισδιάστατο ντεκόρ, αποτελούμενο από παιδικά παιγνίδια: μικροσκοπικά έπιπλα, πλαστικά ομοιώματα προϊστορικών ζώων ή νεράιδων, ενώ χωρίζω το “πεδίο μάχης” από το υπόλοιπο τραπέζι με μια μεγάλη πρόσοψη κάστρου. Έτσι, το παιγνίδι αποκτά περισσότερη ζωντάνια και γίνεται πιο ενδιαφέρον.

Κυριακή, 3 Φεβρουαρίου 2013

Το βράδι, γύρω στις 8:00, καταφθάνουν στο σπίτι μας η οικογένεια Ορλανδάτου. Κατ' αρχήν, ρωτώ τι θέλουν να τους σερβίρω:
"Έχουμε λεμονίτα", ανακοινώνω χαρωπά.
"Τη σιχαίνομαι!" μου απαντά με στόμφο η Ανθή.
Μου χτυπάει κάπως δυσάρεστα αυτή η έκφραση, καθώς θυμάμαι ότι με τον ίδιο τρόπο ακριβώς μου είχε απαντήσει και την προηγούμενη φορά που είχε έλθει: Την είχα ρωτήσει αν ήθελε χυμό και μου είχε δηλώσει, εξίσου προκλητικά, ότι "τον σιχαίνομαι!". Τώρα, είναι αυτό υπονοούμενο εναντίον μου, ή μου φαίνεται; Τέλος πάντων, διώχνω γρήγορα αυτές τις σκέψεις από το νου μου· άλλωστε, ο σύζυγος και η κόρη της η Βάσια επιθυμούν τη λεμονίτα.

Όλοι κάθονται στο σαλόνι αλλά εγώ ξεμένω με την Ανθή στο τραπέζι του χωλ. Έτσι, την περισσότερη ώρα αναγκάζομαι να συζητώ μόνη μαζί της, παρόλο που κατά βάθος θα επιθυμούσα να συμμετάσχω στην ενδιαφέρουσα συζήτηση περί οικονομικής κρίσης που έχουν αναπτύξει οι υπόλοιποι. Όπως πάντα, η Ανθή αρέσκεται να μιλά ασταμάτητα για τον εαυτό της, προπαγανδίζοντας έντεχνα το πόσο τέλεια νοικοκυρά είναι, πόσο πλούσια διακοσμημένο είναι το σπίτι της και, κυρίως, πόσα πράγματα πρέπει να αποκτήσει ακόμη για να αισθάνεται λίγο καλύτερα:
"Μόλις πέθανε η πεθερά μου, η νύφη μου η Στεφανία βούτηξε τον καθρέφτη από τον πρώτο όροφο, χωρίς να μας ρωτήσει. Τι γύφτισσα! Και δεν ξέρω τι άλλο θα πάει να πάρει!" ξεφυσά.
"Τι να γίνει... Ότι προλάβετε!" της απαντώ.
"Α, όχι, δεν μ' ενδιαφέρει να πάρω τίποτα από το σπίτι

των πεθαμένων πεθερικών μου, δεν θέλω τίποτα απ' αυτούς τους ανθρώπους! Εγώ θέλω μονάχα το ισόγειο με το παλιό κρεβάτι, το λαβομάνο, το μπουφέ, τον καθρέφτη κλπ!” (όλα αντίκες).

Την ακούω υπομονετικά, προσέχοντας ιδιαιτέρως να μην εκφέρω καμία γνώμη για τίποτα και να μην δείχνω την παραμικρή διαφωνία σε όσα λέει, διατηρώντας συνεχώς ένα χαμηλό, μετριοπαθές προφίλ.

“Τον έχεις ξεζουμίσει τον Ορλανδάτο!” της πετάει κάποια στιγμή η κόρη της και η Ανθή συνοφρυώνεται.

Γύρω στις 10:00 συκώνονται να φύγουν και η μητέρα μου εκφράζει την ευχή να είμασταν πιο κοντά για να βλεπόμαστε συχνότερα: “Να βάλουμε ρόδες στο σπίτι για να τσουλήσει!”. Τότε εγώ παρασύρομαι από τη ελαφρότητα της κουβέντας και μου ξεφεύγει μια γνώμη: “Δεν θα 'ταν ωραία να ζούσαμε σε μεγάλα αυτοκινούμενα τροχόσπιτα, ώστε να μπορούμε ν' αλλάζουμε γειτονιές όποτε μας γουστάρει; Αν, ας πούμε, βαρεθείς τον Άλιμο, το παίρνεις και το πας στη Βουλιαγμένη!”

Όλοι βρίσκουν την ιδέα μου χαριτωμένη.

“Στην άλλη ζωή!”, αστειεύεται ο Δαμιανός.

“Εγώ τώρα θα χωρίσω τον Ορλανδάτο και θα παντρευτώ ένα γύφτο για να με πηγαίνει από τσαντίρι σε τσαντίρι!” λέει τότε η Ανθή ειρωνικά.

Προφανώς, η κυρία καιροφυλακτεί ως γέραξ την κάθε μου λέξη, ώσπου να βρει την ευκαιρία για να μου αμολήσει το ανάλογη μπηχτή. Μα εμένα δεν μ' ενοχλούν τόσο οι κακεντρεχείς σπόντες, όσο αυτό που εκπέμπουν οι κακοήθεις όταν τις εκτοξεύουν...

Δευτέρα, 4 Φεβρουαρίου 2013

 Μόλις γυρίζω σπίτι το μεσημέρι από τα μαθήματα, ο Τώνης τρέχει κοντά μου και μου λέει: “Έλα,

νονά, να ξαπλώσουμε για λίγο μαζί, έλα εδώ με τον άνδρα σου!”. Έρχεται στο δωμάτιό μου, ξαπλώνουμε οι δυο μας στο κρεβάτι, με αγκαλιάζει με τα χεράκια του και φωνάζει τη γιαγιά να μας καμαρώσει: “Εγώ και η γκόμενά μου”, λέει όλο γλύκα.

☻ Κατά τις 7:00 το βράδι επιστρέφει η αδελφή μου από τη δουλειά της και παίρνουμε τον μικρό για να τον διασκεδάσουμε έξω. Πηγαίνουμε μαζί σε έναν παιδότοπο, ύστερα σ' ένα κοντινό ρεστωράν.

“Ευχαριστήθηκες, Τώνη;” τον ρωτά η Αλίκη, καθώς φεύγουμε.

“Όχι, δεν ευχαριστήθηκα!”

Κόκκαλο η αδελφή μου.

“Μα τότε να μην ξανάρθουμε!” του λέει.

“Όχι, θα ξανάρθουμε!” της απαντά επιτακτικά ο μικρός.

Καλό παιδί ο Τώνης αλλά ας μην ξεχνάμε ότι είναι σημερινό παιδί...

Χρησμοί

Κυριακή, 10 Φεβρουαρίου 2013

Κατά τις 11:30 το πρωί βγαίνω στο παράθυρο, κοιτάζω τον ήλιο κι εκφέρω μία ***Έκκληση*** προς το Σύμπαν και τις ανδρομέδιες δυνάμεις, ζητώντας πνευματική καθοδήγηση αλλά και συγκεκριμένα σημάδια για την άφιξη των Ελλ στη γη.

... Δυο μέρες αργότερα, νιώθω έντονα πως έχει έλθει πια ο καιρός να δω την αλήθεια κατάματα: Σε όλη μου τη ζωή μπορώ και αντέχω, δίχως ιδιαίτερη ανησυχία, καταστάσεις που θα τρέλαιναν ένα "φυσιολογικό" άτομο μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας. Για την ακρίβεια:

α) Δεν είχα ποτέ γκόμενο -μα δεν με νοιάζει.

β) Δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά -μα δεν με νοιάζει.

γ) Η οικονομική μου κατάσταση είναι άθλια -μα δεν με νοιάζει.

δ) Η κοινωνική μου ζωή είναι πλέον εντελώς ανύπαρκτη -μα αισθάνομαι καλύτερα παρά ποτέ.

ε) Εδώ και επτά χρόνια αντιμετωπίζω, με αξιοσημείωτη ψυχραιμία, παράδοξα ψυχικά φαινόμενα όπως "σημεία" της κόλασης στην καθημερινή μου ζωή, το μήνυμα "κόλαση/hell" στα όνειρά μου, υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα φωτιάς -και δεν με φοβίζουν· απλά με ενοχλούν.

Αντέχω όλες τις παραπάνω απίστευτες καταστάσεις επειδή αυθόρμητα διαχωρίζω τον εαυτό μου από το ανθρώπινο κοπάδι. Δεν ταυτίζομαι με όλα αυτά, ούτε τα παίρνω πραγματικά στα σοβαρά -αλίμονό μου αν τα έπαιρνα. Όπως και να 'χει, το γεγονός ότι αντιμετωπίζω

όλες τις παραπάνω αφύσικες καταστάσεις ψύχραιμα και χωρίς ιδιαίτερη στενοχώρια, με καθιστά ον μη ανθρώπινο.

Είναι ώρα, λοιπόν, να ξαναθυμηθώ τον αληθινό εαυτό μου, αυτόν που εκφράζεται μέσα από την Υπέρτατη Τελετουργία και τη Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα...

Τετάρτη, 13 Φεβρουαρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με την αλλοτινή φίλη μου τη Ντένια βρισκόμαστε σ' ένα ακριβό εστιατόριο. Περιμένουμε και την Ξανθή μα αργεί. Ξαφνικά συνειδητοποιώ πως δεν έχω φέρει μαζί μου χρήματα ούτε την τσάντα μου· ανησυχώ, ωστόσο ντρέπομαι να ζητήσω δανεικά από τις φίλες μου. Έτσι, σηκώνομαι και βγαίνω στο δρόμο.

Περπατώ στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, φθάνω κοντά στη στροφή Αργυρουπόλεως. Αποφασίζω να πάω σπίτι με τα πόδια, αφού ειδοποιώ πρώτα τις κοπέλες ότι δεν θα τις συναντήσω επειδή τάχα δεν αισθάνομαι καλά. Παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής, μπαίνω σ' ένα μεγάλο εντυπωσιακό κτήριο που μοιάζει με μουσείο, γεμάτο τζαμαρίες και λαμπερά εκθέματα.

Σύντομα καταλήγω σε μια ζοφερή αίθουσα όπου υπάρχουν μακάβριες αναπαραστάσεις ανθρώπινων πτωμάτων σε διάφορα στάδια αποσύνθεσης. Ορισμένα από αυτά αναπαριστούν θύματα δολοφονίας και φέρουν ματωμένα τραύματα. Ξεχωρίζω ένα γυναικείο πτώμα με μακριά ξανθά μαλλιά, που έχει πυροβοληθεί στο κεφάλι. Θέλω να φύγω από αυτό το μέρος και δοκιμάζω να βγω στο μπαλκόνι μέσα από μια πλαϊνή πόρτα. Όμως, μόλις ξεμυτίζω, βλέπω έναν άγριο σκύλο να παραφυλάει. Έτσι, προτιμώ να μείνω μέσα, όπου το περιβάλλον είναι

μεν μακάβριο αλλά μάλλον ακίνδυνο. Τότε, με πλησιάζουν τέσσερις γιατροί με λευκές στολές. Οι προθέσεις τους απέναντί μου δεν φαίνονται αγαθές κι επιχειρώ να τους εξουδετερώσω με μια περιστροφική κλωτσιά καράτε. Τώρα βρίσκομαι σε μια άλλη τεράστια αίθουσα, όπου δεσπόζει ένας μεγάλος σκελετός δεινόσαυρου. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι κινεί το κεφάλι του, σα να με βλέπει. Αρχίζω να τρέχω και πετάγομαι έξω στο δρόμο, ενώ το τέρας με καταδιώκει μέσα στο σκοτάδι.

Επαλήθευση: Την επόμενη μέρα, ένας διάσημος πρωταθλητής των Παραολυμπιακών, δολοφονεί "κατά λάθος" την όμορφη ξανθιά φιλενάδα του με έναν πυροβολισμό στο κεφάλι. Αυτό επειδή η κυρία εισέβαλε στο σπίτι του στις 4:00 τα ξημερώματα για να του κάνει έκπληξη για τη γιορτή των ερωτευμένων, κι εκείνος την πέρασε για ληστή, λέει...

Αργά το βράδι, ο Θανάσης τσακώνεται άσχημα με τη Χριστίνα επειδή εκείνη σκοπεύει να δώσει βιογραφικό για να προσληφθεί σε ναυτιλιακή εταιρεία, όπου θα δουλεύει οκτάωρο αντί για τρίωρο που δουλεύει τώρα, σαν βοηθός σε λογιστικό γραφείο.

Ωστόσο, ο ανηψιός μου είναι κάθετα αντίθετος: "Τιιιι; Κι άμα λείπεις όλη μέρα, ποιός θα μου μαγειρεύει και θα μου φτιάχνει το σπίτι; Άλλα είχαμε συμφωνήσει όταν αποφασίσαμε να συζήσουμε! Έτσι φτιάχνονται οι οικογένειες;"

Σύντομα ο καυγάς θα πάρει άσχημη τροπή, ο ανηψιός μου τη βουτάει από το λαιμό, δεν ξέρω τι άλλο γίνεται, και η Χριστίνα θα εγκαταλείψει το σπίτι άρον-άρον, σχεδόν γυμνή, φορώντας μόνο μια κοντομάνικη μπλούζα και τις κάλτσες της. Γύρω στις 4:00 τα ξημερώματα ο Νάσος θα βγει να την ψάξει μα φαίνεται πως άνοιξε η γη και την κατάπιε...

Πέμπτη, 14 Φεβρουαρίου 2013

Δεν μας κάθησε καθόλου καλά ο Άγιος Βαλεντίνος φέτος: α) Ο μπαμπάς και η μαμά τσακώθηκαν πρωί-πρωί για ασήμαντη αφορμή. β) Εγώ περίμενα να μας αφήσουν τον αγαπημένο μου Τώνη για να φάμε μαζί ωραίες παστούλες σε σχήμα καρδιάς, όμως σήμερα οι γονείς του είναι και οι δύο γριπιασμένοι και δεν δουλεύουν, οπότε ο νυμφίος δεν εμφανίστηκε· τον έφερε η αδελφή μου για λίγο το απόγευμα, όμως ο νεαρός είχε τα νεύρα του, δεν ήθελε να φάμε μαζί τις πάστες και όταν έφυγε πήρε τη δική του επάνω να τη φάει μόνος του. γ) Όλη μέρα ο Νάσος αναζητά παντού τη Χριστίνα, οι φίλες της τη γυρεύουν στο τηλέφωνο, ενώ ο αδελφός της δεν απαντά στο κινητό του. Η γκόμενα παραμένει άφαντη και όλοι κάθονται στα καρφιά.

Στο μεταξύ, το υπνοδωμάτιο του πρίγκηπα είναι άνω κάτω, έχει σκορπίσει παντού "φούντες" κι έχει παρατήσει μια αναβολική ένεση όρθια πάνω στο γραφείο του. Η αδελφή μου είναι εκτός εαυτού:

"Αν έμπαινες στο δωμάτιο ενός ξένου κι έβλεπες αυτό το θέαμα, τι γνώμη θα σχημάτιζες γι' αυτό το άτομο;"

"Μην ανησυχείς τόσο πολύ· αύριο, το πολύ μεθαύριο, η Χριστίνα θα είναι ξανά πίσω και όλα θα γίνουν μέλι-γάλα", προβλέπω εγώ με σιγουριά.

"Μετά απ' αυτό τον καυγά, δε νομίζω ότι θα τα ξαναφτιάξουν", κάνει η μαμά σκεπτική.

"Θα τα ξαναφτιάξουν, επειδή οι σημερινοί άνθρωποι είναι τρελοί", επιμένω.

Εντέλει, το βράδι ο Θανάσης λαβαίνει ένα τηλεφώνημα από μια φίλη της γκόμενάς του, η οποία του ζητάει να μαζέψει όλα τα πράγματα της Χριστίνας μέσα στο αυτοκίνητό της και να πάει να το αφήσει έξω από το

σπίτι της εν λόγω φιλενάδας – οδηγίες που ο Νάσος εκτελεί γεμάτος στεναχώρια και απογοήτευση.

Ωστόσο, την επομένη το βράδι, η Χριστίνα θα επιστρέψει στη “συζυγική στέγη” παρόλο που φοβάται, όπως ομολογεί η ίδια στην αδελφή μου.

Παραλειπόμενα: Για να βελτιώσει τις επιδόσεις του στο body building, ο Θανάσης βαράει στον εαυτό του ειδικές αναβολικές ενέσεις, ενώ ετοιμάζεται να πάρει και άλλα επικίνδυνα φάρμακα προκειμένου να γραμμώσει περισσότερο και να πετάξει φλέβες. Όσο πάει φουσκώνει, ενώ τώρα σηκώνει απίθανα κιλά, πχ πάνω από 500 κιλά στο μηχάνημα για τις γάμπες! Παράλληλα, όσο πάει γίνεται πιο επιθετικός και ανεξέλεγκτος ψυχολογικά, εφόσον η τεστοστερόνη του είναι κατά πολύ ανώτερη του φυσιολογικού. Παρ' όλα αυτά, η Αλίκη δεν του δίνει πολλές πιθανότητες να διακριθεί στο πανελλήνιο τουρνουά για μποντιμπιλ-ντεράδες που θα γίνει τον Ιούνιο, επειδή ο Νάσος προσπαθεί εντελώς μόνος του, χωρίς προπονητή, ούτε σπόνσορα, λέει.

Πρόβλεψη: Δεν ξέρω αν ο νεαρός θα καταφέρει να πάρει την πρώτη θέση στο εν λόγω τουρνουά. Ωστόσο, κάτι μου λέει πως θα πετύχει κάποια πρόκριση, έστω κι αν δεν διαθέτει καμία (φανερή) υποστήριξη. “Ολομόοοοοναχο τα κατάφερε το παιδί, χωρίς καμίιιιια υποστήριξη!” θα καυχιέται μετά η αδελφή μου...

Παρασκευή, 15 Φεβρουαρίου 2013

Εικόνες του Matrix: Μετεωρίτης δέκα τόνων πέφτει στην κεντρική Ρωσία, κοντά σε κατοικημένη περιοχή (Τσέλιαμπινσκ). Τζάμια σπάνε, οικοδομές καταρρέουν, πάνω από 500 τραυματίες. Ύστερα από μερικές ώρες, ένας μεγάλος αστεροειδής (2012DA14)

περνά ξυστά από τη γη, σε απόσταση ~17.000 χλμ.

Ακόμη, μέσα στη βδομάδα βροχές μετεωριτών παρατηρούνται σε διάφορα μέρη της γης: Πύρινες σφαίρες εθεάθησαν πάνω από τη Γερμανία, το Βέλγιο, την Ιαπωνία. Αστεροειδής εκρήγνυται πάνω από τη Δυτική Καλιφόρνια. Μετεωρίτες πάνω από το Melton, Victoria, καθώς και στο San Francisco. Πύρινη σφαίρα πάνω από τη Νότια Φλόριδα, ομοίως πάνω από τις κομητείες Miami και Broward, κλπ, κλπ, κλπ.

... Να είναι, άραγε, αυτή η απάντηση στην Έκκληση της 10ης Φεβρουαρίου; Πάντως, δεν αποτελεί προσωπικό σημάδι. Το παρακάτω, ίσως;

Παρασκευή, 22 Φεβρουαρίου 2013

Καθώς πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ, παρατηρώ τον βαρύ, μολυβένιο, έντονα φορτισμένο ουρανό, αναλογιζόμενη ότι όλο το Φλεβάρη έχουμε μπόρες: μια βδομάδα βρέχει ακατάπαυστα, μια μέρα σταματάει -πρωτοφανές, εδώ και δεκαετίες. Μέχρι να μπω και να βγω από το μαγαζί (δέκα λεπτά υπόθεση), αρχίζει τρομερή νεροποντή η οποία κατακλύζει ολόκληρο το λεκανοπέδιο Αττικής, μαζί με εκτεταμένη χαλαζόπτωση. Περιμένω κανένα εικοσάλεπτο μήπως σταματήσει αλλά δεν... Έτσι, παίρνω το δρόμο για το σπίτι, βουτώντας κάθε τόσο μέσα σε άγριους χειμάρρους. “Η πιο έντονη βροχόπτωση από το 1961!” είπαν στις Ειδήσεις.

Λεπτομέρεια: Αποβραδίς έκανα μια πρώτη απόπειρα να οραματιστώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** μου, μετά από χρόνια αποχής. Ύστερα, κοιτώντας ένα-ένα τα χαρτιά της Ουράνιας Αρκάνας μου, ένιωσα μια ξεχασμένη αίσθηση ολοκλήρωσης. Τελικά, εγώ έχω έλθει στον κόσμο για ν' ασχολούμαι με αυτά ακριβώς τα πράγματα: Ασυνήθιστα παιγνίδια (Yparxis), Υπέρτατη

Τελετουργία, μαγικομαντικές αρκάνες κατασκευασμένες από μένα *-με έναν μονάχα έσχατο Σκοπό.* Αυτά με γεμίζουν πραγματικά, επειδή αυτά πρέπει να κάνω...

Κυριακή, 24 Φεβρουαρίου 2013

☺ Ο Αντώνης είναι και σήμερα εδώ, με κυνηγάει παντού για να παίξουμε ποδόσφαιρο, με ακολουθεί ακόμη και στην τουαλέτα, μην τυχόν και του φύγω. Μόλις όμως αρχίζουμε το παιγνίδι, κάθε τόσο δυσανασχετεί έντονα: Δεν θέλει να του κόβω τη μπάλα ("Γιατί το έκανες αυτό; Δεν είναι δίκαιο!") ή μοιρολογεί αλά αρχαία τραγωδία όποτε καταφέρω να σκοράρω ("Δεν σε αγαπάω γιατί μου βάζεις γκολ!").

Πέρα απ' αυτά, ο μικρός τώρα πιά αναγνωρίζει και γράφει πολύ ωραία όλους τους αριθμούς και τα κεφαλαία γράμματα της αλφαβήτου, όπως ακριβώς έκανα εγώ στην ηλικία του, σε αντίθεση με τα ανήψια και την αδελφή μου, που απαξιούσαν να ασχοληθούν...

Χρονομηχανή: Ακούγοντας -σήμερα για πρώτη φορά- μια παλιά κασέτα που είχα βρει στο δρόμο το 2006, διαπιστώνω ορισμένες περιέργες ***συμπτώσεις***. Τα τραγούδια είναι ηχογραφημένα από μια εκπομπή με αφιερώσεις, όπου ακούγονται τα εξής ονόματα:

α) Αντώνης (το αξιαγάπητο βαφτιστήρι μου που γεννήθηκε το 2008)

β) Λάμπρος (καλός πελάτης από το 2011)

γ) Παύλος (ο γιος του Λάμπρου, από τους πιο σωστούς μαθητές που είχα ποτέ)

δ) Ακούγονται διαφημίσεις μαγαζιών στη Λάρνακα και στη Λευκωσία (οι Πανόπουλοι πηγαίνουν συχνά στην Κύπρο, ιδίως στη Λάρνακα, όπου έχουν συγγενείς). Το ένα από τα μαγαζιά βρίσκεται στην οδό Ερμηνείας.

ε) Ακόμη, ακούγονται τα ονόματα Αλέξανδρος (ο αρχι-

δάσκαλος στον Ιανό) και Τάσος (παλιός μου έρωτας) -πρόσωπα που ήταν σημαντικά για μένα γύρω στο 1995.
στ) Γίνεται και μια αφιέρωση σε κάποια Margaret (όνομα που δεν σημαίνει τίποτα για μένα), όμως ο δίσκος με το τραγούδι της χαλάει ξαφνικά και σταματάει αμέσως. Ωστόσο, αυτές τις μέρες διαβάζω ένα βιβλίο τρόμου· η πρωταγωνίστρια ονομάζεται Margaret.

Συμπέρασμα: Τίποτα δεν είναι τυχαίο· όλα είναι μοιραία. Τα πρόσωπα που πρόκειται να συναντήσεις στη ζωή σου είναι προκαθορισμένα, ακόμη και τα ονόματά τους...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Φλεβάρης 2013): Κατ' αρχήν, ένα ***σημείον*** που ήλθε ειδικά την Πρωτοχρονιά: Είναι πρωί, ο Τώνης βρίσκεται εδώ, παρακολουθεί τηλεόραση και ξαφνικά με φωνάζει: “Νονά έλα να δούμε μαζί κινούμενα σχέδια!”. Πηγαίνω να δω από περιέργεια και βλέπω στην οθόνη μια κοπέλα περιτριγυρισμένη από μεγάλες απειλητικές φλόγες.

Ηχητικός πόλεμος παρατηρείται σχεδόν καθημερινά, ιδίως από τις 3:00 ως τις 5:00 το απόγευμα, δηλαδή ακριβώς στις ώρες κοινής ησυχίας: Είτε ο Νάσος βάζει μουσικές στο διαπασών, είτε η Μαρίνα δίνει στον μικρό ένα σιδερένιο μπαλάκι για να το γκελάρει στο όλο το σπίτι. Μέχρι και οι γονείς μου ενοχλούνται. Αντιμετωπίζω αρκετά αποτελεσματικά την κατάσταση, φορώντας ωτοασπίδες και βάζοντας τον ανεμιστήρα να φυσάει, παράγοντας λευκό θόρυβο.

Κατά τις πρώτες δεκαπέντε μέρες του χρόνου παρατηρώ επιδείνωση των νυχτερινών φαινομένων, ιδίως του εφιαλτικού μηνύματος. Έτσι, από τα μέσα του Γενάρη ξαναρχίζω τα αναλγητικά χάπια και τα επεισόδια υποχωρούν αμέσως. Λίγες νύχτες μόνο μου ήλθαν

υπναγωγικές παραισθήσεις με σχηματοποιημένες φλόγες, μάλλον επειδή κατά τη διάρκεια της ημέρας ασχολήθηκα πολύ με το Internet.

Κατά μέσο όρο μηνιαίως, μου ήλθαν 3 οράματα φωτιάς, μερικές σχηματοποιημένες φλόγες, 2 όνειρα με σκηνές φωτιάς και 2 φορές το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell".

Σάββατο, 9 Μαρτίου 2013

Ακόμη μια φορά οι Πανόπουλοι μου έκαναν παράπονα ότι ο Παύλος πήρε χαμηλό βαθμό στα αγγλικά του σχολείου στο δεύτερο τρίμηνο, συγκεκριμένα το 16 το κατέβασε στο 15.

"Μήπως δεν είναι έτοιμος να δώσει για Lower το Μάιο;" με ρωτάει ανήσυχος ο πατέρας του.

"Είναι έτοιμος", απαντώ με σιγουριά. "Δεν χρειάζεται να είναι άριστος για να πάρει το Lower. Αρκεί μια βάση, γύρω στο 60%".

"Μόνο;"

"Δεν έχει καμία σχέση ο τρόπος βαθμολογίας του σχολείου με αυτών των εξετάσεων", τον ενημερώνω ήρεμα. Του Λάμπρου δεν του πολυάρεσε αυτό, όμως δεν βρήκε να μου πει τίποτε άλλο.

Το βράδι κατεβαίνει στο σπίτι μας η Αλίκη και ξεκινά μια ενδιαφέρουσα συζήτηση σχετικά με το ΤΕΒΕ που (υποτίθεται ότι) πληρώνω και μου κοστίζει γύρω στα 4000 ευρώ το χρόνο. Απορεί πώς συνεχίζω να το πληρώνω τη στιγμή που, φέτος ειδικά, δεν βγάζω πάνω από 350 ευρώ το μήνα. Στη συνέχεια μου εξηγεί ότι σαν άνεργη του ΟΑΕΔ θα δικαιούμαι ιατροφαρμακευτική περίθαλψη -όπως ο Νάσος.

"Αλλά ακόμη κι αν δεν δικαιούσαι τίποτα, πάλι σε συμφέρει να κόψεις το ΤΕΒΕ, στο κάτω-κάτω έχεις

συμπληρώσει τα συντάξιμα ένσημα! Αλήθεια, όμως, πώς εσύ που τα σκέφτεσαι όλα, δεν έχεις σκεφθεί αυτό το απλό πράγμα;”
Εδώ σωπαίνω. Οπωσδήποτε, δεν μπορώ να αποκαλύψω ότι όλα τούτα τα έχω σκεφθεί και τα έχω πράξει εδώ και τρία χρόνια χωρίς να ενημερώσω κανέναν τους.
“Άλλωστε, εσύ δεν έχεις ήδη καμιά δεκαπενταριά χιλιάδες ευρώ στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο;” με ρωτά τότε η Αλίκη.
“Τώωωωρα; Μου τα έχει φάει όλα το ΤΕΒΕ! Μου μένουν μόνο τέσσερα χιλιάρικα στην Εθνική Τράπεζα! Και αν συνεχίσω το ΤΕΒΕ, θα εξανεμιστούν όλα μέχρι του χρόνου!” απαντώ ψύχραιμα.

Εντέλει, συμφωνώ να σταματήσω την ασφάλιση από αυτό το μήνα. Δεν έχει πια νόημα να υποκρίνομαι ότι εξακολουθώ να το πληρώνω ακόμη. Φυσικά, θεωρώ σκόπιμο οι υπόλοιποι να συνεχίσουν να πιστεύουν ότι μου μένουν μονάχα τέσσερα χιλιάρικα στην τράπεζα αντί δεκαπέντε που νόμιζαν – αλλιώς θα κρεμαστούν όλοι γύρω μου με το χέρι απλωμένο για φράγκα.
“Έπρεπε να το έχουμε σκεφθεί αυτό πολύ πιο πριν”, παραδέχεται η μαμά, η οποία ως χθες μου έλεγε: "Νηστικιά πρέπει να μένεις, για να πληρώνεις πάση θυσία το ΤΕΒΕ σου! Αυτό είναι το μέλλον σου!". “Μέχρι σήμερα δεν είχαμε συνειδητοποιήσει τι πληρώνεις”, λέει τώρα.

Φυσικά, "δεν το είχαν συνειδητοποιήσει", επειδή οι γονείς μου ανέκαθεν αρνούνταν να σκεφθούν το παραμικρό για μένα -όποιες κι αν ήταν οι συνέπειες: Δεν τους ένοιαζε ποτέ ούτε το ενεργειακό κόστος (άδικοι κόποι), ούτε το οικονομικό κόστος (περιττά τεράστια έξοδα), ούτε το (δικό μου) ψυχολογικό κόστος. Φθάνει να μη σκέφτονταν τίποτα για μένα, κι αν δεν

ήμουν μέσα στα πόδια τους (βλ. Ιταλία, Σάμος), ακόμα καλύτερα...

Κυριακή, 10 Μαρτίου 2013

Γύρω στις 10:00 το πρωί, ακούμε άναρθρες κραυγές και ουρλιαχτά από πάνω, σα να σφάζουν κανένα μοσχάρι. Είναι φυσικά ο Θανάσης, που τσακώνεται ξανά με τη Χριστίνα και τον έχει πιάσει αμόκ. Η αδελφή μου μας τηλεφωνεί έξαλλη και ζητά από τη μαμά να πάει επάνω για να βοηθήσει την κατάσταση επειδή κανείς δεν μπορεί να κάνει καλά το Θανάση. Εγώ μπαίνω στην τουαλέτα και κρυφακούω από το φωταγωγό. Ο Τώνης έρχεται μαζί μου· του κάνω νόημα να μη βγάλει άχνα κι εκείνος υπακούει. Ο Νάσος εξακολουθεί να ουρλιάζει ακατάληπτα· ξεχωρίζω μόνο την κραυγή “Φύγεεεεε!”, ενώ η Χριστίνα του απαντά κλαίγοντας: “Θέλω να φύγω μα δεν μπορώ!”

Στο μεταξύ έχουν πάει επάνω η αδελφή μου και η μητέρα μου και ο Θανάσης τις διώχνει έξαλλος: “Γιατί μπήκατε στο σπίτι μου; Φύγετεεεε!”. Έπειτα συνεχίζει να κλαίει και να οδύρεται ασταμάτητα, φωνάζοντας “Γιατί, γιατί, γιατί; Ό,τι κι αν κάνω εγώ πάει πάντα χαμένο!”. Σύντομα μαθαίνω ότι έχει χτυπήσει άσχημα το χέρι του και αναχωρούν μαζί με τη Χριστίνα για το Ασκληπιείο Βούλας.

Όπως μας πληροφορεί η Αλίκη αργότερα, το ζευγάρι καυγάδιζε άσχημα από χθες τα μεσάνυχτα, εμποδίζοντας την αδελφή μου να κοιμηθεί μετά την πολύωρη δουλειά της στα “Τρία Κυκλάμινα”. Το πρωί ξανάρχισαν τον καυγά, όπου ακουγόταν μονάχα ο Θανάσης να ωρύεται. Η Χριστίνα μισόκλαιγε τρομαγμένη ζητώντας του συγγνώμη, ωστόσο αυτό νευρίασε ακόμη περισσότερο τον κόμη, ο οποίος κοπάνησε τη

γροθιά του πάνω στο διπλό γυαλί της τζαμόπορτας, κάνοντάς το θρύψαλα. *Οι χαζομπρατσαράδες νομίζουν ότι επειδή διαθέτουν μεγάλα ποντίκια, είναι και άτρωτοι*. Σύντομα όλο το σπίτι γέμισε αίματα και ο Νάσος ξέσπασε σε περισσότερα κλάματα, επειδή αυτό το τραύμα θα τον εμποδίσει να συνεχίσει την κατάλληλη προπόνηση για τους αγώνες του Ιουνίου. *Υποτίθεται, πάντως, ότι η σεξουαλική ζωή χαρίζει στον άνθρωπο ευτυχία και ψυχική ισορροπία. Κρίνοντας απ' όσα βλέπω γύρω μου, δεν θα το' λεγα...*
“Τι φταίω να τα τραβάω όλα αυτά; Να μη μπορώ να ησυχάσω μια νύχτα, ή να περάσω ήσυχα ένα ρεπό;” φωνάζει η Αλίκη κλαίγοντας.
“Έχεις να κάνεις με τρελούς”, της επισημαίνω.
“Είσαι μητέρα, γι' αυτό πρέπει να κάνεις υπομονή”, τη συμβουλεύει η μαμά, πράγμα που εκνευρίζει την Αλίκη ακόμη περισσότερο.

Μετά το μεσημέρι, το ζευγάρι επιστρέφει από το νοσοκομείο. Ο Θανάσης έχει το χέρι του δεμένο και θα πρέπει να το κρατήσει έτσι ένα μήνα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν θα μπορεί πια να γυμνάζεται επαρκώς για το τουρνουά. Λεπτομέρεια: Την επόμενη μέρα κιόλας, το σπασμένο πανάκριβο διπλό τζάμι θα ξαναμπεί στη θέση του. Με τι λεφτά; “Τα πλήρωσε η Χριστίνα”, υποθέτει η μαμά.

Τα παραπάνω γεγονότα, ακόμη μια φορά αποδεικνύουν περίτρανα ότι τα ανεγκέφαλα πιόνια του Matrix μπορεί να είναι υστερικοί ψυχοπαθείς, ίσως κι επικίνδυνοι, παραδόξως όμως η ζωή τους κυλάει ρολόι:
Κανείς δεν τους κατηγορεί ποτέ για τίποτα, ούτε θεωρεί τη συμπεριφορά τους παράξενη.
Αντίθετα, βρίσκουν πάντα κουκλάρες γκόμενες, πρόθυμες να ανέχονται αγόγγυστα κάθε είδους ψυχοπάθεια

και απαίτηση. *Στ' αλήθεια, είναι εξωφρενικό τι μπορεί να δεχθεί η καθεμία για να έχει γκόμενο και να το παίζει ντίβα...*
Χωρίς να κοπιάζουν καθόλου, καταφέρνουν να περάσουν σε ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα και να αποφοιτήσουν -ξανά χωρίς να κοπιάζουν καθόλου.
Χωρίς να ψάχνουν για δουλειά, τελικά τη βρίσκουν πάντα όπως τη θέλουν, ιδανική και καλοπληρωμένη: Ο Νάσος λέει ότι έχει ήδη τρεις δικούς του μαθητές στο γυμναστήριο, τους κάνει personal training και τον πληρώνουν πέντε ευρώ την ώρα!

Από την άλλη πλευρά, εγώ που είμαι πάντα συνετή, φρόνιμη, μετρημένη, λογική και αρκετά εμφανίσιμη, εισπράττω παντού και πάντα περιφρόνηση, αδυνατώ να βρω έναν γκόμενο της προκοπής, δεν πέρασα ποτέ σε ανώτερη ή ανώτατη σχολή, στις δουλειές ήμουν πάντα πάτος, τώρα έχω μείνει με μόλις δυο μαθητές και δεν είμαι καθόλου σίγουρη τι θα γίνει του χρόνου. Γι' αυτό, λοιπόν, δεν χρειάζεται να λυπάμαι κανέναν, ούτε να συμβουλεύω κανέναν. Τον εαυτό μου πρέπει να λυπάμαι και να συμβουλεύω -μόνον αυτόν. Όλοι οι υπόλοιποι δεν έχουν ανάγκη, εφόσον εκείνοι διαθέτουν τη λεγόμενη "θεία χάρη": Κοιμούνται αυτοί μα το Δαιμονοανθρώπινο πλέγμα δουλεύει γύρω τους σαν καλοκουρδισμένο ρολόι...

Αρκετά, όμως, με όλα αυτά.
Κρίνω πως έχει φθάσει πια
η ώρα της Επιστροφής:
Η ώρα να ξαναθυμηθώ
τον παλιό, αληθινό εαυτό μου,
αυτόν που εκφράζεται
με την Υπέρτατη Τελετουργία
και την Ουράνια Αρκάνα.
Αύριο κιόλας, με τη Νέα Σελήνη,
ξεκινώ το ταξίδι πίσω...